

MICHAEL CORDY

"İngiliz Polisiyesi *Michael Cordy* ile ihtiyaç duyduğu
adrenaline kavuştu..." — *MIRROR*

LUCIFER

Çeviren: Nurten Hatırmaz

NASIRA GENİ'NİN YAZARINDAN

LUCIFER

YAYIN NO: 219

LUCIFER

Michael Cordy

Özgün Adı: *Lucifer*

© Michael Cordy

Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla;

© Bilge Sanat Yapım Yay. Tant. Ka. Turz. San. Tic. Ltd. ti.

1. Basımubat 2007

ISBN: 978 - 9944 - 425 - 18 - 4

Yayın Yönetmeni : *Ahmet Nuri Yüksel*

Yayına Hazırlayan : *Adnan Mecid Yüksel*

Dizgi-mizampaj : *Myra Ajans*

Baskı : *Özener Matbaacılık*

Kapak Baskı : *Trichrome Matbaacılık*

Cilt : *Yedigün Mücellithanesi*

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Karde ler Han No: 3 Kat: 2 34110 Ca alo lu / İSTANBUL

Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com

www.bilgeyayincilik.com

LUCIFER

Michael Cordy

Çeviren
Nurten Hatırnaz

Jenny'ye

LUCIFER: Lu-ci-fer: Latinceden - ışık taşıyan (*lux*, ışık; *ferro*, taşımak)

GİRİŞ

Anestezi etkisini gösterirken sekiz yaşındaki çocuğun üzerinde ki parlak, yuvarlak lamba karardı. Ameliyat masasındaki küçük kız yanındaki ele uzandı. El onunkini sıktı, o da karşılık verdi; sinsice yanlarına sokulan karanlığın onları sonsuza dek ayıracağı korkusuyla var gücüyle sıkıyordu eli. Pek çok çocuk gibi o da içgüdüsel olarak karanlıktan korkuyordu; ışığın evreni ikiye ayırdığına dair temel bir bilgisi vardı: gece ve gündüz; görünen ve görünmeyen; iyi ve kötü; canlı ve ölü...

Ama müşfik bir karanlıktı bu. Cerrahî testere kafatasını kesip ayırmadan evvel bir kayıtsızlık hissi yaratıyordu. Kız, kemiği delen metalin kulak tırmalayan sesini duyamıyor, ameliyathane ışığında kırılıp yansıyan kırmızı renkteki kemik ve et çisentisini göremiyor, kan ve dezenfektan kokusunu alamıyordu. Kendinden ve kendi kokusuna, kendi rengine ve kendi tadına sahip olacak kadar yoğun olan bir karanlığın içinde yüzen zihninden başka hiçbir şeyin farkında değildi. Bu kadife hapishane ana rahmi kadar güvenliydi.

Beyin cerrahı, testereyi bırakıp yumuşak dokuyu kesmek için lazer bisturi kullandı. Olağanüstü yetenekliydi, elleri de titremiyordu, ama o da bu ameliyatın bir benzerinin daha olmadığını biliyordu: Daha önce deneyen olmamıştı; ona nereyi kesmesi gerektiğini söyleyecek ders kitapları yoktu.

On üç saat yirmi yedi dakika sonra hemşire alınındaki terleri silerken mecalsiz bir nefes koyuverdi. En kötü kısmı geride kalmıştı ya da o öyle sanıyordu.

Saniyeler sonra ameliyat masasının yanındaki monitör deli gibi ötmeye başladı.

Tam o anda, beyaz bir ışık iğnesi çocuğun kadife karanlığını delip geçti. Kız artık yüzmüyor; aksine kara bir girdabın içinde, ışığa doğru sürükleniyordu. Başlangıçta ışık yalnızca bir nokta kadardı, ama kız ona doğru öyle hızlı hareket ediyordu ki ışık meşaleyi andıran bir huniye dönüşmüştü. Derken kız ışığın içine girdi; onun bir parçası olmuştu artık. Öylesine hızlı gidiyordu ki ışık etrafında kımiltısız duruyor gibiydi. Yoğun ışık huzmesinin yerini, karaltıya doğru sürüklenen parça parça, ışıktan, parlak kar taneleri almıştı. Derken yanında tanıdık bir şeyin varlığını hissetti; onu çeken, gümüşî tipinin içinden huninin tepesine, kaynağa götüren bir şey... Bu bağ öylesine rahatlatıcıydı ki tekrar birlikte oldukları için artık korku duymuyordu.

Sonra acıyla sarsıldı, ama bu fiziksel değil duygusal, ruhsal bir acıydı. Birdenbire muazzam bir güç, onu, yanındaki varlıktan çekip kopartarak ışık hunisinden uzaklaştırıp gerisingeri girdabın içine çekti. Geri çekilen ışık, kendini uzak ve küçülmemekte olan bir bütün olarak yeniden oluştururken o, umutsuzca, her bir siniri, her bir hücresiyle ondan kopartılan o çok sevgili varlığa yapışarak çığlık atmaya çalıştı.

Sonra birdenbire kendini, aşağıdaki masada yatan kendisine bakarken buldu, onu hayata döndürmeye çalışan doktoru ve hemşireleri seyreliyordu. Ameliyathane güçlü beyaz bir ışığa boğuldu. Her şey öylesine belirgin, öylesine parlaktı ki... Gözlerini ayırmadan masadaki kendisine baktı, başının sol tarafında açılan kaygan yara, yanındaki yeşil çarşafın altına gizlenmiş yığın onu olduğu yere çivilemişti. Eline sımsıkı yapışmış olan minik eli çözen hemşireyi izlerken hayatında ilk kez yalnız kaldığının farkına vardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

RUHSAL ARAYI

BİR

YİRMİ DOKUZ SENE SONRA
VenTec VAKFI
ALASKA.

En kötüsü de gözlerini kırpamamaktı; bir de öleceğini bilmesinden kaynaklanan, iliklerinde hissettiği o ürpertici korku.

Başrahibe Giovanna muayene masasının üzerinde, kımıltısız, başı tıraşlı, göz kapakları sabitlenmiş bir halde uyandığında kendisini bekleyen sonu biliyordu. Buna benzer yüzlerce deney tanıklık etmekle kalmamış, denekleri son nefeslerinde kutsayarak deneylere katkıda da bulunmuştu. Ama onlar ölüm döşesindeki hastalardı. Yaklaşmakta olan ölümleri ve ölme eyleminin kendisi onları bu proje için vazgeçilmez kılmıştı.

Bilim adamları elbette ki bundan sorumlu tutulamazdı. Başrahibe geçen dokuz aydan fazla bir süredir onlarla birlikte çalışmış, Tanrı'nın işi olarak gördüğü şey için onlara yardım etmişti. Kızıl Papa çok önemli ve kutsal bir göreve katkıda bulunduğunu söyleyerek onu son nefeslerinde denekleri kutsama işine bizzat kendisi getirmişti. "Bilim adamlarını sorgulama, Başrahibe Giovanna; çünkü onlar da senin gibi göğüslerinde Ruh Hakikati Kilisesi'nin kızıl haçlarını taşıyorlar."

Ne var ki sessiz kalmak imkânsız hale gelmişti. Kendi kabinisini kurmayı tercih edip Vatikan'daki kıdemli kardinallik görevini bıraktığı günden beri Papa'ya sadık kalmıştı. Şimdi,

böylesine kutsal bir sorumluluk için kendisine güvenilmişken bir şey söylemeyerek güvenlerini nasıl boşa çıkarırdı?

Her iki gözüne de yakıcı bir sıvı damlatılırken geri çekilemedi.

Yüce Tanrım, bana yardım et!

Dudaklarını kımıldattı ama ses çıkmadı. Çığlıkları bile ses-sizdi. Dar, beyaz tulumu ve yansıtıcı göz koruyucuları olan sa-rışın kadının enjekte ettiği felç edici ilaç yüzünden vücudu ha-reketsiz kalmıştı.

Başrahibe Giovanna her bir deneği son nefesinde kutsama işinden sonra laboratuvarından hemen ayrılacaktı, ama o kritik ölüm anını nasıl saptadıklarını görme merakından buzlu camlı kapıların önünde oyalanmıştı. Son üç deneğin son anlarına ta-nıklık ettikten sonra kendini en eski ve en güvenilir dostu olan Rahibe Constance ile irtibata geçip ondan akıl almak zorunda hissetmişti. Rahibe Constance ona mahremiyetine saygı göste-receğine dair söz vermiş ve direkt Papa'ya gidip bilim adamlar-ının hastaların ölmelerini beklemediklerini, onları öldürdükleri-ni söylemesi yönünde onu cesaretlendirmişti.

Onlara ihanet ettiğini nereden biliyorlardı ki? Hem Kızıl Pa-pa'nın himayesinde olduğunu bile bile ona bunu yapma cüreti-ni nereden buluyorlardı?

Belden yukarısı yükselmiş, içi boş, saydam küre başının üze-rine doğru alçalmışken bile kendini zorlayıp kırmızı bir ışıltı gör-dü –sözde, Monsenyör Diageo'nun ya da bizzat Kızıl Papa'nın kendisinin geldiğini işaret eden kırmızı cübbelerdi bunlar. Ama camdan küre boynunun etrafına kilitlenince kurtulma şansının kalmadığını anladı.

Küre farklı yapılarda katmanlardan oluşuyordu, bu katman-lar arasından kırılıp parlayan ışığın soğuk bir güzelliği vardı; tıp-kı karanlık ve ıssız bir göle vuran ay ışığı gibi. Gerçi bunun onu rahatlatığı pek söylenemezdi. Sarışın bilimci kürenin astronot siperliğine benzeyen ön tarafını kaldırdı. Korunmasız göz küre-lerini örtecek büyüklükteki kontak lensler korneasını tahriş edi-yordu. Derken sol şakağına yapıştırlan bir folyo şeridi kafatası derisini kaşındırdı.

Duyduğu rahatsızlıktan daha kötüsü, başkaları da aynı kadere paylaşıırken bilmeden onların yanı başında durmuş olduğunu bilmekti. Ona bir şey hissetmeyen gönüllüler oldukları söylenmişti, ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyordu. Onun en çok korktuğu da buydu: Günah işlemiştii ve ölmeden önce arınması gerekiyordu.

Korkusu çaresizliğe dönüştüğünde ağlamak istedi ama gözünden yaş gelmedi.

Neredesin, Kutsal Peder? diye sessizce bağırdı. *Neden beni kurtarmıyorsun?*

Sarışın kadın sakince, "Geri sayım birazdan başlayacak," diye haber verdi.

Başrahibe Giovanna'nın felç eden ilaca direnen birkaç kastan biri olan kalbi göğsünü dövüyordu. Panikledi, öleceği için değil; günahlarından arınmadığı için.

Bağışla beni Tanrım. Ruhuma merhamet et. Saydam si-perlik yüzüne yerleştirildi. Derken kürenin içine dolan kokusuz gaz ayrılıp giden dünyayı yeşil bir buharla doldurdu. Geri sayımın başladığını duydu, ölüm kapıdaydı, biliyordu.

İKİ

OTUZ SEKİZ DAKİKA ÖNCE.

TATE MODERN

BANKSIDE, LONDRA

Ilık bir ekim öğleden sonrasının yumuşak güneş ışığında Thames, erimiş altın rengine dönmüştü. Milenyum Köprüsü'nden geçen siyah limuzin, renkli camlarını ve aracın içine ultraviyole ışınlarının girmesini engelleyen özel yapım salmastrasını saymazsak standart bir Mercedes'ti. Arka koltukta oturan Bradley Soames solundaki St. Paul Katedrali'ne göz ucuyla baktı; katedralin görkemli kubbesi Roma'daki St. Peter Katedrali'nden esinlenilmişti. Sağ tarafına, doğruca nehrin karşı tarafına bakınca daha modern bir katedral görüş alanına girdi –bir teknoloji katedrali. Çan kulesi niyetine yüksek kare bir bacası olan bu köşeli tuğla bina, bir zamanlar elektrik santraliydi. Şimdi ise dünyanın en büyük modern sanat müzesine ev sahipliği yapıyordu.

Soames koyu renkli camlarda kendi yansımasını gördü. Görüntüsünden hoşnut kalmamıştı: mavi gözler ve dalgalı saçlar iyiydi de, cildi; yara bere içinde, solgun, lekeli bir mozaik olan yüzü, bakışlarını çevirmesine neden olmuştu. “Walt, biliyorum; gazetecilerin çoğu şimdiye dek arzıendam etmiştir, ama ben yine de yandaki girişi kullanmak istiyorum,” dedi.

Ön koltuktaki asistanı, “Nasıl isterseniz, Dr. Soames,” diye yanıttı. Walter Tripp çerçevesiz gözlükleri, beyaz gömleği, kan

kırmızı kravatı ve koyu renk takım elbisesiyle zarif görünüşlü, saçları seyrelmeye başlamış, siyahî bir adamdı. “Galeri müdürü istediğiniz gibi görüntüleme odasını toplantı salonunun üst kısmına kurmuş, ama girişlerin hiçbirinin üzerinde UV perde yok”

“Sorun değil, örtünürüm.” Saatine bakınca Amber’ın Turbine Hall’daki sunumunun başlamak üzere olduğunu fark etti. Lansmanda görünmesine daha bir saatten fazla bir zaman vardı ama onu görmek ve şüphelerini doğrulamak istiyordu.

Araba sağa, Southwark Köprüsü’ne doğru dönerken çizgili siyah ceketinin kollarını aşağı doğru kıvrıp ellerini içlerine sokacağı eldiven haline getirdi. Kumaş sol elindeki en son melanomanın kazındığı, hâlâ taze olan yaraya değince yüzünü ekşitti. Cildinin hiçbir yerinin dışarıda kalmamasını garantilemek için eldivenlerini cırt cırtladı ve başlığını kafasına geçirdi. Yüzünün üst kısmını korumak için renkli camlı kocaman bir gözlük takıp başlığın üzerine, alt tarafı örtmesi için göğsünün üzerinden sarkan, yaşmağa benzer bir bez parçası ekledi. Araba kenara yanaştığında cildi sonbahar güneşine karşı korumalıydı artık.

Arabadan indi, başını kaldırıp binanın güney cephesini oluşturan bütün kırmızı tuğlalı, camsız cepheye baktı, sonra da Tripp’in arkasından yan kapıya yöneldi. Solundaki ana girişteki direklerde dalgalanan bayrakları görebiliyordu; bayrakların üzerinde serginin ismi yazılıydı: ‘Işığın Sureti’. Bu serginin sponsorluğu ve müzeye yaptığı milyon dolarlık bağışlar sayesinde Optrix bugünkü Lucifer soft-screen Avrupa basın lansmanı için Turbine Hall’u kullanabilecekti.

Soames’i koruyucu kıyafetlerinden tanıyan galeri görevlileri onu büyük ana lobiye doğru geçirdiler; birlikte cam kapılı restoranın ve hediyeelik eşya dükkânının önünde gezinen ziyaretçileri ve yukarıdaki galerilere çıkmak için bekleyen kalabalığı geçip asansöre binerek sekiz katlı binanın beşinci katındaki bir odaya gittiler. Geçici olarak kullanılan oda en büyük galerilerden birinden bir duvar ile ayrılmıştı ve uçsuz bucaksız Turbine Hall’u tepeden görüyordu. Oda Soames’in istediği gibi hazırlanmıştı: Aşağıda olup bitenleri görebiliyordu ve içeride Optik internet erişimli bir optik bilgisayar ile kola dolu buz dolabı vardı.

Görevliler gittikten sonra Tripp ceketinin cebinden bir ultraviyole dedektör çıkarttı ve odanın güvenliğinden emin olduktan sonra başıyla Soames'e işaret etti. Soames üzerindeki çıkarıp aşağıdaki salona odaklandı.

Manzara nefes kesiciydi. Salonun yüksekliği neredeyse elli metre, genişliği ise altmış metreydi. Gri duvarlara dayalı demir kirişler bir iskelet oluşturarak sütun görevi görüyor, demir direklerden oluşan bir kemer yükselen yassı çatıyı destekliyordu. Teppe pencereleri siyah storlarla kapatılmış, diğer doğal ışık kaynakları da benzer şekillerde perdelenmişti. Büyük salonun sonunda bir uçtan diğerine Optrix Optoelektronik logosunun ve şirketin '*Işık Olsun*' sloganının yazılı olduğu beyaz bir reklam bandı gerilmişti. Bant, dokuz metre boyundaki, yalnızca beş adet parlak heykelle birbirinden ayrılan düzenli sıralar halindeki iki yüz gazeteci, müşteri ve kamuoyu oluşturan kimselere dönük olan bir kürsüyü çevreliyordu. Ünlü sanatçı Jenny Knowles'a ismarlanan heykeller loş ışıktaki hayat titreşimleri yayıyormuş gibi parlıyorlardı. Çift helezon, Saman Yolu'nun nefes kesen bir yorumu ve altı metre boyunda yanardöner bir su moleküllü heykeli de dahil farklı farklı soyut şekillerdeki her bir parça sağlam görünüyordu ama hiçbirisi ışıktan daha dayanıklı değildi. Soames bunun ardında yatan önemli gerçeği biliyordu; ışığın soyut bir *dalga* olmanın yanında atom altı *parçacıklardan*, fotonlardan, meydana geldiğini anlamıştı.

Bu ikilik altıncı eserde, salonun diğer yarısına hakim olan muazzam bir montajda hayat buluyordu. Eser boşlukta asılı duruyormuş gibi görünen, her biri en az üç metre boyunda ve altı metre eninde, birbirine paralel iki düz parçadan oluşuyordu. Birinci parça beyazdı; üzerinde iki dikey yarık açılmıştı. İkincisi ise televizyon ekranına benzeyen siyah bir camdı. Beyaz parçanın karşısında bir lazer topu vardı; topun yarıklara yöneltilmiş ışınları aralarından geçip siyah ekranın üzerine düşüyordu. Ama iki dikey ışık çizgisi meydana getirmek yerine barkodu andıran düzenli zebra çizgileri oluşturuyordu.

Her birkaç dakikada bir, anlaşılan rastgele, siyah ekranın üzerindeki çizgiler kayboluyor ve lazer silahından gelen ışınlar titreşip minik ışık taneleri gibi parçalara ayrılıyordu. Her bir parça aynı anda her iki yarıktan geçiyor ve siyah dedektör ekranına çarpıp geride parlak bir iz bırakıyordu. Ne var ki bu izler yarıkların her biriyle tek hizada ışık kümeleri meydana getirmek yerine, sanki mükemmel şekilde düzenlenmiş ışık titreşimleri şablondaki yerlerinin tam olarak neresi olduğunu biliyorlarmış gibi, ekranın eni boyunca yavaş yavaş çizgileri tekrar meydana getiriyorlardı.

Eser Soames'in hoşuna gitmişti. O atomdan daha küçük parçacıkların, sözde gerçek dünya için Newton tarafından ortaya konan fiziksel kanunlara meydan okuduğu Kuantum dünyasındaki anormallikleri keşfedip görmekten asla yorulmazdı.

Ortam ışıkları karanıp heykeller gözden kaybolunca aşağıda, seyircilerin arasından sessiz olunmasını söyleyen mırıltılar yükseldi. Yalnızca altıncı eser hâlâ görülebiliyordu; titreşen ışıkları siyah ekran üzerinde sihirli desenler oluşturmaya devam ediyordu. Saniyeler sonra, hafif bir müzik bu büyük alanda yankılanmaya başladı ve heykeller yeniden teker teker ortaya çıktı.

Ortam ışıkları yavaş yavaş yeniden yanmaya başlarken Soames, Dr. Amber Grant'in salonun sonunda yükselen kürsüdeki yerinden, "Işık çağına hoş geldiniz," dediğini duydu. "Bugün, bizler, Optrix olarak, ışığın gizemini ve Optrix'in onu kullanmadaki ustalığını sizlerle birlikte kutlamak istiyoruz." Lazer silahlı eseri işaret etti. "Öncelikle gizem. Gözünüzde canlandırın: birbirine paralel iki perde, biri diğerinin önünde. Birinci perdede dikey bir yarık meydana getiriyoruz ve üzerine aralıksız ışık tutuyoruz. Ne görüyorsunuz?"

Gülümsedi. "Çok basit. İkinci duvarda, birinci perdedeki yarıktan geçen ışığın neden olduğu dikey, beyaz bir çizgi. Şimdi birinci perdede *iki* adet yarık meydana getirip üzerine ışık düşürelim. Şimdi ne oldu?" Amber eseri işaret etti. "İkinci perdede düşündüğünüz gibi dikey çizgiler değil yol yol ışık deseni ve gölge görüyorsunuz. Bu etki, her iki yarıktan yayılıp bir göletteki

dalgacıklar gibi birbirine karışan ışık dalgalarının bir sonucudur. Aslen iki yüz yıldan fazla bir süre önce gerçekleştirilen bu ünlü çifte yarık deneyi, herhangi bir şüpheye mahal vermeden, ışığın bir dalga gibi gezindiğini kanıtıyor.

Amber havada asılı kalan sessizliği bir süre bozmadı. “Derken, 1906’da, Einstein, ışığın yalnızca bir dalga değil atom altı *kuantum* parçacıklarının bir toplamı olduğunu keşfetti ki biz artık buna foton diyoruz. Einstein’ın orijinal tanımı, her şeyin hem soyut bir *dalga* hem de dayanıklı bir *parçacık* olarak var olabileceği tuhaf atom altı dünyasında jenerik terim halini aldı. Ne var ki bu ikilik bile kuantum dünyasının *asıl* gizemi değildir.

Işık titreşimleri göndermeye devam eden eseri işaret etti. “Arkanızdaki heykel ‘çifte-yarık’ deneyinin modern bir versiyonuna yeniden hayat vermektedir. Bu deneyde, bir dizi tekli ışık fotonları bir kaynaktan yayılıyor. Ancak ikinci perdede bir ışık havuzu yaratmak için deliklerden birinden geçmek yerine her bir foton bir şekilde eş zamanlı olarak yarıklar boyunca ilerleyip kendisiyle karışıyor. Yarıklardan geçerken sanki kendi yerinin bilincindeymiş ve bir dalga gibi hareket etmek üzere düzenlenmiş gibi ikinci perdedeki dedektör ekranında yavaş yavaş zebra çizgili dalga karışması deseni oluşturuyor.

“Öte yandan, deney yarıkların diğer taraflarındaki iki parçacık dedektörüyle kurulduğunda her bir fotonun tek bir parçacık gibi hareket ettiğini görüyoruz. Tıpkı bir çakıl taşı gibi *bir* yarık boyunca belirli bir yolu takip ederek sadece bir parçacık dedektörüne çarpıyor.

“*Mevcut* deneyler bu fotonların bilinçli olduğunu gösteriyor. Nasıl gözlemlendiklerine bağlı olarak farklı hareket ediyorlar. Daha da tuhafı, telepati ve görülmeyen şeyleri görme yetenekleri var. Yarıklardan geçmeden evvel parçacık mı yoksa dalga gibi mi hareket edeceklerini biliyorlar. Her bir foton deneyin ne şekilde hazırlandığından haberdar gibi ve ne durumda olması gerektiğini kestirebiliyor gibi görünüyor.

Sustu. “Bu kadar gizem yeterse ustalık kısmına geçelim mi? Optrix olarak bizler, kuantum fiziğinin çalışma prensiplerini pek

çoklarından iyi bildiğimiz ve hesap ve iletişim için en ideal araç olan ışığın gücünü harekete geçirmek için ikiliğinden faydalana-bildiğimiz için kendimizle gurur duyuyoruz. Bant genişliği devasa boyutlarda: Tek bir lazer ışını parlaması bir saniyede dünyadaki her bir kütüphanenin tüm içeriğini nakledebilir. Gökkuşağı renkleri gibi pek çok farklı dalga boyuna bölünerek paralel işleme uygun bir ortam hazırlayabilir. Ve elbette ki çok hızlı –ondan hızlısı yok.

“Oprix’in ilk optik bilgisayarı lanse etmesinin ve dünyayı dönüşüme uğratmasının üzerinden sekiz yıl geçti. Bu binyılın ilk yıllarını hatırlayacak olursanız işlem gücünün fiziksel sınırlarına erişilmiş ve silikonun modası geçmeye başlamıştı. Intel bile, Moore’un işlem hızının her on sekiz ayda bir iki misline çıktığını öne süren ünlü kanununu savunmanın mümkün olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Sonra ne zaman ilk optik bilgisayar –Lucifer– lanse edildi işte o zaman kurallar çiğnendi. Artık silikon bazlı bir işlemci çipine, RAM’e ya da hard diske gerek kalmamıştı; çünkü Lucifer tüm bunların yerine geçecek atom altı ışık fotonlarını kullanıyordu –işliyor, hatırlıyor ve veri depoluyordu. Yakalanmış ışık fotonlarının işlem hücrelerini içeren bir küreyle birleşen optik devrelerin kuvars ana kartları evrendeki en süratli şeyin –ışığın– işlem hızına sahip bir bilgisayar yarattı. Oprix Moore’un kanununu bir gecede tarihî bir hataya dönüştürdü.”

Amber sustu ve sahnede yürüdü. Soames için yukarıdaki yerinden onu ayrıntılı bir şekilde görmek zordu, ama yükselen sesini duyabiliyordu; sessizliğe bakılırsa seyircilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Onda Soames’e çekici gelen şey karizması ve akıydı. Çarpıcı dış görünüşünün konuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Gerçi onunla ilgili şüpheleri bu gece doğrulanacak olursa yeteneklerinin hiçbir önemi kalmayacaktı.

Soames, Walter Tripp’e baktı. Şekillere üç boyutlu bir görüntü kazandıran gecikmeli foton ekranda deneğin kafasına yerleştirilen camdan küreyi görebiliyordu. Sonra dikkatini tekrar Amber Grant’e verdi. Birazdan onay alınacaktı.

Amber'in, "Opatrix Sanayi'nin genel müdürü olarak," dediğini duydu, "sekiz yılda ne kadar yol kat ettiğimizi, ışık çağının neresinde oluşumuzu sizlere hatırlatmak isterim. Hep düşünürüm: 'Işık Olsun' logomuzun aslında 'Karanlığı Defetmek' olması gerek; çünkü sürekli olarak yapmaya çalıştığımız şey bu. Yaptığımız sıçramayı unutmanız durumunda Lucifer eski bir Pentium IV bilgisayardan 10^{38} kat daha hızlı bir hesaplama yapabilir. Başka bir deyişle, eski bir IBM ThinkPad'in asırlarını alacak bir hesaplamayı Lucifer bir saniyeden daha kısa bir sürede yapar.

"Lucifer'in tasarımı da artık bir klasiktir. Hafıza ve işlemci hücreleriyle etkileşim halindeki foton ışığı parçacıklarından oluşan camdan bir küreyi ihtiva eden yarı saydam küpü dünyanın dört bir yanındaki ev ve iş yerlerinde görmeye alıştık. Dünyadaki bilgisayarların yüzde doksanından fazlası, ister evlerde isterse ticarî amaçla kullanılıyor olsun, artık optik ve ya Opatrix tarafından ya da bizim lisansımızla üretiliyor. İnternet ise tamamen optik -kablosuz sinyaller ve optik lifler dünyayı ışık hızıyla birleştiriyor. Pek çok insan internete artık optinet diyor."

Konuşmanın bu kısmında Amber'in muzaffer ses tonunun yerini alçakgönüllü bir ton aldı. "Her ne kadar Opatrix'in tanınan yüzü olsam ve Optik bilgisayarın mucitlerinden sayılsam da çoğu gerçek hamleyi yapan ve Lucifer'in bazı kuantum aykırılıklarını gerçek anlamda kavrayan, akıl hocam ve Opatrix Optoelectronics'in başkanı Bradley Soames Lucifer'in arkasındaki gerçek dahidir. Kendisi bu öğleden sonra, nadiren yaptığı üzere, karşınıza çıkıp sizlerle konuşacak."

Seyircilerden yükselen heyecanlı mırıltıları duymazdan gelen Soames göz ucuyla Tripp'in yanındaki bilgisayara baktı ve deneyin şakağına bağlanmış elektrotu gördü. Artık yaklaşmıştı, şüpheleri yersiz değilse düşündüğü şey, Amber basının ve insanların karşısındayken olacaktı; bu da onu yapılması gereken şey konusunda ikna etmeyi kolaylaştıracaktı.

Alçak, ritmik bir vuruş salonu doldururken ve ortam ışıkları tekrar karararak devasa ışık heykellerini müzikle birlikte titretmeye bırakırken Amber, "Geleceğe," dedi. "Lucifer'in lanse

edilmesinden bu yana Oprix, teknolojiden faydalanmak için yeni ve çok daha iyi yollar geliştirmekte. Bugünkü lansmanımız da bir istisna değil. Lucifer soft-screen, veri sunumu için yepyeni ve radikal bir yol öneriyor. Size göstereyim.”

Fon müziğinin temposu yükselirken Soames Amber’ın sahnenin arkasındaki masaya doğru yürütmesini ve yarı saydam parlayan bir küpün yanındaki dokunmatik kontrol pede hafifçe vurmasını seyretti. Arkasında Lucifer logolu mavi, dikdörtgen bir ekran belirdi. Başlangıçta otuz santimden daha uzun olma-yan boyu üç metreye, eni de yaklaşık dört metreye ulaştı. Heykeller gibi o da katı ve donuk görünüyordu ama o da ışık parçacıklarından meydana gelmişti.

Ekrandaki şekil değişti ve Lucifer logosunun yerini Amber’ın gerçek zamanlı hareket eden görüntüsü aldı. Sanki kendi 1,52’lik görüntüsünün arkasında 2,40’lık ikizi duruyordu. Beraklık nefes kesiciydi. Parlak cildi ve dolgun siyah saçları net bir şekilde ekranda görünüyordu; yeşil gözleriye kor gibi parlıyordu. Gülümsedi, beyaz dişleri bile göründü; kocaman ikinci benliği sahneyi boydan boya geçerken Chanel takımı etrafa titrek ışıklar yaydı.

“Bu soft-screen teknoloji kelimenin tam manası ile karanlığı defeder ve mantık sınırları çerçevesinde ne boyutta olmasını isterseniz o boyuta gelir,” dedi. “Arka tarafı uyumlu olduğundan tüm Lucifer modellerinde kullanılabilir. Görüntü alanı şu anki gibi sunumlar için genişletilebilir ya da dizüstü bilgisayarlar veya hut da kişisel kullanımlar için küçültülebilir.” Ekran görüntüsü önce posta pulu boyutuna indi sonra tekrar devasa boyutuna döndü. “Bir de şüphesiz portatif,” dedi Amber; parlayan kocaman görüntüsü seyircilere gülümsüyordu. Güldü. “Ona dünyanın en hafif ekranı diyebilirsiniz.”

Seyirciler de onunla birlikte gülüp alkış tuttular. Soames de onların heyecanına kapılıp gitmişti. Derken Tripp’in boğazını temizleyip, “Vakit yaklaştı, efendim,” dediğini duydu.

Bir gözü hâlâ Amber’da tekrar Tripp’in yanındaki küçük bilgisayar ekranına baktı. Deneğin siperliği mühürlenmişti ve yeşil

sezyum flavion gazı küreyi dolduruyordu. Beyaz önlüklü, göz koruyuculu bilimcinin elinde bir kontrol pedi vardı. Ekranda, deneyin cam kürenin içindeki yüzüne odaklanan yakın çekim görüntü belirdi.

Sonra olan oldu.

Deneğin şakağındaki elektrot parıldadı. Hemen ardından daha da parlak bir kıvılcım –görünüşe göre deneğin gözlerinden geliyordu– siperliğin içine sokulmuş koyu camlı bir dikdörtgene çarpıp geride aşağıdaki salondaki sergidekine benzer bir çizgili dalga girişim örüntüsü oluşturmadan evvel gaz dolu küreyi parlak bir ampul gibi aydınlattı. Havaya karışıp kaybolmadan önce kısa bir süre kürenin optik liftten dış katmanı üzerinde kaldı; halle gibi parlıyordu, sonra da kaybolup gitti.

Deneyin kendisinin ilginç bir tarafı yoktu. Soames dokuz ay aşkın bir süredir buna benzer yüzlerce deneye bizzat tanıklık etmişti ve bugünkü sonuçları zerre kadar umursamıyordu. Denek, Başrahibe Giovanna Bellini, ölmüştü ve Soames denemenin başarılı olmuş olmasına ihtimal vermiyordu. O daha çok Amber Grant'in ekrandaki devasa görüntüsünün şu anda aşağıda, Turbine Hall'da, başını tutup sendeleyerek yürümesiyle ilgileniyordu.

Başrahibe Giovanna'nın başındaki küre parıldayıp ölüm anını belirlerken Amber Grant sol şakağına uzanıp acı içinde sendeliyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü, seyircilerin arasından birileri ona yardım etmek için koşturdu.

Soames gözlerini Amber'dan ayırmadan cep telefonuna uzandı ve Cambridge'de bir numarayı tuşladı. Üçüncü çalmada biri telefonu açtı. Soames zaman kaybetmeden "Beni yöneticiye bağlayın, lütfen," dedi.

"Dr. Knight bir toplantı..."

"Ona Bradley Soames'in onunla konuşmak istediğini söyleyin. Hemen."

Kadın saniyeler içinde telefondaydı. "Virginia," dedi Soames, "Durum acil. Kliniğindeki şu ödenek ayırdığım bilim adamı..."

"Miles Fleming mi?"

“Evet, Amber Grant’i muayene etmesi gerek –*derhal*.”

“Ama bu belki de...”

“Tartışacak zaman yok. Amber’ın acilen yardıma ihtiyacı var. Fleming’in NöroÇevirmen’i için tartıştığımız ödeneği iki katına çıkartacağım. Amber iki saat içinde orada olacak.”

Üç dakika sonra Tripp ve Opatrix çalışanlarının yardımıyla salona inen Soames cenin pozisyonunda kıvrılıp yatmış Amber’ın başında dikiliyordu. Mikrofonla kalabalığa seslendi: “Lütfen herkes lobiye doğru ilerleyebilir mi? Döndüğünüzde sunuma bizzat ben devam edeceğim.”

Opatrix çalışanlarının ve galeri görevlilerinin seyircileri sahnedan uzaklaştırdıklarından emin olunca Amber’ın kaskatı kesilmiş bedeninin yanına çömeldi. Başını kaldırıp boğazından aşağı iki ağrı kesici gönderip ona bir yudum su içirdi. “Amber benim. Bu migren sorununu çözecek birini ayarladım. Artık önemsiz bir şeymiş gibi davranma.”

Bir şeyler söylemesini bekledi ama söylemedi.

Sessiz kalamadı. Sorması gerekiyordu. Bilmeliydi. “Ağrı öncekiyle aynı yerde mi?”

Amber fısıltıyla, “Evet,” deyip yüzünü ekşitti.

“Neresi?” diye üsteledi Soames. “Göster.”

Amber’ın ağrıyan yeri göstermek için kaldırdığı eli titriyordu. Ama başına dokunmuyordu –sol şakağından yaklaşık sekiz santim uzakta, havada bir yeri gösteriyordu.

ÜÇ

BARLEY HALL ARAŞTIRMA KLİNİĞİ
CAMBRIDGE, İNGİLTERE

Miles Fleming'in son on bir aydır acımasızca sınanan inancını onaran işte böyle anlardı. Yanında oturan genç adama döndü. "Kolun iyi mi Paul?"

Paul başındaki kafes işi mavi Düşünme Başlığını ayarlayıp önündeki bilgisayar ekranının üst kısmında beliren, anatomik olarak eksiksiz görüntüye baktı. "İyidir, Doktor. Hiç acı yok."

"Ağrı falan?"

Paul sırttı. "Hiçbir şey yok."

"Pekâlâ, bir daha hareket ettir bakalım. Başının üzerine kaldırmayı dene."

Ekrandaki görüntünün sol kolunu kaldırmasını seyreden Fleming, ekranın alt kısmındaki, aniden yükselen yatay çizgileri kontrol etti. "Çok iyi, Paul. Beyin dalgaların güçlü görünüyor. Alfaları kontrol altına almışsın artık. Kolunu indir. Harika." Dönüp kaşlarını çatıp düşünce gücüyle ekrandaki kolu hareket ettirmeye yoğunlaşan araştırma hastasına baktı. Yirmi altı yaşındaki hastanın üzerinde Nike marka bir eşofman üstü ve soluk renk bir kot pantolon vardı. Eşofmanın kolu omzundan aşağı boş bir şekilde sarkıyordu.

Paul dört sene önce bir fabrika kazasında kolunu kaybetmişti ve Barley Hall'a gelene dek kaybettiği kolunun neden olduğu

sayısız işkenceye katlanmıştı. Fleming kolunu bacağını kaybetmiş ve hayalet ağrı çeken pek çok hasta tanımıştı. Acının kaynağı, sinirsel ağrı vücutun üç boyutlu sanal bir haritası olan ve kaybedildikten çok uzun bir süre sonra bile kol ve bacaklara sinyal göndermeye devam eden beyindi. Paul'ün olayında NöroÇevirmen, kaybettiği koluna acı sinyalleri gönderen beyin dalgalarının tanımlanmasına yardımcı olmuştu; bu da Fleming'in sinyalleri durdurmasını sağlamıştı. Paul tedaviye öyle olumlu yanıt vermişti ki bir ay önce Fleming acı sinyallerini durdurmanın ötesine geçip kontrol sinyallerini artırmaya karar vermişti.

"Pekâlâ, ekranda gayet iyi görünüyorsun." Fleming köşede ki lateks mankene döndü. "Brian'ı kavra"

Paul sırttı. "Sorun değil."

"Kendimize de bayağı güveniyoruz, ha? O zaman yumurta testini yap da görelim."

"Neyi?"

Fleming ayağa kalkıp mankenin yanına gitti. "Brian cinsiyet-sizdi, ama lateks derisinin altındaki her bir protez kas ve eklem ortalama bir insan bedenindeki gibi aynıydı. Fleming kırıksık beyaz önlüğünün cebinden bir kutu çıkarttı, kutuyu açtı ve onun içinden de ham yüne sarılı bir yumurta çıkardı. Mankenin yanındaki masayı itti, cilalı ahşap yüzeyin bir ucuna yumurtayı diğer ucuna da kutuyu yerleştirdi. Her ikisi de Brian'ın sağ kolunun yetişebileceği mesafedeydi.

Yüksek çatılı Viktoryen tarzı odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve Think Tank'le gözlem odasının arasındaki camın orada durdu. Çalışma köşesine doğru eğildi ve yarı saydam küpün yanındaki klavyede bazı ayarlamalar yaptı. "Pekâlâ, Brian'a bağlandın. Onun vücudunun diğer taraflarını boş ver. Sadece sağ koluna odaklan. Yumurtayı al ve tekrar kutuya koy."

"Buradan mı?" dedi Paul; yumurtadan üç metre uzaktaydı.

"Sadece kaybettiğin kolunu kullanmayı düşün. Aynen ekrandaki görüntüyle yaptığın gibi.

Paul konsantre olurken yüzünü ekşitti.

“Kendini fazla zorlama. Brian’ın kolunun senin kolun olduğunu düşün.”

O anda mankenin sağ dirseği büküldü ve el ileri doğru uzandı; neredeyse yumurtaya çarpıyordu.

“Dikkatli ol. Acele etme.”

El yavaş yavaş açıldı, yumurtaya yaklaştı ve onu kavradı.

“Fena değil, hiç fena değil,” dedi Fleming. “Gerçi bu işin kolay kısmı. Şimdi onu kaldırıp kutuya koymak gerek. Parmak uçlarındaki geribildirim sensorlarına dikkat et.”

Mankenin eli havaya kalkıp kutuya doğru hareket etti. Derken aniden kapanıp kabuğu kırdı, yumurtanın sarısıyla beyazı cilalı ahşabın üzerine aktı.

Fleming gülüp Paul’ün omzuna vurdu. “Ekrandakinden daha zor, değil mi? Yine de ilk deneme için iyi.”

Kapı çalındı, Hemşire Frankie Pinner başını içeri uzattı. Koyu renk saçları ve yüzündeki kocaman gülümsemesiyle alımlı bir kadındı; Fleming’in, Barley Hall’un batı yakasındaki araştırma bölümünü idare etmesinde ona yardımcı olan doktorlar, bilim adamları ve hemşirelerden oluşan ekibinde başhemşireydi. “Dr Fleming, saat dört. Koşuşu teftiş edecek misiniz?”

Fleming saatine baktı. “Teşekkürler, Frankie. Kalıp egzersizlerini tamamlaması için Paul’e yardım eder misin?” Paul’e döndü. “Pratik yapmaya devam et,” dedi. “Brian’ın üzerinde uzmanlaştığında kendi kolun için de hazır duruma geleceksin.”

Think Tank’ten çıktı, sağdaki batı kanadı koridoruna döndü ve soldaki ilk çarpma kapıyı açtı.

Barley Hall araştırma koşuşu dekoratif gölü ve kliniğin arka tarafına doğru uzanan çimleri gören kemerli pencereleriyle heybetli meşe lambripleri olan bir salondur. Victoria döneminde erkek yatılı okulu olarak kullanılan bir malikânenin jimnastik salonundan bozmaydı. Koşuş, sandalyeler ve bir televizyonun olduğu açık bir alanı çevreleyen altı ferah bölmeden oluşuyordu. Klinik denemeler sırasında uyumaları gereken hastalar burada kalıyordu. Çoğu evlerine ya da Buckinghamshire Stoke

Mandeville'deki omurilik yaralanmaları ünitesi gibi hastanelere gitmeden önce birkaç gece burada kalırdı.

Dolu bölmelerin yarı açık paravanlarından, yatağında yatmış uyuyan kızı görebiliyordu. Kızın başında bir hemşire dikiliyordu. "Nasıl?" diye sordu fısıltıyla. Bir sene önce, doğum gününden iki ay sonra, erkek arkadaşı onu motorla gezintiye çıkarmıştı. Çocuk olaydan hafif sıyrıklarla kurtulmuştu ama kızın omurgası kırılmış ve belden aşağısı felç olmuştu. Dün, Fleming'in takımı omurgasının alt kısmı ve bacaklarına elektrikli implantlar yerleştirmişlerdi. Fleming, NöroÇevirmen sayesinde beynin hasarlı omuriliği bertaraf edip bacakları direkt olarak kontrol etmesini umuyordu.

Hemşire başını kaldırıp baktı. "İyi gidiyor, Dr. Fleming. Birkaç günlük bir süre içinde Think Tank'teki ilk görevi için hazır olur."

Bitişik oda Paul'ündü, diğer ikisinin kapısı kapalıydı. Nezaretindekilere bakmak için kapıları araladı. Her iki hasta da uyuyordu. Monitörlerini kontrol edip onları rahatsız etmeden çıktı, sonra da beşinci bölmeye yöneldi. Bu bölmeye yaklaştıkça o önyargısız profesyonelliği sarsılıyordu.

Fleming daha otuz altı yaşındaydı ama öyle çok şey görmüştü ki acıya alışmıştı. Harika bir yaşamın bir anda nasıl yerle bir olacağını herkesten iyi biliyordu. Doktorluk kariyeri boyunca bir şeyi anlamıştı: Acı rastlantısal bir şeydi ve sizi ondan koruması için tanrılara bel bağlamanın anlamı yoktu.

Bunca kaderciliğine rağmen on bir ay önce beşinci bölmede kalan hastanın başına gelenleri kabul etmekte zorluk çekiyordu. Bu kalıcılığın garanti olamayacağı yönündeki fikrini güçlendirmişti. Ailesi, arkadaşları, bilhassa da eski kız arkadaşları onu değişim için değişim istemekle suçlamışlardı, ama bu doğru değildi.

Cambridge'deyken bir kez âşık olmuştu ve hayatını o insana adamaya hazırdı. Ama kız gidip kendisinden yirmi yaş büyük bir doçentle evlenmişti. Fleming kalbi kırılrsa da hayatına devam etmişti. O zamandan beri birkaç ilişki yaşamıştı, ne var ki hiçbirini onda gerçek tutku alevini yeniden tutuşturmamıştı. Evliliğe sıcak bakmadığı için birden fazla kız tarafından terk edilmişti. İşler ne

zaman ciddiye binse kaçardı. Değişim macera demekti. Değişim –kötü bile olsa– ihtimal demekti ve engelleri umursamayarak mümkün olan şey için mücadele etmek onun acıya karşı simgesel panzehiriydi.

Son birkaç sene içinde gördükleri de dahil koğuşundaki hastaların çoğuna durumlarının ümitsiz olduğu, herhangi bir iyileşmenin ya da olumlu yönde bir değişimin mümkün olmadığı söylenmişti. Ve o bu durumdan nefret ediyordu. Bilhassa söz konusu olan beşinci bölmedeki hasta olunca.

“Miles!”

Virginia Knight koğuşun girişinde dikiliyordu. Barley Hall’un Amerikalı yöneticisi ellili yaşlarındaydı ama daha genç gösteriyordu. Uzun ince yapısıyla klasik lacivert takımının içinde oldukça zarif görünüyordu. Sarı saçları kısa kesilmiş, uzun, zeki yüzünün soğuk çizgilerini yumuşatacak biçimde şekillendirilmişti. Gözlüklerini çıkartıp gülümsedi. “Seni bir dakikalığına ofisimde görebilir miyim? Acil bir durum.”

Fleming göz ucuyla beşinci bölmeye baktı. Bekleyebilirdi. Hasta bir yere gitmiyordu ya.

DÖRT

YÖNETİCİ OFİSİ

Viktoryen malikânenin ana bölümünde bulunan ofis gösterişli kornişleri, bir kademlik süpürgelikleri ve ön taraftaki araba yoluna ve biçilmiş çimlere bakan enfes cumbasıyla şaşıalı bir odaydı.

Miles Fleming kollarını kavuşturmuş, uyuma güçlüğü çeken yöneticinin genellikle geceleri kullandığı geniş kanepede oturuyordu. “Ciddi olamazsın, Virginia! Migren ne zamandan beri acil bir şey?”

Virginia Knight masasından kalkıp İtalyan kahve makinesinin yanına gitti. İki espresso hazırlayıp birini Fleming’e verdi. “Bu önemli, Miles,” dedi. “Güven bana.”

Fleming başını salladı. “Ama Think Tank’le NöroÇevirmen bu gece bana lazım. Paul şu anda orada, Rob’un da yarınki bağlantı denemesi için hazırlanması gerek. Araştırma programı da haliyle dolu. Jake’le elde ettiğimiz başarıdan sonra NöroÇevirmen’e ilgi bayağı arttı. Şimdiden bir buçuk kilometrelik araştırma hastası kuyruğu var ve ben birilerini öne geçirip programı geriletemem; özellikle de *başı ağrıyan* birini.

Virginia Knight iç geçirdi. “Miles hem Jake’in hem de Rob’un sıranın ön tarafına geçiverdiğini unutuyorsun.”

“O başka. O vakaları bununla kıyaslayamazsın.”

“*Sana göre* başka –bu yüzden selefimin senin öncelik kaçamaklarına göz yummam gerektiği yönündeki fikrine hiçbir zaman

karşı çıkmadım- ama Barley Hall Yönetim Kurulu'nun kati araştırma protokolüne göre kurallar değiştirilmişti; yani söyleyeceğim şu ki Barley Hall'un yöneticisi olarak klinik için en iyi olanı yapmam gerek; o nedenle sen de bu hasta için zaman yaratmalısın. Bu gece."

Miles Fleming kahvesinden bir yudum aldı. Virginia Knight'la bir alıp veremediği yoktu, ama sekiz sene evvel Cambridge'den aldığı tıp diploması ve Harvard'da tamamladığı nöroloji doktorasıyla Barley Hall'a gelmesinin nedeni o değildi. Knight'ın selefi, Knight gibi doktorluktan idareciliğe geçmemiş aksine daima tam bir araştırmacı, gerçek bir bilim adamı olmuştu. Muhteşem ve ne yazık ki artık merhum olan Profesör Henry Trier Fleming'in Cambridge'deki profesörlerinden biriydi. Trier özel sektör, Cambridge Üniversitesi ve Stoke Mandeville'deki omurilik zedelenmeleri ünitesi tarafından kurulmuş bir araştırma konseyi olan Neurological Trust'ı devralırken Fleming ona katılmak için eline geçen fırsata balıklama atlamıştı.

Trier sekiz ay önce bir kalp krizi sonucu hayatını kaybedince idarî ve idarî olmayan pek çok yöneticilik tecrübesi olan Knight onun halefi olarak atandı. Fleming onun neden seçildiğini anlıyordu: Yönetim, halkla ilişkiler ve yardım toplama konularında uzmandı, ama Fleming onun bazen parasal mevzuları hastalardan ve araştırmalardan daha önemli gördüğünü düşünüp endişeleniyordu.

Knight masasındaki bir dergiyi ararken "Sıranın önüne geçirme konusunu bir kenara bırakırsak," dedi, "sana bu gece Dr. Amber'ı görmenin ehemmiyetini açıklayayım." Dergiyi Fleming'e uzattı. "Öncelikle, onu tanıyor musun?"

"Elbette, hakkında bir şeyler duymuştum." Onu endişelendiren de buydu. Amber Grant zengin ve ünlü biriydi. Knight için onu tedavi edilmeye değer kılan da buydu zaten. Dergi *Time* dergisiydi, ön kapağında da Bradley Soames'in her yayında görünen rötuşlu resmi, hemen yanında da iş ortağı Amber Grant'in muhteşem güzellikteki yüzü vardı. Resimlerinin üzerinde, 'Spotlar Işık Büyücülerinin Üzerine Çevrildi' yazıyordu.

Fleming dergiyi karıştırdı. Altıncı sayfada Amber Grant'le yapılmış bir röportaj vardı; şüphesiz Lucifer soft-screen'in şaşalı lansmanıyla aynı zamana denk düşüyordu. Fleming'in Lucifer optik bilgisayara dayanan NöroÇevirmen'i de Grant ve Soames'in geliştirdiği teknolojiyle çalışıyordu. Fleming rahatsız olmuş ama aynı zamanda meraklanmıştı da; gizemli münzevî –pek çok kişinin Optrix'in arkasındaki dâhi olarak gördüğü– Bradley Soames'in kısa bir biyografisini görünce merakı daha da arttı.

“Devam et,” dedi Knight. “Oku.”

Fleming yazıya şöyle bir göz attı. Yazının çoğunda tekrar tekrar adamın ününden bahsediliyordu, ama yine de bazı bölümler ilgisini çekmişti –özellikle de Bradley'nin gençliğiyle ilgili olanlar:

Bradley Soames *xeroderme pigmentosum*, yaygın ismiyle XP hastalığından mustarip. Bu de i ime u ramı bir genin sebep oldu u bir sendrom; yani güne ı ı ıyla en ufak bir temas deri kanserine yol açıyor. Pek çok psikolog, varlıklı Soames petrol hanedanında –rivayete göre güne tutulması sırasında– dünyaya gelen Soames böyle lanetlenmi olmasaydı hayatı ne yönde geli irdi diye merak ediyor.

Kesinlikle bu kadar eksantrik olmazdı, ama böyle ola anüstü ba arılı olabilece i üpheli. Hayatı güne in merhametine kalması bu yetenekli genç adamın güne in gücünü kontrol altına alıp onun hızını kullanması ironinin ötesinde bir ey

Çocuklu undan itibaren ultraviyole ı ılarından korunmak için kapalı kapılar ardına hapsedilen Soames kafayı hapis hayatı ya amasına neden olan elektromanyetik ı ıların atom altı kuantum parçacıklarına; yani ı ık fotonlarına takar. Zekâsını ı ı a yo unla tırarak on üç ya ında fotonların i lem, depolama ve bilgi aktarımı için kullanılabilece i sonucuna varır.

Soames on altı ya ında anne babasının ona evde ders vermeleri için tuttıkları en yetenekli özel hocaları bile geride bırakarak Pasadena'daki, dünyanın önde gelen teknik üniversitelerinden biri olan, Cal Tech'e girip on sekizinci do um gününden iki gün önce, okula ba vuran pek çok ö renciden çok daha

genç bir ya ta onur derecesiyle mezun olur. Ama o okula sınavları geçmek için kaydolmamı tır; o kendine bir ortak arıyordu. Fikirlerini anlayacak derecede zeki, gerekli enerji ve sosyal yeteneklere sahip ve onun yapamayacağı şeyleri yapacak –gün ına çıkıp onun hayalini tanımasına yardımcı olacak– karakterde birini... Bu ki i parçacık fizi i konusunda ara tırmalar yapan bir doktora ö rencisidir: Amber Grant.

Amber Grant'ın kendisi de dahil pek çok kimse bir optik bilgisayar geli tirmeyi dü ün mü tür, ama onların tasarımları yalnızca optik liflere dayanmaktaydı ki bunlar çalı salar bile bir dolu kabloya gerek duyulacaktı. Soames'in yakla ımı ise farklıydı: O elektron delik çiftlerini, ı ı ve içine depolanmış verileri tekrar göndermeden evvel hapsedmeye yetecek kadar ayrı tutmak için gerekli elektrik alanını yaratmak amacıyla sesi kullanmayı teklif ediyordu.

Soames'in vizyonu ve Amber Grant'ın kendini adamı lı ı, ayrıca hepsi kendi içinde bir doktora tezi olabilecek küçük tadilatlarla sekiz sene önce dünyanın en kullanı lı optik bilgisayarı nı ortaya çıkardı. Bu da merkezi San Fransisko olan Optrix Sana yilerini, dünyanın gelmi ge çmi en hızlı büyüyen i rketlerini meydana getirdi. Bradley Soames Optrix'teki i inin haricinde Alaska'daki kendi özel teknolojik yenilikler tesisinde –VenTec Vakfı'nda– giderek daha çok zaman geçirir oldu...

Fleming başını kaldırıncı Knight, “Durum şu,” dedi, “Soames *senin* araştırmaya milyon dolarlık bir bağışta bulunmak istiyor.” Gülümsüyordu. “Bilirsin ben hep Christopher Reeve etkisinden bahseder dururum. Hasarlı omurilikte kök hücrenin yeniden canlanmasının nörolojik araştırmaların kutsal kâsesi olduğunu inkâr edemezsin. Batı kanadındaki Bobby Chance'in genetik mühendislik ekibi için ödenek bulmak bile daha kolaydır.”

Fleming'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Bobby'nin takımı asırlardır dişe dokunur bir sonuç elde edememiş olsalar da nedense *benim* doğu kanadında yaptığım şey hâlâ gerçek bir çözüm değil mekanik bir plaster olarak algılanıyor.”

Knight güldü. “Bu anlayış hızla değişiyor. Jake’le yaptığın devrim dalgalanmalar yaratıyor ve biz de bunu paraya dönüştürmeliyiz. Bradley Soames NöroÇevirmen ile ilgileniyor ve onu geliştirmek için ciddi bir miktarı gözden çıkarmaya hazır.”

Fleming bunu zaten biliyordu: Altı ay önce Soames ona dolaylı yoldan yaklaşmış, onu VenTec’e transfer etmek istemişti. “Ben de bu ciddi ödeneğin karşılığında onun kıymetli iş arkadaşını muayene etmek zorundayım, öyle mi? Migren yüzünden yere yığılmasının haricinde bir sorunu var mı?”

Knight masasındaki bir dosyaya parmağıyla vurdu. “Al sana onu görmen için başka bir neden daha. O bir araştırmacının arayıp da bulamayacağı kişi. Tıbbî geçmişi çok şaşırtıcı, bir nörolog olarak ondan çok şey öğrenebilirsin. Bu sefer didişme, Miles, büyük bir başarı yakalamak üzeresin. Programını yalnızca birkaç gün aksatacak –sağlayacağı onca faydanın yanında önemsiz bir külfet.”

Fleming şüphelerine rağmen ilgilenmişti. “Fayda mı?”

“Onun bir eşi daha yok,” dedi Knight. “Sana tüm tıbbî kayıtlarını e-posta olarak atarım, gerçi bu veriler de sana neden bahsettiğime dair bir fikir verir.”

Fleming gönülsüzce dosyayı aldı. Virginia Knight kusursuz bir idareciydi ve Fleming ondan çekiniyordu. *Time*’ın kapağındaki güzel kadına bir kez daha göz ucuyla bakıp, “Ben hâlâ neden diğer hastalarımın daha önce geldiğini anlamış değilim. Bir uzvu falan kesilmiş değil ya?”

İlk röntgen filminin olduğu dosyayı açan Fleming’in şaşkınlıktan nefesi kesilirken Virginia Knight yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sandalyesinde geriye doğru yaslanıp, “Pek sayılmaz,” dedi. “*Pek sayılmaz.*”

BES

17.00

BARLEY HALL

Amber Grant'in Londra'dan gelen ambulansı Barley Hall'a varana kadar hava kararmıştı. Onu zayıf düşüren migreni dinmişti ama o, her zamanki gibi, kendini hâlâ bitkin hissediyordu. Baş ağrıları habersizce gelir; o da buna boyun eğdi. Ne var ki bu son kriz onu sinirlendirmişti. Önemli bir sunum esnasında yere yığılmıştı. Yenilmişlik hissi geçmek bilmiyordu. İşi onun için hayattaki en önemli şeylerden biriydi ve o hem kendini hem de diğer herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı –hem de lanet olası medyanın önünde. Bu geceki yemeği de kaçıracaktı, yarın sabah, uçağı San Fransisko'ya dönmeden önce, gerçekleştirilmesi planlanmış tanıtım ve iş toplantılarını da kaçıracaktı. Hissettiği acıya rağmen Turbine Hall'a dönüp devam etmek istiyordu, ama Bradley Soames buraya gelmesi konusunda ısrar etmişti. Ama uzmanlar ne söyleyecek olursa olsunlar Amber yarın sabahki uçağına yetişip hasta annesi Gillian'ı görmeye kararlıydı.

Barley Hall'un etkileyici kapılarından geçerken yeşil çimlere doğru merakla baktı. Çökmekte olan akşam karanlığı ve bastıran kışa rağmen her şey Kaliforniya'dakinden çok daha cafcamlı görünüyordu. Viktoryen malikâneyi çocukken gittiği, hiçbir özelliğı olmayan Amerikan hastaneleri ve klinikleriyle mukayese etmekten kendini alamadı.

Dokuz ay öncesine kadar o klinikler kötü bir anıdan başka bir şey değildi. Ama şimdi, onu gittikçe daha da zayıf düşüren migrenin merhametine kalmıştı ve kliniklerle, doktorlarla, testlerle yeniden tanışma vakti gelmişti. Geçen altı ay içinde PET¹, CAT² ve MRI³ da dahil ne kadar test varsa yaptırmıştı, ama ona durumu hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Soames onu Turbine Hall'dan ambulansa kadar geçirirken yeni bir 'uzmana' görünmek konusunda tereddütleri vardı. Ama Soames Dr. Miles Fleming'i görmesi konusunda ısrar etmişti.

"Çocukken, daha XP teşhisi konulmadan, cildimin gördüğü hasar konusunda konuşup duruyorsun Amber," demişti. "Her iki ayda bir cildiycemi kovmamı engelleyip bana ya yeni bir lanet melanomamın daha olması ya da onlar beni öldürmeden hepsini kesip çıkartması yönündeki tavsiyelerini dinlemem için ısrar ediyorsun. Biliyor musun, sen bu dünyada sözlerine kulak verdiğim belki de tek insansın. Ben de şimdi senden beni dinlemeni istiyorum. Baş ağrılarını düzenli olarak kontrol ettir. Şu Miles Fleming denen çocuk zeki biri. NöroÇevirmen'i optik bilgisayarla yapılan en iyi şey –yeni nesil gen ardışımlayıcısı olanlardan." Soames pek çok insanı aptal, geri kalanını da vasat olarak nitelerdi; bu yüzden de otuz altı yaşındaki bir İngiliz erkekten böyle olumlu bahsetmesi büyük lütuftu doğrusu.

Kapıdakiler ona tekerlekli sandalye önerdiler, ama o şık resepsiyon salonuna yürüyerek gitti. Sakat muamelesi görmekten nefret ederdi. Yıllardır laboratuvarlarda çalışıyor olsa da her sabah erkenden Optrix'in havuzunda yüzerek form tuttuğu için kendisiyle gurur duyuyordu. İçeride onu elinde not panosuyla bir hemşire karşıladı.

"İyi akşamlar, Dr. Grant. Ben Başhemşire Frankie Pinner. Yürüyeblecek misiniz? Ağrınız için bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Şimdilik iyiyim, teşekkürler."

1 Pozitron Emisyon Tomografisi

2 Bilgisayarlı Eksenel Tomografi

3 Manyetik Rezonans

“O halde ben Dr. Fleming’i çağırırken siz bekleme odasına oturun lütfen. Bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyona bildirin, yeter.”

Geniş salonun bir köşesine sırt sırta divanlar sıralanmıştı. Amber oturup ceket cebindeki mobil iletişimcisini buldu. Cep telefonundan daha büyük olmayan aletin açılan iki parçasından birinde dokunmatik bir kontrol pedi diğerinde ise sayı tuşları vardı. Kontrol pedindeki düğmelerden birine basınca ortadaki mafsalda bir ekran belirdi. Tam elektronik postalarını ve telefon mesajlarını kontrol ediyordu ki arkasında birinin derin bir nefes aldığını işitti: “Vay canına.”

Dönünce oturduğu kanepenin arkasındaki kanepeye yaslanıp omzunun üzerinden onu izleyen küçük bir oğlan çocuğu gördü. Diken diken sarı saçları, rıyasız, anlamlı bir yüzü ve iletişimcisinin en son teknoloji ürünü soft-screen’ine dikilmiş kocaman yeşil gözleri vardı. Yanında da annesi olamayacak kadar yaşlı bir kadın oturmuş dergi okuyordu.

“Bu senin mi?” diye sordu çocuk; minik elini Amber’ın omzuna koymuş daha iyi görebilmek için yerinde kımıldanıp duruyordu.

Amber ona gülümsedi. “Evet.”

“Daha önce bunun gibisini görmemiştim.”

“Bu yeni.”

“Nereden aldın?”

Amber, “Bunu ben yaptım,” dedi, sonra da, “Daha doğrusu şirketim yaptı,” diye düzeltti.

Çocuk durup alıcı gözüyle Amber’a baktı, sonra ciddiyetle, “Sen dâhi misin?” diye sordu.

Amber yine güldü. “Hayır.”

“Benim amcam bir dâhi, “ dedi çocuk, alelade bir şey söylüyormuş gibi.

“Ah, çok etkilendim. Senin adın ne?”

“Jake.”

“Merhaba, Jake. Ben de Amber.”

Çocuk kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Neler yapabilir?” diye sordu.

“Bir sürü şey. Telefon görüşmeleri yapar, e-posta gönderir, hesap kitap yapar, hava tahminlerine, müsabaka sonuçlarına bakar...”

“Oyun da oynayabilir mi?”

“Elbette.”

“Futbol skorlarını söyleyebilir mi?”

Amber zihnini zorlayarak, “Tabii ki,” dedi. O söz konusu olduğunda futbol dipsiz bir kuyuydu. Forty Niners Amerikan futbolu takımını tutuyordu, ama sadece Oprix onlara sponsor olduğu için. “Sen hangi takımı tutuyorsun?”

“Man U, tabii ki,” dedi, sanki başka bir takımı tutmak için aptal olmak gerekmiş gibi. “Ben futbola bayılırım.”

“Bahse girerim iyi de oynuyorsundur.”

“Artık o kadar iyi değilim, ama tekrar iyi olmaya başladım.”

Bunu söyleme şeklindeki bir şeyler Amber’ı duraksatmıştı.

“Dr. Grant.” Amber başını kaldırınca not panolu hemşirenin geri döndüğünü gördü. “Beni takip ederseniz sizi doğruca Think Tank’e götüreceğim. Lavaboya gitmeniz gerekiyorsa ya da bir bardak su isterseniz lütfen söyleyin. Giriş formlarını daha sonra doldururuz.”

Amber “Gitmem gerek, Jake,” deyip, hemşireyle gitmek için kalktı.

Ayağa kalkınca dönüp çocuğa baktı ve neden artık futbolda o kadar iyi olmadığını anladı. Şiddetli bir sancı hissetti –farklı bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi, ama acıma duygusunu gizleyip el sıkışmak için eğildi. “Seninle tanışmak bir zevkti, Jake. Sana Man U ile bol şans dilerim.”

Çocuk dişlerini göstere göstere gülererek, “Güle güle Amber,” dedi.

Hemşire Amber’ı Think Tank’e giden uzun bir koridordan geçirip doğu kanadına doğru götürdü. Sonra içinde bir masa,

bir Lucifer optik bilgisayar, iki sandalye ve bir dizi monitörün olduğu küçük bir odaya girdiler. Think Tank'i gören bir cam vardı, Amber burasının bir gözlem odası olduğunu düşündü. Hemşire ona biraz su koyup gitti.

Amber masanın uzağındaki yumuşak sandalyelerden birine oturup etrafa baktı. Duvarda bir mantar pano vardı. Üzerine teşekkür kartlarıyla hasta ve personel fotoğrafları gibi görünen bir şeyler iğnelenmişti. Fotoğraflardan biri dikkatini çekti: Dağcı kıyafetleri içinde, iki bronz tenli adam masmavi bir gökyüzünün altında beyaz bir dağın tepesinde dikiliyorlardı. Birbirlerine kardeş gibi benzeyen adamlar ellerini muzaffer bir edayla havaya kaldırmışlardı.

Sonra gözlem penceresinde kendi yansımasını gördü. Solgun ve bitkin görünüyordu. Farkında olmadan saçlarını geriye doğru tarayınca yüzünün sol tarafı ve sol şakağından saçlarının başlangıç çizgisine doğru uzanan küçük, gümüşî yara izi ortaya çıktı. Sol kulağının olmadığı artık görünüyordu. Sağ kulağındaki yeşim taşıyla süslü altın küpe sol kulağının yokluğunu vurguluyordu. Estetik ameliyatı kesinlikle reddetmişti: Çocukluğundan kalma izleri yok etmenin bir şekilde kendine ihanet etmek anlamına geldiğini düşünüyordu.

“Dr. Grant? Ben Miles Fleming.”

Amber, Fleming odaya girerken, kendini eteğini düzeltip saçlarına şekil verirken buldu. Onu hemen tanıdı; fotoğraftaki adamlardan biriydi. Beklediği gibi biri değildi. Düğmeleri açık önlüğünü saymazsak bilim adamına benzer bir hali yoktu; hele onun tanıdıklarıyla hiç alakası yoktu ve Amber onun katıksız fiziksel gücüne hazırlıksız yakalanmıştı. Uzun boyluydu, en az bir seksen ve şu farkında olmadan zarafetle yürüyenlerdendi. Siyah saçları üstü başı gibi dağınıktı, cildinde ise açık havada oluşmuş sağlıklı bir kırmızılık vardı. Elini uzatıp gülümsediğinde gri gözlerinin etrafında minik kırışıklıklar oluştu. Koca elleri sıcaktı ve onunkileri sımsıkı kavramıştı.

“Beklettiğim için özür dilerim, birkaç konuyu halletmemiz gerekiyordu da.”

“Ziyarı yok. Bu kadar kısa sürede beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler.”

“Migreniniz nasıl? Ağrı şimdi ne durumda?

“Kontrol altında.”

“İyi. Size burada ne yaptığımızı kabaca anlatayım, sonra da sizin sorununuza geçelim, olur mu?”

“Elbette.”

“Burada, Barley Hall’da yaptığımız iş temelde iki bölüme ayrılıyor. Batı kanadı salt bilimsel araştırmalarla ilgileniyor, -kök hücre yenilenmesi, omuriliğin yeniden yapılanması ve bunun gibi şeyler üzerine yoğunlaşıyor. Burada, benim takımımın bulunduğu doğu kanadındaki araştırmalarımız daha çok pratiğe yönelik. Biz tıbbî nedenlerle bir uzvunu kaybetmiş ya da belden aşağısı felçli insanların felçli uzuvlarının kontrolünü geri kazanmaları ve protezlerini kullanabilmelerine yardımcı olabilmek için beyindeki sinyalleri kullanma konusu üzerinde duruyoruz.” Fleming ona gülümsedi. “Ayrıca acıyı kontrol altına almayı sağlıyoruz.”

Gülümsemesi Amber’ın hoşuna gitmişti ama daha ona güvenmeye hazır değildi. “Ah, evet. Peki ya vücudunuzda bulunmayan bir yerinizdeki acı?”

“Bu da uzmanlık alanlarımızdan biri.”

ALTI

Amber Grant'in dosyalarını okuyan Miles Fleming onunkine benzer iki vaka daha biliyordu: biri Amerika'da diğeri Fransa'da, ama hastaların ikisi de ameliyat olmamıştı. Çalışmaları süresince ameliyata dayanıp hayatta kalan bir kişi görmemişti daha. Bradley Soames'le Opatrix'te elde ettiği başarılarla bakılırsa Amber Grant hayatta kalmakla yetinmemiş parlak zekâsına hiçbir zarar gelmeden işkencelere göğüs germiştir.

Masadaki Lucifer Optik Bilgisayarına döndü. Bu yarı saydam bir küptü; arkasında üç boyutlu şekillere benzeyen şeyleri göstermek için tasarlanmış KREE8 foton plazma ekran vardı. Fleming ekranı kendisine doğru çevirip kablosuz kontrol pedine uzandı ve Barley Hall'un Veri Güvenlik Sağlayıcısı'ndan Amber Grant'in sağlık dosyalarını buldu. Bilgiler ışık hızıyla ekranda belirdi.

Ekrandaki röntgen filmlerine baktı, sonra dönüp Amber'a baktı. Ameliyat olduğuna dair belirgin bir iz yoktu, ama Amber'ın saçları ve gözleri dikkatini çekti. Yüzünün sol tarafını gizleyecek şekilde ayrılmış olan gür, mavi siyah saçları göz alıcı parlaklıktaydı. Kedi gözünü andıran iri gözlerinin rengi enfesti: üzerinde altın rengi benekler bulunan kopkoyu bir yeşil. Güzel bir burnu ve parlak bir cildi vardı. Yüzünün saçla gizlenmemiş olan tarafındaki kulağından çarpıcı güzellikte, yeşim taşı ve altından bir küpe sarkıyordu. Dolgun dudakları soluk mercan rengindeydi. O Fleming'in şimdiye dek tanıdığı en egzotik kadındı.

“Ameliyat yerinizi görebilir miyim?”

“Elbette.” Amber saçının sol tarafını geriye doğru attı.

Fleming ayağa kalkıp ona doğru gitti. Eğilince parfümünün kokusunu aldı: tatlı sert; tıpkı ender rastlanan tropik bir çiçek gibi. Yukarıdaki saç çizgisinden başlayıp ensesindeki saçlara inmeden şakağını iki eşit parçaya ayıran gümüşî renkteki muntazam yara izini inceledi. Kulağı yoktu ama yara öylesine belirsizdi ki bir bozukluk değil de daha çok atlanmış bir şey gibi duruyordu.

Yerine döndü ve tekrar bilgisayar ekranındaki görüntüye baktı. “Migren ağrılarınızdan bahsedelim,” dedi. “Kayıtlarınıza göre sekiz ya da dokuz ay önce başlamış ve daha önce böyle bir baş ağrısı şikâyetiniz olmamış. Çocukken bile.”

“Doğru.”

“Ayda yaklaşık on kere oluyor.”

“Aşağı yukarı.”

“Bir kriz ne kadar sürüyor?”

“Duruma göre değişiyor. Hemen bir ağrı kesici almazsam şiddetleniyor ve ağrı bir saat kadar sürebiliyor. Ama beni güçten düşüren sonrası. Öylesine bitkin oluyorum ki saatlerce hiçbir şey yapamıyorum.”

“Hangi ilacı alıyorsunuz?”

“Tylenol Blue. Ağrıyı kesmiyor ama hafifletiyor.”

Fleming başını salladı. “Ağrıyı tarif edebilir misiniz?”

Amber omuz silkti. “Sanki beynime kızgın bir iğne sokuluyor ve içeriye patlayıcı dolgu enjekte ediliyor. Gözümün önünde yıldızlar uçuşuyor ve midem bulanıyor. Bazen de bugünkü gibi yığılıp kalıyorum.”

Fleming yüzünü ekşitti. “Kulağa eğlenceli geliyor.” Durup tekrar ekrandaki görüntüye baktı. “Ağrı hep aynı yerde mi oluyor?”

“Evet.”

“Nerede peki? *Tam* yerini gösterebilir misin?”

Ağrıyan yeri göstermek için sol elini kaldırarak, “Burada hâlâ hafif bir zonklama var,” dedi. “Tam burada.”

Fleming başını salladı ve tekrar ekrandaki görüntüye baktı. Sol şakağının birkaç santim yukarısındaki bir yeri gösteriyordu.

“Çok tuhaf, değil mi?” dedi, utanmışa benziyordu. Su bardağını aldı.

Fleming omuz silkti. “Olağan dışı ama açıklanamaz değil.”

Ekrandaki, Amber Grant’in sağlık dosyasından aldığı, resim sırt sırta vermiş iki çocuğun röntgen filmleriydi. Kafatasları sol şakaklarından birbirine yapışık, bir kemik çıkıntısı onları birleştiriyordu. Ama bu Siyam ikizlerini asıl olağan dışı kılan şey sadece kafataslarının değil aynı zamanda beyinlerinin de yapışık olmasıydı. Şakak bölgesindeki önemli bir kısmı üst üste gelmiş olsa da kayıtlara göre kızlar birbirlerinden farklı kişiliklere sahipmiş ve bireysel davranış özellikleri sergiliyorlarmış.

Amber Grant bardağı masanın üzerine koydu. Hareketlerinin ne kadar yavaş ve ihtiyatlı olduğu Fleming’in dikkatinden kaçmamıştı. Hareketsiz otururken sanki omzunun üzerinden dinliyormuş gibi başını hafifçe sola eğiyordu.

Dosyası yaşamının detaylarını gözler önüne seriyordu: Amber ve ikizi Ariel bundan otuz yıl önce bırakın Siyam ikizlerini, normal ikizlere bile bakacak gücü olmayan Brezilyalı fakir bir genç kadın tarafından dünyaya getirilmişler. Sonra da São Paulo’daki köhne bir hastaneye bırakılmışlar, ama bir Cizvit papazının aracılık etmesiyle çocukları olmayan Amerikalı Katolik bir çift tarafından evlat edinilmişler.

İlk sekiz sene kendilerini evlat edinen anne babalarıyla Kaliforniya’da mutlu mesut yaşamışlar. Vals yapar gibi yürüyüp hareket ettiklerinden onlara dans eden ikizler diyorlarmış. Ariel her zaman güçlü olanmış, lider olan; Amber ise sessiz. Derken Amber’ın böbreklerinde komplikasyonlar baş göstermiş. İkizler kan stokunu birlikte kullanıyorlarmış ve Ariel’in böbrekleri her ikisi için çalışıyormuş. Sonra Ariel’in kalbinin Amber’inkini sübvansan ettiği ve üzerine binen ekstra yüklerden dolayı tükendiği ortaya çıkmış. Ayrılmazlarsa ve Amber tedavi edilmezse sadece kendisi ölmekle kalmayıp kardeşini de öldürecekmiş.

Bir başka komplikasyon daha varmış: farklı karakterlere sahip olsalar da beyin dokusunun kilit bir bölümünü paylaşıyorlarmış. Her ikisinin de beyinleri zarar görmeden hayatta kalmaları için küçük bir şansları varmış ama o da düşük bir ihtimal. Ne var ki ebeveynlerinin ameliyatı kabul etmekten başka şansları yokmuş. Amber'ın kalbi ve böbrekleri iki ay içerisinde dengelenmiş ve Amber temiz bir sağlık belgesine kavuşmuş. Ama Ariel ameliyat masasında kalmış.

Amber'a kardeşinin ölümünden daima kendini sorumlu tutacağını söylemek için Fleming'in tıbbî notlara ihtiyacı yoktu. Kardeşi, Amber onu yavaş yavaş öldürdüğü için kesilip ayrılmıştı. Yara izinin kapatılıp yeni bir kulak yapılması için estetik ameliyat olmamasının nedeni de büyük ihtimalle buydu. Notlara bakılırsa bir psikolog ona bunu sormuş. Amber Grant de cevap vermiş: Neden estetik ameliyat isteyeyim ki? O benim güzel parçamdı.”

Fleming Amber'a bakınca onun kendisini incelediğini gördü; gözleri ona meydan okuyordu. “Ee,” dedi, “herhangi bir fikrin var mı?”

Fleming kardeşininkiyle yapışık olan kafatasının röntgen filmini Amber da görsün diye bilgisayar ekranını çevirdi. Ariel'in şakağındaki bir noktayı göstererek, “Ağrıyan yeriniz burası, tam olarak kardeşinizin beyninin bir zamanlar paylaştığınız bölgeyle buluştuğu nokta. Bir anlamda çok basit, eminim görüştüğünüz diğer uzmanlar da söylemiştir. Sizde klasik hayalet ağrı var. Bu olağan dışı bir şey değil. Koridorun sonundaki koşu Paul diye genç bir çocuk var. Son dört yıldır kopan kolu yüzünden acı çekiyor. NöroÇevirmen'i kullanarak ağrıyı durdurmayı başardık, ama bu acı onun için çok gerçektir. Sarsıcı bir kaza sonucu vücudunun bir parçasını kaybeden kurban kaybettiği parçasında şiddetli acılar hissetmeye devam edebilir. Acı genellikle kaybedilen uzvun ne şekilde zarar gördüğünü ortaya koyar; sanki beyin kendisine gönderilen son acı sinyalinin hatırlıyormuş gibi.

Amber başını salladı. “Ama ben bir uzvumu kaybetmedim.”

“Sizin vakanızı olağan dışı kılan da bu işte. Siz bir insanı kaybettiniz.” Duraksadı; sanki kelimeleri düşündüğü sıraya sokmaya çalışıyordu. “Seni benzersiz kılan ölü bir insanın yaşayan beyninin bir bölümüne sahip olman, Amber.”

Amber kaşlarını çatı. İkizinin ekrandaki görüntüsü onu olduğu yere çivilemişti. “Söylediğinizi anlıyorum, ama bu ne demek?” Benzi sararmıştı. “Yani siz benim Ariel’in çektiği acıyı mı çektiğimi söylüyorsunuz? O hâlâ bir şekilde...”

Öylesine dehşete kapılmış görünüyordu ki Fleming gidip elini omzuna koydu. “Hayır, seni temin ederim bu senin *kendi* acın. Paul’ün kolunda olduğu gibi beynin bir sebeple hâlâ orada olduğunu düşündüğü kayıp dokuyla bağlantı kuruyor. Ariel artık acı çekmiyor. O öldü.” İş şakaya vurmaya çalışıyordu. “Hadi ama Amber, sen bir bilimcisin...”

“Ben bir parçacık fizikçisiyim, Miles,” diye karşı çıktı, “ve kuantum dünyasının bana öğrettiği, hiçbir şeyden emin olamayacağımız.” Gözlerini kıstı. Miles onun sözde uzmanların kendisine üstünlük taslamasından sıkıldığını anlamıştı. Hayatım boyunca kardeşime ne olduğunu anlamaya çalıştım. Felsefe okudum, fizik, hatta ilahiyat ve şimdiye dek öğrendiğim çok da bir şey bilmediğimiz.” Zoraki bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “Söylemek istediğim, Miles, ben birilerinin beni *temin* etmesini kabul edeceğim bir iş yapmıyorum.”

Fleming iki elini birden teslim oluyorum gibisinden kaldırdı. O da hayatın nasıl işlediğini anlamış değildi. Ama bildiği bir şey vardı: Bittiği zaman biterdi. Ölümünden sonrasını düşünmek için zihinsel bir enerji harcamanın bir anlamı yoktu, çünkü öbür dünya diye bir yer yoktu. Çok şükür. “Amber, seninle oturup kuantum fiziğin çılgınlıklarını tartışacak kadar aptal değilim, ama ben de insan beynini tanırım. Pek çok acayip şey yapabilir ve insanı herhangi bir şeyin gerçek olduğuna inandırabilir; bu kaybedilen bir organda hissedilen bir acı da olabilir, ilahî bir gücün varlığı da. Tüm kariyerimi bunu araştırmakla harcadıktan sonra şuna ikna oldum ki bu dünyada deneyimlediğimiz her şey kafatasımızdaki bu cevize benzeyen organdaki elektriksel ve

kimyasal aktivitelerle açıklanabilir. Aşk, din, inanç, benlik bilinci; hepsi bizim *fiziksel* beynimizden gelir. Bilincimiz, zihnimiz, soyut bir şey değildir; fiziksel beynin bütünlüğünden doğmuştur ve fiziksel olan gidince zihin de gider. Sen hâlâ buradasın, Ariel hiçliğe karıştı. Hâlâ acı çekiyor olabilirsin, çünkü beynin hâlâ fiziksel benliğine sinyaller gönderiyor olabilir, ama ikizin artık acı çekmiyor. Çekemez, çünkü o artık yok. Bu kuantum teorisi değil. Bu fiziksel bir *gerçeklik*.

Amber gülümsedi. Yumuşayan ses tonunda alaycılıktan çok bir karşı koyuş vardı. “Ölümlle gelen hiçlikten bahsettiniz madem size Katolik olduğumu söylesem iyi olur.”

Fleming güldü. “Sizin gibilerden pek fazla kalmadı. Ben çoğu Katolik’in Ruh Hakikati Kilisesi’ne geçtiğini sanıyordum. “

Amber’in gülümsemesi daha da büyüdü. “Dindar biri değilim ama vaftiz babanız hayatınızı kurtaran bir Cizvit papazı olduğunda ve Katolik bir çift tarafından evlat edinildiğinizde bu sizde belli bir vefa duygusu uyandırıyor.”

“Öyledir herhalde,” dedi Fleming. “Her neyse artık benim modası geçmiş Newtoncu katiyeti savunan bir ateist olduğumu biliyorsun, ben de senin kuantum eğilimleri olan bir Katolik olduğumu. Bilmediğimizse migren ağrılarının neden kaynaklandığı ve onları nasıl durduracağımız. Bu sorulara cevabı beyninin vermesi gerek.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü; Think Tank’e kadar arkasından gelmesi için işaret etti. “Seni NöroÇevirmen ile tanıştırmamanın zamanı geldi sanırım.”

YEDİ

“Burası muayene odası,” dedi Fleming, “ama herkes buraya Think Tank der.”

Odanın yüksek tavanı ve duvara monte edilmiş resimlikleri son teknoloji ürünü bir yığın ekipman, oksijen tüpleri, tıbbî monitörler ve başka bir dolu cihazla tezat oluşturuyordu. Odanın bir ucundaki masada kalın, siyah bir altlığın üzerine yerleştirilmiş, ekranında futbol topu büyüklüğünde titreşen bir ışık küresi olan başka bir yarı saydam küp daha vardı; onun hemen yanında da elektrotlu mavi bir başlık ve kablosuz bir klavye... Duvara da büyük bir plazma ekran monte edilmişti.

“Bu gece burada uyuyacaksın.”

“Yatak yok mu? O halde burası şu ek ödeme olmayan yerlerden, öyle mi?”

“Yatağın koğuştaki bölmelerden birinden getirilecek. Hastalarımızın çoğu hareket edemediğinden onları taşımak daha kolay. Yatağın yanındaki yoğun bakım ekipmanları acil durumlar için. İncelediğimiz hastalarımızdan bazıları kritik derecede rahatsız, bu yüzden de risk almaktan yana değiliz. Her neyse Brian seni kollayacak.”

“Brian mı?”

Fleming omuz silkti. “Aptal bir isim. İlk zamanlarda bir teknik asistan NöroÇevirmen’den beyin makinesi diye bahsettiği bir rapor yazmıştı. Neyse işte, yazım yanlış yapmış; şimdi de bütün doktorlar ve hemşireler ona Brian diyor. Aptalca ama

fazla havalara girmemizi engelliyor.” Gidip mankenin sırtına hafifçe vurdu. “Bunun adı da Brian. Bunu bir uzvunu kaybetmiş ya da belden aşağısı felç olmuş olanlara komutları düşünmeyi öğretmek için kullanıyoruz.” Durakladı. “NöroÇevirmen hakkında ne biliyorsun? Lucifer üzerine kurulu, o yüzden temelindeki teknolojiye fazlasıyla aşina olmalısın.”

Amber yürüyüp yarı saydam küpe dokundu, içindeki titreşen parlak küreyi inceledi. “Sanıyorum optik işlemci sinirsel sinyalleri tercüme edecek gücü ve hızı sağlıyor.”

“Kesinlikle. Temelde ayrıca deneğin beyin dalgalarının bilgi-sayarla direkt iletişim kurmasını sağlayan bir sinirsel sinyal ampifikatörü ve optik-analog çevirici var.” Mavi başlığı aldı. “Buna Düşünme Başlığı diyoruz. Birbirine bağlı ağ örgüsü motifinin her bir boğumu beynin kafatası içindeki elektriksel aktivitelerini izlemek için bir elektrot taşıyor. Başlıkla bilgisayar arasındaki iletişim tamamen kablosuz. NöroÇevirmen esasen doksanların başında Lusted ve Kanpp tarafından bir uzvunu kaybetmiş ya da belden aşağısı felçliler için geliştirilmiş Biomuse sistemine benzeyen gelişmiş bir biyolojik geribildirim ünitesi.”

Amber başını salladı. Biomuse cihazları hakkında bir şeyler okumuştı. Bunlar geriye kalan kas dokusundan gelen elektriksel tepkileri ve göz hareketlerinin yol açtığı tepkileri tespit edip genişletmek için tasarımlanmıştı. “Ama NöroÇevirmen çok daha gelişmiş bana kalırsa. Mesela, EMG⁴ ya da EOG⁵ sinyallerini kullanmıyor.”

“Haklısın. EEG⁶ sinyallerini kullanıyor. Altı sene kadar önce insan beyinde mevcut olan daha karmaşık elektriksel sinyallerden faydalanabilirsek bilgisayarlar üzerinde çok daha güçlü bir hakimiyet kurabileceğimize ikna oldum. Naçizane tutkum düşüncenin kendisinden yararlanmaktı.”

4 Elektromiyogram. Kas hücrelerine ait elektrik aktivitelerinin ölçülmesi için yapılan test.

5 Elektro-okulografi. Korneoretinal potansiyel farkının yardımı ile göz hareketlerinin kaydedilmesi.

6 Elektroensefalogram. Beynin elektriksel aktivitesinin grafiksel kaydı.

Amber ‘naçizane’ kelimesine gülümsedi. En temelde, insan beyni aktivitesi –düşünce– beyindeki muhtelif sinirsel bağlantılardan akan elektrikten ibarettir. 1929 yılında Alman psikiyatr Hans Berger beyindeki voltaj değişimlerini kafatası derisine yapıştırılmış elektrotları kullanarak belirleyecek ensefalogram, yani EEG, terimini ortaya atmıştı.

Geçen yıllar içinde pek çok aralıksız EEG sinyalleri tanımlandı: Alfa dalgaları gözleri kapama gibi sıradan hareketlerle bile meydana getirilebilirdi; beta dalgaları da uyarılmış bir ruh haliyle ilişkilendirilir; theta dalgaları duygusal baskıdan kaynaklanır; delta derin uyku halinde ortaya çıkar; mu dalgaları da motor korteksle ilişkilendirilir –hareketle ya da hareket etme niyetiyle azalır.

Fleming küreye vurdu. “Sizin Lucifer optik bilgisayar sayesinde tüm standart beyin dalgalarını tanımlayıp analiz edebiliyor ve beynin ayrıntılı bir haritasını oluşturmak için yenilerini bulabiliyoruz. Bu dalga boylarını bilhassa da model oluşturmak için birlikte çalışma yöntemlerini genişletip yorumlayarak elektriksel titreşimleri yorumlamayı öğrendik.

Amber Bradley Soames’in Fleming’in icadından neden bu kadar etkilendiğini anlamaya başlamıştı. “Öğrenebiliyor herhalde.”

“Kesinlikle. NöroÇevirmen’in sinirsel ağı belirli bir radyo istasyonunu bulur gibi beyin aktivitesinin karmaşık örneklerini arar ve onları basit komut ve niyetlerle bağdaştırır. Beyin bir insanın düşüncelerini anlayıp açıklama ve zihninin haritasını çıkarmaya tarihteki herhangi biri kadar yaklaştı.”

“Brian bilinçli mi?”

Fleming güldü. “Hayır. Brian bulanık mantık kullanır, beynimizi araştırmada ve nasıl düşündüğümüzü incelemede çok iyidir, ama iradesi yok ve bizim bilinçle ilişkilendirdiğimiz şekilde kendi başına düşünemez. Özgür düşüncüyü bir maça benzetirsek Brian’dan süper bir seyirci olurdu. NöroÇevirmen esasen beyin dalgalarını analiz edip yorumlar; böylece faydalı olanları yükseltmemizi sağlar –örneğin felçli ya da takma bir kol veya bacak için

gerekli olan yürüme sinyalleri- ve de olmayanları önlememizi, tıpkı kesilmiş bir kol ya da bacağa gönderilen acı sinyalleri gibi.”

Fleming Düşünme Başlığını başına yerleştirip klavyedeki bir tuşa bastı. Plazma ekran hışırdayarak açıldı. Değişik frekanslardaki ışık fotonları sayısız paralel hesaplamalar yaparken göz alıcı ışık tayfları bilgisayardaki kürede titreşiyordu. “Ekrandaki çizgileri izle,” dedi. “Onlar benim beyin dalgalarım. Şimdi de mankene bak.”

Ekrandaki yatay çizgilerde ani bir voltaj yükselmesi oldu ve manken sol bacağıyla ileri doğru adım attı. Amber yerinden sıçradı. “Bunu düşünerek mi yaptın?”

“Düşüncemi kontrol ederek, evet. Pratik yapmak lazım, ama bir kere nasıl kullanılacağını kavradın mı gerisi kolay. Brian bir egzersiz aleti. Hastalarımız Brian’ın üzerinde uzmanlaşınca kendilerine daha sofistike bir takma kol ya da bacak veriliyor; bel-den aşağısı felçli olanlar içinse daha da sofistike olanlar. Hâlâ işin başındayız ama sonuçlar yine de inanılmaz.”

İlk başta buraya gelmekte tereddüt eden Amber Grant cesaretlenmişti. “Yani benim beyin dalgalarımı analiz ederek baş ağrılarıma neden olan sinyalleri tanımlayıp engellemeyi düşünüyorsunuz, öyle mi?”

“Yalnızca engellemeyi değil anlamayı da umuyoruz.”

“Yani tüm bu söylediklerini bu gece yapabilecek misiniz? Ya-
rın eve dönmem gerek.”

Fleming kaşlarını çatı. “Bir gecede ancak makineyi senin temel dalga boyuna ayarlamaya başlayabiliriz. Ön analizlere son şeklini vermek ve beyninin ‘normal’ dinlenme durumunu tespit etmek en az birkaç seans daha alır. Ancak o zaman hayalet migreni analiz edip tedavi seçeneklerini değerlendirebiliriz. Seninki alışılmadık bir durum; teşhisi ve adamakıllı tedavisi için bir ayı gözden çıkarmalısın Amber, hatta daha fazlasını.”

“Ya hep ya hiç, öyle mi?”

“Kesinlikle. Önümüzdeki birkaç gün içinde tedavine başlayabiliriz, ama sonrasında sana ne zaman vakit ayırabileceğimi garanti edemem.”

Birkaç saniye düşünüp kararını verdi. “Pekâlâ, eve gidip hal-letmem gereken birkaç şey var, ama birkaç gün içinde döneceğime söz veriyorum. Şimdi ne yapıyoruz?”

“Başhemşire Frankie bu akşam Think Tank’teki ilk seansını hazırlayacak.”

“NöroÇevirmen hayalet migrenimin neden yalnızca birkaç ay önce ortaya çıktığını da söyleyebilecek mi?” diye sordu Amber.

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum Amber. Hayalet ağrı genellikle bir travma sonrası ortaya çıkar, ama senin beynin benzersiz. Bekleyip Brian bize neler söyleyecek görelim.”

“Ne zaman başlıyoruz peki?”

Fleming saatine baktı. “Cambridge’deki yaşlı profesörümün de bir zamanlar söylediği gibi, iyi bir şeylere başlamak için en iyi zaman şu andır.”

SEKİZ

CAPE TOWN, GÜNEY AFRİKA

Rahibe Constance elli beş yıllık hayatı boyunca hemen hemen hiçbir zaman fiziksel bir korku duymamıştı. Ama şu anda duyuyordu. Gecenin bir yarısı, dokuz metrelik balıkçı teknesinde, tayfalar denize et ve iç organlardan oluşan kanlı bir karışım dökerken o ayakta dikiliyordu. Ay ışığında okyanusun karanlık suları yaran yüzgeçlerle canlandığını görebiliyordu. Köpek balığı avcılığının yasak olduğunu sanıyordu ama bunun doğru olup olmadığını balıkçılara soracak cesareti yoktu. Kırmızı cübbesiyle omuzlarını sıkı sıkı sararken ürperdi; oysa hava ılıktı. Demir atmış tekneye çarpan dalgaların dudaklarına bıraktığı tuzun tadını aldı.

Tombul dolunay Tabla Dağı'nın üzerinde asılı duruyordu. Acaba Monsenyör ne zaman gelecekti? Tıraşsız yüzü kaptana bunu ne zaman sorsa, adam, 'Birazdan,' diyordu.

Monsenyör Diageo'nun neden Kızıl Gemi'den uzakta bir yerde buluşmakta ısrar ettiğini anlayabiliyordu. Ama neden burada? Boynunda asılı duran kırmızı mineli haçı kavradı ve başını bulutsuz geceye doğru kaldırıp istavroz çıkarttı. Kendi kendine yüksek sesle, "Monsenyör'ün mantıklı bir açıklaması vardır," dedi; sesi pürüzlüydü.

Rahibe Constance Kilise'de korunaklı bir hayat yaşamıştı; sorgusuz, şüphesiz bir hayat. Hayatında verdiği en ciddi karar bildiğini okuyan arkadaşı, Başrahibe Giovanna'nın peşinden

Katolik Kilisesi'nden R.H.K'ye geçmek olmuştı. Gerçi bu da nispeten sorunsuz olmuştı: Tek yaptığı güven tazeleyen kuralları başkalarıyla değiştirmekti. Tek gerçek değişiklik cübbelerin rengi diye espri bile yapardı.

Ama iki gün önce, Başrahibe Giovanna onu arayıp deneylerle ilgili konuştuğunda R.H.K'nin aslında, görüldüğünden farklı bir yer olduğuna dair şüphe duymaya başlamıştı. Dün de arkadaşına ulaşmaya çalışmıştı ama nafiye. Endişelenmeye başlamıştı. Bir süre vicdanıyla boğuştuktan sonra Başrahibe Giovanna'ya verdiği sözden dönmüş ve Kızıl Gemi'nin en üst güvertesindeki Monsenyör Diageo'ya yaklaşıp Giovanna'dan öğrendiği şeyi bilip bilmediğini sormuştu. Şoke olan Monsenyör, ona geldiği için teşekkür etmiş ama bu 'Papa'nın kutsal saydığı her şey için bir tehdit unsuru olan' şeyi Kızıl Gemi'de tartışmayı reddetmişti.

Ona limandaki *Marie Louise*'ye binip onu beklemesi için gerekli direktifleri vermişti. Ağzını bıçak açmayan tayfa tekneye binmesine yardım etmiş ama denize açılıp işlerine döndükten sonra o yokmuş gibi davranmaya başlamıştı.

Mürettebattan iki kişi bir ineğin arka bacağına benzeyen bir şeyi sürükleyerek yanından geçti. Homurdanarak eti gemiden aşağı sallandırdılar. Deniz saniyeler içinde bu cömert hediye mideye indiren gözü dönmüş köpek balıklarının hareketleriyle kaynamaya başladı. Mürettebattan bir başkası elindeki kancayla batıp çıkan eti dürttü ve köpek balıkları onu parçalara ayırırken kahkahalarla güldü. Bu sahne Rahibe Constance'nin hem midesini bulandırmış hem de onu korkutmuştu. Bir başka teknenin yaklaştığını duyduğunda yüksek sesle iç geçirdi. Teknenin kış tarafına doğru koşturunca hissettiği ferahlık keyfe dönüştü; kanlı tekne kancası başka bir tekneyi çekiyordu ve o, teknedeki adamın kendine has simasını tanıdı.

"Monsenyör Diageo, Tanrı'ya şükür," dedi. "Neden burada buluşmamız gerekiyordu?"

"Bunlar hassas konular, Rahibe Constance. Başrahibe Giovanna'nın size anlattığı şeyden kimseye bahsettiniz mi?"

“Hayır, elbette bahsetmedim.”

Ona daha yakından baktı. “Emin misiniz?”

“Evet.”

Başını tatminkâr bir şekilde salladı. Rahibe ona doğru eğildi, onun teknesine geçmeyi bekliyordu. “Papa bilim adamlarının ne yaptığını biliyor mu?” diye sordu. “Başrahibe Giovanna ona hastaları öldürdüklerini söyledi mi?”

Diageo yorgun görünüyordu. “Biliyor,” dedi bıkkınlıkla. Başını çevirdi ama adamın gözlerinde yakaladığı bakış Rahibe Constance’nin tekrardan telaşlanmasına yol açtı. “Hep biliyordu,” dedi. Sonra da, “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde duyduğu sözlerin önemini kavramaya çalışan rahibe, Monsenyör’ün hâlâ çırpınıp duran köpek balıklarına yem atan mürettebattan tarafa baktığını gördü.

Sanki rahibe orada yokmuş gibi, “Anlaştığımız gibi, geride kanıt kalmamalı,” dedi adam. “Kilise’yi bu işe karıştıracak bir ipucu kalmamalı.”

Monsenyör dönüp giderken Rahibe Constance, “Anlamıyorum,” dedi. Sonra teknenin yeniden çalıştırılan motorunun *put-put* seslerini duydu.

Mürettebat, üzerindeki cübbeden daha kırmızı olan kanlı elleriyle onu zorla teknenin ucuna doğru götürdü. İtiraz etmesine fırsat kalmadan kancalı adam onu sertçe göğsünden iterek denize attı.

Buz gibi su nefesini kestiğinde ve gözü dönmüş köpek balıklarından ilki sol ayağını ısırduğında bile hâlâ olanlara bir anlam veremiyordu. Büyük Beyaz ustura gibi keskin dişlerini leğen kemiğine geçirip onu ikiye böldüğünde bile Monsenyör Diageo’nun ismini haykırıyordu. Ortada korkunç bir hata vardı.

DOKUZ

BARLEY HALL

Fleming, Amber Grant'ı geceyi geçirmesi için Think Tank'e yerleştirecek olan Başhemşireyle bıraktıktan sonra dikkatini diğer iki hastasına yöneltti. Sorumluluğundaki herkese aynı şefkatle yaklaştığı için kendisiyle gurur duyardı ama Rob ve Jake'in yeri ayrıydı.

Atölyeye giderken Amber'ı görme konusunda Virginia Knight'la fazla tartışmadığı için memnundu. Meraklanmıştı ve ona yardım edebileceğinden emindi. Hem Rob'un denemesini yarına atarak ona moral verecek bir sürpriz de yapabiliirdi.

Barley Hall atölyesi Fleming'in araştırma tesisinin doğu kanadında yer almayan bir bölümüydü. Bazı sebeplerden dolayı kimse onun Bobby Chan'in takımının çalıştığı batı kanadının sonunda olduğunu bilmezdi. Burada, bilimin sanatla kaynaştığı bu genişletilmiş barakada, elektronik aletler, metal, lateks ve uzay çağı materyalleri insan kol ve bacağına benzeyen protezler yapmak için bir araya getiriliyordu.

Fleming içeri girdiğinde bir teknisyen metal ve kablolardan oluşan bir iskeletten şaşırtıcı derecede gerçek gibi görünen bir kolu söküyordu. El ve ayaklar küçükten büyüğe doğru duvara dizilmişlerdi. Değişik renklerdeki cilt boyaları bir tezgâhın üzerine istif edilmişti. Barakanın diğer ucunda Başteknisyen Bill biçimli bir sol bacağı son rötuşları yapıyordu. Bir takım tamamlanmış

kol ve bacak Fleming'in sağındaki duvara dizilmişti. Hepsi de naylona sarılmıştı ve üzerlerinde bilgi etiketleri vardı; kuru temizlemeye verilip alınmayı bekleyen giysiler gibi. Çoğu pek çok değişik şekil ve ölçülerde tek kol ya da bacaklı. Ama aralarında bir de minik bir çift bacak vardı. Bacakların hepsi öylesine gerçek gibiydi ki Fleming bazen onlara bakmaya dayanamıyordu.

Bill maskesini indirip tornayı kapattı ve protezleri işaret etti. "Son lateks katı da ekledim. Kendi oğlumun ayaklarının şeklini verdim."

Fleming protezleri kaldırdı. Her zamanki gibi ağırlıkları onu şaşırtmıştı, halbuki gerçeklerinden daha ağır değillerdi. Detaylar, bilhassa ayak ve parmaklardakiler, onu duygulandırmıştı. "Muhteşem görünüyorlar, Bill, çok teşekkürler."

Bill başparmağını kaldırıp selam verdi. "İyi şanslar."

Fleming elinde bir çift küçük protez bacakla doğu kanadına dönerken pek az insanın bir şeyler söylemesi kliniğin doğasındandı. Binanın diğer ucuna vardığında çift kapılı fizik tedavi odasının önünde durup yuvarlak pencerelerden yürüme barları ve terapi havuzu gibi egzersiz gereçlerinin bulunduğu geniş salona baktı. İçeride sadece iki kişi vardı.

Yeğeni Jake arkası kapıya dönük cilalı ahşap döşemede oturmuş plastik bloklarla oynuyordu. Büyük annesi Pam Fleming de onu seyreliyordu. Jake kazadan bu yana babasının anne ve babasıyla yaşıyordu. Fleming annesinden onu saat altıda buraya getirmesini istemişti. Annesi ufak tefekti; kırılmış sarı saçlarıyla bir kuşu andırıyordu; torununu korumak için etrafında uçan bir kuş... Büyük anneye büyük baba trajediden bu yana ona kol kanat germişlerdi.

Fleming neredeyse kendi boyuna yakın bir kule yapana kadar blokları üst üste dizen Jake'i seyretti. Sonra bir tane daha dizdi, sonra bir üçüncüyü. Durup birkaç saniye hayranlıkla seyrettikten sonra da hepsini keyifle yıktı.

Fleming kapıyı iterek açtı ve bacakları arkasına gizleyerek salona girdi. Jake onu görmek için dönünce on bir ay önceki

trafik kazasının sonucu apaçık ortaya çıktı: Çocuğun iki bacağının da dizden aşağısı yoktu, sağdaki soldakinden biraz daha uzundu. Buna benzer ya da daha kötü manzaralara alışık olsa da Fleming yeğeninin aldığı yaraların görüntüsünün şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı.

Tek tesellisi en azından ona yardım edebileceğiydi. İdeal bir amca değildi, araya giren dağcılık gezilerini saymazsak o bir işkolikti. Konu düzenli ilişkilere geldiğinde de pek iyi bir rol modeli sayılmazdı: Jake'in nehirdeki evini her ziyaret edişi yeni bir kız arkadaşın gelişile aynı zamana denk geliyordu. Ama bir şey vardı ki bunu ağabeyinin oğlu için ondan başka kimse yapamazdı: O Jake'in tekrar yürümesine yardım ediyordu.

Fleming annesini kucaklayıp öperek, "Merhaba, annecim," dedi.

"Her şey yolunda mı, Milo?" Kadın gergin fakat heyecanlı görünüyordu. Oğluna öylesine büyük bir güven duyuyordu ki bu Miles'ı korkutuyordu. Jake'in annesinin cenazesinde onun bir arkadaşına, "Rob ve Miles daima birbirlerine yakındılar, küçük birer çocukken bile. Miles'ın yardım edebilecek olması öylesine büyük bir lütuf ki," dediğini duymuştu. Fleming'e öyle geliyordu ki anne ve babası olanları ancak ona bağladıkları bir parçacık ümitle kabullenebilmişlerdi. Bu ümidi boşa çıkartmaktan korkuyordu.

Annesinin elini sıktı. "Her şey yolunda, annecim. Göreceksin." Yeğeninin yanına çömeldi. "Selam, Jake."

Küçük çocuk ona hınzır bir gülücük gönderdi. "Merhaba, Milo Amca."

Fleming protez bacakları gösterince çocuğun gözleri parladı.

"Bunlar egzersiz yaptığın bacaklar, Jake. Üzerlerine son eklemeleri yaptık ve artık gerçek birer bacak gibi görünüyorlar –*senin* bacakların."

Jake sanki dünyanın en güzel Noel hediyesini alıyormuş gibi bacakları aldı. "*Teşekkürler*, Milo Amca." Sonra bacakları kesilen bacaklarına yerleştirdi ve alıştırma yapmanın kazandırdığı

beceriyle implantları birleştirip sanki vücudunun bir parçasıymışlar gibi ayağa kalktı. Yapma bacaklardaki protez kaslar talimatları çocuğun bilgisayar vasıtasıyla güçlendirilip tercüme edilen kendi düşüncelerinden alıyordu. Altı ay önce, yani kazadan beş ay sonra, Fleming NöroÇevirmen'den Jake'in kişisel düşünce-nişanını indirmişti. Jake'in kafa derisine elektrotlar yerleştirmiş; Jake de implantlar ve kol saati kadar optik bilgisayarla yardım almadan yürüyerek neredeyse normal bir yaşama kavuşmuştu. O ilkti, ama diğerkleri de teknolojiden faydalanmaya başlamışlardı bile.

“Pekâlâ, Jake,” dedi Fleming, “burada bekle de babanı getireyim. Bunu görmesini istiyorum.”

ON

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİ
THINK TANK

CNN'deydin. Şimdi uyanınca gördüm. Beni endişelendirdin, Amber. Nasılsın?

“O kadar da kötü değil, Pete Baba. Şimdi uyanınca derken ne demek istediniz? Nereden arıyorsunuz?”

“San Fransisko.”

“Vatikan’da olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleydim, ama burada bazı meslektaşlarımla bir kriz toplantısı yapıyoruz.” Vaftiz babasının New York aksanı sertleşti. “Katolikliğin fırtına süvarileri Cizvitler, Kızıl Papa tarafına geçerse o zaman bir sorun var demektir.”

“Beni aradığınız için minnettarım, Pete Baba,” dedi, Kızıl Papa’yla ilgili bir nutuk dinlemek istemiyordu. “Uzun zaman oldu.” Nedenini biliyordu. Kendisini evlat edinen annesi iki sene önce hastalanınca Amber onu körfezdeki en iyi bakımevine yatırmıştı ve Amber’in hayatını kurtaran Peder Riga kendini ihanete uğramış hissediyordu: Bakımevi Katoliklerin değildi, bu da yetmezmiş gibi ‘düşmanları’ Kızıl Papa’nın R.H.K’ sine aitti. Amber ona annesinin ihtiyacı olan her şeyi karşılamakta kararlı olduğunu açıklamıştı, bu rakip kiliseye ait bir bakımevi olsa bile.

“Anneni dün gördüm,” dedi Riga.

“Bakımevinde mi?”

“Tabii ki. İyi görünüyordu.”

“Çok nazıksınız, Pete Baba. Sizin bunu onaylamamanızdan ötürü kendini kötü hissediyordu.”

“Merak etme. Ona hayır duası ettim. Hem güzel yermiş. Sa-dece Ana Kilise kendi kendine yetemediği için utandım.”

“Her şey değişiyor.”

“Elbette ki öyle,” dedi. “Her neyse birkaç günlüğüne boşum, zamanında dönersen görüşebiliriz.”

“Çok isterim,” dedi Amber. “Sizi yarın ararım.”

“Pekâlâ, evladım. Kendine iyi bak.”

Amber iletişimcisini kapatıp Think Tank'teki yatağının ya-nındaki masaya koydu. Daha önceki açışında alet geçmiş olsun dileklerini sunanların endişeli mesajlarıyla dolup taşmıştı. Haber yayılmıştı. Sabahları birlikte yüzdüğü arkadaşı, aynı zamanda en iyi arkadaşı Karen aramıştı. Soames bile sunumun yolunda git-tiğini ve bir gelişme olursa kendisini aramasını söylediği kısa bir mesaj bırakmıştı.

O gece yaptığı tek görüşme planladıkları gibi döneceğini bil-dirmek için bakımeviyle yaptığı görüşmeydi. Annesi ölümcül kanserin son safhalarındaydı ve Amber onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Fleming'in tavsiye ettiği gibi Barley Hall'a geri dönme düşüncesi endişelerini artırıyordu. Yatağında doğrulup kendisini izleyen kamerayı görmezden gelmeye çalıştı. Başında mavi kafes örgülü Düşünme Başlığı vardı ve geçirgen jelin elek-trotları tuttuğu yerlerdeki kafa derisi kaşınıyordu.

Yatağının dibindeki NöroÇevirmen beyninin ürettiği elekt-riksel titreşimleri okurken hafif bir mırıltı çıkartıyordu. Farklı se-viyelerdeki plazma ekranın alçak kısmında, her biri beynindeki bir dalga boyunu simgeleyen farklı farklı renklerde, titreşen ya-tay çizgilerden oluşan bir ızgara görünüyordu. Bazı çizgiler şid-detle tepeye vururken diğerleri sabit duruyordu. Ekran hepsi de Amber'ın düşüncelerinin bir şablonunu kaydeden diğer dalga boylarını göstermek için düzenli aralıklarla kayıyordu. Ekranın yukarı kısmında zihinsel süreciyle ilgilenmek üzere tasarımlan-mış uyarıcı göründü. O ara uzamsal bir bulmacayla uğraşıyordu.

Geri çekiliyormuş gibi görünen iç içe geçmiş eş merkezli kare üzerine üç çizgi çekilmişti ve onun hangi çizginin daha kısa olduğunu bulması gerekiyordu. Her ne kadar bunun optik bir yanılsama olduğundan şüphelense ve apaçık daha kısa olan çizgiler aynı uzunlukta olsa da sağdakilerden birini seçti.

Bir saatten fazla bir süredir ekran üzerindeki bulmacaları ve alıştırmaları çözmeye çalışıyordu. Bunlar beyninin sözel muhakeme, mantık ve sayısal beceriyle sezgisel sonuçlar arasında değişen anlama ve kavrama sürecinin büyük bölümünü harekete geçiren zekice ve iyi tasarımlanmış şeylerdi. Amber'a daha önce, uyku esnasında bilinçsiz sinirsel aktivitesini harekete geçirecek ve Başhemşire Pinner'in tabiriyle o 'kolay zihinsel alıştırma-lara' başladığında NöroÇevirmen'e kolay bir okuma sunacak bir iğne yapılmıştı. "Siz gözlerinizi kapatıp uykuya dalın; bırakın bütün işleri Brian yapsın."

Jet lag'i kontrol altındaydı ve bulmacalar da ilginçti ama yoğunlaşmakta zorlanıyordu. Akli sürekli annesine ve kardeşine gidiyordu. Bilhassa kardeşine.

Miles Fleming'le ikiz kardeşi hakkında konuşmak ve yapışık oldukları zamanki resimleri görmek o eski suçluluk, pişmanlık ve hüsrana gibi hislerinin yeniden uyanmasına neden olmuştu. Yandaki masaya uzanıp her daim yanında taşıdığı yıpranmış fotoğrafı aldı. Ariel ve o bir boy aynasının önünde birbirlerine sarılmışlardı. Resmin çekildiği açı sayesinde her ikisinin de gülen yüzü görünüyordu ve sanki onları birbirlerine duydukları sevgiden başka bağlayan bir şey yoktu.

Yalnız geçirdiği yaşamını ikizinin ölümü yüzünden duyduğu suçluluk ve kızgınlık hislerinden kurtulmaya çalışmakla harcamıştı. İlk başta Katoliklikten medet ummuştu, ama vaftiz babası Ana Kilise'nin dünya görüşünü ona ne kadar tatlılıkla anlatsa da Amber onun yargısal dogmalarını yararsız bulmuştu. O zaman da her şeyin neden olduğu gibi olduğunu anlamak için felsefe ve fiziğe başvurmuştu. En nihayetinde de kuantum fiziğinin esrarengiz dünyasına yoğunlaşıp evrendeki her şeyi meydana getiren trilyonlarca saf yıldız tozu parçacığını birbirine bağlayan adeta telepatik ilişkileri incelemişti. Kuantum fiziği şimdiye dek

net cevaplar vermese de ona sonsuz olasılıklar sunmuştu. Kuantum dünyasının acayiplikleri içinde bir anlam bulamamıştı belki ama ararken teselli olmuştu.

Parçacık fiziğinin çelişkilerini ve ikiliklerini keşfetmek için gereken katışıksız entelektüel sertlik ve çok çalışma, onu hiçbir şey yapmadığı zamanlarda huzurunu kaçırان suçluluk ve hüsrان duygularından kurtarıyordu. Ama bu gece, Ariel'e karşı hissettiği sallantıda kalmış duygularını kontrol altına almak için ne kadar çaba gösterirse gösterson onlar yüzeye çıkmaya devam ediyordu.

Frankie kapıdan kafasını uzattığında ekrandaki bilmece bir bulmacaya dönüştü. "Ben eve gidiyorum," dedi Frankie. "Yarın önemli bir klinik deneyimiz var. Ama gözlem odasında bütün gece bir hemşire olacak. Her şey yolunda mı?"

Amber gülümsedi. "Zihnimi toplayamıyorum ve yorgunum. Bir sorun olur mu?"

Hemşire kafasını salladı. "Katiyen. Uyarıcılar zihin faaliyetinin geniş bir okumasını yapmak ve sizi oyalamak için kullanılıyor. Uyumanız gerekiyorsa dert etmeyin. Dürüst olmak gerekirse zaten teşhisi en çok kolaylaştıran verileri uyuyan beyinden elde ediyoruz. İyi geceler, iyi uykular, Dr. Grant."

"İyi geceler. Teşekkürler."

Ekrana dönüp bulmacayı tamamladı. Gözleri kapanıyordu. Ekrandaki bulmacelerin değiştiğini fark etmedi. Uykuyla uyanıklık arasındaki bu aşırı berrak vaziyette rastgele sürüklenen zihni kardeşine geri döndü.

Son otuz yıldır ara ara hayatının aslında kendine ait olmadığını hissetmek canını sıkıyordu. Ne zaman derin bir ilişki kurmaya çalışsa aklının 'başka yerlerde' ya da 'başka birinde' olmasıyla suçlanıyordu. Öyle görünüyordu ki uyanık ya da uyuyor olsun, Ariel hep aklında bir yerlerde gömülüydü. Sanki Amber onu gönderemiyor, sadece kendisinin olmayan bir hayatla başa çıkamıyordu. Ancak kendini işine ve araştırmalarına verdiğinde huzur buluyor, dikkatini kafasındaki diğer kişiden, canından çok sevdiği sekiz yaşındaki küçük kızdan, başka şeylere verebiliyordu.

Bir zamanlar onun bir parçası olan sekiz yaşındaki kızdan.

Onun için ölmüş olan sekiz yaşındaki kızdan.

ON BİR

KOĞUŞ, BARLEY HALL

Araştırma koğuşundaki beşinci bölmeye giren Fleming'in gözleri ilk ECG monitörüne kaydı. Cihazın yanında oturan hemşireye, "O nasıl, Emma?" diye sordu. "Kalp atışları düzenli mi?"

Hemşire gülümsedi. "İstikrarlı ve yarına hazır olacak."

"Teşekkürler. Sen de ara ver. Onunla artık ben ilgilenirim."

Yatağa dönünce hemşirenin ağabeyine en sevdiği soluk renk Ralph Lauren gömlek ve kot pantolonu giydirmiş olduğunu gördü; saçları da ordudayken sevdiği gibi asker tıraşı yapılmıştı. Bölmesindeki motorlu yatağında oturan Rob iyi görünüyordu; ne var ki gömleği ve pantolonu bir zamanlar güçlü olan vücudundan içi boş bir şekilde sarkıyordu.

Fleming Rob'un iyi durumda olan gözünün görüş alanına girebilmek için yatağın etrafından dolaştı. "Selam, Rob –zihinsel egzersizlerin harika, kalbin de uslu duruyor; yani yarın denemeyi yapabiliriz. Ama şimdi sana harika bir sürprizim var. Görmek ister misin?" Rob'un yüzünün hemen altındaki bilgisayar ekranına baktı. Dörde dörtlük ızgarada on altı harf belirdi. Bunlar beyin köküne aldığı, sol gözü hariç tüm vücudunu felç eden darbeden bu yana Roby'nin kelimelerini şekillendiriyorlardı. Rob'un göz hareketleri elektro-okülografik sinyallerle ekrandaki bir göstergeye talimat gönderiyordu. Bir kelime seçince gözünü kırptıyor ve bilgisayar sesi, kelimeyi söylüyordu.

Bilgisayar sesi, “Hayır,” dedi.

Fleming güldü. “İyi o zaman ben de göstermem, seni nan-kör piç kurusu.”

Ağabeyinin gülümsemeye çalıştığını görebiliyordu –ve bu gülümseme en az onun şakası kadar zorakiydi. Rob daima onun kahramanı olmuştu; o her daim ondan daha formda, daha güçlü ve daha hızlı olan action man’di. İçini yakan bir acı hissetti. Aklına Billy French geldi.

Billy yeniyetmelik dönemlerinin sonlarındaki arkadaşıydı. Ortak tutkuları tırmanmaktı. Her yaz Avrupa civarında gezinip büyük Alp zirvelerinde şanslarını denerlerdi. Rob zaten mükemmel bir dağcıydı; Billy ve Miles ise sadece heyecanlı amatörler. Yine de Rob’un önderliğinde *extrêmement difficile*⁷ seviyelere kadar tırmanış seviyelerinin pek çoğunu halletmiş; hatta birkaç berbat rampayı bile tırmanmışlardı. Olay kötü bir şöreti olan Eiger, Nordwand’da gerçekleşmişti.

Yazın sonuydu. Fleming on dokuz yaşındaydı, Cambridge’deki tıp eğitimine başlamıştı. Rob donanmaya katılmaktan bahsediyordu. Billy önlerine serilmiş sayısız olasılıkla parıl parıl parlayan gelecekte ne yapacağına daha karar vermiş değildi.

Gelmiş geçmiş en yağışlı ağustos ayıydı. Dağın yüzü kırılganla sıvanmış ve dengesiz karla kaplanmıştı. Ama onlar Eiger’e tırmanmaya gelmişlerdi ve hiçbir şey onları yıldırılmazdı. En alt menzilde, First Pillar diye bilinen ayağın zirvesine yakın, Billy yanlış bir adım atmıştı. Buz baltaları ve kramponları gevşek kar da tutunamamış ve Billy boşluğa uçmuştu. İpler onu tutabilirdi ama buz vidaları demirlerinden ayrılmıştı.

Rob ve Miles buz baltalarını kullanarak düşmekten son anda kurtulmuşlar ama Billy ipi gerilene dek aşağı uçmuştu. Sonra eğik bir kavisle savrulup bir çıkıntıya çarpmış ve boynunu kırmıştı. Saniyeler içinde, geleceğiyle ilgili planlar yapan, zinde bir genç adamdan hiçbir şeyi olmayan bir kötürüme dönüşmüştü.

Dağdan aşağı sonu gelmeyen, ıstıraplı inişten sonra Rob ve Miles Billy’nin bağlanmış bedeniyle ilgilenip gidip yardım getirecek

birilerine rastlamayı umarak bilincini açık tutmaya çalışmışlardı. Ama neredeyse aşağı inene kadar kimse görünmemişti. Bitişte, Billy'yi indirirlerken, Rob Miles'a dönüp fısıltıyla, "Eğer bu benim başıma gelirse, Milo," demişti; yanık teni kar gibi bembeyazdı, "bırak beni gideyim. Hiçbir zaman ölümle burun buruna geldiğin zamanki kadar canlı olamazsın. Ama istemediğin bir hayata sıkışıp kaldığın zamanki kadar da ölü olmazsın. O yüzden bırak beni gideyim. Ben bunu istiyorum. Biraz acı, boş ver, biraz korku ve sonra hiçlik." Billy iki gün sonra hastanede ölmüştü.

Fleming kardeşler birlikte tırmanmaya devam ettiler; hatta Rob yedi sene önce Susan'la evlendiğinde bile. Fethedilecek yeni dağlar aramak için birlikte dünyayı dolaştılar. Çoğu kez Billy sanki yanlarındaymış gibi hissediyorlardı; özellikle de yolculukları zorlaştıncı. Fleming ağabeyinin sözlerini hiç unutmamıştı. Yaralanacak olsa bu ya bir dağda ya da bir çatışmada olur diye düşünürdü. Ford Mondeo'suyla Leeds'e giderken kaza yapacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Ağabeyinin yatağını koğuştan koridora çıkartırken içinden bir kez daha, yarın ona yardım edeceğini geçirdi. Rob'un onu sayısız kez bir yarıktan çıkardığı ya da zorlu bir zirveye tırmanmasına yardım ettiği geliyordu aklına. Şimdi de hayatının bu en zorlu tırmanışında o ağabeyine destek olacaktı.

Jake'in yürütmesine yardım etmişti bile. Yarın da Rob'un yürütmesine yardım edecekti.

Rob'un istediğinin de bu olduğunu umuyordu. Anne ve babaları, bilhassa da anneleri, bunu istiyordu. Anneleri İngiliz kilisesine mensuptu ve kazadan bu yana iyice sofulaşmış, anlaşılması güç bir coşkunculukla büyük oğlunun zamanla, Tanrı'nın sevgisi ve Miles'ın yetenekleri sayesinde sapasağlam olacağına inanır olmuştu.

Fleming psikologlarla yapılan yorucu iletişim seanslarında gördüklerinden Rob'un ölmek istediğini biliyordu. Çarpma arabanın parçalanmasına ve onun kötürüm kalmasına sebep olmuştu. Karısı ölmüş, oğlunun bacakları ezilmişti. İki kez Rob'un

depresyonunu anne babasına açmak istemiş ama onlar ikisinde de bu konudan bahsetmek istememişti. “Bu sadece bir evre,” diyorlardı. “İyileşmeye başlayınca daha farklı hissedecek.”

Fleming Rob’un iyileşeceğini bir garantisi olmadığını açıklamaya çalıştığında da annesi cesaretle gülümseyip Tanrı’nın ve kendisinin henüz ondan ümidi kesmediğini söylemişti. “Tanrı ona rehberlik edecektir.”

Miles, içinden “Rob kaza yaptığında ettiği gibi mi?” diye geçirmiş ama söylememişti.

Rob’un olanlar için Tanrı’yı *suçlayacağı* annesinin aklının ucundan bile geçmiyordu.

Fleming suçluluk duyduğu saniyelerde Amber’ı kıskandı. Hiç değilse o kardeşinin artık acı çekmediğini bilmekle avunabilirdi. Ağabeyinin içinde bulunduğu durum yalnızca Fleming’in ne Tanrı ne de öteki dünya diye bir şey olmadığına dair inancını pekiştiriyordu. Bir insanın tek seçeneğinin hiçlik onu sonsuza dek –ki bu uzun bir süreydi– alıp götürmeden hayatı tüm acılarıyla birlikte en güzel şekilde yaşamak olduğu ona hiç bu kadar net görünmemişti. Fleming’in ağabeyiyle ilgili bir tek amacı vardı: Ona burada ve şimdi yardım etmek. Ona Jake’e nasıl yardım edildiğini göstermesi gerekiyordu, sonra da onun da bir gün iyileşip mutlu olacağına dair onu ikna etmesi...

Yatağı koridorda, fizik tedavi odasına doğru ilerlerken, “Nereye geldik; Rob,” dedi.

Çarpma kapılara yaklaşırlarken sürpriz fırlayıp çıktı. Jake sanki kaza hiç olmamış gibi çevik ve kıvrak hareketlerle hoplayıp zıplıyordu. “Babacım! Babacım! Bacaklarıma bak!” Yatağa koşup babasının yanağına bir öpücük kondurmak için zıpladı.

Pam Fleming torununun peşinden çarpma kapılardan geçti. Huzur ve mutluluk veren bir gülümsemeyle, “Öyle heyecanlandı ki,” dedi, “hava atmak için bekleyemedi.”

Fleming ağabeyine dönünce iyi durumda olan gözünün de onu yarı yolda bıraktığını gördü. Akan yaşlar yüzünden ekrandaki kelimeleri seçmek için onu kullanamıyordu. “Sözlerini yarına sakla, Rob,” dedi. “O zaman ne istersen söyleyebileceksin.”

ON İKİ

THINK TANK

Amber Grant gözlerini kapattığında video kamera ve Brian yu-
kardan hâlâ onu seyrediyordu. NöroÇevirmen asla uyumazdı.
Amber'ın beyin dalgalarını tararken onlarla Amber'ın yaptığı
alıştırmalar arasında ilişki kuruyor, Amber'ın düşünce kalıpları-
nı kendi veri dizileriyle karşılaştırıp kayda değer sapmaları bildi-
recek yeni kalıplar arıyordu. Zihninin elektriksel mimarisinin ha-
ritasını çıkartarak beyni hakkında sürekli bir şeyler öğreniyordu.
Tüm bu analizleri kendi beynini çalıştıran Lucifer Optik bilgisa-
yarı kullanarak ışık hızıyla yapıyordu.

Amber Grant uyanırken NöroÇevirmen olağan dışı bir şey
bulmamıştı. Bilincini yitirip hızla uykunun ilk iki evresine geçti-
ğinde de bir şey bulamamıştı. Üçüncü evrede Amber'ın vücudu
düzensiz bir şekilde seğirirken de Brian kendi normal alanı dı-
şında az şey kaydetmişti. Hatta uykunun dördüncü evresine ge-
çen Amber'ın alnı boncuk boncuk terlerken de vızıldayan zihin
okuyucuda bir sorun yoktu.

Ne zamanki Amber hızlı göz hareketi olarak tanımlanan REM
uykusuna geçti o zaman Brian rüyalar tarafından yönetilen hâlâ
keşfedilmemiş bilinçaltında olağan dışı bir şeyler kaydetti.

Terliyordu. Alnı boncuk boncuk terlemiş, geceliği sınılsıklam
olmuştu. Dudakları kımıldadı, bir şeyler mırıldandı; ağzından çı-
kan kelimeler yavaş yavaş daha tutarlı hale geliyordu. Derken

ağlamaklı çocuk sesiyle kendi ismini söyledi: “Amber, Amber, neredesin Amber?”

Rüyaya daldığında göz kürelerinin göz kapaklarının ardındaki hareketleri görünüyordu. Vücudu sanki acı çekiyormuş gibi titriyordu. Derken titreme durdu ve gözleri açıldı.

Anılar kırık ayna parçaları gibi parlayarak gözlerinin önünden geçiyorlardı: Onu ve Ariel’i kollarına almış Cizvit cübbesi içindeki Peder Riga; babasının yüzündeki, Amber’ın Stanford’dan onur derecesiyle mezun olduğu günkü o gururlu gülümseme; renkli maskesi ve koruyucu giysileriyle Cal Tech kampüsündeki Bradley Soames; uykuya dalmadan önce saçlarını okşayıp onu öpen annesi; cerrah her ikisini de uyutmadan evvel elini sıkıp ona hoşça kal diye fısıldayan kardeşi...

Başında kesikler açan bıçağı hissetti. Kor gibi yakan acıyla çığlık attığını duydu, sesi Ariel’inkine karışıyordu; ikisi de ayrılırken birbirlerine tutunmaya çalışıyorlardı. Şimdi bile, akli vücudunu terk ederken, bir şekilde Ariel’e bağlı olduğunu, hâlâ ondan koparıldığını hissediyordu. Ama hissettiği acı duygusal bir acıydı, fiziksel değil. Korku, hüsrân, keder ve öfke birbirine karışıyordu. Tekrar çığlık atmaya çalıştı ama sesi yoktu. Mücadele etmeye çalıştı ama vücudu yoktu. Şekilsiz bir varlıktı, karanlıkla kuşatılmış, hızla bilinmez bir boşluğa doğru ilerliyordu.

İleride ışıktan bir koni belirdi; karanlıkta titreşip onu manyetik alana doğru çekiyordu. Amber öyle hızlı hareket ediyordu ki çok geçmeden koninin içindeydi, onun bir parçasıydı. Koni kırmızımsız görünüyordu, ışınları taneciklere ayrılıyordu; Amber onunla birleşip onun kopmaz bir parçası oluyordu. Işık bir anıyı tazelemişti. Ariel’in tekrar ona katılıp ve onu kaynağa götürmesi için bekledi.

Tam Ariel’in orada olabileceğini düşünürken duygusal acı yeni bir seviyeye yükselmişti. O an özgür kalmayı ve kavgasız gürültüsüz çekip gidebilmeyi diledi.

Ama onu çekip ışıktan uzaklaştıran, gerisingeri karanlığa, gerisingeri kendisine doğru çeken bu elden, bu elastik pençeden kurtulmanın bir yolu yoktu.

Sabit bir biçimde bakan gözleri kapandı ve Amber sıçrayarak uyandı. Tüm bu süre içinde NöroÇevirmen onu izlemeye devam etmişti. Şimdi de nöbetçi hemşire onu sakinleştirip alnını siliyordu.

Tamamen hastasına konsantre olduğu için Brian'ın sinirsel ağrı Amber'ın beyninin anormal durumunu özümserken NöroÇevirmen'in ekranının üst kısmında dans eder gibi titreşen dalga boylarına dikkat etmemişti. Geceliğini düzeltti, hastası sakinleştiği için rahatlamıştı ve vızıldayan cihazdaki yirmi altı saniyelik ses değişikliğini fark etmemişti.

Amber Grant tekrar uykuya dalınca ve hemşire de minnettarlıkla kahve almaya gidince NöroÇevirmen de düzenli mırıltılarına geri döndü.

ON ÜÇ

KIZIL GEMİ, CAPE TOWN

33°55' G, 18°22' D

Altı bin mil ötede, Xavier Accosta, namıdiğer Kızıl Papa, Kızıl Gemi'nin üst güvertesindeki ofisinde tek başına oturuyordu. Ellerinin arasındaki deri ciltli kitap gerçek yaşı olan yüz yaşından daha fazla gösteriyordu; sırtı aynı sayfanın defalarca açılmasından dolayı ayrılmış. Yine her zamanki gibi bıraktı aynı sayfa açılsın. Derin bir nefes alarak cübbesini düzeltti ve acı dağılsın diye hasarlı bacağını büktü. Ardından okumaya başladı. Kara gözleri tanıdık yazının her bir kelimesinin tadını çıkartarak yavaşça sayfanın üzerinde geziniyordu:

Archives d'Anthropologie Criminelle'den alınmıştır, Montpellier, Fransa, 1905

Dr. Baurieux'nun suçlu Languille'in giyotinle uçurulan kafasıyla idamdan hemen sonra iletişim kurmaya çalıştığı deneyden notlar. Boynunun vurulmasından hemen sonra hükümlünün göz kapakları ve dudakları beş ya da altı saniyeliğine sıkıca kapandı... Birkaç saniye bekledim ve kasılma geçti, yüzü gevşedi, göz kapakları göz kürelerinin yarısını kapattığından sadece göz akları görünüyordu; tıpkı ölmekte olan ya da yeni ölmüş birininki gibi.

O anda yüksek sesle, “Languille” diye bağırdım ve göz kapaklarının seğirmeden yavaşça açıldığını gördüm; hareketler aşikâr ve netti, bakışları donuk ya da boş değildi; capcanlı olan gözleri kesinlikle bana bakıyordu. Birkaç saniye sonra göz kapakları tekrar kapandı, yavaşça ve muntazaman.

Ona tekrar seslendim. Göz kapakları, karşı koymadan, bir kez daha yavaşça açıldı ve canlı oldukları şüphe götürmeyen iki tane göz ilkinden daha da delici bir bakışla bana baktı. Derken gözler bir kez daha kapandı. Üçüncü bir girişimde bulundum. Bir reaksiyon gelmedi. Tüm olay yirmi beş otuz saniye arasında vuku buldu.

Dr. Baurieux, Montpellier, Fransa, 1905

Accosta bu sözleri ne zaman okusa Languille’in gözlerinin ruhu bedeninden ayrıldığında neler gördüğünü hayal ederek hem tedirgin olur hem de heyecanlanırdı.

Başını kaldırıp önündeki meşe lambrili duvarda bulunan yüksek çözünürlü holografik plazma ekranlara baktı. Ekranların ikisi de boştu. Birinde son ayının sesi kapalı şekilde sürekli tekrar eden video görüntüleri, diğerinde ise BBC’nin kan kırmızısı gövdesi ve beyaz üst güvertesi Afrika güneşinde parıldayan seksten tonluk Kızıl Gemi’nin dünya çevresindeki haccına devam etmek için Cape Town Limanı’ndan ayrılışını olay yerinden canlı olarak aktaran haberi vardı. İşkelede bir o tarafa bir bu tarafa dönüp duran kamera kiliselerinin cisimleşmiş halini, Kızıl Papa’nın sanal katedraline ve dünyanın ilk e-Kilise’sini mümkün kılan idarî ve teknik personele ev sahipliği yapan yüzen şehri, Ruh Hakikati Kilisesi’ni, bir anlık da olsa görebilmek için çırpıran kalabalığı çekmeye başladı.

Ama Kızıl Gemi denize açılınca Kardinal Xavier Accosta televizyon ekranlarını ve solunda bulunan görüş sahası geniş penceredeki enfes Cape Town manzarasını boş verdi. Doktor’un Ruh Projesi’yle ilgili raporunu okumak için sabırsızlanıyordu.

Zaman akıp geçiyordu ve eğer bilim adamları amaçlarına ulaşamazlarsa on sene önce Roma'dan ayrılmış olmasının bir anlamı kalmayacaktı. Bir de her ne kadar Doktor'dan haber almak istiyorsa da Başrahibe Giovanna Bellini için endişeleniyordu. Eski kitaba bakıp onu düşünmemeye çalıştı, ama o onu kafasından atmak için ne kadar gayret gösterirse Başrahibe bir o kadar daha yerleşiyordu.

Ani bir kapı vurulması düşüncelerini dağıttı.

Accosta yerinden kımıldamadan, "Girin," dedi.

Monsenyör Paulo Diageo kapıyı açtı; güçlü bedeni girişi kaplamıştı. O da kırmızılar içindeydi, ama cübbesi tek bir yaldızlı kurdeleyle süslenmişti; hâlbuki Accosta'nınkinde iki tane vardı. Accosta'nın güzel, fotojenik yüz hatlarına karşılık onun yüz hatları kaba ve duygusuzdu: koyu renk kaşlarla bölünmüş basık bir alın, ağır göz kapaklarının ardındaki çukura kaçmış gözler ve geniş, çıkık bir çene... Yüzünün geri kalanıyla tezat oluşturan dolgun, hatta kadınsı denebilecek dudakları onlar olmasa bir duygu belirtisi göstermeyecek olan yüz hatlarına haşın ve huy-suz bir hava veriyordu.

Accosta kendini hazırladı. "Başrahibe Giovanna'ya ne oldu? Haber var mı?"

Monsenyör omuz silkti. "Halledildi, Papa Hazretleri."

Başrahibe Giovanna tıpkı Monsenyör Diageo gibi ilk zamanlardan bu yana sadık bir mürit olmuştu. Yirmi yıl önce, Accosta Vatikan'a terfi ettirildiğinde o mütevazı bir rahibeydi. Kendini ona öylesine adamıştı ki, terfisinden bir on sene sonra aforoz edilip kendi kilisesini kurduğunda bile onun peşinden gitmişti. O da karşılığında onu ilk kadın papazlarından biri yapmıştı.

Dokuz ay önce, Ruh Projesi'yle ilgili yıllarca yapılan araştırmalardan sonra, teknolojinin ölmekte olan denekler üzerinde denenmesine karar verilmişti. Dünyanın dört bir tarafındaki, Kilise'ye ait bakımevlerinden seçilen ölüm döşeğindeki kimse-siz hastalar öldükleri beyan edildikten sonra ölmek için vakfa götürülüyorlardı. Hastaları son nefeslerinde kutsaması için bir

papaza ihtiyaç olduğundan bu görev Accosta'ya olan sonsuz sadakatinden dolayı soru sormamak kaydıyla Başrahibe Giovanna'ya verilmişti.

Ama Başrahibe elbette soru sormadan duramadı. Accosta'yı arayıp ona Doktor ve Hakikat Konseyi üyelerinin denekleri öldürdüğünü söylediğinde, Accosta ölmek üzere olan hastaların ölümlerinin çabuklaştırıldığını zaten biliyordu; deneyleri gerçekleştirmenin tek yolu buydu. Diageo'yu işe karıştırmak istememişti ama Başrahibe'nin soruları işleri karıştırmıştı ve ortada dönen bahis büyüktü. Diageo onu anlamıştı, neredeyse tek kelime sarf edilmesine gerek duyulmadan. Accosta, kutsal görevin önemini kavrayınca Başrahibe'nin de onu anlamasını umuyordu.

"Yani her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle."

"Kaygılanmam gereken bir şey var mı?"

Başını belli belirsiz salladı. "Yok, Papa Hazretleri."

Accosta rahatladığını belli etmemeye çalıştı. "Aferin."

"Frank hatta."

"Bağla."

Önündeki holografik plazma ekranlardan biri cızırdayarak açıldı. Frank Carvelli'nin siyah kaşmir ceketindeki pamuk tiftiklerini topladığını görebiliyordu. O Ruh Projesi'ne öncülük eden üç kişilik Hakikat Konseyi'nin ikinci üyesiydi. Pürüzsüz parlak cildi ve atkuyruğu toplanmış, boya olmasından şüphelenilecek kadar siyah saçlarıyla yumuşak tabiatlı bir adamdı. Siyah giyme takıntısı vardı. Her ne kadar Accosta onun kibirli ve sığ bir adam olduğunu düşünse de o Kilise ve Ruh Projesi için vazgeçilmez, parlak bir iletişimciydi.

Carvelli, iletişim ve sunu yazılımından sinema prodüksiyonlarına ve halkla ilişkilere kadar pek çok konuda uzmanlaşmış olan KREE8 Sanayi'nin başındaki kişiydi. Carvelli'nin görüldüğü holografik plazma ekranın yaratıcısı da yine KREE8'di. Hollywood filmlerinde kullanılan, bilgisayar ortamında yaratılmış özel efektlerin yüzde 60'ı da yine onların sorumluluğundaydı;

sanal sinema yıldızları yaratmada ve ölenleri diriltmede uzmanlıklar.

Ama KREE8 asıl Optik İnternet ya da diğer adıyla Optinet'le, gerçek zamanlı sanal gerçekliği dünyaya tanıtarak kendini aşmıştı. Accosta'nın bir eşi daha olmayan elektronik Kilisesi'ni yaratmak için Opatrix'in optik bilgisayar devriminin gücünü kullanmaya yardım eden KREE8, yani Carvelli idi. KREE8 Web gezgini kulaklıkları milyonlarca insanın Accosta'nın ayınlarına, sanki oradaymışlar gibi, canlı olarak bağlanmalarını sağlamıştı.

Hem Carvelli medyanın dilinden de anlıyordu. Bağlantılarının ve gücünün Accosta'nın şu anki gibi bir fenomen haline gelmesine katkısı olmuştu. Accosta da bunun farkındaydı, ama Carvelli'nin onu desteklemesinin sebebinin köklü bir inançtan çok dünyanın en büyük kilisesiyle olan bağlantısının kendisine sağladığı güç ve şöhret olduğu yönünde kuşkuları da yok değildi.

"Papa Hazretleri," dedi Carvelli, "yeni cihaz bitti sayılır. Şimdi görüntünüzü ve adale hareketlerinizi yüklemek, ses profilinizi almak ve vücudunuzun tepeden tırnağa kalıbını çıkarmak için bir gününüze ihtiyacımız var. Siz bana sadece nerede ve ne zaman olacağını söyleyin ayarlamaları ben yaparım."

"Programımı Monsenyör Diageo ile görüşmelisiniz, ama bu bir parça erken olmadı mı; daha projenin ilk safhasını bile başarıyla tamamlamadık."

Carvelli başını salladı. "Yeni bir gelişme Doktor'u başarılı olacağına inandırmış. Bana her şeyi hazır etmemi söyledi; böylece zamanı geldiğinde daha hızlı hareket edebileceğiz."

Accosta sinirlerine hakim olmaya çalıştı. Ruh Projesi kutsaldı: *Onun* projesiydi ama Hakikat Konseyi'nin başkanı, ısrarla Doktor takma adıyla anılmak istenen *kişi*, gündemi belirliyordu. "Neymiş bu yeni gelişme?"

"Sizin de bildiğiniz gibi, Doktor ihtiyatlı bir adam. Daha fazla emin olana kadar bana söylemeyecektir, ama inançlı. O inançlı olunca da genelde bundan bir şeyler çıkar. Bir dahaki güncellemede eminim size bundan bahsedecektir. Yükleme için

müsait olup olmadığınızı öğrenmek üzere Monsenyör Diageo ile irtibata geçerim.”

“Teşekkür ederim, Frank.”

Carvelli'yle bağlantı kesildikten sonra Diageo tekrar kapıya vurdu. “Papa Hazretleri, yayından on beş dakika önce uyarmamı istemiştiniz.”

Accosta sandalyesinden kalktı. Bir seksenlik boyunu uzatıp geniş omuzlarını geriye atarak ağrılar içindeki vücudunu doğrulttu. Seksen sekiz yıllık ihtiyar bedeni kırmızı cübbesinin içinde hâlâ dayanıklı ve de heybetli görünüyordu. Vücuduna akın eden adrenalini hissedince dünyanın dört bir yanındaki inananlarına seslenmek için kendini topladı; sanal ayinine katılmak için hâlâ oturum açmakta olan milyonlarca müridine seslenmek için...

ON DÖRT

ERTESİ SABAH
BARLEY HALL

“Sana söylüyorum, Miles; dün gece yine öldüm,” dedi Amber; solgun ve bitkin görünüyordu.

Fleming kaşlarını çatı. “Hemşire kâbus gördüğünü söyledi.”

“Kâbus değildi. Ben rüya görmem. Ariel görürdü ama ben görmezdim. Bu bizi ayıran özelliklerden biriydi. Dün gece olanlar öyle gerçekti ki. Ölümüne yakın deneyimin bir tekrarıydı. Ameliyat masasında neredeyse ölecekken olmuştu. Ariel öldüğünde.”

“Ama sen ölmedin, Amber. Ben bir doktorum. Böyle şeyleri fark ederim.”

Ofisindeki masasında oturmuş saatine bakmamaya çalışıyordu. Rob’un denemesine iki saatten daha az bir zaman kalmıştı ve Amber’ın taksisi dışarıda onu havaalanına götürmek için bekliyordu. Bu sabah erken kalkmıştı, nehir kenarında koşu ve hafif bir kahvaltıdan sonra yedi gibi evden çıkmıştı. Annesi ve Jake onunla kalıyorlardı, deneme iyi geçer de Rob onlarla konuşabilir diye kliniğe gelmeyi kararlaştırmışlardı. Güneşli bir Ekim gününde Barley Hall’a giden Fenland yolunda hız yapmak için aşağıya Jaguar’ıyla inmişti. Hava Rob’un denemesi için iyi bir işaretti. Günün ilk birkaç saatini deneme için hazırlanarak geçirebileceğini umarak gelmişti, ama Amber buna engel oluyordu.

“Hadi ama Amber. Üzgün olduğunu biliyorum ama ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Amber kulak memesini ovuşturarak, “Rüya değildi,” dedi inatla.

“Pekâlâ, bana şu rüyadan, deneyimden, bahset.”

“Söyledim ya. Vücudumu terk edip hızla parlak bir ışığa uzanan karanlığa dalıyorum. Öylesine hızlıyım ki ona yetişiyorum. Sonra onun bir parçası oluyorum. Derken birdenbire sanki elastik bir şey beni yakalıyor ve gerisingeri vücuduma ve yaşama doğru çekiliyorum. Bunu ancak psişik bungee jumping olarak tanımlayabilirim.”

“Peki, Ariel’in buradaki rolü?”

“Bu da işin tuhaf tarafı. Onu hiç görmedim ama bir çeşit bağ vardı –gerçi açıklaması kolay değil. Mıknatısın aynı kutupları gibi, biz ne kadar bir araya gelmeye uğraşırsak bizi birbirimizden ayrı tutan kuvvet o kadar güçleniyordu. Tıpkı birbirlerinden biraz uzakta olduklarında birbirlerini çeken ama sıkıştırıldıklarında birbirlerini iten atomlar gibi. Biz bir döner kapıya sıkışmış iki kişiydik –birbirimize ulaşmak için ne kadar zorlarsak zorlayalım bu olmayacaktı.”

Fleming anladığını belli eden bir ifadeyle gülümsedi: Ona göre Amber, bilinçli bir şekilde, baş ağrılarını ölen ikiziyle ilişkilendirerek bastırılmış bir yığın anıyı ve bilinçaltındaki hislerini serbest bırakmıştı. “Basbayağı rüya Amber ya da gecikmeli bellek. Bak, Ariel hâlâ ara ara zihnini rahatsız ediyor, değil mi?”

“Evet.”

“Ve dün baş ağrılarını tartışırken sen özellikle ona odaklandın. Bu yüzden de bilinçaltının...”

Amber öfkeyle, “Bundan daha fazlasıydı,” diye diretti. “Onun bir parçası beni arıyordu, bana ulaşmaya çalışıyordu, bilinçli bir şekilde beni bir şeylere karşı uarmaya çalışıyordu...” Sanki sözlerinin kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark etmiş gibi sesi giderek azaldı, kaşları çatıldı. “Rüyada gibi *hissetmedim*.”

“Rüyadayken nadiren öyle hissedersin, Amber. Dün gece Frankie, NöroÇevirmen’in sinirsel sinyallerini daha iyi okumasına yardımcı olması için sana uyarıcı ilaç vermişti ve bu ilacın

bilinçaltını rahatlatmak gibi bir etkisi vardır; rüyaları tetikler, bastırılanları bile. Bu iyi bir şeydir –Brian’a orada neler olduğunu daha iyi anlaması için tahlil edilecek fazladan materyal sağlar. Amber, rüyalar güçlüdür ve çoğu kez gerçeğin kendisinden daha gerçek görünürler. Konuştuğumuz gibi ben üç dört gün içerisinde buraya dönmeni öneriyorum; böylece tahlilleri tamamlayabiliriz. Diğer sorumluluklardan uzak bir ay geçirebilir misin?”

Amber kısa bir tereddüitten sonra başını salladı. “Evet. Bu işi çözmek istiyorum. *Çözmek zorundayım.*”

“*Ve çözeceğiz,*” dedi Fleming. “Kaliforniya’dan dönmeni bekleyeceğiz, sonra da bırakacağız NöroÇevirmen ilk tahlillerini bitirsin. Hayalet ağrı deneyimin sırasında beynini analiz etmeden önce gerekli olabilecek taramalar da yapabiliriz. En kısa zamanda temel veri raporlarına bakacağım. Olağan dışı bir şeye rastlarsam sana hemen söylerim. Tamam mı?”

“Sana anlattıklarımı en azından bir düşünecek misin?”

“Tabii ki. Her yanı didik didik inceleyeceğim. Bana hayalet ağrılarını tedavi etmem için geldin. Onunla ilgili ne varsa bakacağım. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, bunun mantıklı, tıbbî bir açıklaması vardır. Her zaman vardır.”

Amber kaşlarını çattı, belli ki ikna olmamıştı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedi, Fleming, kendinden emin bir şekilde. “Her zaman.”

ON BEŞ

THINK TANK

Fleming saat on bir gibi Rob'un Think Tank'teki yatağının baş ucundaydı. Takım toplanmıştı. NöroÇevirmen'in yanında ayakta dikilen, Fleming'in teknik asistanı ve bilgisayar uzmanı olarak çalışmak için Cambridge'e gelmeden önce Sydney ve Kaliforniya'da bilgisayar elektroniği okuyan soluk tenli, gözlüklü bir Avustralyalı olan Greg Brown'dı. Başhemşire Frankie Pinner yatağın yanındaydı; etraftaki monitörlerden Rob'un yaşam belirtilerini kontrol ediyordu.

Fleming ağabeyinin yanına çömeldi. Gözle harekete geçen iletişim ekranı deneme için alındığından Rob'un şimdi 'hayır' için bir, 'evet' için iki defa gözünü kırpması gerekiyordu. "Rob, bugün burada olacak olanları anlıyor musun?"

Rob sol gözünü iki kez kırpı.

Fleming ve Brown yalnızca beyin dalgalarını genişletip yorumlaması için değil kalıplarını kelimelerle bağdaştırması için Brian'ı ayarlamaya aklarını vermişlerdi. Geçen ay Rob sessizce seçilmiş metin örneklerini okurken Brian onun okuduğu kelimeleri düşünce kalıplarıyla bağdaştırarak zihnini okumuş ve basit bağlantılar bulmuştu. Fleming bir makineyi ses biresimcisine bağlayarak Rob'un aklından geçen kelimeleri konuşmaya dökmek istiyordu. Ve bugün o gündü.

Lafı dolandırmayacaktı. “Riskler var, Rob. Anlamalısın: Bu deneme senin için doğrudan bir tehdit oluşturmaya da zayıf düşmüş durumdasın –bilhassa da kalbin– ve herhangi bir etkinlik kalbinin üzerinde ölümcül olabilecek bir gerilime sebebiyet verebilir. Denemeyi hâlâ erteleyebiliriz. İllaki yapmak zorunda değiliz. Yine de devam etmek istiyor musun?”

Rob’un gözü iki kez kırıldı.

“Rob, tatbikatı biliyorsun zaten,” dedi Fleming. “Bilgisayarın senin geçen ayki alıştırmalarından tanıdığı kelimeleri gösteren uyarıcı monitörden bazı kelimeler akacak. Bittiğinde acele etmeden söylemek istediğin her bir kelimeyi düşün. Basit olsunlar, grameri de boş ver. Anladın mı?”

İki göz kırpış.

“Harika.” Fleming odadaki diğer insanlara bir göz attı. Frankie monitörleri kontrol ediyordu –elektrokardiyogramının düzenli olduğunu not etti. Fazladan oksijen de mevcuttu ve yedek hemşire kapının yanında bekliyordu. Greg NöroÇevirmen’in yanında durmuş plazma ekrandaki ayrıntı bölümleri izliyordu.

Rob’un beyin dalgası faaliyetini gösteren üst kısımda serbestçe dalgalanıp zirveye vuran enlemesine çizgilerle kaplı bir ızgara vardı. Aşağı kısımda kelimeler bir filmin tanıtım yazıları gibi akıyordu. Bunlar Rob’un son dört haftada Brian’ın sinirsel ağısına girdiği metni gösteriyorlardı. Basittiler: *yardım, aşk, git, ihtiyaç, oyun, top*; Jake’ten biraz daha küçük bir çocuğun kelime dağarcığı. Ama kelimeydiler; Rob ile dünyanın geri kalanı arasında geçersiz olan iletişimi kurmak için son derece önemli olan apartman bloklarıydılar.

Kelimeler belirdikçe Fleming üst ekrandaki çizgilerin değiştiğini gördü –dalga boyu desenleri bu kelime için benzersiz bir düşünce nişanı meydana getiriyordu. Fleming liste bitene dek ekranda beliren kelimelere baktı.

Aşağıdaki ekranda ‘Programlama tamamlandı’ yazısı belirdi.

Fleming Greg ve Frankie’ye baktı. “Herkes hazır mı?”

Hepsi başlarıyla onayladı.

Sonra Rob'a döndü. "Hazır mısın?" bakışları ağabeyinin sol gözüne sabitlendi; iki kez kırpmasını bekliyordu.

Kırpmadı.

Rob'un kımıldısız sol gözüne bakınca yatağın üzerindeki iki hoparlörden bir ıslık sesi geldiğini duydu, ardından plazma ekranın alt kısmında bir hareket fark etti. 'evet' yazısını görmek için döndü ama hoparlörlerin aynı kelimeyi söylediğini duyunca ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Evet.*

Diğerlerine bakmaya cesaret edemeyen Fleming gözlerini Rob'a dikti. Başka bir örtülü soru deneyecekti. "Benim daha yakışıklı olduğuma katılıyor musun, kardeşim?"

Yine bir duraksama oldu, bu seferki daha uzundu. Fleming bir an için o 'evet'in tesadüfi olduğunu düşündü. Derken Brian'ın ekranı aydınlandı. Üst kısımdaki çizgiler titreşti ve alt kısımda bir kelime belirdi. Sonra üç tane daha.

"Hayır," dedi hoparlörlerden gelen ses. "Hayır. Hayır. Çirkin."

Rahatlamanın ardından gelen kahkahalar dalga dalga odayı kapladı.

Açık bir sorunun vakti gelmişti. "Bana kendini nasıl hissettiğini söyleyebilir misin, Rob?"

Yine duraklama ve alt kısımdaki ekranda beliren üç kelime. Hoparlörlerden gelen bedensiz ses hemen hemen hiç beklemeden konuştu. "İyi. Konuşacak. Kadar." Rob'un yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Fleming yaşları silmek için yanına gitti. "Tıpkı. Benim. Tırmanmak. Özgürlük."

Fleming 'doğal' konuşma sesini programladığından Brian'ın üzerinde fazlasıyla düşünülüp taşınılan kelime kelime telaffuzları daha önceki ses bireşimcileri kadar mekanik çıkmıyordu.

Fleming'in yanındaki Greg, "Çalışıyor," dedi. "Allahın cezası şey çalışıyor."

Yine cızırtı ve ardından gelen duraklama. "Evet. İyi. Konuşmak. Teşekkür. Ederim. Milo."

"Sesini duymak harika, Rob," dedi Fleming. "Annem ve Jake koridorda bekliyor. Seni görmeye geldiklerinde onlara söylemek istediğin bir şey var mı?"

Islık sesi. “Jake’i sevmek. Annemi sevmek. Babamı sevmek. Seni sevmek, Milo.”

“Biz de seni seviyoruz, Rob.”

“Konuş. Söyleyecek çok şey. Ama söyleyemiyor.”

“Üzülme, Rob. Acele etme. Şimdilik sadece sen ve ben varız. Bana ne istersen söyleyebilirsin. Biliyorsun. Her şeyi. Tamam mı?”

“Susan için kötü hissediyor. Ve de Jake. Susan’ı ben öldürmüş gibi. Jake’i yaralayan ben gibi.”

Miles ağabeyiyle göz göze geldi. “Rob, olanlar korkunçtu ama senin hatan değildi. Beyin köküne bir darbe aldın. Yapabileceğin bir şey yoktu.”

“Hayır. Hayır. Hayır.”

“Rob, yapabileceğin bir şey...”

Ama elektrokardiyogramın düzenli bip biplerinin ritmi yerini kesintisiz bir alarmı bırakınca Miles Rob’un ona katılmadığını anladı. Ağabeyi acı içinde ona bağınıyordu. “Neye Hayır, Rob?” diye üsteledi; kendi kalbi göğsünde taklalar atıyordu. “Konuş benimle.”

Hoparlörlerden gelen cızırtıyla birlikte Rob’un felçli vücudu sarsılmaya başladı.

“Sorun nedir, Rob?” diye sordu Fleming. “Söyle bize, sorun nedir?”

Tıbbî cihazlardan yükselen kesintisiz alarm seslerinin dışında ortalık sessizdi. Frankie Rob’a doğru eğilip kasılan vücudunu kontrol altında tutmaya çalıştı. Sesi sakın ama ısrarcıydı. “Kan basıncı yetmiş doksan. Nefes almaya çalışıyor. Taşikardi krizi geçiriyor, oksijene ihtiyacı var.” Maskeyi alıp Rob’un yüzüne yerleştirdi.

Elektrokardiyogramın çizgisi düzleşti.

Frankie, “Kaşıkları şarj edin,” diye talimat verdi. Diğer hemşire defibrilatöre koştu. Yaşam destek ünitesi ötüp duruyor, ışıkları yanıp sönüyordu.

Frankie kaşıkları aldı. “Geri çekilin.”

Fleming, voltlar kardeşinin felçli vücuduna dalga dalga yayılırken gözlerini dikmiş elektrokardiyograma bakıyordu.

Bir şey olmadı.

Frankie tekrar denedi.

Çizgi hâlâ düzdü.

Sonra tekrar.

Çizgi düzensiz bir şekilde en tepeye çıktı sonra düzleşti.

Frankie dördüncü kez deniyordu.

Derken Fleming hoparlörlerden gelen cızırtıyı ve onu takip eden, neredeyse kalbinin durmasına neden olacak üç ayrı kelime duydu. “İpi. Kes. Milo.”

O anda ağabeyiyle birlikte Eiger’daydı. Aşağıdaki Billy French’e bakıyorlardı. *Hiçbir zaman ölümle burun buruna geldiğin zamanki kadar canlı olamazsın. Ama istemediğin bir hayata sıkışıp kaldığın zamanki kadar da ölü olmazsın. O yüzden bırak beni gideyim. Ben bunu istiyorum. Biraz acı, boş ver, biraz korku ve sonra hiçlik.*

Fleming ağabeyinin kalbini çalıştırmaya yönelik dördüncü girişimden sonra çizgisi hâlâ inatla dümdüz olan elektrokardiyograma baktı. “Rob, konuş benimle.”

Ağabeyi tekrar, “İpi kes, Milo.” dedi.

Frankie, vakumlanmış folyo paketiyle boğuşan genç hemşireye, “Epinefrine ihtiyacımız var!” diye bağırdı. Paketi kaptığı gibi folyoyu yırttı ve önceden hazırlanmış uyarıcı enjektörünü çıkarttı. Bıçak gibi tuttuğu enjektörü Rob’un göğüs kafesinden kalbine saplamak için hazırlandı, ama daha indiremeden Fleming yetişip bileğini yakaladı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Bırak gitsin,” dedi usulca. Gözleri dolmuştu. “Bırak gitsin.”

“Ama Miles,” diye karşı çıktı Frankie. “O...”

Elektrokardiyograma bakıp alarmin tekdüze sesini dinlerken “Bırak gitsin,” dedi tekrar.

Frankie'nin elini bırakmadan orada ne kadar dikildiklerini bilmiyordu, sonra Frankie yumuşak bir ses tonuyla, "Gitti," dedi.

Hemşireler ve Greg gözlerini Fleming'e dikmişlerdi. Fleming içinde bir şeylerin yittiğini hissetti. Daha birkaç dakika önce inanılmaz bir devrime şahit olmuştu, ama şimdi her şey yanlıştı. Bunun olmaması gerekiyordu. O Rob'un konuşmasına, ardından da vücudunun zamanla yeniden çalışmasına yardım edecekti. Ağabeyi nasıl dağlarda defalarca onu koruyup kurtardırırsa o da ağabeyini kurtaracaktı. Orada dikilip ölmesine yardım etmeyecekti.

Yatakta yatan Rob'a baktı. Sanki uyuyordu, ama yanına gidip baktığında bir yabancıya dönüştü. Tıpkı Rob'a benziyordu ama aynı zamanda da farklıydı da; sanki ruhu çıkıp gitmişti.

Saatine baktı. Güçlkle yutkunarak sessizce, "Ölüm saati, 11.58," dedi. Sonraki birkaç dakikada takım toparlanırken Fleming henüz kendisinin bile kabul edemediği haberi annesine ve Jake'e verebilmek için güç toplamaya çalıştı. Sürekli kendine Rob'un artık hiç değilse acı çekmediğini söyleyip duruyordu. Acının ona ulaşamayacağı bir yere gitmişti.

Derken Think Tank'ten ayrılmak üzere dönünce olduğu yerde donup kaldı. NöroÇevirmen hoparlörlerinden yeni bir cızırtı geldi. Ses öncekinden daha yüksek ve daha farklı çıkıyordu. Anlaşılmıyordu. Sanki sinyal kesiliyordu.

"Milo, bana yardım et kardeşim. Daha fazla dayanamayacağım. Düşüyorum. Beni çek."

Ağzı kuruyan Fleming sükûnetini korumaya çalıştı. Bu nasıl olabilirdi? Ne yapmıştı? "Rob, neler oluyor?" emin olmak için Frankie'ye baktı, ama o monitörleri kontrol ediyordu.

Daha da yüksek bir cızırtı geldi tekrar.

"Düşüyorum. Tutunamıyorum. Bana söz ver, Jake'e göz kulak olacaksın," dedi ses.

Fleming nefes nefese, "Söz veriyorum," dedi. "Ama dayan, seni henüz kaybetmedik."

Ses gidip geliyordu ama daha akıcıydı. Fleming NöroÇevirmen ekranının üst kısmına bakınca tüm beyin dalgası işaretlerinin gitmiş olduğunu gördü. Kontrolü Greg'den alıp aklını kaçırmış gibi ekranı aşağı doğru kaydırdı, ama beyin dalgalarının tümü düz, sinyaller hareketsizdi. Ekranı yukarı doğru kaydırınca frekans bandının en uç kısmındaki beyin dalgasında bir hareket sinyali gördü.

“Tanrım, kardeşim. Bana yardım et. Bu iyi değil. Burada kötü bir şeyler var. Sana söylemeliyim...”

Fleming umutsuzca, “Bana neyi söylemelisin, Rob?” dedi. “Sana nasıl yardım edebilirim?”

Ses gittikçe daha da heyecanlı geliyordu. Hoparlörlerden hısrıtlı bir şekilde çıkan kelimeler gidip gelmeye başlamıştı.

“Hayır... Yardım... Yapmalısın... Önemli... Tehlikeli... Jake’e göz kulak ol...”

Tüyler ürperten kelimeler cızırtıya dönüştü ve ardından kesildi.

Fleming, “Hadi ama Rob,” dedi öfkeyle; dili damağı kuru-muştu.

Dönüp Frankie’ye baktığında onun başını kaldırmadan saatine baktığını gördü. Her daim pembe olan yanaklarının kanı çekilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “O öleli çok oldu, Miles,” dedi fısıltıyla. “Onu ilk nöbette kaybettik, ondan sonra da canlanmadı.”

“Bu mümkün değil! Son yardım çılgınları nereden geliyordu?”

“Tanrı bilir,” dedi Frankie. “Ama klinik olarak neredeyse altı dakikadır ölü.”

ON ALTI

ERTESİ GÜN

MARIN COUNTY, KALİFORNİYA

Uçağı gecenin bir vakti inen Amber Pasifik Tepeleri'ndeki havadar, yankılı evine dönmüş ertesi sabah da mavi semalı bir Kaliforniya gününe uyanmıştı. Pırıl pırıl güneş ve körfezden gelen ılık esinti hâlâ tüylerini diken diken eden ölüm rüyasının buzlarını yavaş yavaş çözmüştü. Mercedes'ine atlayıp Golden Gate Köprüsü'nü geçerek Marin County'ye, Ruh Hakikati Kilisesi Bakımevi'ne gitti.

Güneşli lobideki resepsiyon masasında duran kırmızılar içindeki rahibe kıpır kıpır ve becerikli biriydi. "Annenize şu anda banyo yaptırılıyor, Dr. Grant," dedi. "Eğer ziyaretçi odasında beklerseniz anneniz hazır olduğunda gelip sizi alırım."

Amber bakımevinin döşemesindeki muşambanın yeni, boyasının da taze olduğunu görünce memnun olmuştu. Gillian Grant'e öz annesinden daha fazla şey borçluydu ve ne zaman başka bir kiliseye annesiyle ilgilenirler diye para ödediği için kendini suçlu hissetse kendi kendine Ruh Hakikati Kilisesi'nin Katolik Kilisesi'nden aldığı bu hastanenin körfezdeki en iyi yer olduğunu söylerdi.

Kızıl Papa'nın Ruh Hakikati Kilisesi'nin popülerlik kazanmasıyla dünyadaki diğer tüm Katolik kurumlar gibi burası da batmıştı. Bir zamanlar bu koridorlarda karalar içinde gezinen rahibeler

artık kırmızılar giyiyorlardı. Bakımevi, çok güzel bir ortamda, mümkün olan en iyi bakımı sunuyordu. Her bir hastanın ortak kullanılan havuza, restorana ve annesinin âşık olduğu göz ka- maştıran bahçeye açılan kendi odası vardı.

Amber, beş sene evvel babasını kaybettiğinde, Gillian'dan onunla kalmasını istemişti, ama annesi Amber'a yük olma ve kendi bağımsızlığından vazgeçme düşüncesinden nefret ediyordu. Hastalandığında buraya, istediği iki şeyin de olduğu yere gel- mek istemişti: yirmi dört saat profesyonel bakım ve mahremiyet.

Kızıl Papa'nın resmi, karşısındaki duvardan Amber'a bakı- yordu. Adam fotoğrafta bile karizmatikti. Kartal gagasını andı- ran hoş bir burnu, keskin elmacık kemikleri vardı; pürüzsüz, parlak cildi seksen sekiz yaşında olduğunu yalanlıyordu adeta. Gösterişli cübbesiyle ve boynundaki altın zincirden sarkan haç- la uyumlu kırmızı bir takke giymişti başına. Bir de Gotik bir Ka- tedral'e benzeyecek şekilde tasarlanmış, üst güvertesi parıl parıl parlayan devasa kırmızı geminin; dünyayı dolaşıp duran, hiç bitmeyecek küresel hac yolculuğunda herhangi bir ulusu simgeleyen bir bayrak taşımaktan kaçınan sözde Yüzen Vati- kan'ın, Kızıl Gemi'nin, fotoğrafı vardı. Kızıl Papa şu anda Kızıl Gemi'den, dünyanın ilk elektronik Kilise'sinden dünyaya vaaz veriyordu. Odanın bir köşesindeki sesi kısılmış televizyonda Kı- zıl Papa işinin başında, Kızıl Gemi'deki şu çevrimiçi ayinlerin- den birini yaparken görünüyordu. Ekranın altından parlak bir yazı geçti: *Ayine çevrimiçi katılın; www.KızılGemiRuh_Hakikati_Kilisesi.com*.

Solundaki sandalyenin arkasındaki rafın üzerinde üç tane KREE8 Web Gezini öylece duruyordu. Her biri surround visi- on display visor kulaklık, mikrofon ve burun için koku pedinden oluşan standart kablosuz başlıklardı. Rafın üzerindeki bir levha onu davet ediyordu: 'Kızıl Gemi'ye binip Kızıl Papa'yla canlı bir ayine katılın.' Başlığı taktı, sünger kulaklıkları kulaklarına yerleş- tirdi ve burun pedini çevirdi.

Gördüğü ilk şey MTV tarzı bir video montajla Kızıl Papa'nın tanıtıldığı ana sayfaydı.

“Ölüme yakın deneyimini tüm enerjisini ve tutkusunu maneviyatına odaklaması gerektiği yönünde bir işaret olarak algılayan,” dedi ses, “Kardinal Xavier Accosta Katolik rahip oldu ve çok geçmeden hiyerarşi basamaklarını bir bir tırmanıp en nihayetinde Roma’ya, Vatikan’a çağrıldı. Papa Hazretleri elli dört yaşında Katolik Kilisesi’ndeki en güçlü kişi, Roma’nın sözde Üç Papa’sından biriydi. Piskopos, Beyaz Papa ve Cizvitlerin başı, Siyah Papa ile birlikte, Kardinal Accosta Vatikan’ın Büyük Engizisyoncusu Kızıl Papa’ydı. Ama o zamanlar bile kargaşa içinde olan Roma Katolik Kilisesi Papalık Meclisi’ne ve dünyanın dört bir yanındaki piskoposluklara bulaşmış olan yozlaşma, kâdın düşmanlığı ve skandallardan kurtulmaya çalışıyordu.

“Papa Hazretleri pek çok cephede reformlar yapılması için direndi; buna kadınlara Kilise’de daha fazla söz hakkı verilmesi, papazların evlenmesine müsaade edilmesi ve Mucizeler Enstitüsü’nün dikkatlerini mucize iddialarını tasdik etmekten teknolojiyi Tanrı’nın varlığının ispatı için pozitif yönde kullanmaya çevirmesi de dahil. Ama gerici sağ ve onların kuklası Papa onun gayretlerinin önüne sürekli set çekti.

“O da direnmeden hasta Papa’nın ölmesini bekledi. Kardinaller Meclisi’ndeki yetmiş yaşın altındaki birkaç üyeden biri olan Kardinal Accosta *papabile*⁸’di ve destekleniyordu. Şayet Papa seçilirse Kilise’yi güçlü ruhanî bir yapıya dönüştürebilirdi; ona göre Tanrı’nın arzusu da buydu.

“Ama bu olmayacaktı. Diğer kardinaller onun çarpıcı reformlara olan tutkusundan ve hevesinden korktular. Statükonun devamı için kendilerinden birine oy verdiler. Artık daha fazla sessiz kalamayacak olan Papa Hazretleri kurtuluşu garantilemek için agresif reformları savunarak kendi kilisesine saldırmaya mecbur kaldı. Kilise içinden ve Kilise dışından gördüğü destek onu yüreklendirdi; buna güçlü laik teşkilat Opus Dei’nin desteği de dahil. En sonunda Papa tarafından çağrılıp afroz edildi.”

8 Papa seçilmesi muhtemel olan Kardinaller için kullanılan İtalyanca bir terim.

Amber altı ay içerisinde nüfuzlu, varlıklı finansal destekçilerden oluşan etkili bir grubun onu desteklemek için nasıl sıraya girdiğini, dünyanın ilk elektronik kilisesi olan Ruh Hakikati Kilisesi'ni kurmasına nasıl yardım ettiklerini ve Accosta'nın Kızıl Papa lakabıyla birlikte eski iş yerindeki ziynetlerini nasıl alıkoyduğunu dinledi.

Video montaj, Accosta'nın elektronik papazlığının on yılı aşkın bir sürede, teknolojiye dayalı, yeni fikirlere açık modern dünyanın hayatî ve bütünleyici bir parçası olduğu bugünkü haline nasıl geldiğini anlatan dış ses eşliğinde, küresel hac yolculuğundaki Kızıl Gemi'nin muzaffer görüntüleriyle son buldu.

Sanal ana sayfanın alt kısmında bir talimat vardı: 'Başıktaki düğmeye basıp ayine katılın.'

Amber denileni yaptı ve anında alternatif bir gerçekliğe taşındı. Artık bakımevinin ziyaretçi odasında video seyretmiyordu; gerçeküstü bir amfiteatrın en ön sırasındaydı. Başını çevirse sanki aralarında oturuyormuş gibi cemaatin diğer üyelerini görebilirdi. Hatta yanındakinin ceketinin kumaşını bile hissedebiliyordu. İlerisindeki Kızıl Papa'nın gür sesini sanki birkaç metre ötedeymiş gibi net bir şekilde duyabiliyordu.

"Teknoloji dinî inancı zayıflatacak diye bir şey yoktur," diyor du bir soruya cevaben. "Einstein, 'Din, bilim olmadan kördür, bilim de din olmadan topal' demiştir. Bilim inancı destekleyip onu daha güçlü bir şeye dönüştürür. Salt bilgiye değil, çok daha tutkulu bir şeye: Gerçeğe."

Kızıl Papa yüksek bir platformdaki sade bir iskemlenin üzerinde oturuyordu. Bu resmiyetten uzak sahne ona planlı bir kilise ayininden çok bir talk-show'u hatırlattı ama Kızıl Papa'nın yaşlılar arasında olduğu kadar gençler arasında da bu kadar popüler olması kısmen bu yüzdendi. Karizmatik liderlik, şeffaf dinî değerler ve son teknolojinin güçlü ittifakına karşı koyulamazdı. Dünyanın dört bir yanından film yıldızları, rock idolleri ve yönetici politik şahsiyetler sık sık ayinlerde konuk olarak boy gösteriyorlardı.

Amber çevresindeki insanların burun çekişlerini, ayak sürüyüşlerini duyabiliyordu. Burnuna tütsü kokusu gelmişti. Kusursuz gökyüzüne doğru yükselen sütunların, tonozların arasında geziniyordu. Sanki dünyada bir yerde değil de kutsal bir tapınaktaydı. Kendi gibi sanal olarak, *çevrimiçi* katılanları temsil eden cemaatin bir sonu yok gibiydi.

Solunda, havada asılı duran bir rakam, taksimetre gibi durmadan yukarı doğru akıyordu. Bu Optinet vasıtasıyla ayine *çevrimiçi* katılan insanların ve ayini, yayın hakları için ödeme yapan televizyon kanallarından seyredenlerin toplam sayısını gösteriyordu. Eğer miktar doğruysa Kızıl Papa şu anda dünya çapında beş yüz milyon insana vaaz veriyordu; bu Roma'nın şaşaalı dönemlerinde, tüm dünyadaki Katoliklerin toplam sayısının yarısıydı. Ruh Hakikati Kilisesi şimdiden dünya çapında bir buçuk milyarı aşkın yandaşa sahipti. Çevresel vizyonunda kırmızı bir ışık yanıp söndü; dış dünyadan gelen bir sinyale karşı onu uyarıyordu. Derken Amber omzunda bir el hissetti. Başlığı çıkartıp önünde dikilen rahibeye döndü. "Anneniz sizi görmeye hazır, Dr. Grant."

ON YEDİ

Amber ikinci kattaki 21 numaralı odaya girdiğinde annesi tekerlekli sandalyesinde oturuyordu; güzel kır saçları yeni yıkanıp taranmıştı. Duvarlarla çevrili terasa açılan kanatlı pencereler kapalı değildi ve hafif bir esinti tülleri hışırdatıyordu. Banyodan sonra, yumuşak güneş ışığında hasta görünmüyordu. Bir deri bir kemik olsa da yanakları al al, feri kaçmış gözleri pırıl pırıldı. Vücudunu delik deşik eden kansere dair pek bir belirti yoktu.

Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde üç adet çerçeveli fotoğraf vardı. İlkinde Amber'in anne ve babası plajda gülümsüyordu. İkincisi Amber ve Ariel'in çocukken çekilmiş bir resmiydi; üzerlerinde mavi elbiseleri vardı. Üçüncü resimde tüm aile, Roma'daki St. Peter's'in önündeydi. Yanlarında Amber'in vafatiz babası Peder Riga vardı; üzerinde siyah cübbesi, elleri arkasında birleştirilmiş bir şekilde onlardan biraz ayrı duruyordu.

Amber odaya girip annesine sarılınca kadının yüzü aydınlandı. "Amber, nasılsın? TV'de baş ağrını duydum. Neden bana daha önce söylemedin?"

Amber hasta annesi onun sağlığı için endişelenince kendini suçlu hissetti. "Seni meraklandırmak istemedim, anne, hem zaten bir şeyim yok. Önemli değil." Annesinin yanına oturdu. "Bugün öğle yemeğinde Pete Baba'yı göreceğim. Evvelsi gün seni görmeye geldiğini söyledi."

Gillian Grant başını salladı. "Eski günlerden bahsettik ve burada kalmayı seçtiğim için beni kutsayınca üzerimden büyük bir yük kalktı." Durdu. "Ama bir şeyler oldu, biliyorum. Ne oldu?"

Amber iç geçirdi. Sonra da Gillian'a her şeyi anlattı: baş ağrılarını, Miles Fleming'i, NöroÇevirmen'i, rüyasını. "En tuhafı da Ariel'in bana bir şeyler söylemeye çalıştığını hissettim. San-ki öldüğünden beri aklımdan çıkmamış gibi."

Annesi gülümsedi. "Bu o kadar da garip değil, Amber. Ariel benim zihnimden de nadiren çıkıyor. Kardeşin ve baban daima benim içimde yaşayacaklar. Ben de ölünce senin içinde yaşayacağım. Yakınlarımız neyse biz de oyuz. Hayatımın sonuna yaklaştıkça *yalnızca* bundan ibaret olduğumuzu düşünür oldum."

Amber daha fazlasının olduğunu söylemek istedi ama vazgeçti; çünkü annesinin söylediği şeyde daha derin bir gerçeklik vardı. Kuantum dünyası ilişkilerden ve temel tanecikler arasındaki engellerden ibaretti: İnsanlar neden farklı olsundu ki?

"Baş ağrılarının tedavisi için İngiltere'ye dönmen gerekiyor mu?" diye sordu annesi.

Amber kaşlarını çatarak, "Evet, yaklaşık bir aylığına," dedi. "Ama ben endişeleniyorum..."

Annesi aman sen de der gibi elini salladı. "Ne için endişeliyorsun ki? Gitmen gerek. Benim için endişelenme. Döndüğünde burada olacağım. Doktorlar bir yılını olduğunu söylediler; onun için ne kadar erken gidersen o kadar iyi." Uzanıp Amber'ın elini sıktı. "Seninle öyle gurur duyuyorum ki, Amber ve tüm o başardıklarınla. Baş ağrın belki de iyi bir şeydir. Ariel'e olanlar için kendini suçlamayı bırakman ve hayatının geri kalanına bakman için bir fırsat. Ariel senin mutlu olmanı isterdi. O daima seni kolladı. Senin üzülmene sebep olduğunu düşünmekten nefret ederdi. Bırak her şey olacağına varsın."

Amber sandalyesine yaslanıp annesinin sevgisinin ve bilgeliğinin tadını çıkarttı. Öldüğünde onu özleyecekti. Gerçi Gillian öylesine hayat doluydu ki o buradayken ölümü düşünmek zordu.

Amber daha sonra ona dışarıya çıkarttı, bahçede tekerlekli sandalyesini itti; birlikte geçmişî yâd edip planlar yaptılar.

Öğle yemeği vaktinde Gillian'ı tekrar odasına götürüp yatağa yatırdı. Gitmeden önce onu alnından öptü; tıpkı annesinin onu öptüğü gibi, tıpkı Ariel'in çocukken onu öptüğü gibi. Gitmek

için döndüğünde durup annesinin yatağında uyuduğu o huzur dolu sahneyi, tüllerin arasından sızan güneş ışığını ve terastaki yeşilliği beynine kazımaya çalıştı.

Bu dingin sahneyi hafızasına kaydederken yaklaşmakta olan fırtınayı göremezdi. Annesini bu sessiz, güneşli odada bir daha göremeyeceğini de...

BEŞ SAAT SONRA

PASİFİK TEPELERİ

“Mesele şu ki Pete Baba, gördüğüm şeyin rüya olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olmasın? Dr. Fleming’le yaptığın tartışma Ariel’e odaklanmana sebep olmuşsa bu bir rüya olsa gerek.” İsa’nın Topluluğu ile geçirdiği yıllar Peder Riga’nın New York aksanını yumuşatmıştı belki ama yok edememişti. Amber vaftiz babasıyla birlikte ferah mutfağında oturuyordu. Siyahlar içindeki adamın, ağarmış sık kıvrık saçları ve delici mavi gözleriyle yorgun fakat yaşlanmaz bir görüntüsü vardı. Amber hizmetçiyi göndermiş, Peder Riga’nın en sevdiği yemek olan az etli domuz pirzolası ve makarnayı kendi yapmıştı. Şimdi de o ve Peter Baba boş tabaklarla oturmuş Peder’in İtalya’dan getirdiği Barolo’yu içiyorlardı. Amber ona rüyasından söz ediyordu.

“Peter Baba, ben hiç rüya görmem. Unuttunuz mu? Ariel görürdü ama ben hiç görmezdim –bu aramızdaki farklılıklardan biriydi. Evvelsi gece olanlar bana daha çok ameliyat sırasında yaşadığım o tuhaf ölüme yakın deneyimi hatırlattı. Rüyaya benzemiyordu.”

“Peki, neydi o zaman?”

“Benim anlamaya çalıştığım da bu. Annem ve babam bizi bırakıp gittikten sonra Sao Paulo’daki hastanede Ariel ve beni ilk gördüğünüzde aklınızdan geçenleri bana söylediğiniz zamanı hatırlıyor musunuz?”

Şarabından bir yudum alıp başını salladı. “Elbette. Her ne kadar doktorlar sizi tek bir biyolojik organizma olarak tanımlasalar da ben iki ayrı ruh görüyordum.” Gözlerini kıstı. “Nereye varmaya çalışıyorsun, Amber?”

Amber imkânsız sorusunu şekillendirmeye çalışıyordu. “Miles Fleming benim ölmüş birinin yaşayan beyninin bir kısmına sahip olduğumu söyledi. Hâlâ o insanın ruhuna da sahip olabilir miyim?”

Riga kaşlarını çatıp bardağındaki şarabı çevirdi.

Amber konuşmasını sürdürdü. “Ya Ariel’in ruhu, zihninin bir parçası bende yaşamaya devam ettiği için ölemediyse? Ya bunca yıldan sonra baş ağrıları ve rüyalar yoluyla bir şekilde benimle iletişim kurmaya, onu serbest bırakmam için bana ulaşmaya çalışıyorsa?”

Peder’in kaşları iyice çatıldı.

“Peter Baba, bir şeyler söyleyin. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ne düşündüğünüzü bilmem gerek.”

“Evladım, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu pat diye cevaplayabileceğim bir soru değil. Papazlık hayatım boyunca bunu bilemeyecek kadar çok şey görüp geçirdim –özellikle de Ariel’le ne kadar yakın bir ilişkin olduğunu düşünecek olursak. Dekart’a kadar kadim filozoflar insan bilincinin ya da ruhunun, beyinde olduğuna inanırlardı.” Riga başına hafifçe vurdu. “Tam yerini bile söylerlerdi. Dediklerine göre beyin epifizindeymiş. Ama senin az önce söylediğin şey... öylesine olağan dışı ki sana hemen verebileceğim ruhanî, felsefî ya da mantıklı bir cevabım yok. Üzerinde biraz daha düşünmeliyim.” Arkasına yaslandı. “Peki, sen Ariel’in bir şekilde hâlâ yaşadığına gerçekten inanıyor musun? Şu Dr. Fleming denen adam ne diyor?”

Amber omuz silkti. “Zeki bir adam, ondan hoşlandım, ama o bir bilim adamı ve kuramsal şeylerle pek ilgilenmiyor. Pratik çözümler istiyor, açıklayamadığı şeylerden hazzetmiyor ve adım gibi eminim öteki dünyaya da inanmıyor. Döndüğümde her şeyi dikkatle gözden geçireceğine söz verdi ama bunun benim gördüğüm bir rüya olduğunu düşündüğünü biliyorum.”

“Pratik olmak her zaman kötü bir şey değildir,” dedi Riga. “Bak Amber, yarın Roma’ya dönüyorum ve bunu biraz daha düşüneceğim. Her neyse, bak bakalım Fleming ne söyleyecek ve beni arayıp havadisleri bildir. Eminim akla uygun tıbbî bir açıklaması vardır.”

“Umarım,” dedi Amber, şarap şişesini ona doğru iterek.

Riga eliyle kadehini kapattı. “Yok, ben almayayım. Başıma bir ağrı girdi.”

ON SEKİZ

ERTESİ SABAH
OPTRIX SANAYİ

Amber ertesi sabah Bay Köprüsü'nü geçip Optrix'in genel merkezine giderken daha iyimserdi. Annesi ve Peter Baba'yla konuşmak Fleming'in ve NöroÇevirmen'inin problemine sahiden de akla yatkın bir neden bulabileceklerine dair inancını körüklemişti.

Ama Mercedes'inin yalıtılmış kozasına girdiğinde Ariel'in bir zerresinin, metafizik bilincinin *dalga* konumunun, fizikî beyinlerinin paylaşılan kısmının parçacık konumunda hâlâ varlığını sürdürüyor olabilmesi öyle çok da imkânsız bir şey gibi gelmedi. Kendini tam olarak ifade edememişti, hâlâ baş ağrılarının daha önemli bir rahatsızlığın belirtisi olabileceğini hissediyordu ve onu iyileştirebilmesi için Fleming'in hayalet ağrılarını kovacak NöroÇevirmen'i kullanmaktan daha fazlasını yapması gerekiyordu. Bir şekilde onun Ariel'le olan bağını anlamalıydı.

Gaza bastı, Bay Köprüsü dikiz aynasında gittikçe küçülürken Optrix Sanayi'nin cılganmış abanoz ağacından bir sütun gibi parıldayan koyu cam kulesi karaltı şeklinde görüş alanına girmişti. Heybetli kapılara yaklaşırken nöbetçi kulübesinin yanındaki siyah granit tabelaya döndü. Gümüşle yazılmış kelimeler şöyleydi:

Optrix Sanayi
Optoelektronik Araştırmaları Genel Merkezi
Işık Olsun

Nöbetçi elini sallayıp onu kampüse doğru yönlendirdi. Amber ziyaretçilerin doğrudan güneş ışığına maruz kalmadan bina-ya girmelerini sağlayan ultraviyole ışınlarını geçirmeyen sayvan-lardan birinin yanına park etti. Gözleriyle park yerini tarayınca özel yapım koyu camlı Lexus'u hemen tanıdı.

Resepsiyon avlusunda, topuk sesleri parlak mermerlerin üzerinde yankılanan Amber, masanın arkasındaki bayan güven-lik görevlisini selamladı.

"Hoş geldiniz, Dr. Grant. Daha iyisiniz ya."

"Çok daha iyiyim, teşekkürler."

İlk asansöre binip en üst kata gitmek üzere düğmeye bastı. Kapılar açılınca kıvrılan koridorda ofisine doğru yürüdü. Kısa sarı saçlı, uzun boylu ve enerjik bir kadın olan sekreteri ofisinde onu bekliyordu. "Dr. Grant, nasılsınız?"

"İyiyim teşekkürler, Diane. Acil bir mesaj var mı?"

"Ana laboratuvarından Profesör Mortenson arayıp Lucifer optik memory pixel'de bir sorun olduğunu söyledi." Diane elinde-ki elektronik not defterine baktı. "Elektron delik çiftleri denge-sizmiş, oda sıcaklığında gerektiği kadar ayrı kalmıyorlarmış."

Amber kaşlarını çatı. Mortenson kıdemli fizikçilerinden bi-riydi, ama ekibindeki diğerleri gibi onda da eksik olan şey inisi-yatıftı. Gel gelelim bunu o kabul etmişti, gelişmelerin her aş-a-masında yer almak isteyen bir işkolik olarak bu biraz da onun suçu-ydu. Ne var ki artık insanların kendi başlarına düşünmeye baş-lamalarını sağlamanın vakti gelmişti. "Ona yarı geçirgen içindeki gallium arsenide ve alüminyum arsenide katmanlarının oranlarını yeniden gözden geçirmesini söyle -aynı anda foton enerji seviyelerini de kontrol etsin. Bu işe yaramazsa çözüm için kendisinin ne yapmaya niyetli olduğunu sor. Kâğıt gibi incecik evrak çantasını Diane'e uzattı. "Bunu masama koyar mısın? Gi-dip Bradley'yi görmeliyim."

Bradley Soames durumundan ötürü zamanının çoğunu Kali-forniya'nın parlak güneşinden uzakta geçirmek zorundaydı. Optrix'in günlük idarî işlerini Amber'a bırakmıştı. Kendisi çeşit çeşit uzman alıcılar için aşmış girişimlerde bulunan bir özel te-şebbüs kuruluşu olan Alaska'daki VenTec Vakfı'nı denetliyordu.

VenTec'in Kutup Dairesi'nin kuzeyindeki yeri sıkı sıkıya korunuyordu. Amber bile on sene önce, optik bilgisayarı geliştiren grubu yönettiği sırada orada çalışırken yerin tam koordinatlarını bilmiyordu. Oraya sık sık gitse de tam olarak nerede olduğunu söylemesi oldukça zordu. En iyi bilimcilerden birkaçı Soames için bile uzun olan periyotlarda Alaska'da çalışmak üzere hazırlandığı için Opatrix burada, San Fransisko Körfez Bölgesi'nde, ana araştırma yerini kurmuştu. VenTec ise bir ikramiyeydi.

Amber ofisinden çıkıp Opatrix'in dünyanın her yerindeki hislerini denetleyen beş kişilik yönetim kurulunun diğer üç üyesi olan finans müdürü, insan kaynakları müdürü ve ticarî işler müdürünün odasını geçerek kara kulenin en üst katına çıkan dönen merdivenleri tırmandı. Onun ve diğerlerinin ofisi körfez bölgesinin muhteşem manzarasına bakıyordu, ama Bradley Soames'in ofisi dairenin ortasındaydı ve penceresizdi. İki kapı orayı dış dünyadan koruyordu.

Amber ne yapması gerektiğini biliyordu. İçteki kapıyı tıklatmadan önce ilk kapıyı kapattı. Kapı açıldı ve Bradley'nin resepsiyonisti gülümseyerek onu bekleme odasına aldı. "Günaydın, Dr. Grant," dedi. "Sizi bekliyordu. Lütfen doğruca içeri girin."

Amber koyu buzlu camdan bir kapıyı açtı ve Soames'in ofisine uzanan daireler eksildikçe kıvrılan kapalı bir koridora girdi. Yürüdükçe ışık yavaş yavaş azalıyordu, bu da gözlerinin Soames'in iç hücreesindeki karanlığa kendilerini hazırlamalarını sağlıyordu. Ofis yuvarlaktı. Yumuşak dokulu duvarlarda ne resim ne de pencere vardı. Filtre edilmiş havaya belli belirsiz ilaç kokusu sinmişti. Odanın arka kısmında bir kanep ve içi kolayla doldurulmuş ön yüzü camdan bir buz dolabı duruyordu.

Soames ayakları küresel imparatorluğunu gözlemesini sağlayan bilgisayar ekranlarıyla çevrili odasının orta yerini kaplayan eğri masasının üzerinde, arkasına yaslanmış oturuyordu. Üzerinde başlık ve eldivenlerle birleştirilmiş tek parçalık soluk gri renkte pamuklu bir şey vardı. İçeride güneş ışığından korunduğu için kapüşonunu omuzlarına düşürmüş, eldivenlerini geriye doğru katlamış ve lekeli ellerini ortaya çıkartmıştı.

Amber arkasında, karanlıkta, yerde yatan iki muazzam şekli görebiliyordu. Sarı gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Soames Alaska'dan gelirken iki kurdunu da yanında getirmişti. Gececi tabiatlarından dolayı yakınlık hissetmiş ve kendisine arkadaşlık etmeleri için onları evlat edinmişti. Optrix'teki herkes onlara 'gölgeler' diyordu, çünkü sessiz ve griydiler; Soames'le birlikteyken onun dibinden ayrılmazlardı. Soames onlarla Amber'ın anlamadığı, gırtlaktan gelen acayip bir sesle konuşurdu. Onlara sanki ev hayvanıymışlar gibi davranırdı ve Amber'dan da öyle davranmasını isterdi ama o bir yerlerde asla bir kurda sarılmamak ve onun vahşi bir yaratık olduğunu unutmamak gerektiğini okumuştı. Bunun yerinde bir tavsiye olduğunu anlamak için onların parlak, hiç kırılmayan gözlerine bakması yeterliydi.

Daha iri olanı Amber'dan tarafa baktı, ardından kafasını çevirdi. Amber dikkatini Soames'e yöneltti.

Görünüşe göre onu fark etmemiş olan Soames bir kulaklığa konuşuyor, ekranları tarayıp *Wall Street Journal*'ı okuyordu. Gözlerini durmadan kırptırıyordu.

"Marty, umurumda değil. Matrix hayatta kalmak istiyorsa bizimle iş yapmak zorunda. Bak Lucifer çıkınca Intel çiplerine ve Microsoft Windows'a ne oldu. Artık dünya çapında bir ağ. İnternetin tamamı optik hale geldi –lanet olsun, Optinet denmeye başlandı *bile*. Ve büyük bir bölümü Optrix teknolojisine dayanıyor, Marty. Çağımız ışık çağı. Bütün olayı ışık hızında veri transferi yapmak. Matrix ya bizimle bizim şartlarımızda çalışacak ya da karanlık çağlarda kalıp yok olacak."

Amber bir süre durup onun solgun yüzünü, tedirgin edici mavi gözlerini ve altın sarısı saçlarını inceledi. Pek çok insan Soames'in varlığından rahatsız olurken o olmazdı. Ona hiçbir zaman ısınamamıştı, onu arkadaşı olarak gördüğü de yoktu –Soames duygusal anlamda, arkadaşlık olayını idrak edemeyecek kadar yalıtılmış durumdaydı– ama kendi çocukluğu ona yakınlık duymasını sağlıyordu. Hem onun zekâsından faydalanmak bir ayrıcalık ve bir ilham kaynağıydı. Onunla çalışmak hayatını değerli ve dünyaya olan katkılarını önemli kılmıştı.

Soames aniden ağızlığa, “Hayır, Marty, tartışacak bir şey yok,” dedi. “Düşün bunu. Hoşça kal.” Önündeki ekranlardan birinin düğmesine basıp bağlantıyı kesti ve sırtarak Amber’a döndü. “Nasil gitti?” Sonra Amber’ın cevabına fırsat vermeden, “Duydun mu?” diye sordu. “Nobel Komitesi nihayet bana fizik ödülü vermeye karar verdi, ama ben istemediğimi söyledim. Paraya ihtiyacım yok ve tabii ki bir avuç işe yaramaz ihtiyar kasının onayına da.”

Soames, Amber’a fırsat bırakmadan devam etti. Masasının altından kredi kartı gibi bir şey çıkardı. “VenTec’in geliştirdiği optik prototipe bir baksana. Faks, E-posta, görüntülü telefon, kablosuz Optinet erişimi ve normal büyüklükteki bir bilgisayarın gücü avucunun içinde. İnanılmaz, değil mi?”

Amber, bir gözü hâlâ kurtlarda, aleti alıp oturdu. “Harika... bunun üzerinde çalıştığını bilmiyordum.”

Soames artık ona bakmıyordu. Yine gazeteyi tarıyordu. “Çin inisiyatifini tartışmalıyız. VenTec’in acemilere uygun, Optrix’in bir evin tüm üyelerine satabileceği kadar ucuz bir optik bilgisayar yaratabileceğini biliyorum...”

Amber Grant bezgin bezgin iç geçirdi. Bu bir çocukla uğraşmak gibi bir şeydi –zeki, güçlü, dakikası dakikasına uymayan bir çocuk, ama yine de bir çocuk. Sesini yükselterek, “Bradley, bir dakikalığına dünyaya inip odaklanırsınız!” Başını kaldırıp bakmasını bekledi. “Klinikten daha yeni döndüm!”

“Biliyorum,” dedi. Hafifçe gülümsedi; yukarı kıvrılan yaralı dudakları onlarla hiç uyuşmayan kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkardı. “Bir şey çıktı mı?”

“Elbette hayır. Daha ilk taramayı tamamlayabildim. Ama Miles Fleming konusunda haklıymışsın. Gerçekten zeki biri. Londra’daki Lucifer soft-screen sunumunun geri kalanı nasıl gitti?”

“Harika –insanların senin için endişelenmeyi bıraktıktan sonrası yani. O akşam tekrar VenTec’e uçmam gerekti ama lansmandan bir hayli etkilenmiş gibiydiler. Her neyse Fleming’in ilk düşüncelerinin neler olduğunu tam olarak bilmek istiyorum.”

“Henüz bilmiyorum. Daha uzun süreliğine gitmem gerek. Bir aylığına.”

Soames omuz silkti. “Ne kadar gerekiyorsa. Şu baş ağrılarının arkasında ne var bilmem gerek.”

Amber güldü. “*Senin* bilmen mi gerek? Bence benim senden çok daha fazla anlamam gereken şey var.”

“Ah, tabi, öyle ya,” dedi isteksizce. “Yalnız Fleming’in söyledikleriyle ilgili beni sürekli bilgilendir.”

Amber’ın bir parçası Soames’e rüyadan bahsetmek istiyordu, ama onun hastalığına ilişkin soğuk sayılabilecek ilgisinde onu durduran bir şeyler vardı. “Hastalığım konusunda ketum davranmamız gerek bence,” dedi. “Yatırımcıların hastalığım için gereksiz yere endişelenmelerini istemeyiz. Sunum sırasında yere yığılmanımı strese ve annem için endişelenmeme bağlayıp Optrix kuruluna ailevi nedenlerden dolayı izin aldığımı söylesek iyi olur sanırım. Diğer meseleler ben yokken kendi kendilerine hallolur.”

Soames başını salladı. “Her şeyi kontrol altına almış gibisin. Yarım kalmış işlerini sonuçlandırıp doktoruna dön bence.”

Gülümsedi. “Desteğin için teşekkürler, Bradley.”

“Yo tatlım,” dedi, Amber’ın gülümsemesine karşılık verdiği de yaralı yüzü tuhaf bir şekilde kırıştı. “Sağlığınıyla ilgilenmenin ne kadar önemli bir şey olduğunu biliyorum.”

Gitmek için döndüğünde boğazını temizlediğini duydu; bu sanki tesadüfen aklına gelmiş bir düşünceymiş gibi yapmaktan hoşlandığı bir şeyi dile getirmek üzere olduğuna dair bir sinyal-di. “Sadece bir fikir,” dedi, “ama Fleming’in teşhisinde fazla li-neer olmasına izin verme. Yerinde olsam onu alışıl gelmiş kısıtlamalar olmadan düşünmesi için cesaretlendirirdim. Bilirsin, her türlü olasılığı araştırıracaksın, ne kadar acayip olursa olsunlar.” Omuz silkti. “Sadece bir fikir.”

Amber kaşlarını çattı. Bu iyi bir fikirdi ve onun Ariel’le ilgili endişelerini öylesine açık bir şekilde yansıtıyordu ki rahatsız oldu. “Teşekkürler, Bradley,” dedi. “Bunu aklımda...”

Ama o çoktan kopmuş, bilgisayar ekranlarına gömülmüştü. Bradley böyleydi işte: Ne zaman insan olmaya başladığını ve sizi umursadığını düşünseniz diğer insanlar gibi düşünmediğini si-ze net bir şekilde hatırlatırdı.

ON DOKUZ

ERTESİ GÜN

KIZIL GEMİ

33°26' G, 16°12' D

Kızıl Papa, KREE8 yüksek çözünürlü holografik plazma ekranın açılmasını beklerken parmaklarını sabırsızca masaya vuruyordu. Doktor, beyaz gömleğine iliştirilmiş haç şeklindeki kan kırmızısı broşuyla ekranda belirdi. Ekran yüzüne tuhaf bir şekilde etkileyici, üç boyutlu bir görüntü vermişti. Kardinal Xavier Accosta tiksintisini gizlemeye dikkat ederek bir saniyeliğine onu inceledi. Bu yetenekli adama ihtiyacı vardı, istemeyerek de olsa onun adanmış, bencillikten uzak desteği için minnettardı. Doktor, Accosta'nın elektronik kilisesinin çalışması için gizli gizli sermaye bulmaya yardımcı olmakla kalmamış, onun teknik uzmanlığı sayesinde kilise tüm dünyayı şaşkına çeviren bir hızla büyümüştü. Dehasının aynı zamanda Accosta'nın Ruh Projesi rüyasının gerçeğe dönüştürülmesine de faydası olmuştu. Ama o yine de bu genç adamı sevmiyordu işte.

Doktorun, Accosta'nın kilisesine olan sadakatini gizli tutarkenki tutumu saldırgancaydı ve her ne kadar Accosta'ya hürmet gösterse de gözlerinde ve ses tonunda bir küstahlık vardı; işte Accosta'nın hoşlanmadığı da buydu. O Accosta'ya 'Papa Hazretleri' diye hitap eden ve bunu onu hor görüyormuş gibi yapan tek kişiydi.

Accosta gözlerini üzerine dikip gülümsedi. "Bana gösterecek bir şeyleriniz mi var, Doktor?"

Bradley Soames başını hürmetkâr bir tavırla eğdi. “Evet, Papa Hazretleri. Frank Carvelli ve Hakikat Konseyi’nin üçüncü üyesiyle yüz sekiz denemenin tümü hakkında bir görüşme yaptım.” Durakladı. “Son deney gelişmemizin en somut göstergesi.”

Soames’in yanındaki plazma ekran cızırdayarak açıldı. Bir kadın muayene masasına uzanmış yatıyordu, pürüzsüz, tıraşlı kafası astronot başlığına benzeyen siperlikli, camdan bir kürenin içine sokulmuştu. Kürenin içine küçük bir televizyon ekranını andıran buzlu camdan içbükey bir dörtgen yerleştirilmişti.

Yukarı kaldırılmış olan siperlik kadının fal taşı gibi açılmış gözlerini açıkta bırakıyordu. Gözlerine yerleştirilen hafif renkli lensler göz kürelerini örtmüştü.

Accosta ilk başta kel kadının kim olduğunu anlamamıştı, ama kamera kadına zum yapınca Başrahibe Giovanna Bellini’yi tanıdı. Çok kötü olmuştu, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Soames’e ters ters baktı; yüz ifadesinden bir şeyler çıkartmaya çalıştı, ama bilim adamının boş ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. “Ne cüretle bunu yaparsın?” diye sordu. “Hangi yetkiyle?”

Soames özür diler gibi omuz silkti. “Ama Papa Hazretleri, Monsenyör Diageo’nun onun proje için tehlike oluşturduğunu söylediğinizi bana bildirmesinden sonra başka seçeneğim kalmamıştı...”

Accosta dişlerini sıktı. Soames’in bu kadar ileri gidebileceğini beklemiyordu. Monsenyör Diageo tedbir alınması gerektiğinde daima ihtiyatlı davranırdı, ama Soames onu denemekten zevk alıyor gibiydi. “O sadık biriydi. *Bunu* yapmanı beklemiyordum.”

“Baş belası papazınızı ne yapmamı bekliyordunuz, Papa Hazretleri?”

Sessizlik.

Soames gülümsedi. “Başrahibe Giovanna boş yere ölmedi, Papa Hazretleri. Ölümünü seyrederken, neler başardığımızı göreceksiniz.”

Accosta o zaman Soames’ten nefret etti. Onun gençlere özgü küstahlığından ve faturası kendi ruhuna çıkartılacak olan

merhametsiz kararlara olan ilgisinden nefret ediyordu. Ama en çok da en sadık müritlerinden biri olan Başrahibe Giovanna'yı ele vermenin onun ölümüne neden olacağını bilmiyormuş gibi yapmasına izin vermediği için ondan nefret ediyordu. Donanmadayken savaşta kayıpların olabileceği gerçeğini kabullenmeyi öğrenmişti. Tanrı'nın işini korumak için kurbanlar verilmesi gerektiğini kabulleneli çok oluyordu, ama kendini yine de suçlu hissediyordu.

"Dr. Soames," dedi ters ters, "gelecekte Ruh Projesi'yle ilgili her tür meselede benim otoriteme boyun eğeceksiniz. Şimdi bana deneyi gösterin."

Soames başıyla onayladı. "Nasıl isterseniz, Papa Hazretleri." Boğazını temizledi. "Başlamadan evvel biraz ön bilgi: Kuantum fiziği bize insan bilincinin hem parçacık, yani fiziksel beynimiz, hem de dalga, yani zihnimizdeki düşünceler, olarak var olabileceğini öğretti. Fizik bize bir de enerjinin öyle yok olan bir şey olmadığını, bir yerlere gitmesi gerektiğini de öğretmiştir. Yaşam enerjisi için de durum bundan farklı değildir. Son kuantum deneyleri sayesinde ölüm anında yaşam gücümüzün –bilincimizin– atom altı fotonlarının uyumlu bir derlemi olarak vücudumuzu terk ettiğini biliyoruz. Fotonların vücuttan ayrılışlarını tespit etmek için değiştirilmiş foton-detektörü ekranı kullanıyoruz. İşin ilginç yanı her birey geride benzersiz bir dalga girişim örüntüsü bırakıyor. Statik elektrikten kaçınmak için deneklerin kafalarını tıraş ediyor ve yaşam gücünü insan gözünün görebileceği hale getirmek için polimer filtreli kontak lensler, Flavion gazı ve elektromanyetik radyasyon frekansını suni olarak değiştirmek için de yeşil-ışık tayfı kullanıyoruz."

Accosta asık bir suratla ekrana bakıyordu; gözlerini kadına kilitlemiş, kendini izlemeye zorluyordu.

Ekrandaki görüntüde yeşil bir gaz cam küreyi doldurdu. Gaz, kadının yüzüne solgun, aktinik bir görüntü vermişti. Ekranın sağ şakağına bağlanmış elektrotları görebiliyordu. Geri sayımı duydu.

Dört... üç... iki... bir.

Elektrot parladı, hemen ardından öylesine hızlı ve yoğun bir parlama oldu ki ekranda bile Accosta'nın gözlerini kamaştırdı. Sonra birden Başrahibe Giovanna'nın lenslerin ardındaki gözleri sönmüş ampul gibi karardı.

Bu kırılmayan gözleri seyreden Accosta terliyor, kalbi göğsünü dövüyordu. İşlediği suça rağmen neredeyse cinsel bir heyecan duymuştu. Ölürlen ne görmüştü? Acaba şu an ne görüyordu?

“Size olanları lafı dolandırmadan anlatayım, Papa Hazretleri. Bu en son denemelerin tipik bir örneği.”

Ekrana aynı deneyi farklı bir açıdan vermek için değişti. Accosta şimdi Giovanna Bellini'nin muayene masasında yatan bedeninin tamamını görebiliyordu. Masanın ayak ucunda iki monitör vardı.

“Tekrar oynatacağım ama bu yüz bin katın üzerinde yavaşlatılmış hali. Işık saniyede üç yüz bin kilometre hızla hareket eder. Yaşam enerjisini ne kadar başarılı bir şekilde kanallandırdığımızı ancak filmi yavaşlatarak görebiliriz. Elektroşokun verildiği andan başlayacağım, maalesef tam ölüm anını saptamamızın tek yolu bu.”

Bu seferki ışık yağmurunda Accosta ışığın kadının gözlerinden çıktığını gördü. Tek bir parlıltı, siperlikteki ekrana çarpmadan önce, her iki lensten geçip daha önce karanlık olan monitörde beyaz çizgili zebra desenleri bırakmıştı.

“Buradaki dalga-parçacık ikiliğine dikkat edin. Bazı nedenlerden ötürü henüz tam olarak anlamış değiliz; yaşam enerjisi vücudu gözlerden terk ediyor ve bu da klasik çifte-yarık deneyini tekrardan oluşturmamıza imkân sağlıyor. Yaşam enerjisi Başrahibe Bellini'nin vücudunu terk ederken her iki gözden geçip siperlikteki foton-dedektörü ekranına çarpıyor. Işık parçacıkları ya da fotonlar, vücudu terk ettiklerinde ekranın klasik bir dalga girişim örüntüsünü nasıl kaydettiğine bakın. Bu çizgili desen Başrahibe Giovanna'ya özel; onun geçerli ruh nişanı olan bir barkot.”

Accosta başını salladı; parlaltının ekranı geçip kürenin dış katmanına doğru ilerlemesini seyrederken teknik yorumları özümsemi. Film kaplumbağa hızına indirilmiş olsa da parlaltı bir an için hale gibi ışıyarak dış katmandaki büküm büküm yarı saydam lifin her milimetresinden göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede geçiyor ardından da ışık kayboluyordu.

“Sorun bu,” dedi Soames. “Artık Bose-Einstein yoğunlaşmasını tanımlayıp kanalize edebiliyoruz, ama...”

“Ruhu kastediyorsunuz,” dedi Accosta.

“Evet, Papa Hazretleri. Bose-Einstein yoğunlaşması ruhu şekillendiren boson sistemi için kullanılan tek doğru kuantum terimidir.”

Accosta kaşlarını çatı. “Yani söylediğiniz şu ki ayrılmakta olan ruhu kanalize edebiliyorsunuz ama onu hâlâ izlenebilecek kadar uzun bir süre kürenin içinde tutamıyorsunuz, öyle mi?”

“Bunun zaman alacağını söylüyorum, Papa Hazretleri. Elektrik nasıl yeryüzüne yöneliyorsa bu enerji de gökyüzüne yöneliyor. Onu izlemek için bir saliseliğine bile durdurmak çok zor. Takdir edersiniz ki beyin ve zihin ya da beden ve ruh arasındaki kuantum ikiliğini kanıtlamak da kayda değer bir başarı. Kuantum ruhunun varlığını ispatlamak bile başlı başına bir devrim.

“Ama ruhu *izlemek* kuantum fiziğinin sınırlarını aşım kuantum metafiziğinin sınırlarına girmek oluyor. Ölümün penceresi öylesine küçük ki bilgiyi bir deneyden diğerine aktarmak neredeyse imkânsız. Her bir bireyin ölümü diğerinden farklı, biz de er geç doğru izleme frekansına rastlamayı umarak denemeye ve yanılmaya mecbur kaldık. İnsanlar birden fazla kez ölüyor olsalardı her öldüklerinde kendini düzelten, tekrarlamalı deneyler yaparak bir kişi üzerinde odaklanabilirdik. Bose-Einstein yoğunlaşmasının –ruhun– kilitlenme frekansını anında bulurduk.”

“Ama insanlar bir kereden fazla ölmüyor. Peki, ruha kilitlenmeye ne kadar yakınsınız?”

“Çok yakın. Başarmaya çalıştığımız şeyin prensibi optoelektronikte zaten mevcuttur. Optik bilgisayar veriyile kodlanmış ışık fotonlarının uyumlu bir derlemine nasıl zapt edebiliyorsa biz de

bozulmamış bir ruhu frekansına kilitlenmemize yetecek kadar bir süre zapt edebilmeliyiz. Yalnızca biraz zamana ihtiyacımız var.”

“Ama zamanımız yok. Başka ne gibi ihtimallerimiz var?”

“Hakikat Konseyi, ne kadar çeşitli olsalar da, hangisinin işe yarayacağını görmek için, ilgili tüm teknolojileri araştırdı. En ümit verici olanlar izleniyor ve önemli miktarlarda bağışta bulunuyor, böylece potansiyeli olan herhangi biri üzerinde avantaj sahibi olacağız, ama bu teknoloji hâlâ oynadığımız en iyi bahis.”

Accosta kaşlarını çatı. “Frank Carvelli bir devrim yapacağına inandığından söz etti.”

“Yakından takip ettiğim beklenmedik bir gelişme oldu, ama sizinle tartışmadan evvel birkaç durumu teyit etmek istiyorum.” Duraksadı. “Ama belki de siz bir süreliğine durmak istersiniz, durum değerlendirmesi yapmak...”

Accosta, “Hayır. Hayır. Hiç de değil” diye atıldı. “Herhangi bir şey varsa deneyleri hızlandırmalısınız. Giriştiğimiz şey ertelenemeyecek kadar önemli ve eğer teknolojiye olan inancınız makul bir mazerete dayanıyorsa çok yaklaştık demektir. Neredeyse vardık. Kaybedecek çok şeyimiz var.”

“Ama Başrahibe Giovanna’nın ölümüne verdiğiniz tepkiden sonra, elbette biz...”

Accosta ona ters ters baktı; bu adama ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu, kaçınıcı kezdin bilim adamının ona yardım etmesinin gerçek nedenlerini merak ediyordu. Buz gibi bir sesle, “Başrahibe Giovanna’yı öldürdüğünüze göre, Dr. Soames, Ruh Projesi’nde başarı göstermemiz artık çok daha zaruri. Onun boş yere ölmesine razı olmam.”

YİRMİ

ERTESİ GÜN

SURREY, İNGİLTERE

Miles Fleming kilisedeki ön sıralardan birine oturmuş, bakışları sabit, yine kendi kendine Barley Hall'a döner dönmez ağabeyinin ölümünden sonra altı saniye daha onunla nasıl konuştuğuna mantıklı bir açıklama bulacağını söylüyordu. Bu durum onu açıklayamayacağı kadar rahatsız etmişti.

Anne babasının evinin yakınındaki bu küçük eski kilise tütsü, bal mumu ve yılanmış toz kokuyordu. Koyu renk ahşap sıraları eskimişti ve taştan duvar plakaları kilise cemaatinden yüzyıllar önce savaşlarda ölmüş olanların anısını yaşıyordu.

Bir keresinde birisi cenazelerin ölenler için değil yaşayanlar için olduğunu söylemişti; Fleming de bugün aynen böyle hissediyordu. Ateist olmasına rağmen anne babası ve Jake'in hatırına hiç itiraz etmeden bir kilise töreni ayarlamıştı. Anne ve babasının oğullarının daha iyi bir yere gittiğine inanmaya ihtiyaçları vardı, hem tören Jake'in neler olduğunu anlamasını kolaylaştırmıştı.

Kilise doluydu. İnsanlar arka tarafta ayakta dikiliyorlardı. Aile üyelerinin haricinde Rob'un dostları da oradaydı: Tepeden tırnağa üniformaları içinde dimdik duran ordu mensupları, takım elbiseliler ve hatta bronz tenli, serseri dağcılarının olduğu eklektik bir karışım başsağlığı dileklerini sunmak ve Rob'un vefatını

hatırda tutmak için İngiltere'nin güneyindeki bu küçük köyde bir araya gelmişti.

Rob'un ordudan meslektaşlarıyla birlikte tabutu kiliseye taşıyan Fleming bağıra çağıra ağabeyinin ölmesine izin verdiğini ve onun öldükten sonra konuştuğunu söyleme ihtiyacı hissetti. Ama bunun yerine diğerlerinin tabutu sunağın önüne koymalarına yardım edip ön sıranın sonundaki anne babasının ve Jake'in yanındaki yerine oturdu. Oturduğu yerde Jake'in uyluğunun sıcaklığını hissediyor, gözlerini tabuta dikmiş çocuğun nefes alıp verişlerini duyuyordu. Fleming Anglikan papazın ölçülü ses tonunu işitiyor ama sözlerini anlamıyordu. Tek konsantre olabildiği şey yeğenin hırıltılı soluğuydu, küçük çocuğun ağlayacağına dair bir işaret bekliyordu.

Rob'un ölümünden bu yana geçen dört gün içinde kendini yapılacak işlere vermiş, ağabeyinin ölümüne kafa yormamaya çalışmıştı. Virginia Knight'ı bilgilendirip defin ruhsatını tamamladıktan sonra anne babası ve Jake'in yanına gidip cenazeyi tertip etmek için Barley Hall'dan ayrılmıştı. Profesyonel kişiliği idareyi elinde tutuyordu ama manevî olarak kendini uyuşmuş hissediyordu, her an yitirebileceği kontrolünün altında içten içe kaynayan şaşkınlık ve hüsrana duyularını saklıydı.

Cambridge'de annesine ve Jake'e haberi verirken kontrolünü neredeyse kaybediyordu. Annesi kısa bir süre yere çökmüş sonra ne olup bittiğini anlayamayan Jake'i göğsüne bastırmıştı. Ama ne zamanki annesi Fleming'e sarılıp onu teselli etmeye çalışırken, "Miles, sen elinden geleni yaptın. Hiç kimse bundan daha fazlasını yapamazdı. O artık Tanrı'nın yanında güvende," dediği an Fleming dudaklarını ısırarak, gözyaşlarını tutamaz olmuştu. Çünkü ağabeyini kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmamıştı. Uyarıcı ilacın Rob'u kurtaramama ihtimali olduğunu bilse bile hemşireye engel olup ağabeyinin ölmesine izin verdiğini suçluluk duyuyordu. Anne babasına yaptığı şeyi hâlâ söylememişti, belki de hiç söylemeyecekti; çünkü anlamayacaklardı –onlar için hayat acıdan daha önemliydi.

"Her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, merhametli Tanrım..."

Papazın sözleriyle Fleming'in düşünceleri bölündü ve içinde şiddetli bir öfke duygusu yükseldi. Ona sorulacak olursa şu anda önünde inancın en esaslı muammalarından biri duruyordu. Ya Tanrı'nın acıdan haberi vardı ve onu durdurabiliyor ama umursamıyordu ki bu durumda merhametli değildi ya da acıdan haberi vardı, umursuyordu da ama elinden bir halt gelmiyordu ki bu durumda her şeye gücü yeten değildi veyahut da acıyı umursuyordu, bir şeyler de yapabilirdi ama acıdan haberi yoktu, bu durumda da her şeyi bilen değildi. Tanrı'nın her şeye gücü yeten, her şeyi bilen ve merhametli olması *imkânsızdı*.

Anne ve babasına doğru baktı. Annesi minicik ve çelimsizdi; emekli bir mimar olan babası ise ilk kez yaşlı görünüyordu. İkisinin gözleri de papazdaydı, inançlarının onlara destek olmasına ve Fleming'in çoktandır zalim ve keyfi olduğunu düşündüğü acıyı anlamlandırmasına ihtiyaçları vardı. Keşke o da şu an körü körüne inancın rahatlığına sahip olsaydı. Ama işler o kadar basit değildi.

Ağabeyi, Fleming'e 'ipi kes' dediğinde fiilen ölü olsa da, Fleming onu acı çekmekten kurtarmakla doğru bir şey yapmış olduğuna inansa da yalnızca Rob'un öldükten altı saniye sonra konuşması değil sesinin artık acı çekmiyormuş gibi gelmemesi de aklından çıkmıyordu.

Bir yandan yaptığı şeyin sorumluluğuyla boğuşurken bir yandan da kafasındaki çatışan düşünceleri yatıştırmaya çalışıyor; Rob'un hiçlik dışında bir yerlerde olduğuna inanmayı reddediyordu. NöroÇevirmen'de onun ölümünden sonra konuştuğu izlenimini veren bir gecikme olmalıydı, geçici bir performans düşmesi. Miles'in duyduğu da azap içinde bir ruhun sesi değil, ölmekte olan bir zihnin hiçlik onu çekip almadan önceki korku dolu son sözleriydi.

Fleming'in buna inanması gerekiyordu, çünkü onun inanç formülü ona başka alternatif sunmuyordu. Biricik ağabeyinin bilincinin hâlâ canlı olduğunu ve acı çekmeye devam ettiğini düşünmeye dayanamazdı. Özellikle de onu kurtarmak için bir şey yapmamışken.

Rob'un alayından bir subay, ondan bahsediyordu. Adamın yumuşak İrlandalı aksanı ve gösterişsiz anılar sanki onu hayata geri döndürmüştü. Rob'un 'babaların en iyisi, oğulların en iyisi ve kardeşlerin en iyisi, hepsinden önemlisi de insanların en iyisi' diye tasvir edildiğini duyunca gözleri yaşardı.

Ama ancak yanındaki Jake'in hıçkıra hıçkıra ağladığını duyunca ve onun yaşadığı hüsrancı düşününce içindeki bendin yıkıldığını hissetti. Gözyaşları acısızdı; bastırılmış bir sıkıntının atılması gibi. Jake'i kollarına aldı ve birlikte kendilerini koyverip ağladılar.

ÜÇ SAAT SONRA

Anne babasının evinde verilen cenaze yemeğine katılanlardan sonuncusu da gidince Fleming bahçede dolaşmaya çıktı. Rob'un arkadaşlarını görmek ona iyi gelmişti ama kendini kırılan ve yaralı hissediyordu. Akşam karanlığı çökerken ağabeyiyle birlikte tırmandıkları çınar ağacının altındaki banka oturdu.

Bu yer ve barındırdığı anılar rahatlatıcıydı ama bir yanı da Barley Hall'a dönmek için şiddetli bir arzu duyuyordu. Klinikten ayrılmadan önce zihnini rahatlatmak için NöroÇevirmen'i kontrolden geçirmek istemiş ama ailesinin yanına gitmeye öncelik vermişti. Gecikmeyi kafasına ne kadar takarsa düşünceleri o kadar dallanıp budaklanıyordu. Bir önemi olmadığına inanması yeterli değildi, bunu kanıtlaması gerekiyordu.

Mutfaktan karanlığa doğru minik bir figür sallana sallana geliyordu. "Milo?"

Protez bacaklarının henüz acemisi olsa da Jake öylesine doğal hareket ediyordu ki yürüyüşünde bir acayiplik fark edecek birilerinin çıkması çok zordu. "Selam, Jake. Gelsene."

Çocuk bankta yanına oturup ona yaslandı.

"Neden gitmeleri gerekti, Milo?"

Fleming kolunu Jake'in vücuduna doladı. Son dört gündür Jake büyük annesine anne ve babasına ne olduğunu soruyor o

da ona cenneti ve Tanrı'yı anlatıyordu. Fleming'in kafası daha çok Jake'in geleceğiyle meşguldü. Uzun tartışmalar sonunda Jake'e kısa bir süreliğine büyük anne ve büyük babasının bakmasına karar verilmişti, sonra da Fleming onu evlat edinecekti. "Şey, hayatta bazen neyin neden olduğunu bilmeyiz, Jake," dedi. "Olurlar işte. Ama bildiğim bir şey varsa o da anne ve babanın seni çok sevdiği; benim, büyük anne ve büyük babanın da... Hâlâ birbirimize sahibiz Jake."

"O zaman annemle babam şimdi nerede? E-postaları var mı?"

Miles bu söylediğine gülümsedi. "Varsa da bana adreslerini söylemediler."

"Peki, ama babam nerde *sence*? Bir yerlerde olsa gerek, Milo."

"Şey, bence bizim anılarımızda ve kalplerimizde yaşayacak."

"Peki, ama şimdi ne düşünüyor? Beni görebiliyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Fleming. "Bence baban sadece uyumaya gitti. Hastaydı ve şu anda dinleniyor."

"O zaman rüyasında ne görüyordur?"

Amber'in rüyası ve kardeşinin zihninin onda yaşadığı fikri Fleming'in aklına geliverdi. "Eğer rüya görüyorsa eminim güzel şeyler görüyordur –seni ve sevdiği diğer tüm insanları mesela."

"Uyandığında ne olacak?"

"Belki de uyanmaz. Belki de sonsuza dek sürecek uzun, huzurlu bir uykuya dalmıştır."

"Büyük annem dedi ki annemle babam cennetteymiş."

"Belki de."

"Dedi ki cennet taa yukarılardaymış, bir de bir sürü güzel şeyle doluymuş."

"Şey, o kadar yüksekteyse ve güzel bir yerse baban eminim bulur orayı. O iyi bir dağcıydı."

Jake yıldızlara bakıp iç geçirdi. "Milo," dedi, düşüncelerini toplarken kaşlarını çattı, "Tanrı madem cennet gibi güzel bir şey yapıyor, böyle kötü şeylerin olmasına neden izin veriyor? Neden hem annemi hem babamı aldı? İkisini birden ne yapacaktı ki?"

Fleming annesinin buna ne cevap vereceğini merak etti. Jake her şeye gücü yeten, her şeyi bilen ve çok merhametli olan Tanrı'nın onun da bacaklarını aldığından söz etmemişti bile. "Bilmiyorum, Jake. Eğer Tanrı varsa, çok açgözlü biri belki de ve annenle baban da çok özel olduklarından onları kendisi için istemiş olabilir."

"Cennet iyi bir yer, değil mi?" Jake'in ciddi yüzü endişeliydi.

"Tabii ki," dedi Fleming ve yeğeninin saçlarını karıştırdı.

"O zaman annemle babam mutludur –çünkü cennette herkes mutludur, değil mi?"

Fleming Jake'in delip geçen bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, Jake, eminim öyledirler," dedi.

Ama tabii ki emin olamazdı.

Kim olabilir ki?

YİRMİ BİR

DOKUZ SAAT SONRA

THINK TANK

Sabah üçe yirmi kala Amber Barley Hall'daki Think Tank'te mışıl mışıl uyuyordu. O gün öğleden sonra San Fransisko'dan dönmüş ve Virginia Knight'tan Rob Fleming'in ölüm haberini almıştı. Hemşireler, bölmesine yerleşmesine yardım etmişlerdi. Amber bölmesinde Peder Riga'dan gelen bir kartla birlikte bir kutu en sevdiği Belçika çikolatalarından bulunca çok sevinmişti. 'Eminim bütün testler ne kadar parlak bir zekân olduğunu gösterecek. Ne zaman konuşmak istersen beni ara. Pete Baba.'

Sonra alıştırmalarına ve tahlillerine devam etmek için tekerlekli yatağında Think Tank'e götürüldü. On sekiz dakika önce uykuya dalmış ve rüya durumu olan REM'e geçmişti.

Bilinçsiz olan zihni bedeninden çekilirken seyirdi, sonra da yatakta bir o yana bir bu yana çırpındı. Dakikalar sonra sakinleşti ve göz küreleri hızlı hareketlerine başladı. Göz kapakları açıldı, görmeden tavana bakıyordu. Amber öncekinden daha da hızlı bir şekilde vücudundan çekiliyordu –öyle ki zor nefes alıyordu– korkunç bir hızla parlak ışığa doğru gidiyordu. Her şey sıkıştırılmış, karanlık daha siyah, ışık daha parlaktı. Bu kez emindi: Işık korkunç bir gerçeği ortaya çıkartacak ve onu ebediyen yutacaktı.

Ona doğru akarken tek yapabildiği boşluğa doğru sessizce çılgılık atmaktı...

Miles Fleming arabasıyla Barley Hall'un ana kapısından geçip çakıllı yola doğru ilerledi ve ön kapıya park etti. Yan tarafında Dor düzeni sütunlar bulunan sundurma güvenlik ışıklarının altında göz kamaştırıcı görünüyordu ama Fleming başını kaldırıp bakmadı bile ve dosdoğru ofisine yöneldi.

Jake'le konuşmasının ardından erkenden yatmış ve saat ondan sonra bir ara bölük pörçük uyumuştı. İki saat sonra karanlık fakat sonradan hatırlayamadığı bir rüya onu soğuk terler içinde uyandırmış ve anne babasının evinden çıkıp hemen buraya gelmesi için zorlamıştı. NöroÇevirmen'in, neden Rob'un ölümünden sonra konuşmasına imkân verdiğini bilmek zorundaydı. Neler olup bittiğine mantıklı bir açıklama getirmeli ve bunu *hemen* yapmalıydı.

Barley Hall'un batı kanadının loş ışıklı koridorlarında dev adımlarla ilerlerken masasında uyuyan hemşireyi görmezden geldi ama Think Tank'ten gelen ağlamaklı bir çocuk sesi duyunca yavaşladı. Şu anda Barley Hall'da kalan çocuk yoktu. Çocuğun söylediklerini duyduğundaysa ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Think Tank'in kapısını yavaşça açtı ve başında mavi başlıkla, yatağında taş kesilmiş gibi kımıldamadan yatan Amber Grant'i gördü. Yüzü terden parlıyordu, gözleri de açıktı. Görüntüsü huzursuz ediciydi ama Fleming'in asıl soluğunu kesen duyduğu çocuk sesiydi.

"Amber, Amber, neredesin?" diye sesleniyordu. Sesinde korku ve yılgınlık vardı.

Optik paralel işlemcileri, sayısız eşzamanlı hesap yaparken gökkuşağı renklerinden oluşan bir spektrumda titreşen NöroÇevirmen'e doğru yürüdü. Kürenin altında duran alt paneldeki daire şeklindeki kadranlarda iki düzeltme yapıp bir düğmeye dokundu. Hoparlörler hışırdayarak açılırken duyduğu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Birkaç dakika bekledi. Tam kapatacağı ki cızırtıların arasından bir ses geldi.

Feryat figan ses şimdiye dek duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Çabucak kapatırken düşünebildiği tek şey okuldayken

ağabeyiyle din derslerinde güldükleri İncil'den bir alıntıydı. 'Ama krallığın çocukları dışarıdaki karanlığa sürülecekler; ki orada ağıtlar ve diş gıcırıltıları vardır.'

Yetişkinlere özgü şüpheciliğine rağmen bu korkunç ağıt Fleming'in cesaretini kırmıştı. Bu dünyadan bir yerden değildi, bu azap içindeki bir ruhun sesiydi.

Kendini toplayıp yatağa döndü. Amber artık sakinleşmişti ve düzenli nefes alıyordu. Gözleri kapalıydı, sesi çıkmıyordu. Fleming Think Tank'ten çıkıp ofisine yollandı. Rob'un öldükten sonra nasıl olup da konuştuğunu açıklayamamak gibi bir endişesi yoktu artık. Şimdi de bunu yapabileceği için korkuyordu.

YİRMİ İKİ

O GECE
KIZIL GEMİ
33°15' G, 16°06' D

Xavier Accosta gecedan nefret ediyordu. Hâlâ yapacak bir sürü şey vardı ve uyurken bir şey halledemiyordu. Bir zamanlar nadiren uykuya ihtiyaç duyardı ama o zamanlar geçmişti artık. Gece iç gözlemi de beraberinde getiriyordu. Düşünceleriyle baş başa kaldığında şüpheler baş gösteriyor, inancı test ediliyordu.

Kızıl Gemi'deki özel kamarasındaki odasında yatmaya hazırlanmasına yardım eden asistanına, "Bana dürüstçe söyle, Monsenyör," dedi. "Doktor'un ve bilim adamlarının başaracaklarına inanıyor musun?" Paulo Diageo yeryüzünde şüphelerini dile getirebileceği tek insandı. Roma'da Papalık divanına yükseldiği günden beri geçen yirmi yıldan bu yana bu koca adam onun için çalışıyordu. Accosta Vatikan'dan ayrıldığında ona bağıllık yemini eden ilk kişi oydu. Napoli'nin kenar mahallelerindeki hayat okulundan mezun olan Diageo ona bir keresinde başından iki dinî dönüşüm geçtiğini söylemişti. Birincisi dünyevîydi: yetiştirilme tarzından kaçmak için Dominiklilere katıldığı gün; diğeri ise ruhanîydi: Accosta'yı dua ederken duyduğu ve onun yolundan gitmeye karar verdiği gün. Diageo keskin ve vahşi bir zekâsı olan sert bir adamdı. Sivil yeraltı dünyasıyla hâlâ bağlantıları vardı –bazıları buna mafya bile diyordu– ve Accosta onun kendisi için her şeyi yapacağını biliyordu.

Diageo Accosta'nın kırmızı cübbesini alıp kirli sepetine attı. Sonra da şaşırtıcı bir zarafetle kapının yanındaki yeni bir takımı aldı, naylon poşetten çıkardı ve ertesi gün kullanılmak üzere maun ağacından gardıroba astı. Son olarak da yatağın üzerindeki beyaz bornozu aldı ve giymesi için Accosta'ya uzattı. Accosta kollarını bornozun kollarına geçirirken Diageo, ağır, tok sesiyle, "Yazgınızın tamamlanmasını sağlayacak olan bilim adamları değil," dedi. "Bunu gerçekleştirecek olan Tanrı'dır. O zamanın tükenmesine izin vermez. Siz O'nun planları için çok mühimsiniz."

Adamın gösterişsiz katiyeti Accosta'yı rahatlatmıştı.

Diageo bitişikteki banyoya girdi. Döndüğünde, "Banyonuz hazır, Papa Hazretleri," dedi. "Ağrı kesicileriniz ve diğer ilaçlarınız yatağınızın yanında. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Hayır. Tanrı seni korusun, Monsenyör."

"Sizi de, Papa Hazretleri. Bir şeye..."

"Teşekkür ederim, Monsenyör. İhtiyacım olursa zili çalarım."

Accosta, Diageo gittikten sonra, aksayarak kilimin üzerinden geçip banyoya gitti. Özel ikametgâhı sade bir yerdi. En değerli eşya yatağın üzerinde, kınının içinde asılı duran bir tören kılıcıydı. Arjantin donanmasındaki kaptanlık yıllarının yadigârını saklamıştı; onu insanlığın kurtuluşu için giriştiği ebedî savaşın bir sembolü olarak görüyordu.

Banyoda bornozunu omuzlarından aşağı bıraktı, sonra iç çamaşırlarını çıkartıp çıplak vaziyette aynanın karşısına geçti. Yaşı ve vücuduna verdiği onca yıllık zarar düşünülürse hâlâ olağanüstü formda görünüyordu. En göze çarpan tahribat heba olmuş sol bacağındaki ve leğen kemiğindeki, yıllar önce hayatını değiştiren hasarın bir kanıtı olan yaraydı.

O zamanlar farklı biriydi: Tanrı'nın desteğini garantilemiş, kanı kaynayan genç bir savaşçı. Savaşta, kariyerinde, kadınlarla ilişkilerinde aslanan zaferdi. Sonra İngiliz Harrier jeti Falkland, kruvazörünü Falkland adaları açıklarında batırdı. Ne patlamayı ne de batmakta olan savaş gemisinden alınışını hatırlıyordu. Ama üzerinden otuz yıl geçmesine rağmen cerrahların Buenos

Aires'te hayatını kurtarmak için uğraştıkları on bir saatlik ameliyatı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Ameliyat boyunca baygındı ama ameliyat masasının üzerinde bir yerden cerrahların kınılan leğen kemiğini bir araya getirişlerini görmüştü. Acaba yaşayacak mıyım yoksa ölecek miyim diye merak etmişti.

Kendine geldiğinde hayatının yeni bir yola girdiğini biliyordu. Tanrı onu seçmişti; dikkatini maddiyattan maneviyata çevirmek ve büyük amacına ulaşmak için ruhunu bağışlamış ama bedenine zarar vermişti. O Accosta'ya acı nimetini bahşetmişti, sürekli acı çekerek Accosta Tanrı'nın yeryüzündeki elçisi olduğunu daima hatırlayacaktı.

Aksayarak küvete doğru gitti ve içine girmeden önce suyu kontrol etti. Oturup sıcak suyun ağrıyan kemiklerine doğru süzülüşünü hissederken Roma'dan ayrıldığından bu yana başardığı şeyleri düşünerek kendini teselli etti. Yalnızca on sene içinde Ruh Hakikati Kilisesi'ni yeryüzündeki en önemli kilise yönetimine dönüştürmüştü.

Yine de küvetten çıkıp kurulanırken inanılmaz başarısının bile bir anlamı olmadığını fark etti. Pijamalarını giyip komodinin üzerindeki suya ve ilaçlarına uzandı; Diageo gibi bir dua okuyup her ilacı onun sıraladığı şekilde aldı. Diageo'nun haklı olmasını umuyordu, Tanrı'nın Ruh Projesi'ni başarıya ulaştırması için Bradley Soames'e gereken zamanı vermesini...

Başını yastığa koyup ışığı kapattı. Karanlıkta Başrahibe Giovanna'nın onu suçlar gibi bakan göz kapakları sabitlenmiş gözlerini görünce başını diğer tarafa çevirdi. Ruh Projesi onun –ve diğerlerinin– ölümünü mazur göstermek için başarıya ulaşmalıydı. Yazgısı Tanrı'nın yeryüzündeki vekili olmaktan çok daha önemli bir şey olmalıydı. Hayatının –ve Başrahibe Giovanna'nın ölümünün– bir amacı olması için Tanrı'nın hem yeryüzündeki hem de cennetteki vekili olmalıydı.

YİRMİ ÜÇ

BARLEY HALL

Fleming Think Tank'ten çıktıktan sonra koşa koşa karanlık, ıssız koridorlardan geçip odasına gitti, bilgisayarını açıp Brian'ın gizli dosyalarına ulaşmak için parolasını girerek veri güvenlik sağlayıcısına ulaştı. NöroÇevirmen'in veri tabanını taradı ve Rob Fleming yazılı dosya ikonunu gördü. Derin bir nefes alıp ekrandaki dosyaya dokundu, dosya açıldı ve ortaya bir dizi başka dosya çıktı.

Saniyeler içinde ekran gösterimi iki bölüme ayrıldı: soldaki Rob'un beyninin titreşen beyin dalgası modelini gösteriyordu, sağdaki de Think Tank'teki kameralardan alınan, Rob'un ölümünü gösteren Quicktime video görüntülerini... Ekranın altındaki saat video görüntülerindeki her bir hareketi Rob'un beyin aktivitesiyle eşlemesini sağlıyordu.

Gördüğü şeyle arasına mesafe koyarak deneyi baştan başlattı, Rob'un ilk konuştuğu anda titreşen beyin dalgalarını izledi. Her kelimenin bir dizi beyin dalgasını içeren kendine özgü modeli vardı. Fleming ekranın sağ tarafını aşağı doğru kaydırırdı ama olağan dışı bir şey görmedi.

Rob'un krizine kadar.

Ekranın sağ tarafında Frankie'yi Rob'un göğsüne defibrilatör kaşıklarını yerleştirirken görüyordu, sol tarafta da Rob'un sanki büyük bir sıkıntı içindeymiş gibi hızla titreşen beyin dalgalarını...

Derken teker teker hepsi düz birer çizgiye dönüştü; bu beyin ölümünün gerçekleştiğini gösteriyordu.

Sonraki altı saniye içinde beyin dalgalarında bir canlanma olmadı. Biri hariç. Frekans tayfının öyle yukarısına çıkan bir dalga boyuydu ki neredeyse ölçekten çıkacaktı. Rob son sözlerini söylerken dalga boyu rastgele değişiyordu. Rob'un ölümden sonra konuşabilmesinin tek sorumlusu o gibiydi. Bu Fleming'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Parmağıyla ekrana vurdu ve bir diyalog kutusu açıldı. Minik isim satırına baktı ama isim değil sadece bir kelime vardı: 'Bilinmeyen.'

Fleming parmağıyla ekranın dibindeki zaman çizgisinin üzerindeki ters yöne bakan iki oka dokunarak Quicktime videoyu deneyin başlangıcına geri sardı. Ekranın sol tarafını aşağı doğru kaydırınca bilinmeyen sinyalin Rob ölene kadar hareketsiz kaldığını fark etti.

Fleming neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Rob'un bilgisayar destekli konuşmasını duyabilmek için sesi açarak deneyi iki kere daha izledi. İki seferde de dalga boylarını, bilhassa da ekranın en üstündeki bilinmeyeni inceledi.

En sonunda iki şey gözlemledi. Birincisi; yeni dalga boyu görünüşe göre Rob'un öldükten sonra ölmeden öncekinden daha akıcı şekilde konuşmasını sağlıyordu; sanki NöroÇevirmen'i kullanmayı Rob'un diğer tüm beyin dalgalarının birleşiminden daha hızlı öğreniyordu. İkinci gözlemi dalga boyunun Rob öldüğünde harekete geçmesine rağmen o zaman ekranda *görünmemesi*ydi. Sayacın üst köşesinde hareketsiz bir şekilde fark edilmeden duran dalga boyu deneyin başlangıcında Brian'ın sinirsel ağındaymış.

Fleming ilk gözlemine bir açıklama getiremedi ama ikincisinin nedeni açıklı: NöroÇevirmen bu esrareniz yeni dalga boyunu Rob'un ölümünde keşfetmemişti. Sinirsel ağı bunu önceki hastalardan birinden ve bu olayda da bir yenisinden öğrenmişti.

Fleming daha fazlasını öğrenmek için parmağıyla ekrana vurup NöroÇevirmen'in dosya listesinin içine girdi. Amber Grant'in dosyasının ayrıntılarıyla önünde belirmesini seyretti.

Ekranın sağında Amber'in Think Tank'teki ilk gecesinin Quicktime kayıtları vardı. Uykusunda bir o yana bir bu yana dönüyor, derken birdenbire vücudu duruluyor, gözleri açılıyordu ve çocuk sesiyle bağırmaya başlıyordu. Kendini kaybetmiş gibi tekrar tekrar kendi ismini söylüyordu.

Ekranın sol tarafına bakınca Fleming'in nefesi sıkıştı. Dalga boyları önce birbirine karışmış sonra da aynı Rob'un öldüğü zamanki gibi şiddetli bir şekilde titreşmeye başlamıştı. Sonra ekranın şekli bozuldu, sanki beyin ölümü gerçekleşmiş gibi dalga boyları bir an için düzleşti ve ekranda, frekans tayfının yüksek ucunda tek bir sinyal belirdi.

Fleming kontrol etmeden de bunun Rob'un ölümünden sonra konuşmasını sağlayan yeni dalga boyunun aynısı olduğunu biliyordu. Gözlerini ekrana dikti. Sonra yavaş, ürkek hareketlerle ekran üstü ikonlarına uzandı ve Amber'in bu geceki dosyalarını açıp Think Tank'te az önce şahit olduğu bölümü tekrar oynattı.

REM uykusuna girerkenki fiziksel davranışlarını not ederek uyumasını seyretti. Amber sanki gitmek istemediği bir yere çekiliyormuş gibi mücadele ediyordu. Rüya durumuna geçince vücudu gevşedi. Çoğu insanın REM uykusuna geçince vücudu kilitlenir, çünkü köprü ve omurilik soğanı kas faaliyetine ve rüya görenlerin rüyalarını hayata geçirmelerine engel olmak için omuriliğe sinyaller gönderir. Amber'in sinyalleri zayıftı. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi gözlerini açmıştı. Konuşuyordu –dakikalar önce duyduğu sesle, küçük bir kızın sesiyle.

Ekranın bir tarafında beyin dalgalarının titreşip daha sonra durmalarını diğer tarafında da Amber'in uykusunda konuşmasını seyrederken Think Tank'e gelip NöroÇevirmen'e yaklaşıarak hoparlörleri açan kendisini gördü. Bu dünyaya ait olmayan çığlığı tekrar dinlerken ekranın sol tarafındaki bilinmeyen tek beyin dalgasını inceledi. Dalga çığlıkla uyumlu bir şekilde titreşti; sanki çığlığın içinde saklı ıstırapı yansıtıyordu. Fleming bir de Amber'in durmadan kendi adını söylediğini duyuyordu.

O insan beynini pek çok kişiden daha iyi bilirdi ve bu durumu da sorunlu bir zihnin anormalliği ya da gecikmeli bellek

sendromu diye geçiştirmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama yapamazdı.

Amber'ın ölüm rüyası hakkında söylediklerini hatırlayınca bir soru beynini kemirmeye başladı. Ya o haklıysa? Çünkü o ölü bir insanın beyninin yaşayan bir parçasına sahipti ve belki de onun yaşayan bilinciyle ölen ikizinininki arasında bir bağ vardı. Belki de ölüm rüyası ameliyat masasında yaşadığı ölüme yakın deneyiminin anılarıydı, Fleming'in duyduğu çılgılık da zihninin bilinmeyen dalga boyuyla ifade edilen ölüm çılgılığıydı. Ve kim bilir belki de çocuk sesi Amber'ın değil de Ariel'in bilincinden geliyordu.

Amber ikiziyle bağlantı kurmaya çalışmaları ama başaramamalarıyla ilgili bir şeyler söylememiş miydi? Tıpkı bir mıknaşın eş kutupları gibi... Fleming arkasına yaslanıp şakaklarını ovdu. Başı yanıyordu, ateşi çıkmıştı sanki, elleri de titriyordu. Gidip yatmak ve olanları unutmak istiyordu, ama ses hâlâ kulaklarındaydı. Önündeki veriyi ne kadar eğip bükse de dönüp dolaşıp tek bir olası –olanaksız– açıklamaya varıyordu.

Ariel öldüğünde her nasılsa bilincinden bir şeyler beyninin Amber'la paylaştığı kısmında kalmıştı. İnsan vücudunun diğer kısımlarının aksine beyin hücreleri yenilenmez. İkizlerin arasında, arta kalan zihinsel bağ devam etmişti. Ariel'in bilincinin bir parçası sanki hayatta olan kardeşiyle temas kurmaya çalışıyordu. Amber'ının bir parçası travmatik ölüm yolculuğu sırasında en az iki kez bunu denemişti. Bilinç dışı bir düzeyde, ölümle yaşam arasında bağımsız bir bölgede, birbirlerine kavuşmaya çalışıyorlardı.

Eğer ikizler arasındaki donanım ilişkisi paylaştıkları beyin dokusuysa yazılım linki de tek ve açıklanamayan beyin dalgasıydı. Ama bu dalga boyu Amber ve Ariel'i birbirine bağlamakla kalmamış Rob'un da iletişim kurmasını sağlamıştı. Bu sinirsel sinyal, bu ruh dalga boyu, soyut zihinle fiziksel beyin –yaşamla ölüm– arasındaki evrensel bağ olabilirdi.

Amber'ın uykusunda konuştuğu videoyu tekrar oynatıp NöroÇevirmen hoparlörlerinden gelen çılgılları tekrar dinleyince

Fleming'in aklına rüyası ve Jake'in cennetle ilgili sorusu geldi. Sırtından aşağı inen bir ürperti hissetti.

Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

Kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki birkaç metre ötede, gözlerini bilgisayarının ekranına dikmiş, ayakta dikilen birini görürnce yerinden zıpladı. Barley Hall yöneticisinin elinde iki fincan espresso vardı.

“Burada ne işin var Virginia?”

“Benim mazeretim uykusuzluk, seninki ne Miles?”

“Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?”

Knight tekrar bilgisayar ekranına baktı. Yüzü bembeyazdı. “Yeteri kadar uzun zamandır. Neler oluyor?”

Fleming üzerindeki yükten kurtulacağı için memnundu. “Otur Virginia. Ne olduğundan tam olarak emin değilim ama bilmen gereken birkaç şey var.”

92 DAKIKA ÖNCE.

KIZIL GEMİ

18°10' G, 16°01' D.

Kamarasının kapısı gürültülü bir şekilde vurulduğunda Xavier Accosta derin uykudaydı. Gözlerini açıp doğrulmaya çalıştı. “Kim o?” diye gürledi.

Kapı aralandı, yıpranmış Çin halısının mücevheri andıran renklerinin üzerine üçgen bir ışık parçası düştü. Monsenyör Diageo kafasını uzattı. “Papa Hazretleri, rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, ama acil bir telefon var.”

“Bekleyemez mi?”

Diageo kapıyı biraz daha açıp üçgen ışığı biraz daha büyüttü ve içeri girdi. “Bekleyemez, Papa Hazretleri.”

“Saat kaç?”

“Cape Town saatiyle üç otuz.”

Accosta sızlanıp telefonu aldı. Telefondaki sesi ilkin tanıyamadı, ama kızgınlığı geçince algıları da açıldı.

Ona doğru akıp gelen coşku dolu sesi dinlerken bilmek istediği bir sürü şey olmasına rağmen arayana soru yağmuruna tutma isteğine hakim oldu. Konuşan kişi susana kadar sabırla dinledi, sonra üç soru sordu. Pürdikkat cevapları dinledikten sonra talimatlarını verdi. En sonunda da arayana teşekkür edip telefonunu kapattı ve beklemekte olan Diageo'ya geri verdi.

Pijamalarını çıkarttı, yatağından fırlayıp banyoya koştu; bacasığında topallığından eser yoktu neredeyse.

Omzunun üzerinden, "Monsenyör Diageo," diye seslendi. "Yeni güne hazırlanmalıyız. Yapacak çok iş var. Tanrı sonunda istediğimizi temin etti; O'nu hayal kırıklığına uğratmayalım."

YİRMİ DÖRT

ERTESİ SABAH

BARLEY HALL

Amber tükenmiş bir halde uyandı. Dün geceki rüyasından aklında kalanlar tekin olmayan şeylerdi ve ilkinden daha anlamlı gibiydiler. Kafasında, hatırlaması gereken bir şeyler varmış gibi sinir bozucu bir düşünce vardı, Ariel'e dair bir şeyler. Sanki kalın, buzlu camın arkasından ona seslenen kardeşini görebiliyor ama ne söylediğini duyamıyordu. Kendisini bekleyen güne hazırlanırken Miles Fleming'i tekrar görmeyi iple çekiyordu. NöroÇevirmen'den çıkan önceki tahlillerin durumuna bir parça ışık tutmasını ümit ediyordu. Öğleden sonra Pete Baba'yı arayacaktı.

Kapısı çalınıp Profesör Virginia Think Tank'e girdiğinde daha iyimserdi. Profesörün saçları sönüktü, üzerindeki takım da sanki bütün gece üzerindeymiş gibi duruyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Dr. Grant ama kötü haberlerim var. Annesinin durumu kötüleşmiş. Bakımevinde, mümkün olduğunca çabuk dönmenizi salık verdiler."

Bunu hiç beklemiyordu. Şok fiziksel bir darbe gibi üzerine inmişti. Annesinin ölmekte olduğunu biliyordu ama şu ana kadar bunu kabullenmiş değildi. Hayalet baş ağrıları ve rüyaları önemsiz görünüyordu artık. Eve dönmeliydi.

Knight sempatik bir gülümsemeyle, "İki saat sonra bir uçak var," dedi. "On beş dakika içinde çıkarsanız yakalayabilirsiniz."

Sizi Heathrow'a götürecek olan limuzin kapıda bekliyor. Çok üzüldüm. Yapabileceğim bir şey olursa beni haberdar edin."

Amber saatine baktı. "Gitmeden Dr. Fleming'le konuşma şansım var mı acaba?"

"Hayır, eğer uçağa yetişmek istiyorsanız. Bugün uğrayacaksa bile hemen gelmez."

Amber hayal kırıklığına uğramıştı. Şimdi NöroÇevirmen sonuçlarını beklemesi gerekiyordu. "Lütfen ağabeyi için başsağlığı dileklerini iletir misiniz, bir de ona ve ekibine teşekkürlerimi? Geri dönüşümü ayarlayıp tedavimi tamamlamam gerekecek."

"Şimdi bunu düşünmeyin. Klinik bıraktığınız yerden devam etmeniz için sizinle irtibata geçecek. Sorun değil."

Amber dokuzu çeyrek geçe Barley Hall'dan ayrılan bir limuzinin içindeydi. Dikiz aynasından gittikçe küçülen haşmetli malikâneyi seyretti. Araba Cambridge'e giden dönemeci geçerken aksi istikamete giden Jaguar'ı fark etmemişti.

On beş dakika sonra üniformalı şoför ona küçük bir şişe *Evi-an* ikram etti. Susamıştı, M11 tabelasını ve Londra'nın görüş alanına girmesini beklerken bir yudum aldı.

M11'de vücudunu aniden bir uyuşma hissi kapladı. Araç M25'e vardığında kendinden geçmişti. Araç M4 dönemecinden Heathrow'a dönüp Maidenhead'e doğru yola koyuldu. Şoför oradan kapılarının bitişiğinde beyaz bir tabela olan kırmızı tuğladan Viktoryen tarzda bir mülkün araba yoluna girdi. Ruh Hakikati Kilisesi Bakımevi. Kilisenin sembolü olan Kızıl Gemi'nin haç şeklindeki direğiyle temsili resmi de yazının altındaydı.

Araba doğruca mülkün arka tarafındaki garaja girdi. Amber'ın takatsiz bedeni limuzinden alınıp bakımevi morguna taşındı ve içinde oksijen haznesiyle damar içi serum bulunan yalıtılmış hazır bir tabuta konuldu.

Gerekli hasta kâğıtları ve defin ruhsatı Jane Smith adına hazırlanmış, bakımevi ismiyle mühürlenmişti. Boş formlara iki doktorun imzası karalanmıştı. Amber'ın işlemlerini yapan personel ve ilgili birim, işlerini bunu daha önce de yaptıklarını gösteren

bir soğukkanlılıkla ve tartışmasız bir dikkatle yapmışlardı. Nihayet beyaz tabut kapatıldı ve kilitli kutu bir cenaze arabasına yerleştirilip Terminal 4'ün nakliye bölümüne götürüldü.

İki saat sonra Amber Grant'in baygın bedeni havada, bir Boeing 747'nin ısı kontrollü ambarına güvenli bir şekilde istiflenmiş halde en nazenin birinci sınıf yolcuların bile sahip olmadığı bir konforla uçuyordu.

KIZIL GEMİ

18°06' G, 16°03' B

Kızıl Papa enerji doluydu ve vücuduna azap veren acıya aldır-mıyordu. Upuzun, kolalı kırmızı cübbesiyle Kızıl Gemi'nin pruvastaki ofisini arşınıyordu. Arayışının sonuna gelmiş olabileceğine dair öngörüsü öylesine güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordu.

Masasının yukarısında duran televizyonun ekranındaki gölgeyi yüze, "Her şey yolunda mı, Doktor?" diye sordu.

"Laboratuvar şu an hazırlanıyor, Papa Hazretleri," dedi Soames. Gülümsüyordu. "Birazdan hazır olur."

"Hakikat Konseyi üyeleri beklemede mi?"

"Siz buraya geldiğiniz an kendilerine ya bizzat ya da çevrimiçi olarak ulaşabileceksiniz."

"Harika." Accosta kapının yanında sessizce duran Diageo'ya döndü. "Monsenyör, diğer ayarlamaları yaptınız mı? Yarım kalmış işleri tamamladınız mı?"

"Bağlantılarımız Londra'da ve..."

Accosta Diageo'ya gülümsedi. "Ayrıntı yok, Monsenyör Diageo." Diageo'nun sivil dünyadaki karanlık bağlantıları işe yarıyordu ama Accosta'nın yükü zaten ona yeterdi; onları bilmesi de olurdu. "Yapmanız gerekeni yapın, Monsenyör. Bana sadece her şey yolunda mı onu söyleyin?"

Diageo sakince başını salladı. "Yolunda."

“Mükemmel.” Accosta dönüp geniş pencereden önünde uzanan uçsuz bucaksız okyanusa baktı. Cübbesinin cebinden bir mendil çıkartıp şiddetli bir öksürüğe tutuldu. Diageo ona doğru yaklaştı ama Accosta elini sallayıp onu uzaklaştırdı. Kaptan köprüsüne kuzeye dönmemizi söyle, tam hız. Bir de iki helikopteri de hazırla. Yirmi dört saat içinde Vakıf’ta olmak istiyorum. Gemide konuşacağım insanlara özürlerimi ilet. Bugünkü ayın için de vaazlarımın sürekli dönen tekrarlarını göster.”

Başını öne eğdi. Beyaz mendil kırmızı damlalarla benek benek olmuştu. Korkmuyordu: Zamanı geldiğinde hazır olacağından emindi.

YİRMİ BEŞ

SABAH 9.30

BARLEY HALL

Onca yorgunluğuna rağmen Miles Fleming'in akli olasılıklarla dolup taşıyordu. Jaguar'ını park edip alelacele Amber'ı görmek için içeri girdi. Dün gecenin, daha doğrusu bu sabahın, heyecanından sonra Knight birkaç saat kestirmesi için onu eve göndermişti. Uykuya dalıp saatin alarmı her zamanki gibi altıda çalana dek uyudu.

Bu yeni dalga boyunun ne anlama gelebileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı; bundan emindi. Sadece bunu araştırmak için zamana ihtiyacı vardı. İçindeki bilim adamı onu daha fazlasını bilmeye zorluyordu. Bu bulgunun mikrodalga'nın keşfini gölgede bırakacağını farkındaydı. Öte yandan bir parçası da bu yeni dalga boyunu hiç keşfetmemiş olmayı istiyordu, çünkü onun varlığı inandığı her şey için tehdit oluşturuyordu. Ya bu hayattaki varlığımızdan daha fazlası da varsa? Bunun yalnızca buraya ve şimdiye odaklanan kendisi için anlamı neydi? Peki ya Rob'un ruhu için? Jake'in de sorduğu gibi cennet *iyi* bir yer miydi? Cevapları gerçekten bilmeyi istiyor muydu?

Miles ofisinin önünden geçerken Knight, "Miles, konuşmamız gerek," diye seslendi. Ona oturması için bir yer gösterirken sesi sertti. Rob'un ölümünden bu yana cana yakın ama kayıtsızdı; tam olarak neler olup bittiğini bilmek için oldukça hevesliydi.

Geçen gece ona Amber Grant hakkında anlattıkları karşısında ihtiyatlı davranmıştı. “Miles, diğer komite üyeleriyle konuşuyordum da bilmeni istediğim bir iki sorun var,” dedi.

Fleming kaşlarını çattı. “Ne sorunu?”

“Beklemek isterdim ama şu anda burada olduğuna göre bunları da sonuçlandırabiliriz. Rob bir deney sırasında öldüğü için Barley Hall’un güvenlik konusundaki itibarının temizlenmesini sağlamak durumundayız.”

“Virginia, o benim ağabeyimdi. Bu konuda kendimi berbat hissediyorum, ama Rob’un ölümüne neden olan deneme değildi.”

“Miles, bu anlayış meselesi. Ben bunun senin hatan olmadığını biliyorum, serbest kovuşturma...”

“Kovuşturma mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Sadece formalite. Bunlar hassas zamanlar. Düşünmemiz gereken sponsorlar ve kaybedilebilecek önemli bağışlar söz konusu. Hastanın hayatını kurtarmak için gereken her şeyi yapmadığına dair söylentiler dolaşıyor ve basın şişirmeden evvel bu söylentilerin önüne geçmeliyiz. Yapılacak iş sadece seni birkaç haftalığına izine göndermek ve tabii kovuşturma sonunda suçsuzluğun ispatlanınca –ki ispatlanacağını biliyoruz– geri dönebilirsin. Tam maaşlı olarak elbette ve...”

Fleming apışıp kalmıştı. “Beni uzaklaştırıyor musun? Boş versene Virginia, şaka yapıyorsun herhalde. Sana söyledim ya ağabeyimi hayata döndürmek için dört nafile girişimden sonra hemşirenin epinefrin kullanmasına izin vermedim. Olanlar yüzünden kendimi berbat hissediyorum ama bugün olsa yine aynı şeyi yapardım. Sarf edilen onca gayrete rağmen ölmüştü ve ben de ıstırabını uzatmak istemedim. Ben yanlış bir şey yapmadım. Gizli saklı bir şey yok. Her şey videoda kayıtlı, Tanrı aşkına. Bırak da komite üyeleriyle konuşayım. Bunu halledebilirim.”

Knight kafasını salladı. “Kusura bakma Miles ama bu sefer onlarla aynı fikirdeyim. Kısa vadede Barley Hall’un uzun vadede de senin itibarını korumak zorundayız. Bu şekilde havayı yu- muştatabilir ve bir ört bas şüphesinden kaçınabiliriz. Basın...”

“Basının bununla ne ilgisi var? Onların bu işe karışmasına gerek yok. Neden ört bastan falan şüpheleneceklermiş? Rob benim kardeşimdi, Tanrı aşkına.”

“Kusura bakma Miles, bu tartışmaya açık bir konu değil.”

Fleming kendini zor tutuyordu. “Bu saçmalık Virginia. Ya Amber Grant ve şu yeni dalga boyu ne olacak? Olağanüstü bir şeye bu kadar yakınız ve sen kardeşimin ölümü yüzünden suçlanmalı mıyım suçlanmamalı mıyım, soruşturmak istiyorsun.”

“Bu da seninle görüşmek istediğim bir başka konu, Miles. Deney sırasında olanlarla ilgili konuşacak bir şey yok. Rob’un ölmesi yeterince kötü zaten, bir de ölümlerle iletişim kurma hikâyeleriyle ateşe körükle gitmeyelim. Denemeye katılan diğer kişilerle de konuşup onlara olan bitenin gecikme etkisinden başka bir şey olmadığını izah ettim. Onlara ya da herhangi başka birine sorulacak olursa resmî açıklama Rob’un sinirsel sinyallerinin o ölmeden önce aktif olduğu ama NöroÇevirmen’deki bir gecikme nedeniyle ölümünden sonra yalnızca nakledildikleri –teknik bir ayrıntı.”

Fleming yumruğunu masaya vurdu. “Peki ya Amber Grant?”

“Bundan böyle seni alakadar etmiyor. Kaliforniya’ya dönmesi gerekti. Annesi ölmek üzere.”

“Bu sabah mı gitti? Ona söyledin mi...”

“Şu anda zaten yeterince derdi var, Miles. Bana kalırsa onu bu aralar rahat bıraksak iyi olur. Onun annesinin durumu netleştğinde ve sen de izinden geri döndüğünde...”

“Uzaklaştırmadan.”

“Bak Miles, Rob için hakikaten üzgünüm ve bu yeni dalga boyunun potansiyel olarak ne kadar büyük bir keşif olduğunun senin kadar ben de farkındayım. Ama onu nasıl kullanacağımız konusunda gerçekten dikkatli olmalıyız. Şu anda sonu belli olmayan işlere kalkışmaya hevesimiz de yok ihtiyacımız da. Birkaç haftalığına git –bu bir uzaklaştırma değil– ve olan biteni etraflica düşün. Bu olay unutulduğunda da tamamen aklanmış olarak dönüp işine devam edebilirsin, bu yeni dalga boyu işi de

dahil. Yokluğunda hastalarınca ilgilenilecek, tamamlayıcı tedaviye ihtiyacı olursa Jake'le de. Tüm denemeler sen nasıl istersen öyle yapılacak. Eve gidip rahatla. Biraz tatil yap, Jake'le vakit geçir, kafanı topla.”

Fleming odayı arşınladı. “Nasıl rahatlayabilirim Virginia? Bu adil değil. Bu saçmalığın daniskası. Reddedersen ne olur?”

“Miles bana güvenmek zorundasın. Olayı olduğundan daha fazla güçleştirme. Güvenliği arayıp seni binanın dışına kadar geçirmelerini istemiyorum, ama mecbur kalırsam yaparım.”

“Ne? Hemen şimdi mi gitmemi istiyorsun?”

“En güzeli. Masanı topla ve evine git. Kime ne söyleyeceğin ne açıklama yapacağın konusunda endişe etme, o işi ben hallederim.”

Fleming derin bir nefes aldı ve kollarını gergin bir şekilde iki yanında tuttu; öfkesini kontrol etmek konusunda kendine güvenmiyordu. “Burada neler dönüyor bilmiyorum Virginia ama bu saçmalık. Mücadele edeceğim. Bu iş burada bitmedi.”

Virginia ayağa kalktı. “Miles, makul ol. Molaya ihtiyacın var. Rob'un ölümü farkında olduğundan daha büyük bir şok oldu senin için. Komite üyelerinin istekleriyle ters düşersen seni cezaî önlemlerden koruyamam.”

“*Korumak mı?*” Fleming masanın etrafından dolaşıp patronundan birkaç adım öteye dikildi ve o bakışlarını kaçırana dek gözlerinin içine baktı. “Senin bir bürokrat olduğuna biliyordum Virginia ama bu kadar dar kafalı olabileceğin hiç aklıma gelmemişti. Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Ne eksik ne fazla. İşine gelmezse sen de yapman gerekeni yaparsın. Emin ol, benim çalışmama kucak açacak bir dolu başka yer var.”

Fleming on dakika sonra hızla dar kırı yollarından evine doğru gidiyordu. Ağaçlar altın rengi yapraklarıyla yarışırken Jaguar'ın indirilmiş gevşek tavanı esintide sallanıyordu. Onun çıkardığı sesi dinlerken aklına NöroÇevirmen hoparlörlerinden yükselen çığlıklar geldi, ölen ağabeyi de aklındaydı.

O anda direksiyonu Cambridge'e doğru kırdı. Öfkesi eriyip daha sert bir şeye dönüşmüştü. Oturup sabırla kovuşturmanın sonuçlanmasını bekleyemeyeceğini biliyordu. Kendini Amber'a, Rob'a ve Jake'e –ve kendine– karşı konuyu etraflıca araştırmak ve bazı cevaplar bulmakla yükümlü hissediyordu.

Yaşam ve ölüm hakkında şimdiye dek hiçbir faninin yanıtlayacak durumda olmadığı soruların cevaplarını...

YİRMİ ALTI

ON SEKİZ SAAT SONRA

VenTec VAKFI

ALASKA

Chinook kuzey Alaska'nın arktik kısmındaki Brooks dağ silsilesinin üzerinde alçaktan uçuyordu. Accosta yanındaki camı silip aşağı baktı, Vakfı görmeye çalışıyordu. Dönüştürülmüş petrol kulesinin yakınlarda olması gerektiğini biliyordu ama aşağıdaki beyaz, boş, kayalık arazide ya da her iki yanında yükselen dağlarda vakıftan bir iz yoktu. Derken helikopterin pervanelerine doğru başını kaldırınca en yüksek tepenin üzerindeki zayıf güneş ışığını gördü.

Kirli camın arkasından yalnızca düz tepenin üzerindeki bir binayı seçebildi. Sekiz köşeli payandalarla desteklenen siyah camlı kubbe dağın tepesine kurulmuş dev bir örümceğe benziyordu. Yanında bir disk anten, bir pilon vardı; cam gövdesinden yukarı doğru bir baca uzanıyordu. Kubbenin altındaki geniş ana sütunu görebiliyordu. Eski sondaj makinesinin ve sondaj deliğinin olduğu bu sütun binayı dağın derinliklerine bağlıyordu. Kubbenin bir tarafından çıkıntı yapan çelikten bir saçak yarım daire şeklinde bir platform oluşturuyordu. Helikopter kubbeye doğru yaklaşırken Accosta'nın midesi kötü oldu.

Bir Ekim günü öğleden sonrasıydı ve gün ışığı kaybolmaya başlamıştı bile. Günler artık birkaç saatti ve birkaç hafta sonra yaklaşık beş ay boyunca güneş ışığı olmayacaktı. Bu soğuk ve kasvetli yere düşkün olduğu söylenemezdi, ama Soames'in buraya

yerleşmekteki ısrarını anlıyordu, inziva onun için de önemliydi. Hepsinden öte bu duvarların arkasındaki, Soames tarafından finanse edilip yönetilen uzmanlığa ve kaynaklara ihtiyacı vardı.

Helikopter platforma indiğinde yanındakiler onu alelacele zehir gibi soğuğa çıkardılar, sonra da kalın buzlu camlı sürme kapılardan geçirip sıcak ana kabul alanına getirdiler. Kapı camlarına kocaman bir V harfi işlenmişti. Bir de logo vardı: ‘VenTec *Şimdiden Geleceğe*’

Accosta’nın ceketini aldılar. Serbest beyaz bölgenin kapıları tıslayarak açıldı. Dr. Bradley Soames penceresiz koridorun loş ışığında bekliyordu. Accosta kurtlarının yanında olmadığını görünce rahatlamıştı: Onlarda nefret ettiği aynı zamanda korktuğu uhrevî bir şeyler vardı. Bilim adamı saygın bir konuğu selamlayan bir ev sahibi edasıyla Accosta’yı selamladı: Dizlerinin üzerine çöküp Kızıl Papa’nın boynundan sarkan haçı öptü.

“Hoş geldiniz, Papa Hazretleri.”

“Teşekkür ederim, Doktor.”

“Hakikat Konseyi’nin diğer üyeleri...”

Accosta elini kaldırıp gülümsedi. “Bunu daha sonra konuşsak. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Burada mı?”

“Beni takip edin, Papa Hazretleri. Siyah bölgede emniyette.”

Accosta Soames’in arkasından beyaz alan koridorunu geçti. VenTec, ana sütunu çevreleyen dört renk kodlu dilimler halinde, bir turta gibi önünde uzanıyordu. Umumî alanları ve genel laboratuvarları içine alan ön taraftaki beyaz bölge serbestti. Mavi, yeşil ve siyah bölgelerin hepsi yalnızca gerekli yetkililere sahip olanlara açık olan yasak bölgelerdi. Kubbenin altında, dağın derinliklerinde, ana sütundaki asansörle ulaşılan beşinci bir bölge daha vardı. Burası ise kırmızı bölgeydi, oraya girmek de yasaktı.

Beyaz bölgeden geçerken topukları kayın ağacından parkeler üzerinde tıkırdıyordu. Şartlandırılmış hava kokusuz ama cızırtılıydı. Accosta’nın solunda bir sıra açık plan laboratuvarlar göze çarpıyordu. Ne oldukları belli olmayan cihazları saymazsak bazıları boştu; diğerleri ise doktor gibi beyaz önlük giymiş teknisyenler

ve bilim adamlarınca işgal edilmişti. Bir tanesi ekranları bembeyaz bir ışıkla titreşen sıra bilgisayarlarla doluydu.

Yerleşim alanlarında, Accosta'nın kalacak yerler, restoranlar, sinema, revir, yüzme havuzu, jimnastik salonu ve ibadethane gibi muhtelif tesislerin yerini gösteren beyaz ok işaretlerine pek baktığı yoktu. Az sayıdaki dış pencere mavi renkteydi ve bu da dışarıdaki kutup manzarasına daha da soğuk bir hava veriyordu.

Ana sütuna vardılar. Kırmızı bölgeye giden asansörün üzerinde kırmızı oklar ve uyarı yazıları vardı: *Personel Harici Girmek. Göz Koruyucu Zorunludur*. Sola dönüp yeşil bölgeye açılan diğer bir kilitli kapının önünden geçtiler.

Nihayet koridor VenTec'in en kuzeyindeki dilimine, Ruh Projesi'ne ev sahipliği yapan siyah bölgeye kıvrıldı.

Soames elini kilit mekanizmasının yanındaki sensöre koyarak camlı güvenlik kapısını açtı ve Accosta'yı kompleksten geçirdi; konferans salonu ve haberleşme odasını geçip ana laboratuvara vardılar. Soames dışarıda Accosta'yı çarpıcı güzellikte sarışın bir bayanla ve uzun boylu, gözlüklü, zenci bir erkekle tanıştırdı. İkisinin beyaz önlüğünde de Ruh Hakikati Kilisesi'nin haçı vardı. Kadın Accosta'nın bayıltıcı bulduğu çok hoş bir parfüm sürünmüştü.

"Dr. Felicia Bukowski ve Dr. Walter Tripp Ruh Projesi'nde bana yardım ediyorlar. Şimdiye dek yaptığımız işlerin büyük bir kısmının arkasında onlar var."

Accosta onlarla tokalaştı. "Mukaddes ve de şerefli bir işe girdiğiniz, çalışmalarınız ve yaratıcılığınız için teşekkür ederim."

"Bu işin bir parçası olmak bir onurdu," dedi Tripp.

Sarışın kadın da, "Bir ayrıcalık, Papa Hazretleri," diye ekledi.

Accosta bir saniyeliğine onları inceledi. İkisi de saygıda kusur etmiyordu ama tavırlarında, gülümsemesine karşılık verme biçimlerinde yanlış olan bir şeyler vardı. Accosta insanların içlerini görebildiği için kendisiyle gurur duyardı, ne var ki sorunun tam olarak ne olduğunu saptayamıyordu; sanki bilim adamları onun suyuna gitmeye çalışıyordu -iki kibar çocuk kalın kafalı akrabalarına hoşgörü gösteriyordu. Bu düşünceleri bir kenara

atıp Soames'in onu alelacele siyah bölgenin özel konaklama süitlerine götürmesine izin verdi.

Soames ilk kapıda durdu ve duvardaki yuvarlak camdan içeri bakması için Accosta'ya işaret etti. "Uyuyor. İlaçların etkisi birazdan geçecek."

Accosta cama yaklaşıp tek kişilik yataktaki kadına baktı. Damar içi seruma ve düzenli aralıklarla öten bir monitöre bağlanmıştı. "Nasıl?"

"İyi. Uyandığında kendini biraz sersemlemiş hissedecek, ama onun için hazır olduğumuzda yeterince güçlü olacak."

"Mükemmel," dedi Accosta. Kadının siyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı, parlak teni beyaz çarşafın üzerinde parlıyordu, uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarının üzerinde titreşiyordu. Amber Grant'in ruhanî güzelliği onu uyurken seyreden Accosta'yı mest etmişti.

Yalnızca güzel değildi; o Tanrı'nın bir lütfuydu.

İlaçlar Amber'ın zaten neyin rüya neyin gerçek olduğunu seçemeyen karışık zihnini iyice bulanıklaştırmıştı. Gözlerini açtığında yabancı bir odada, bileklerinden tuhaf bir yatağa bağlanmış halde yatıyordu. Damar içi serumu ve monitörü de görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Bu gerçek miydi yoksa yine kâbus mu?

Çevresel görüşündeki ani bir hareketle başını yatağın solundaki yuvarlak pencereye çevirdi. Arkasında bir çift karanlık göz ona bakıyordu. Bu keskin bakışlardaki açlık bileklerindeki bağlardan ve serumdan daha çok kırmıştı cesaretini. Adamın yüzü şaşırtıcı şekilde tanıdıktı, ama ilaçlardan sonra kartal gagası gibi burnu ve çilli elmacık kemiklerini tanıyamamıştı. Yüz camdan uzaklaşınca pencere, kırmızı takkesi de dahil başının tamamını çerçeve içine aldı. Amber soluğunu kesecek kadar şiddetli bir korkuyla onun kim olduğunun farkına vardı.

Bu bir rüya olmalı, dedi kendi kendine. *Bir kâbus.*

Çünkü o Şeytan'dı ve onun ruhunu almaya gelmişti.

YİRMİ YEDİ

SİYAH BÖLGE KONFERANS SALONU

VenTec

Işıklandırma azaltılmış, Accosta uzun, dikdörtgen masanın başına kurulmuştu. Hemen yanında da Monsenyör Diageo ve Bradley Soames vardı. Soames'in kurtları gri renkli heykeller gibi sessiz ve kımıltısız yanında oturuyorlardı. Bukowski ve Tripp de masanın daha ilerisinde, elleri önlerinde oturuyorlardı.

Accosta'nın önündeki üç plazma ekrandan birinde Frank Carvelli görüntüdeydi; dalgın dalgın doğal olmayacak kadar siyah atkuyruğuyla oynuyordu. KREE8 Sanayi'nin başındaki isim, Hakikat Konseyi'nin medya ve halkla ilişkiler sorumlusu kaşmir ceket pantolon ve balıkçı yaka kazaktan oluşan siyah takım giymişti.

Ne var ki medya bağlantılarına rağmen bugünkü başarının mimarı Carvelli değil, Hakikat Konseyi'nin, hâlâ çevrimiçi olmayarak Accosta'yı sinir eden üçüncü üyesiydi. Soames'e dönerek, "Tüm Konsey üyeleri burada olacak demiştiniz," dedi.

Doktor omuz silkti. "Olacaklar, Papa Hazretleri."

Accosta kaşlarını çatıp Soames'in omzunun üzerinden baktı. Ana laboratuvarın, toplantı salonunun duvarlarından biri olan çift taraflı aynanın arkasındaki beyaz ışıltısını görebiliyordu. Cam küre, siperliği açık şekilde laboratuvar yatağının yanındaki koruyucu şeffaf bir dolabın içindeydi. Yatağın hemen altında da bir dizi yedek monitör ve cihaz vardı.

Accosta aniden, "Başlayalım," dedi. "Bana Amber Grant'in neden bu kadar önemli olduğunu bir daha anlatın."

Ekrandaki Carvelli boynunu ileri doğru uzattı. Soames kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve “Amber Grant’i senelerdir iş ortağım olarak tanırım. Yeteneğine daima hayranlık duymuşumdur,” diye söze başladı. “Ama dokuz ay önce ilk ruh yakalama deneylerine başlayana dek onun gerçek hünerlerinden habersizdim. Elbette onun bu deneylerden haberi yoktu ama o alışılmadık migren ağrılarının başlaması aşağı yukarı o zamana denk geliyor. Zaman geçtikçe migrenlerin deneylerle aynı zamana rastladığı açıklık kazandı.” Amber’ın alışılmadık tıbbî geçmişini izah etti. “Dolaşıklığı daha önce duydunuz mu, Papa Hazretleri?”

“Hayır.”

“Bu, geçmişte bir ara etkileşim içinde olmuş kuantum parçacıklarının arasındaki ruhanî, neredeyse telepatik bağıdır. Bağlantı anlıktır ve parçacıklar evrenin iki ayrı ucunda olsalar bile gerçekleşir. Benzersiz tıbbî geçmişinden ötürü Amber’ın ölen ikiziyle *dolaştığını* düşünüyorum. Parçacıkların çift yarı deneyinde konumlarını nasıl değiştirdiklerini açıklamıştım; sanki deneyin düzeninden haberdardılar. Şey, ben ruh yakalama deneyini yaparken ruhun dalga parçacık ikiliğini bozduğumuza inanıyorum; bu da tüm ruhları birleştiren evrensel boson sistemi boyunca karışıklığa neden oluyor.”

Ekrandaki Carvelli başını salladı. “Onun Ariel’le dolaşıklığından dolayı Amber bu karışıklığı hayalet migren ağrısı olarak hissediyor.”

Soames, “Bildin,” dedi ve Accosta’ya Fleming’ten ve Nöro Çevirmen’den bahsetmeye devam etti. “Fleming’in farkında olmadan keşfettiği şey Amber’ın Ruh Projesi için kusursuz bir deney faresi olduğu.”

Karmaşık kuantum kavramları arasındaki ilişkiden hâlâ emin olamayan Accosta, “Neden?” diye sordu.

“Daha önce de söylediğim gibi, Papa Hazretleri bizim ihtiyacımız olan imkânsız bir şeydi: birden daha fazla kez ölecek birisi. Amber Grant ölmüş birinin yaşayan bir parçasına sahip ve REM uykusuna geçtiğinde sinirsel sinyalleri uygun şekilde harekete

geçirildiği zaman bilinçaltı ölen ikiziyle irtibata geçiyor ve Amber zihinsel olarak ölümlü bedeninden ayrılıyor. Rüya durumunu başlatarak zihninin –ruhunun– bedenine giriş ve bedeninden çıkış yolculuğunu her defasında izleyebiliriz. Ölümünü tekrar tekrar yineleyebileceğimiz için yinelemeli döngüyü kullanarak yakalama frekansına kilitlenebiliriz.”

Carvelli ekrandan, “Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?” diye sordu.

Bu sırada ikinci plazma ekran cızırdayarak açıldı ve Hakikat Konseyi’nin üçüncü üyesi görüntüye geldi. Lacivert bir takım giyiyordu, klapasında takılması zorunlu olan haç şeklinde, kırmızı bir broş vardı. İşinin ehli bir hekimdi. Şu sıralar yalnızca bir hastayı tedavi ediyordu: Accosta. İngiltere’de büyük bir kliniği yönetmenin yanı sıra başka işleri ve dünyanın dört bir yanındaki Ruh Hakikati Kilisesi Bakımevleri hususunda stratejik sorumluluğu vardı: Soames’in ruh-yakalama deneyi için izi bulunamaz gizli terminal hasta akışının kaynağı oydu. “Geciktiğim için özür dilerim, Papa Hazretleri, ama bu toplantıyı etkileyecek meselelerle ilgilenmem gerekiyordu.”

Accosta’nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan Soames üçüncü üyeden tarafa bir hareket yaptı. “Biz de Amber Grant’in eşsiz bir yeteneğe sahip olduğundan nasıl emin olabiliriz merak ediyorduk Virginia. Belki sen bize açıklayabilirsin.”

Virginia Knight Accosta’ya bakı. “Onun ruhunun bağırdığını duydum, Papa Hazretleri. Fleming’in verilerinin tümünü de gördüm. Kanıtlar ikna edici.”

Accosta heyecanını frenlemeye çalıştı –proje zaten bir yığın hayal kırıklığına sahne olmuştu. “Teşekkür ederim, Dr. Knight.” Tekrar Soames’e döndü. “Peki, ama Dr. Grant’i yetkililerin dikkatini çekmeden nasıl tutacağız burada?”

Soames yine gülümsedi. “Sorun değil. Barley Hall’dan kayıt defterini imzalayarak resmen ayrıldı; Optrix’tekiler de onu bir aydan önce beklemiyor. Tek açık vereceğimiz yer annesi.”

Virginia Knight “Ben o meseleyi hallettim,” diye atıldı. “Gillian Grant bakımevlerimizden birinde olduğu için ayarlamak nispeten kolay oldu.”

“O halde,” dedi Soames, “Amber’ın yokluğu sorun çıkartmaya başlamadan evvel bir ayımız var sanırım.”

Knight öksürdü. “Peki ya Miles Fleming?”

“Ne olmuş ona?” dedi Accosta. “Tecrit edildiğini, Barley Hall’dan uzaklaştırıldığını sanıyordum.”

“Öyle Papa Hazretleri, ama Dr. Fleming azimlidir. O açıklayamadığı şeylerden hoşlanmaz, kendini onları anlamak zorunda hisseder –özellikle de Dr. Grant’in yetenekleri konusunda bizi alarına geçirenin ağabeyinin ölümü olduğunu hesaba katarsak. Onu bu kadar iyi yapan da bu, onu izlememizi gerektiren de.”

Soames “Tabii ki onu izleyeceğiz,” diye araya girdi. “O bize lazım. Projenin şimdiye kadarki safhalarına bir bakın.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “İnsan ruhunun varlığını *tespit ettik*, onu insan gözüyle *görünebilir kıldık* ve foton-dedektör ekranıyla her bir ruhun bireysel işaretini *teşhis ettik*. Şimdi elimizde Amber Grant var ve onun izleme frekansını *yakalayabiliyoruz*. Ama Ruh Projesi’nin bütünüyle başarıya ulaşması için...” Soames anlamlı anlamlı Accosta’ya baktı. “...ve alın yazınızın tecellisi için, son safhayı tamamlamalıyız.” Carvelli’ye döndü. “Frank, senin şahsına özel uzmanlığın bu son safhanın gerçekleşmesi için kilit rol oynasa da Miles Fleming’in katkıları da kritik öneme sahip; özellikle de onun teknolojisini kopyalamayı tam anlamıyla başaramadığımızı ve onu kendi başımıza tamamlamanın da epey vakit alacağını hesaba katarsak.”

“Yani onu izleyip bekleyecek miyiz?”

Soames sanki bu oynamaktan büyük keyif aldığı bir oyunmuş gibi sırttı. “Bize yardımcı olmasını sağlayacak cevapları bulmak için onun azmini kullanacağız.”

“Bu tehlikeli olacak,” dedi Carvelli.

Soames’in gülümsemesi daha da büyüdü. Accosta ona karşı duyduğu tiksintiyi bastırmak zorunda kaldı. “Tabii ki tehlikeli olacak, bilhassa onun için.”

İKİNCİ BÖLÜM

RUH HAKİKATİ

YİRMİ SEKİZ

DÖRT GÜN SONRA

ROMA

Ölümsüz şehirde sıcaklık mevsim normallerinin üzerindeydi ve hava Ekim ayı için fazla nemliydi. St. Peter Meydanı'nda zikzaklar çizerek turistlerin arasından kendine yol açmaya çalışan Fleming'in gömleği sırtına yapışmıştı. Puslu gün ışığında gözlerini kısarak saatine baktı, ikideki görüşmesine yirmi dakika kalmıştı.

Son birkaç gündür Amber Grant'le irtibata geçebilmek için nafile uğraşıp durmuştu. Onda şahsî cep telefonu numarası yoktu, San Fransisko'nun Pasifik Tepeleri'ndeki evinin telefonuna da telesekreter çıkıyordu. Amber'ın Optrix'ten bir aylığına izine çıktığını izah ettiklerinde onun doktoru olduğunu söylese de kendisine bir irtibat numarası veremeyeceklerini belirtmişlerdi: Barley Hall yetkililerine göre görevini kötüye kullanma suçundan tahkikat altındaymış.

Gillian Grant'i soruşturmak ve kızı için bir mesaj bırakmak üzere Marin County'deki bakımevinin aradığında resepsiyonistin de aynı şekilde ketum davranmasından Virginia Knight'ın itibarını kurnazca sarsmakta olduğunu farkına vardı. "Çok zeki ama işi acımasızlığa vardırarak kadar da hırslı" ve "Şöhret uğruna kendi kardeşini feda etti" gibi asılsız haberler şimdiden gazetelerde çıkmaya başlamıştı. Dün kendi ofisini aradığında Frankie Pinner'in bile sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu. Kadının özür dileyerek sözünü kesmiş ve 'her şey yoluna girene dek' onunla konuşmasına izin verilmediğini söylemişti.

Derken bütün yollar kapanınca o da Roma'ya gelmişti.

St. Peter'in ihtişamlı kubbesi boğucu havaya karışan sığağa, dumana ve gürültüye aldırış etmeden göğün altında parıldıyordu. Bernini'nin yan sütunlarının upuzun kolları onu sanki Ana Kilise'nin bağrına çekiyordu. Katoliklik gücünü yitirince bu inanç kalesi de göz alıcı bir lunaparka, bir dönemin heybetli imparatorluğunun müzesine dönüşmüştü. Buraya üşüşen kalabalığın ufak bir bölümü hacılardan oluşuyordu; çoğu ise Disneyland'in kültürel dengini görmeye gelen turistlerdi. Aşağılamanın son noktası ise pek çok kişinin Ruhun Hakikati Kilisesi'nin kırmızı haçlarını taşıyor olmasıydı.

Büyük katedralin sessiz serinliğine girip Michelangelo'nun engin kubbesine bakan Fleming'in içinden onu zevkle seyretmek gelmiyordu. St. Peter'in yıllara meydan okuyan güzelliği insanı küçültüyordu, binanın dokusu geçmişle öylesine doymuştu ki kulağını sütunlara dayasa sanki bütün sırlarını duyacaktı. Roma şehri yirmi beş asırdan daha fazla bir süre ayakta kalmış, bu yirmi beş asrın on beş asrı boyunca da Hristiyan inancının merkezi olmuştu.

Ağabeyi için bir mum yakıp alevden yukarıya doğru kıvrılarak yükselen incecik dumanı seyretti. O din hakkında ne düşünürse düşünsün bilginler yüzyıllardır ruh meselesini inceliyorlardı. Fleming keşfedilmemiş denizlere açılmış bir ateistti; yanında sadece ona rehberlik edecek bilimsel gerçeklikler vardı.

Ne var ki Peder Peter Riga'yla irtibata geçmesinin nedeni bu değildi. Onu aramıştı çünkü Amber Barley Hall'a giriş formunda en yakın akrabası olarak onun ismini vermişti. O Fleming'in Amber'la geriye kalan tek bağlantısıydı. Riga telefonda ihtiyatlı konuşsa da onunla görüşmeyi kabul etmişti.

St. Peter'den ayrılıp en yakın taksi sırasına gitmek için sokağın boğucu sığağına çıktı. Taksinin Tiber'i geçip İsa'nın Topluluğu'nun genel merkezinin kapısına bırakması birkaç dakika sürdü. Binadan içeri girdi ve Roma sokaklarının kargaşasından, göz kamaştırıcı ışıklarından ve gürültüsünden uzakta başka bir dünyaya adım attı. İçeriye mermer kaplı bir sükûnet hakimdi.

Resepsiyon masasında kendini tanıttı ve siyah cübbeli bir genç adam tarafından dış merdivenlere kadar geçirildi.

Peder Riga'nın ofisi en üst katta, uzun karanlık koridorun sonundaydı. Fleming genç Cizvit'in kapıyı tıklatırkenki saygılı halinden Riga'nın Topluluk içinde yüksek bir statüsü olduğu sonucunu çıkartmıştı.

Amerikalı bir ses, "Girin," diye gürledi.

Oda sade ama rahattı: üzerinde pirinç bir okuma lambası olan bir masa, bir dizüstü bilgisayar, tıka basa dolu kitap rafları, iki yüksek pencere, mermer zeminde yıpranmış bir kilim ve küçük bir masanın yanında iki gösterişsiz iskemle... Eşyaların her biri kendince güzeldi –kitap raflarına çiçekli, yapraklı süslemeler oyulmuştu, kitaplar deri ciltliydi– ama antika bir ceviz masa vardı ki o nefisti.

Masanın arkasında, yüksek pencerelerden birinden içeri giren altunî güneş ışığının çerçevelediği kısacık kesimli, ağarmış, kıvrıkcık saçları, yıpranmış güçlü bir yüzü ve delip geçen mavi gözleri olan geniş omuzlu bir adam oturuyordu. Fleming içeri girince adam ayağa kalktı: Kısa boyluydu, bir altmıştan fazla değildi; güreşçilerinki gibi geniş bir göğsü vardı. Yetmiş yaşlarında olsa gerekti ama gayet formda görünüyordu. Yan tarafındaki masanın üzerinde, içinde iki fotoğraf olan sade gümüş bir çerçeve vardı. Fotoğraflardan birinde Riga birbirlerine sarılıyormuş gibi duran iki küçük kıızıyla birlikte gülümseyen bir çiftin yanında dikiliyordu. Daha yeni olan diğer fotoğrafta Riga, Amber Grant ve annesiyle birlikteydi.

Kulak tırmalayan bir sesle, "Hoş geldiniz, Dr. Fleming," dedi. Riga klasik tatlı sesli papazlardan değildi; gerçi Katolik Kilisesi'nin Entelektüel özel Güçleri olan Cizvitlerin arasından nadiren de olsa öyle biri çıkardı. Aksanı Fleming'e Harvard'dan bir arkadaşını hatırlatmıştı, New York sokaklarından burslu bir öğrenciyi. Fleming elini kuvvetlice sıktı.

Riga zekâ fışkıran gözlerini üzerine dikmiş, ona değer biçiyordu. Koruyucu bir tonda, "Ee, vaftiz kızım nasıl bakalım?" diye sordu.

“Ben de sizin bana söyleyebileceğinizi umuyordum.”

Riga yavaş yavaş başını salladı ama surat ifadesinde bir değişiklik olmadı. “Onunla birkaç gün önce San Fransisko’da görüştüm. Bana hayalet ağrılarını test ettiğinizden ve bir ölüm rüyasından bahsetmişti –rüya olduğuna inanmadığı bir rüyadan. Ariel’in ruhunun bir şekilde onunkiyle bağlantı kurmaya çalıştığına inanıyordu. Son olarak da sizin ve teknolojinizin bu konuda neler yapabileceğinize bir bakacağını söylemişti. Bir şeyler buldunuz mu?”

Fleming Riga’nın yüzünü inceledi ama ne biliyor ne bilmiyor anlayamadı. Cizvit Barley Hall’dan uzaklaştırıldığını büyük ihtimalle biliyordu; o nedenle baştan başlamak en iyisiydi. Ona NöroÇevirmen’den ve ağabeyiyle ilgili deneyden bahsetti. Amber’in Think Tank’teki görünmeyen birisinden gelen haykırışlarını duyduğu geceyi, ağabeyinin ölümüyle ilgili bir kovuşturma nedeniyle uzaklaştırıldığını anlattı.

Riga’nın duygularını belli etmeyen ifadesiz yüzünden pek bir şey anlaşılmıyordu, ama Fleming dalga boyundan söz ettiği o an adamın ifadesiz yüz hatlarında bir şeyin görünüp kaybolduğunu fark etti: korkuya benzer bir şeyin...

“Ve siz tüm bunlardan ona bahsedemeden o gitti, öyle mi?”

“Evet, annesine gitti.”

Riga başını salladı. “Evet, Gillian çok hasta. Yani klinikten ayrıldığınızdan bu yana Amber’la konuşmadınız?”

“Hayır.”

Riga gözlerini kıstı. “Pekâlâ, neden şu ruh dalga boyu sizi böyle heyecanlandırdı?”

“Nedeni çok açık değil mi?”

“İyi de bundan size ne, Dr. Fleming? Amber sizden dindar biri gibi söz etmemişi.”

“Değilim. Ben bir bilim adamıyım. Tanrı’ya da öteki dünya-ya da inanmıyorum, inanmak da istemiyorum. Ama ben aynı zamanda olan biteni anlamayı seven biriyim ve bu şey bende kaşıyamadığım bir kaşıntıya neden oldu. Beni haklı olduğuma

dair kendi kendimi ikna etmem gereken bir pozisyona soktu. Kendi huzurum için bu dalga boyunun bir aberasyon -zihinsel bir son nefes ya da ölmekte olan fiziksel beynin izleme sinyali olduğunu kanıtlamalıyım. Bunu da Amber olmadan yapamam.”

“Yanıliyorsunuz ne olacak? Ya öteki dünya diye bir yer olduğunu keşfederseniz? Sizin şu bilimsel sorgulamalarınız bunu ispat ederse? O zaman ne olacak Bay Ateist?”

“Onu o zaman düşünürüm. Asıl mesele şu: Amber’ın yardımıyla insanoğlunun en mühim sorusuna yanıt bulabilirim –ve bu öyle arkamı dönüp gideceğim bir şey değil. Sizin bunu anlayacağınızı düşünmüştüm. Siz Cizvitler entelektüel katılık ve merakınızla, öğrenme arzunuzla ünlüsünüzdür.”

“Aslında daha çok *anlama* arzusu,” dedi Riga. “Biz bilmiş olmak için bilmek istemeyiz.” Alaycı alaycı gülümsedi. “İnsanoğlu cennetten evvela bu nedenle kovuldu. Topluluğumuzun şiarı, *ad maiorem Dei gloriam* –yani ‘Tanrı’nın yüce şanı için’dir. Yaptığımız her şey *O’nun* şanını gözler önüne sermeyi hedefler, bizzimkini değil.

“Ne diyorsunuz? Yani Tanrı’nın bilmemizi istemediği şeyler mi var?”

“Benim söylediğim, Dr. Fleming, bazı bilgiler vardır ki tehlikelidirler ve kolayca suiistimal edilirler. Bilhassa bu günlerde.” Cizvit’in sarsılmaz sükûneti onu ilk kez terk etmişti; sözlerine kontrollü bir öfke eşlik ediyordu. “Kilisem yok olma tehlikesiyle karşı karşıya. Tehdit oluşturanlar da ateistler, Yahudiler ya da Müslümanlar değil; Ana Kilise’nin içindeki ve dışındaki din kardeşi Hristiyanlar. Şu anki papa zayıf, Vatikan’daki sağ kanat hizipleri koltuklarına ve varlıklarına sıkı sıkı yapışmışlar ve gerekli reformları göz ardı ediyorlar. Kilise yanı başlarında tükenirken onlar daha da bir kontrolcü ve dogmatik hale geldiler. Kızıl Papa’nın Kilisesi ise durmadan güçleniyor. Xavier Accosta’yı Vatikan’da kardinal olduğu zamanlardan tanırım, takdir edecek çok şeyin olduğu zamanlardan... Çok zeki ve de tutkulu bir gençti. Ondan iyi bir Cizvit olurdu. Onunla kurucumuz St. Ignatius Loyola arasında pek çok benzerlik vardı –ikisi de İspanyol ırkından,

fevkalade karizmatik, her ikisi de savaşta aldıkları yaralarla yaşamlarını Tanrı'ya adamaya karar veren savaşçılar. Ama Loyola Ana Kilise'yi içeriden güçlendirirken Accosta onu terk etmekte ve zayıflığından istifade etmekte hiç tereddüt etmedi.

“Kilisede iç çekişmeler hüküm sürerken o gidip rakip kilise yönetimini kurdu. Papa II. John Paul hastaydı ve nüfuzlu gerici sağın elinde bir kuklaya dönüşmüştü. Avrupa'daki ve Amerika'daki Katolik genç sayısı çok büyük oranlarda azalıyordu. Latin Amerika'da bir yığın Katolik, Müjdecî Protestan öğretilerini benimsemeye başlamıştı. Fecî zamanlardı. Accosta kalıp Kilise'yi içeriden ıslah etmeliydi, ama o ne yaptı: Kendisine öncelik verdi. Teknoloji saplantısı ve hakikat dediğı şey papalık divanındaki şaşkınlara anlamsız kibri kadar dogmatik.”

Riga durup nefes aldı; sesi yumuşamış ama heyecanından bir şey kaybetmemişti. “Toplulukta, bizlerin bir tek amacı vardır: hayatta kalmak. Kilisemizi kendisinden ve Kızıl Papa gibi bizi yok etmeye çalışanlardan korumalıyız. Dr. Fleming yanlışlıkla bir savaş bölgesine girdinizi, teknolojiyi kullanarak yaptıklarınız ve araştırdığınız şey konusunda dikkatli olun. Vatikan'da ve Kızıl Papa'nın yakınlarında bu bilgiye sahip olmak ve onu kontrol altına almak için her şeyi yapabilecek olanlar var.”

“İşte mesele de bu ya,” dedi Fleming. “Ölümünden sonra bizi neyin beklediğini bilirsek hiçbir din bize hükmedemez.”

Riga kuru, keyifsiz bir kahkaha attı. “Vatikan'dakiler ya da Kızıl Papa da zil takıp oynar mı sizce? Araştırdığınız şeyin bilimsel sonuçları kadar manevî sonuçlarını da bir düşünsenize. Nüfuzlu güçlerin yoluna çıkıyorsunuz, kendinizi ve Amber'ı bir yılğın tehlikenin içine atıyorsunuz.”

“Bu işe karışıp karışmayacağına Amber'ın kendisi karar verse daha iyi olmaz mı? Bana yardım etmem için geldi ve bu dalga boyu baş ağrılarını tedavi etmede hayatî bir rol oynuyor olabilir.”

“Belki. Bir hafta önce San Fransisko'ya onu görmeye gittiğimden bu yana konuşmadık.”

Fleming kaşlarını çattı. “O zamandan beri sizi aramadı mı?”

“Annesi konusunda düşünmesi gereken bir sürü şey var sanırım. Ama yakında arayacağını umuyorum.”

“Aradığında benimle irtibata geçmesini söyler misiniz?”

“Tabii ki.”

Fleming gitmek üzere ayağa kalktı. Oraya gitmesi bir işe yaramadığı için hüsrana uğramıştı. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler,” deyip elini uzattı.

Riga elini sıktı. “Bilmukabele, Dr. Fleming. Onu yine de arayacak mısınız?”

“Başka seçeneğim yok. Başka ne yapabilirim ki?”

“Tanrı selamet versin o halde. Dikkatli olun.”

Peder Riga, Fleming gider gitmez kapıyı kapatıp masasına döndü ve Fleming’in onunla irtibata geçmesinden bu yana sekizinci kez Amber’ın numarasını çevirdi. Telesekreter devreye girdi, ama Riga mesaj bırakmak yerine üç rakamlı iç hat numarasını çevirdi.

Üçüncü çalmada bir ses cevap verdi.

“Ben Peder Riga. Beni Superior General’a bağlayın.”

Fazla beklemesine gerek kalmadan İsa’nın Topluluğunun şefinin gür sesi duyuldu. “Efendim, konuşmamız gerek. Acilen.”

YİRMİ DOKUZ

ÜÇ SAAT SONRA
LEONARDO DA VINCI HAVAALANI
ROMA

Fleming İngiliz Havayolları kontrol bölümüne doğru düzensiz bir şekilde ilerleyen kalabalığın arasında ite kaka ilerliyordu. Kontrol masasına yaklaşırken daima cepte olduğunu düşündüğü öz güveninin yerinde yeller estiğini fark etti. Çalışma hayatı boyunca ona güç veren kariyeri elinden kayıp gidiyordu; özel hayatı desen zaten yoktu; yani dönüp gideceği bir yer mevcut değildi. Kişisel bir sorunu olduğunda ağabeyini arardı, meslekî sorunlarını da Barley Hall'un yöneticisiyle konuşurdu. Ama şu anki sıkıntılarının kaynağı zaten onlardı.

Tüm bu olup bitenleri anlamasına yardım edecek bir tek kişi vardı ama ona da ulaşamıyordu. Yapabileceği bir tek şey kalması: eve gidip Amber Grant'in aramasını beklemek.

Fleming etrafına bakındı; Riga'nın uyarısı aklına gelince paranoyanın neden olduğu bir ürperti hissetti. Pardösü giymiş, mülayim görünüşlü, kestane rengi saçlı bir adam ilişti gözüne. Bir an adamın onu takip ettiğini düşündü. Ceketinin cebinden Heathrow'a dönüş biletini bulup çıkarttı. Kalkış saatlerini gösteren ekrana baktı ve birden onun varlığını umursayan birileriyle konuşmak için yakıcı bir istek duydu. Valizini karıştırıp cep telefonunu buldu ve anne babasının telefonunu çevirdi. Telefonu annesi açtı.

Birbirlerinin iyi olduğundan emin olduktan sonra Fleming Jake'le konuşmak istedi.

Telefona gelen altı yaşındaki ufaklık heyecandan nefes nefese kalmıştı. "Merhaba Milo. Ben bugün futbol oynadım."

Fleming'in morali düzelmişti. "Bu harika Jake. Aferin sana."

"Döndüğünde seninle yarışacağım."

"Bak onu bilemem. Senin artık biyonik bacakların var."

"Merak etme," dedi Jake, "istersen erken başlamana izin veririm."

"Bir şeyler yapacağız artık. Bacaklarınla konuştuğumuz gibi ilgileniyor musun?"

"Evet."

"Başka ne var ne yok?"

"Her şey yolunda." Jake'in sesi değişmiş, durgunlaşmıştı. "Milo?"

"Efendim."

"Nerdesin?"

"Roma'da." Tam o anda Londra'ya giden uçağının anonsunun yapıldığını duydu ve başını kaldırıp kalkış saatlerini gösteren ekrana baktı. Ama başka bir kayıt gözüne ilişmişti. Kapıyı ve kalkış saatini not edip saatine baktı. Olay öylesine barizdi ki kendi kendine kızdı. Son birkaç gündür Amber'la bağlantı kuracağım diye kendini paralamıştı; hâlbuki yapması gereken doğrudan harekete geçmekti. İşe yaramasa bile yapabileceği daha iyi bir şey yoktu.

"Hemen dönecek misin, Milo?"

"Daha değil, Jake," dedi; artık yepyeni bir hedefi vardı. Alitalia⁹ masasına doğru yürüdü. "Yakında döneceğim, ama önce yapmam gereken şeyler var. Büyük annene sevgilerimi ilet; bir de birbirinize iyi bakın olur mu?"

"Olur, Milo."

“Seni çok özledim Jake. Hoşça kal.”

“Ben de seni çok özledim Milo. Güle güle.”

Miles Fleming yedi dakika sonra Alitalia masasından ayrılıp alelacele çıkış kapısına doğru koştururken kestane rengi saçlı, mülayim tipli adamın WAP uyumlu telefonuna bir kısa mesaj yazdığını bilmeyecekti.

Fleming Heathrow’a giden BA 671 uçağında değil.

Alitalia AL 102. ETA. Yerel saatle sabah 09.15

Gidilecek yer: San Fransisko

OTUZ

VenTec

ALASKA

Amber'ın farkına vardığı ilk şey uyanık ve kendinde olduğuydu; sonra kafa derisinde bir kaşıntı hissetti.

Gözlerini açtı. Bir şey olmadı. Göz kapaklarını açmak için ne kadar uğraşsa da onlar açılmamak için direniyordu. Başını kaşımak istedi ama kolları iki yanında hareketsiz duruyordu. Vücudunun herhangi bir kısmını hareket ettirmek için deli gibi uğraştı ama yapamadı.

Neler oluyordu? Felç mi olmuştu?

Hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Beynini bulanıklaştıran uyuşukluğa rağmen düşünmeye çalışırken zaman bile anlamını yitirmişti. Son birkaç gün içinde –yoksa saat miydi?– etrafındaki insanların belli belirsiz farkındaydı, ama o da çok az. Bunun Barley Hall'da olanlarla bir ilgisi var mıydı? Fleming'in NöroÇevirmen'i vasıtasıyla onunla ilgili keşfettiği bir şeyle? Eğer öyleyse o şey neydi?

Düşün kahrolası, düşün, diye kendini zorladı.

Onu Barley Hall'dan alan limuzinde bir şeyler olmuştu. Olanların tek bir mantıklı açıklaması vardı; o da akla uygun gelmiyordu. İlaçla uyutulup kaçırılmıştı. İyi ama neden?

Derken sesler duydu: bir kadın ve bir adam sesi. Kadının sesini hatırlar gibi oldu. Ve havaya karışan belirgin parfüm kokusunu... Onu eskilerden bir yerden hatırlıyordu.

Şimdi yatağı hareket ediyordu. Işığın parlaklığı göz kapaklarının arkasından bile fark ediliyordu. Sanki odadan çıkıp bir koridora girmişti.

Solunda bir kapıdan tıslama sesi geldi ve yatak daha da parlak bir yere girdi. Şimdi de üzerinde eller geziniyordu. Onu yataktan kaldırıp bir başka yatağa yatırdılar. Etrafından vızıltılar yükseldi.

Derken göz kapakları açıldı. Başının üzerindeki ışık yüzünden gözlerini kırpmaya ihtiyacı hissetmişti. Yuvarlak göz koruyucu takmış bir yüz yukarıdan ona doğru yaklaştı. Sonra ışığa maruz kalan gözlerine yakıcı bir göz damlası damlatıp göz kapaklarına da açık kalmalarını sağlayacak kancalar taktılar. Çektiği acı dayanılacak gibi değildi ama Amber ne kıvranabiliyor ne de başka tarafa dönebiliyordu. Derken gözlerine hafif boyalı lensler yerleştirildi.

Başını yükselttiklerinde astronot kaskına benzer cam bir kürenin başının üzerine gelecek şekilde kaldırıldığını gördü. Eğri camın üzerinde, bir kaşığın arka tarafındaki yansımayı andıran, biçimsiz suretini gördü. Onu en çok dehşete düşüren şey kafasının tıraş edilmiş olmasıydı.

Amber paniğe kapılmak üzereydi.

Sağında, görüş alanının içinde, elinde şırıngayla, beyaz önlüklü, göz koruyuculu bir siluetin kaskın arkasından kırılan suretini görebiliyordu. Kadının sesi duyuldu: “Şanslı, çünkü yalnızca rüyalarında ölecek.”

Belli belirsiz suret şırıngayı Amber’ın sağ kolunun korunmasız derisine yaklaştırmakla kokusu yine sinir bozucu derecede tıknaz gelmişti. Herhangi bir ilgi kurmaya çalışmasına fırsat kalmadan bir tıslama duydu ve kokusuz parlak bir gaz kaskın içine süzülüp dünyayı yeşil aktinik parlıya boğdu.

Hiçliğin güven veren kollarına kendini bırakmasıyla ışık konisine doğru hızla akması bir olmuştu; belki orada huzur bulabiliirdi. Süratle koniye doğru giderken korkusunu yenmeye çalıştı

ama onu alıkoyan, koparıp almakla tehdit eden güçlerin varlığını hissedebiliyordu. Ariel'in ona doğru uzanan hatta neredeyse ona dokunan pırl pırl varlığını hissettiğinde bile bir güç onu yine koparıp aldı ve gerisingeri karanlığa, Amber'ın kendisine doğru çekti.

Gerçi bu kez ölümün ertelenmesi, yaşama dönüş söz konusu değildi. Uyanmak ya da normal uykuya geri dönmek yerine anında ışık konisine doğru hiçliğin içine fırlatılmıştı. Ölüm korkusunu tekrardan yaşayarak yeniden ışığın içinde kaybolmuştu; yalnız bu sefer öncekinden daha derinlere inmiş, neredeyse koniye, kaynağa dokunmuştu. Ariel daha da yakınındaydı; bunu hissedebiliyordu, ama hâlâ ulaşılmazdı...

Derken Amber birden ışıktan çekilip alındı; bir daha fırlatılmak üzere. Sonra bir daha.

Işğın içine her girişinde kaynağa, yani ölüme, yani kardeşiy-le yeniden bir araya gelmeye biraz daha yaklaşıyordu. Ama her seferinde engelleniyordu. Kardeşine ne kadar yaklaşırsa bir güç onu o kadar şiddetle geri çekiyordu.

Ölümlle yaşam arasında gidip gelen bir sarkaç gibiydi; iki tarafta da kalmıyordu, sonsuza kadar ikisi arasındaki bir zindanda kalmaya mahkûm edilmişti: Sözde bir cehennemde...

OTUZ BİR

SİYAH BÖLGE TOPLANTI SALONU

VenTec

“O iyi mi, Bradley?” Amber Grant’ın cam kürenin içindeki terleyen, solgun yüzünü seyreden Accosta gergindi.

Carvelli, Knight ve Soames’le birlikte toplantı salonunda oturmuş, çift taraflı aynadan laboratuvara bakıyordu. Ruh Projesi kritik bir devreye girdiği için Hakikat Konseyi’nin bütün üyeleri diğer tüm işlerini bir kenara bırakıp VenTec’te toplanmışlardı. Hepsi de deneyi canlı olarak izlemek istiyordu.

Bradley Soames sakın sakın yukarıdaki ekrandaki yazıları inceledi. “Yaşam belirtileri gayet iyi, Papa Hazretleri. Kalbi bir parça heyecanlandı ama güvenli sınırlar içinde.” Bir zamanlar iş ortağı olan insanı bir deney faresine çevirdiği için vicdan azabı duyuyordusa bile hiç belli etmiyordu.

Accosta kendi kendine bir kez daha kendisini davasına adanmış için Soames’e minnettar olması gerektiğini söyledi. “Peki ya iğne? Rüyalarına engel olmuyor mu?”

Soames gözlerini ekrandan ayırmadan, “Bilakis Papa Hazretleri; Revelax, bizim Virginia Knight’ımızın bizzat tavsiye ettiği bir nörolojik mucize ilaçtır.”

Knight başını salladı: Solgun yüzü süzölmüş; alnı boncuk boncuk terlemişti. Bakışları Amber’a kilitlenmiş halde, “Dr. Grant’ın uyumasına yardımcı olmakla birlikte beynini doğal

REM durumuna daha çabuk ve daha uzun sureliğine girmesi için uyaracak.” dedi. “Frekanslarını ve surelerini on kat artırarak rüyalarını harmanlamamıza olanak sağlayacak.”

Soames, “Gerçekte,” diye ekledi, “ölme kısımları daha uzun sürecek ve daha sık meydana gelecek; bylelikle ölme rüyası sırasında Bose-Einstein yoğuşması vucudunu her terk edişinde ruhunun geçişini izleyebileceğiz. Bir optik bilgisayardakine benzer modifiye edilmiş teknolojiyi kullanarak izleme frekansına kilitlenebiliriz.”

Amber’ın yatağının ayak ucunda bir dizi cihaz duruyordu: bir optik bilgisayar, birkaç monitör ve kolonların üzerine dikey şekilde sıralanmış dört adet ışıkla birlikte televizyon büyüklüğünde siyah bir kutu... Her bir kolonda dört değişik renkte, ayrı ayrı yanıp sönen ışıklar vardı. Bir iz bulduklarında dört sütundaki ışıklar da hizalanarak dört renk sırası meydana getireceklerdi.

Hakikatin vakti yaklaştığından Accosta kendini bitmiş tükenmiş hissediyordu. Son birkaç gündür onu ayakta tutan akkor halindeki enerjisi geriye kalan rezervlerini de tüketmişti. Günden güne eriyen görüntüsünün ve şu son birkaç gündür Kızıl Gemi’de bulunmamasının körüklediği, öleceği yönündeki dedikodular Vatikan’ın basın bürosu tarafından alevlendirilmişti. Fıslıltı gazetesine göre bir halefi olmadığı için kilisesinin kapısına kilit vurulacak ve yeleri de fırtınalı bir denizde dümensiz kalacaktı. Roma dnek müritlerini hoş karşılayıp affedeceğini de dolaylı olarak belirtmişti.

Ama bu dedikoduların en kötü tarafı da doğru olmalarıydı. Yaklaşık altı ay önce teşhis edilen prostat kanseri kemiklerine ve karaciğerine yayılmıştı; akciğerleri de metastazla kalbura dnmşti. Hastalık son aşamasına yaklaşıyordu. Geriye kalan birkaç aylık ya da belki haftalık ömrüyle kendi kilise bakımevlerinden birinde yatmaya adaydı.

Amber Grant onun tek kurtuluşuydu.

Carvelli’nin, “Tekrar REM durumuna geçiyor,” dediğini duydu. Adam nefes nefeseydi.

Bir tek, monitörleri neredeyse kaygısız bir edayla seyreden Soames sakin görünüyordu. “Harika,” dedi. “Yoğuşmaya ilk kez bu kadar uzun süre tutunabildik.”

Accosta rastgele değişen ışık kolonlarına bakarak, “Neden harikaymış?” diye sordu. “Ruh frekansına hâlâ kilitlenemediniz.”

“Daha değil, Papa Hazretleri, ama Amber’ın ilk öldüğü kı-sımları ve bilincinin bedeninden bu ilk ayrılışlarını takip ederek daha önceki gerçek ölümlerin toplamıyla yaklaştığımızdan çok daha fazla yaklaştık.”

“Yani kaç gün içinde bir sonuç alınız?”

Soames gülünce ağzının kenarındaki yara deforme oldu. “Gün mü dediniz, Papa Hazretleri? Günler değil, saatler; hatta belki de dakikalar. Amber, ilacın etkisiyle süresiz olarak rüya du-rumuna girip çıkıyor. Biz doğru frekansı tutturana kadar da tek-rar tekrar ölecek –tıpkı telefondaki birinin yerini tespit etmek için onu telefonda tutmaya çalışmak gibi. Aslına bakarsanız o kadar çok ölecek ki ölmüş olmayı dileyecek.” Soames yine gül-dü. “Endişelenmeyin Papa Hazretleri insan ruhunu bloke etmek artık sorun değil. Şimdi yoğunlaşmamız gereken şey onunla na-sıl iletişim kuracağımız.”

Soames Carvelli’ye döndü. “Frank, Papa Hazretleri’nin son perde için yapacağı hazırlıklara yardım et. Bir de şu Miles Fle-ming konusunu düşünmeye başlamalıyız.”

Knight, “Bize yardım etmez,” dedi.

Soames, “*Sana* yardım etmez Virginia, ama bana güvenme-mesi için bir neden yok,” diye çıkıştı. “Hem ben ondan bize yar-dım etmesini istemeyeceğim; *ona* yardım teklif edeceğim.”

Tam o anda bir bip sesi duyuldu ve dört kolon ışığı rastgele yanıp sönmeyi bırakıp dört statik renk sırasına dönuştüler.

Soames ilk kez o bildik sükûnetini yitirmişti. Laboratuvar-da-ki asistanına, “Yazıları al,” diye bağırdı. Sonra da yüzünde mem-nuniyetini belli eden heyecanlı bir sırıtişla, Accosta’ya dönüp, “Tamamdır,” dedi.

Ne var ki Accosta artık ne Soames’e ne de ışıklara bakıyordu. Onun baktığı Amber Grant’ti. Acaba neden gülümsüyor gibiydi?

OTUZ İKİ

ERTESİ GÜN

RUH HAKİKATİ KİLİSESİ BAKİMEVİ

MARIN COUNTY

Rahibenin kırmızı cübbesi resepsiyon masasındaki bilgisayar ekranını kontrol ederken hışırıyordu. Başını kaldırıp uzun boylu adama baktı; gülümseyip, “Bay Kent,” dedi, “telefon görüşmemizden anladığım kadarıyla babanız hasta ve bir bakımevine yerleştirilmesi gerekiyor.”

“Doğrudur. Ama önce etrafa şöyle bir bakmak istiyorum.”

“Tabii ki. Size etrafı gezdirecek ve içinde babanız adına tamamlamanız gereken evraklar ve gerekli bilgiler olan başvuru paketini getirecek birini ayarlayayım. Takdir edersiniz ki kalacak yerimiz sınırlı; o yüzden de vereceğimiz hizmeti önem sırasına göre düzenlemeliyiz.”

“Anlıyorum. Peki, boş yeriniz var mı?”

Rahibe bilgisayar ekranına bakıp sakın sakın gülümsedi. “Burası bir bakımevi, Bay Kent. Birilerine daima yer açılır. Bu işler böyledir. Biraz beklerseniz gidip başvuru paketinizi getireyim; bir de size etrafı gösterecek bir rahibe ayarlayayım.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Rahibe dönüp masadan ayrılır ayrılmaz adam uzanıp ekranı kendine doğru çevirdi. İsmi ve oda numarasını bulmak yalnızca bir dakikasını aldı. İsmi yanında bir yıldız vardı ama bunun ne

anlama geldiğine bakacak kadar zamanı yoktu. O da dönüp bekleme odasına gitti. Duvarda Kızıl Papa Xavier Accosta'nın bir fotoğrafı ve Kızıl Gemi'nin bir resmi vardı.

Adam oturdu. Birkaç dakika sonra başka bir rahibe gelip kendini Rahibe Angela olarak tanıttı ve bakımevini gezdirmek üzere onu bekleme odasından çıkardı. Rahibe bakımevinin hizmetlerinden ve hastaların yararlanabileceği olanaklarından bahsederken adam can kulağıyla dinledi, ama 21 numaralı odanın, Gillian Grant'in hususi odasının, olduğu ikinci kata çıkan geniş merdivenleri tırmanana kadar pek konuşmadı. Merdivenlerin başında nazikçe, "Lavaboyu kullanabilir miyim, acaba?" diye sordu. Rahibe koridorun diğer ucunu gösterince rahatladı.

Rahibe, "Ben burada bekliyorum," dedi.

Kapalı kapıların önünden geçerken 21 numaralı odayı gördü. Rahibe Angela'nın görüş alanının dışında, koridor da kimse var mı yok mu kontrol ettikten sonra kapıya yaklaştı.

Sesler duyunca geri çekildi. 21 numaralı odanın kapısı açıldı. Tepeden tırnağa beyazlar içinde bir adam ve bir kadın, üzerinde Ruhun Hakikati Kilisesi motifi olan, sağlam, beyaz bir tabutu tekerlekler üzerinde koridora çıkarttılar. Adamın yanından geçip koridorun diğer ucuna doğru yollarına devam ettiler. 21 numaralı odanın kapısını açık bırakmışlardı. Yatak takımı çıkarılmıştı ve oda boştu.

Rahibe Angela'nın yanına döndü. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Ben göreceğimi gördüm."

Fleming güneş ışığına çıkıp kiralık Taurus'unun yanına gitti, sonra da arabasına atlayıp gerisingeri Golden Gate Köprüsü'ne doğru sürdü. Buraya gelmekle ne elde etmeyi umduğundan tam olarak emin değildi, ama o şey her ne ise yakınında bile değildi.

Atlantik'ten San Fransisko'ya yaptığı ani sıçrayışının ardından Amber'ın Pasifik Tepeleri'ndeki lüks malikânesine gitmişti, ama evde kimsecikler yoktu. O da bir haber var mı diye Peder Riga'yı aramıştı. Onunla direkt konuşamamıştı ama sekreterinden örtülü

bir mesaj almıştı: “Peder Riga endişelerinizi paylaştığını ve size yardım etmek için harekete geçtiğini bilmenizi istiyor.”

“Ne harekete geçmesi? Siz neden bahsediyorsunuz?”

Ama sekreter mesajı ya açıklayamadı ya da açıklamak istemedi. Fleming’in güveninin tazelenmesi şöyle dursun aksine kafası daha beter karışmıştı. Araştırmasının geriye kalan tek durağı bakımeviydi.

Virginia Knight’ın itibarını zedelediğinden şüphesi kalmadığından Amber’a ulaşmak için bulvar gazetesi muhabiri ayağına yatmıştı, ama kimliğini gizlemesi de bir işe yaramamıştı, çünkü Gillian Grant ölmüştü.

Arabasını Golden Gate Köprüsü’ne doğru sürerken kahverengi bir sedanın iki araba gerisinden onu izlediğinin farkında değildi. Gözleri San Fransisko şehir merkezine ve ilerideki Bay Köprüsü’ne odaklanmıştı. Amber Grant’le irtibata geçmesi için elinde bulunan son şansa konsantre olmuştu.

OTUZ ÜÇ

OPTRIX SANAYİ

Resepsiyonistin ses tonu önceden çalışılmış gülümsemesi gibi sıcak değildi. “Dr. Soames Alaska’dan yeni döndü ve korkarım şu anda kimseyi görmek istemiyor.”

Fleming Optrix’in geniş mermer lobisine şöyle bir göz gezdirip CCTV kameralarını ve önlem olarak yerleştirilmiş üniformalı güvenlik görevlilerini fark edince kendini tuttu. “Benim tek istediğim ona burada olduğumu ve onunla ortağı Amber Grant hakkında konuşmak istediğimi söylemeniz. Ben Amber Grant’in doktoruyum ve kendisinin bilmesi gereken bazı haberlerim var.”

Çıtı pıtı sarışının gülücüğü bozulmadı. “Özür dilerim, ama randevunuz yoksa elimden...”

“Neden kulaklığınla ofisine bağlanmıyorsun? Hiç olmazsa sekreterine burada olduğumu haber ver.” Kameralardan biri ona odaklanırken ışığa benzer bir ses çıkardı. Derken görevlilerden biri sallana sallana ona doğru yürümeye başladı. Sanki kendisine verilen talimatları dinliyormuş gibi bir parmağı kulaklığındaydı. Fleming’e gülümsedi: Resepsiyonistinkine benzeyen ortak bir gülümsemeydi bu

Kıbarca, “Lütfen benimle gelir misiniz, beyefendi?” dedi. İri-kırıyım biriydi; Fleming’in boylarında ama daha iri.

Fleming içgüdüsel olarak ağırlığını topuklarına verdi. “Bak,

bela istemiyorum. Benim tek istediğim Bradley Soames'le konuşmak.”

Güvenlikçi boynunu dikleştirerek kulaklığından bir şeyler dinlerken “Anlıyorum, beyefendi,” dedi. Yan yana sıralanmış asansörleri işaret etti; en sondaki siyah camlı kabini gösteriyordu. “Yönetici asansörüyle en üst kata çıkın lütfen. Asansörden çıkınca sağa dönün, soldaki ilk kapı Dr. Soames’in ofisi.”

Fleming şaşkınlığını gizleyemedi. Önce kameraya sonra da yüz ifadesi hâlâ değişmemiş olan resepsiyoniste baktı. Ardından da asansöre doğru yürüdü. Kapılar kapanırken resepsiyonistin cıvı cıvı sesiyle arkasından “İyi günler, Dr. Fleming,” diye seslendiğini duydu.

En üst katın düşmesine bastı. Asansör saniyeler sonra kırkinci katta durdu. Fleming pelüş bir halının üzerine adımını attı. Yuvarlak koridor bomboş ve sessizdi. Bu katın sakinleri hava ve su geçirmeyecek şekilde sımsıkı kapanmış ofislerine yerleştirilmişlerdi. Ofislerin hepsi de kulenin dışını görecek şekilde çemberin dış tarafındaydı.

Biri hariç.

Hafif meşe kapısının üzerinde yalnızca iki kelime vardı. Unvan, mevki ya da vasfı değil; sadece bir isim: Bradley Soames.

Kapıyı açınca uzun boylu, kabarık saçlı, gülümseyen bir kadınla yüz yüze geldi. Kadın ona masasının sağındaki buzlu camdan bir kapıyı işaret etti. “Dr. Fleming, Dr. Soames sizi bekliyor. Şu kapıdan lütfen.”

Soames penceresiz ofisindeki eğri masasının arkasında ayağa kalkarken, “Benden önce davrandın,” dedi. “Sen beni bulmasaydın ben seni bulacaktım. Sana Miles diyebilir miyim? Sen de bana Bradley de lütfen.”

Şaşkınlığını gizlemeye çalışan Fleming Soames'in uzattığı elini sıktı. Adam elini hafifçe sıkımişti; Fleming de aynı şekilde karşılık verdi –elindeki yaraları görmüştü ve canını yakmak istemiyordu. “Beni kapı dışarı etmenizi beklemiyor değildim,” dedi.

Soames güldü. “Ben kimseyi kapı dışarı etmem.” Teklifsizce Fleming’in arkasında bir yeri işaret etti. “Onlar eder.” Fleming loş ışıktaki, yuvarlak ofisin diğer ucunda yerde yatan iki karanlık şekli seçebiliyordu. Aralarında da koca bir kemiğe benzer bir şey vardı. İşte şimdi hafif ilaçlanmış odanın rutubetli ve vahşi kokusunu alabiliyordu. “Ama endişelenmeyin. Dediğim gibi gelmenize sevindim. Oturun. Bir şeyler için.”

Fleming elinde bir kutu kolayla koltuğa oturup ev sahibine baktı. Adamın hal ve hareketleri kafa karıştırıcıydı; görüntüsü ise fotoğraflardakinden çok daha kötüydü. Vücudu çöp gibi incekti ve ışığa maruz kalmış cildi invazif cerrahiyle harap edilmişti. Altın sarısı saçları ve soluk mavi gözleri yara bere içindeki yüzünü daha da bir acayip gösteriyordu sadece. Yine de Fleming korkunç bir zekâsı olduğunu hissedebiliyordu.

Soames ansızın, “Ağabeyinizle ilgili şu talihsiz olay,” dedi, “bunun için hakikaten üzüldüm. Virginia Knight daima politik bir ödlele olmuştur zaten.”

“Nasıl yani?”

“Kabul edelim, o çok iyi bir yönetici ve çok iyi bir koruyucu; bir zamanlar çok iyi bir hekim olmasını da anlarım –ama senin ve benim aksime o bir öncü değil. O risk almaz. O bir politikacı ve sen de onun adını lekeleyecek şeylere duyduğu korkunun bir kurbanısın.” Soames masasının altına uzanıp Londra’dan gelen *The Times*’ı çıkardı. Açık olan dördüncü sayfadaki bir makale yuvarlak içine alınmıştı: ‘Baş nörolog incelenen bir hastanın ölümü üzerine başlatılan soruşturma süresince görevden uzaklaştırıldı.’ Başlığın altında Fleming’in fotoğrafı vardı. Soames, “Herhalde ki VenTec Vakfı’nı duymuşsundur,” dedi.

Bilimle azıcık da olsa ilgilenenler bile VenTec ismini duymuştur. Sır gibi saklanan bu yer hakkında kulaktan kulağa anlatılanlar gerçeklerden çok efsanelerdi: Mesela Vakfın geliştirilmesine yardım ettiği çağır açan optik bilgisayar efsanevi güç Bradley Soames’in dağdaki sığınağında sakladığı süper bilgisayarın yanında solda sıfır kalırmış. Bilgisayar teknolojisinin en ön saflarında, radikal icatlar üzerinde uzmanlaşmış olan VenTec, Opatrix’in ana

laboratuvarlarında ya da önemli müşterilerin işletmelerinde geliştirilip pazarlanmış olan *blue-sky technologies*'in yuvası olarak ünlenmişti. Fleming, "Duydum," dedi. Ciddiyetsiz kabulünden ötürü duyduğu kızgınlığı geçmemiştir. Buraya Soames'i Amber Grant'le ilgili sorguya çekmeye gelmişti ama şimdi savunma pozisyonundaydı.

"Kısa keseceğim, Miles. Bildiğin gibi senin NöroÇevirmen üzerindeki çalışmalarının açgözlü bir hayranıyım. O belki de Lucifer optik teknolojisinin şimdiye dek gördüğüm en iyi tatbiki. Bu nedenle ortağım Amber Grant'i tedavi için size gelmeye ikna ettim. Bu nedenle hatırı sayılır miktarda bir bağışı NöroÇevirmen'in geliştirilmesi için ayırdım. Ama artık sen Barley Hall'da olmadığın için teklifimi geri çektim. Bu Virginia Knight'ı epey kızdırır sanırım." Soames sırttı. "Mesele şu, umuyorum ki Barley Hall'un kaybı VenTec'in kazancı olur. Senden NöroÇevirmen'i geliştirmek için bağışımı ve VenTec'in pek de azımsanmayacak imkânlarını kullanmanı istiyorum."

Fleming ne diyeceğini bilemedi. Victoria'nın, kişiliğine yönelik komplolarından sonra Soames gibi parlak zekâlı birinin onun hakkında böyle olumlu şeyler düşünmesi koltuklarını kabartmıştı. Hem VenTec'teki olanaklar başka bir yerde daha yoktu. Ruh dalga boyu ile ilgili araştırmasına devam etmesinin en iyi yolu buydu. Tabii önemli bir maddeyi saymazsak.

"Bu ilginç bir fikir, Bradley ve şu son durumumdan dolayı da bu teklifin üzerine atlamam gerek ama..."

"Ama ne?"

"Ben buraya iş aramaya değil, Amber Grant'le irtibat kurmaya geldim."

"Neden? O artık senin sorumluluğunda değil ki?"

"Durum bundan daha karmaşık."

"Ne kadar daha karmaşık?"

"Onunla konuşmam gerek. Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin? Bilmesi gereken şeyler var; baş ağrıları ile ilgili şeyler..."

“Neymiş bu şeyler?”

Fleming hikâyeyi baştan sona anlattı. Bitirdiğinde Soames hafif bir ısıklık çalıp ayağa kalktı ve ofisini arşınlamaya başladı. Koruyucu ultraviyole ışınlarını geçirmeyen kapüşonu kazağının üzerine doğru düşmüş ve zayıf omuzlarındaki kamburluk ortaya çıkmıştı. “Bu inanılmaz. Araştırmayı devam ettirmende sana yardım etmeme izin vermelisin. Seni doğru anladıysam bu dalga boyunun geçici bir sapma, zihnin boşlukta kaybolmadan evvel bıraktığı geçici bir iz olduğunu doğrulamaya çalışıyorsun. Çünkü bu ağabeyinin acı çekmediğini ve onu hayatta tutmaya çalışmamakta haklı olduğunu gösterir. Aşağı yukarı böyle, değil mi?”

Fleming Soames’in ona anlattıklarını kavrayışından çok etkilendi.

“Aşağı yukarı.”

Adamın gözleri heyecanla parıldadı. “Büyüleyici. Bu dalga boyu bugüne dek inandığın her şeyden şüphe etmene neden oldu ve sen de şimdi olan bitene bir açıklama getirmek istiyorsun.”

“Sanıyorum öyle, evet.” Mahremiyetine düşkün bir adam olarak kendini bir yabancıнын, en derin korkularıyla ilgili sorularını cevaplamak isterken buluvermişti.

Soames, “Ama saf bilimsel ifadelerle, ruh dalga boyunun ölümünden sonra yaşam olduğunu doğrulamayacağını kanıtlamaya çalışmakla ciddi bir hata yapma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış olmuyor musun?” diye sordu. “Unutma ki bir şeylerin var *olmadığını* kanıtlamak imkânsız gibi bir şeydir. Bir şeylerin var *olduğunu* kanıtlamak çok daha kolaydır.”

Fleming, “Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu. “Yanlış yol da mıyım?”

“Kesinlikle. Başka seçeneğin yok, Miles, eğer huzur istiyorsan. Dalga boyunu kullanarak ölümünden sonra yaşam olmadığını kanıtlamak yerine *olduğunu* kanıtlamak için deliller arasana. Tut ki bulamadin, o zaman en azından kendine büyük ihtimalle öyle bir şey olmadığını çünkü aramak için çok uğraştığını söyleyebileceksin. Ben olsam böyle yapardım.” Soames sustu. “Ama yine de bu stratejinin de bir riski var.”

“Evet, biliyorum,” dedi Fleming. Şimdi aşırı uyarılan zihninin bu yaklaşımı neden dikkate almadığını anlayabiliyordu. “Korktuğum şeyi bulabilirim.”

Soames gülümsedi. “Ama arkanı dönüp gidemeyeceğin kadar muazzam bir şey. NöroÇevirmen araştırmaya şüphesiz devam edeceksin –bir bilim adamı ve bir kardeş olarak.”

“Evet, ama Amber Grant’e ulaşmam gerek. Bunların ona da söylenmesi gerek. Şu anda hiçbir fikri yok. Bu yüzden ona ulaşmaya çalışıyorum.”

“Evet, elbette. Annesi daha yeni öldü ve Amber da biraz kendini dinlemek için gitti. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ve açıkçası bu benim üzerime vazife de değil; özellikle tedavisini tamamlamak için bir aylık izin aldığını düşünecek olursak. Ara sıra beni arıyor ama.” Soames dolaşmayı bırakıp kurtların yanına çömeldi. Dalgın dalgın kısık sesle anlaşılabilir bir şeyler söylüyordu. Sonra tüylerini okşamadan önce kolundaki yaralardan birinin kabuğunu kopartıp daha irice olan kurda verdi.

Fleming yüzünü ekşitti. Kurtların ona aldıracağı yoktu ama varlıkları yine de sinir bozucuydu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Soames, “teklifimi yine de bir düşün. NöroÇevirmen’in daha gelişmiş bir modelini kurmak için ne istiyorsan alacaksın. Ukalılık etmek istemem ama bilgisayar alanındaki en iyiler VenTec’te. Barley Hall’dakinden çok çok daha duyarlı bir NöroÇevirmen geliştirmende sana yardım ederler.” Ayağa kalktı. “İtiraf etmek gerekirse, Miles, KREE8 Sanayi, bilhassa senin teknolojinle ilgileniyor; özellikle de bilgisayar ortamında yaratılmış düşünce kontrollü görüntü ve protezlerin eğitim ve eğlence amaçlı tatbikleriyle. VenTec’ten senin NöroÇevirmen prototipinin geliştirilmiş bir versiyonunu istediler. Ne var ki senin sinirsel dalga boylarına ilişkin fikirlerin olmadan uygulamaya geçmemiz yıllarımızı alır. Ama iş birliğine sadece günler sürer. Karşılığında sen de dalga boy araştırmanı takip edebilirsin; VenTec’in tüm kaynakları elinin altında olarak. Gerçek bilgisayar gücünü arkana alarak neler başarabileceğini bir düşünsene.”

“Barley Hall’daki dosyalarımı ulaşmalıyım.”

Soames zengin ve güçlülerin hafife alan edasıyla elini salladı. “Virginia kolay lokmadır. Onun nasıl çalıştığını ve ne istediğini bilirim ben. Parasını aldığı ve senin bulduğun şeyin getirdiği itibarı paylaştığı sürece ne yaptığınla ilgilenmez bile. Bu konuda bana güven Miles. Barley Hall’dan ihtiyacın olan ne varsa alabilirim.”

“Ya Amber?”

“Şimdi çalışmaya başlayalım. Gelecek sefer Amber beni aradığında siz ikinizi bir araya getireceğim ve sen de onunla konuşabileceksin. İş birliği yapmaması için bir neden göremiyorum. Baş ağrısı sorununu ve Ariel’le olan meselesini çözmesi gerek. Annesini de hesaba katarsak bunu terapi gibi de algılayabilir.” Soames’in heyecanı ortadaydı. “Ne diyorsun, Miles? Keşfettiğin şey inanılır gibi değil. Bunu ilerletmelisin ve sana yardım etme izin vermelisin. Bu tam da VenTec’in teşvik etmek için kurulduğu cinsten radikal bir araştırma.” Masasındaki telefona uzandı. “Fairbanks’e gitmek üzere uçağı hazırlat; Kurum’a gitmek için bir helikopterle birlikte. VenTec’i bilgilendirmene gerek yok; onları ben kendim ararım. Belli başlı şeylere ihtiyacım var. Evet, ona sorarım.” Soames başını kaldırdı, sırtışı öylesine çocukça gözleri öylesine parlaktı ki loş ışıktaki bir an neredeyse yakışıklı göründü. “Eşyalarını toplamak için ne kadar zamana ihtiyacın var, Miles?”

Soames’in heyecanına kapılan Fleming tereddüt etmedi. Bu ümit etmeye bile cesaret edebileceğinin çok ötesindeydi. “Bütün eşyam otoparktaki kiralık arabanın içinde.”

Soames sırtına vurdu. “E hadi o zaman, ne bekliyoruz?”

OTUZ DÖRT

SİYAH BÖLGE GÜVENLİ ALAN

VenTec

Amber Grant ilk kez kendine geldiğinde öylesine büyük bir huzur hissetti ki herhalde öldüm diye düşündü.

Bir el onun elini sıkıyordu. Yanında birinin varlığını hissetti: tanıdık, rahatlatıcı... Tekrar tekrar ölmesiyle ilgili hatırladıkları bile onu rahatsız etmiyordu artık. İçinde bir şeyler değişmişti. Onu kaçırانlar her ne yaptıysa ruhundaki bir tıkanıklığı açmışlardı. Bedenini ele geçirmiş ama zihnini özgürleştirmişlerdi sanki. Artık kendini yalnız hissetmiyordu. Kardeşi yanındaydı: Önceki gibi kapana kısılmış ya da onunla bağlantı kurmak için çabalıyor değildi; onunla kalmayı seçmişti. Annesiyle ilgili endişeleri bile artık daha katlanılabiliyordu; sanki kardeşi onları da paylaşıyor gibiydi.

Artık ilaçların etkisi altında ya da bağlı değildi; kendi üzerinden sağ eliyle Ariel'e dokunmak için uzandı, ama tek hissettiği temiz ve yumuşak çarşafardı. Ariel'in elini çocukluğundaki gibi sımsıkı tutan elini hissedebiliyordu, kardeşinin onu teselli eden, ona güç veren yanı başındaki varlığını duyumsayabiliyordu, ama yatakta yalnızdı.

Gözlerini açınca kendini süslemesiz ve penceresiz sade bir odada buldu. Yatağın uç tarafında bir koltuk, televizyon, sandalye ve masayla bir kullanım alanı mevcuttu. Onun ilerisinde de

bir kapı vardı; arkasındaki banyoyu görebiliyordu. Etrafındaki sadelik, beyaz duvarlar ve gösterişsiz mobilyalar tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Doğrulunca üzerinde beyaz dar bir tulum olduğunu fark etti. Fiziksel olarak bitkin bir haldeydi; sanki daha yeni bir hastalığı atlattmıştı, ama bir kez daha vücudunda olduğu için rahatlamıştı.

Çok tuhaftı. Kendini çaresiz, dehşete kapılmış ve yalnız hissedebilirdi. Ama hissetmiyordu.

Bir ses, “Neredesin?” diye sordu; ses hem onun bir parçasıydı hem de ondan ayrıydı.

“Bilmiyorum,” diye yanıtlayan kendi sesini duydu.

Kalktı, bir şekilde yattığı yeri tanıması gerektiğini hissetti. Ona geçmişte ziyaret ettiği bir yeri hatırlatıyordu. Gidip kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kilitliydi.

Derken banyo kapısının arkasında asılı duran beyaz bornozu ve bornozun göğüs kısmındaki cebin üzerindeki V logosuyla *Şimdiden Geleceğe* sloganını gördü.

Derken beyni kurduğu bağlantılarla canlandı. Kımıldayamazken duyduğu o tanıdık koku ve ses: Felicia Bukowski, Amber’in daha önce vakfı ziyareti sırasında tanıştığı, Bradley’nin gözde bilimcilerinden biri.

VenTec’teydi. Bunun da tek bir anlamı olabilirdi.

Bradley Soames de bu işin içindeydi.

Bu işin arkasında kendi ortağı vardı.

OTUZ BEŞ

ALASKA

Miles Fleming daha önce hiç bu kadar kuzeye gelmemiştir. Üç sene önce o ve Rob Kuzey Amerika'nın en yüksek dağı olan Denali'ye tırmanmak için Alaska'ya gelmişlerdi. Soames'in jeti San Fransisko'dan Fairbanks'e 2500 millik uçuşunda Alaska sıradağlarının üzerinden geçmişti. Oradan da helikopterle Kutup bölgesine: Brooks sıradağları, Prudhoe Körfezi ve Point McIntyre'nin petrol sahasına doğru yola çıktılar.

Soames, "Birazdan Vakfı göreceksin," dedi; helikopterin renkli camının arkasından karla kaplı tepeleriyle bulutları delen dağları işaret ediyordu. "Birkaç mil doğuda Ulusal Kutup Vahşi Yaşam Sığınağı var, ama solundaki dağların büyük bir kısmını büyük babam satın almış. Yıllar yıllar önce denizin altındaymışlar. Deniz taşından meydana geldikleri için yüksek miktarda petrol tortusu içeriyorlar. Büyük babam Alasca Petrol'ü kurdu ama altmış ve yetmişlerdeki büyük petrol grevinden sonra şirketi toparlayan babamdı. Dağı derinliklerine doğru delme yöntemini kusursuz bir hale getirdi. Kendine şüphesiz benimkinin de kaynağını oluşturan bir servet yaptı.

"O öldüğünde Alasca'yu Optrix'i finanse etmek için BP'ye sattım, ama bin hektar kadarını muhafaza ettim. Burayı seviyorum, iklimi tam bana göre. Kasım'dan Ocak'ın başına kadar güneş doğmaz ki bu da benim için ideal. Yazın da, zaten dışarı çıkmam ve yalnızlık da burada hiç sorun değil."

Fleming beyaz taçlı tepelere bakınca vücudunu heyecanın neden olduğu bir ürperti sardı. Dağları görmesi iyiye işaretti; Soames'e eşlik etmek için verdiği ani kararını destekliyordu. Rob'un ruhunun güvende olduğunu garanti edecek bu güzelim dağlardan daha iyi bir yer var mıydı?

Bulutların arasından vadilerden birinin üzerine saplanmış bir dizi kulübe gördü. "Burası mı?"

Soames öyle yüksek sesle güldü ki penceredeki yansımalarından Fleming kurtların başlarını kaldırıp baktıklarını gördü. Sonra Soames nihayet, "Hayır," dedi. Burası vahşi yaşam barınağının korucularının merkezi. Bunları daha terkedilmiş birer yavruyken aldığım yer. Kurumum biraz ileride."

Önlerinde muazzam yükseklikte bir tepe belirdi. Helikopter yükseldi. Fleming kendini birden iyi bir tırmanış için tepenin eteklerini incelerken buldu; açılarını ve her bir bölgeyle nasıl başa çıkılacağını hesaplıyordu. Tepe bir dolu yokuşuyla meydan okuyor gibiydi.

Bir ses düşüncelerini böldü. "İşte VenTec. Soames dağın yassı tepesindeki köşeli payandalarla desteklenen siyah kubbe-yi işaret ediyordu. Muazzam büyüklükteki yapı siyah renkli camlarla kaplanmıştı. Helikopter binanın üzerinden kuzey tarafından çıkıntı yapan çelik bir platformun üzerindeki bir dairedeki kocaman neon ışıklı H harfini gördü.

"Aslında burası bir sonraki dağdaki rafineriyle bağlanması hedeflenen bir petrol kulesiydi." Fleming en alçak tepede, sıkış tıkış bir sürü tamamlanmamış bina, terk edilmiş işleme tesisleri ve metal iskeletler gördü. "Planımız dağların içinden geçerek petrol kulesini rafineriye ve son olarak da ana boru vasıtasıyla kıyıya bağlayacak bir boru sistemine sahip olmağı. Plan tamamlanmadan Alascon'u sattım ve petrol kulesini de blue-sky bilimsel kuruluşa çevirdim. Jeologların demesine bakılırsa galon galon petrolün üzerinde oturuyormuşuz. Ama kara zimbirtının zamanı geçti artık; petrol geçmişte kalmış bir ürün, milyonlarca yıl geçmişte. Ben geleceğin ürünlerini tercih ediyorum."

Helikopter iniş pistine doğru hamle yapınca Fleming'in mi-desi çalkalandı.

Tekerlekler yere değince pervanelerin rüzgârı helikopterin çelik tavanı üzerindeki karları dağıttı. Fleming piste adım attığında sanki vücuduna binlerce soğuk bıçak saplanıyormuş gibi hissetti. Dondurucu rüzgâr kuvvetli esmiyor gibiydi ama delip geçiyordu.

Helikoptere hapsolmaktan kurtulduklarına sevinip dağın karlı eteklerine doğru koşturan kurtları salıveren Soames, "İçeri gir. Burada sıcaklık nereden baksan eksi yirmi iki derecedir," dedi.

Fleming kurtları artık göremese de ulumalarını duyabiliyordu. İki görevli onun ve Soames'in bagajlarını alıp onları vakfın ana kapısına doğru geçirirken, "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

"Kurtlar nereye giderse, herhalde. İstedikleri zaman gelirler istedikleri zaman giderler. Evlerindeler."

Fleming ana lobide, sağında, üzerinde tıbbî semboller ve giyim eşyası sembolleri olan ısı geçirmez camdan kapıyı fark etti. İçindeki son teknoloji ürünü kutupta giyilmek üzere üretilmiş ka-banları, botları, tırmanma gereçlerini ve malzeme dolaplarını görebiliyordu –burası, içinde tahliye durumunda gerekli olabilecek tüm giysilerin, tıbbî ürünlerin ve erzakın olduğu bir kurtuluş odasıydı. Kapının yanındaki duvarda VenTec'in beş ayrı bölümünü gösteren renkli bir planı vardı: farklı yönlere uzanan dört bölge ve ortalarında da kırmızı ana bölge.

"Hadi, Miles," dedi Soames, "sana önce odanı sonra da et-rafi göstereyim."

OTUZ ALTI

KIRK DAKİKA SONRA

VenTec

Fleming kulaklarını ovuşturup duruyordu; cınlama Kurum'un içinden mi geliyordu yoksa onca saat uçuşun ardından yorgun düşen kendi beyninden mi, merak ediyordu.

Soames mavi bölgeyi gösteren okları takip ederek Fleming'e beyaz bölgeyi geçirirken, "Odan iyi mi?" diye sordu.

"İyi." Fleming'in beyaz bölgedeki odası lüks değil de kullanışlıydı, ama içinde ihtiyacı olan her şey vardı. "Dikkatimi çekti, telefon dışarı aramaya kapalı."

"En önemli nedeni güvenlik. Burada gizli araştırmalar yürütüyoruz, bu yüzden de dış bağlantıların minimumda tutulması gibi bir anlayış söz konusu. Hem bu dikkatlerin dağılmasını da engelliyor. Yine de iletişimden tamamen yoksun sayılmazsın. Her bölgenin, içlerinde acil durumlar için uydu telefonlarının olduğu kendi iletişim odaları var. Bir de doğal olarak veri yüklemeleri için tam modem erişimimiz var. Senin için bir sakıncası mı var?"

"Aslında yok, hayır."

"Tamam. Burası beyaz bölge. Olanaklarının çoğu ortada. Burası komünal alan; diğer tüm beyaz koridorlar gibi burası da Kurum'daki herkese açık. Burada da laboratuvarlar var ama asıl gizli olan çalışmalar renkli bölgelerde yapılır ve her bir renkli bölge bir diğerinden ayrılır. Burada Çin setlerimiz vardır ve sektörler arası güvenlik ciddiye alınır."

Mavi bölgeye açılan buzlu camlı bir kapıya geldiler. Soames disk yuvasının bitişiğindeki parmak pedini işaret etti. “Yalnızca ben bütün bölgelere girebilirim. Bu ped bir DNA tarayıcısıdır, derinin incecik bir tabakasını alır ve bu tabaka benim DNA’mla –ama sadece benimkiyle– eşleşirse kapılar açılır.” Ellerini kaldırıp parmaklarını yelpaze gibi açtı. “Benim iskelet anahtarlarım. Sahipliğin kendine özgü ayrıcalıkları vardır.”

Cam kapının ilerisini işaret etti. “Mavi bölgede esasen VR çalışmaları üzerinde duruyoruz. Müşterilerimizin çoğu işlerini nasıl bir üst seviyeye çıkarabileceklerini görmek için bilim adamlarımızla ve bilgisayarlarımızla çalışmak için buraya gelir. KREE8 ile ilgili her şeyi biliyor musun?”

Fleming evet anlamında başını salladı. “Elbette.” KREE8 hologram iletişim teknolojisi ve aralarında ölmüş olan yıldızlarının da bulunduğu ilk sanal sinema oyuncularını yaratmasıyla ünlenmişti. Daha geçen yıl bilgisayar ortamında yaratılmış bir Marilyn Monroe George Clooney’nin karşısında oynamış ve film son on yılın en yüksek gişe hasılatını elde etmişti.

“Şey,” dedi Soames, “KREE8’in VenTec’i fiilen R ve D departmanları olarak kullandıklarını söyleyerek çok fazla ticarî sırrı açık etmiş olmam sanırım. Tahminimce yeni ürün programlarının yüzde sekseni mavi bölgedeki bu cam kapının ardından geliyor.”

Soames durup koridordan aşağı, kararlı adımlarla onlara doğru gelen zayıf şahsiyeti gösterdi. Boynundaki minik kırmızı çiy saymazsak, bronz tenli, simsiyah atkuyruklu adam siyahlar içindeydi: balıkçı yaka kazak, pantolon ve rugan ayakkabılar. Fleming onu basında gördüğü resimlerinden tanıdı.

“Ah, iyi insan lafın üstüne gelir,” dedi Soames. “Miles, Frank Carvelli’yle tanış, KREE8’in yöneticisidir kendisi.”

Carvelli gülümsedi, ama gözlerinin etrafındaki yumuşak, parlak deri neredeyse hiç kırışmadı. Fleming estetik bir operasyon geçirmiş olduğunu tahmin ediyordu, ama emin olamayacağı kadar belirsizdi. Carvelli, “Dr. Fleming, ben NöroÇevirmen’inizin büyük bir hayranıyım,” dedi.

“Teşekkürler.”

Soames ona, “Miles bize KREE8 sürümünü geliştirmek için yardım etmeye razı oldu,” dedi.

Carvelli ve Soames arasında bir bakışma oldu ve Carvelli kaşlarını kaldırdı; Fleming bunu şaşkınlığına yordu. “Gerçekten mi? Bu harika.” Saatine baktı. “Kusura bakmayın, bir toplantım var da.”

“Sorun değil, Frank. Ben Miles’a her şeyi özetlerim.”

Carvelli nazıkçe, “Bize yardım edeceğiniz için hakikaten çok mutlu oldum. Yakında konuşacağımızı umuyorum.”

O mavi bölgeye doğru gözden kaybolunca Soames Fleming’e dönüp ona çarpık bir gülüş fırlattı. “Sen benim için parlak bir zafersin. Frank’e senin uzmanlığına ihtiyacımız olduğunu söylediğimde senin yardım etmeye asla yanaşmayacağını iddia etmişti.”

“Ben mavi bölgede mi çalışacağım?”

“Hayır, çünkü orada Frank’in paranoyaklık ettiği başka projeler var. Ama asıl önemlisi ben senin kendine ait bir alanın olsun istiyorum, böylece rahatsız edilmeden dalga boyun üzerinde çalışabilirsin. Hadi, turumuzu bitirelim de sana çalışma yerini göstereyim.”

Soames ters yöne döndü, ana bölgedeki adımlarının üzerinden tekrar geçerek Fleming’i beyaz bölgeden yeşil bölgeye götürdü. “Orada daha çok yönetimle ilgili işleri hallederiz,” dedi. “Yalnızca kendi yönetimimizle ilgili olanları değil ama.”

Ana dairenin çevresinden dolaşıp yollarına devam ettiler. Fleming Soames’in arkasından kırmızı bölgenin tepesine ve siyah bölgenin dibine kadar gitti. İki kez üzerlerindeki beyaz gömlekleri resmî üniformalarıymış gibi duran bilim adamlarının yanından geçtiler. İkisi de şöyle bir gülümsemiş, bir şey söylemeden yürüyüp gitmişlerdi. Böyle sessiz bir çalışma ortamında boş gevezeliğe yer yoktu. Arka plandaki ileri teknolojiye rağmen yoğun çalışmanın neden olduğu derin sessizlik ona Roma’daki Cizvit genel merkezine yaptığı ziyareti anımsatmıştı.

Soames kare şeklindeki bir geçitte durdu. Solunda, siyah bölgeyi gösteren siyah oklar vardı. Sağında da üzerinde *Yetkili Personel Harici Giremez. Göz Koruyucu Takmak Zorunludur* yazıları işlenmiş camdan güvenlik kapısıyla korunan merkez asansörünü gösteren kocaman kırmızı bir ok vardı. Fleming'in VenTec'e ilk girişinde fark ettiği cansız vızıltılar burada daha yüksekti.

"Kırmızı bölge," dedi Soames. Elini ceketinin cebine sokup saydam plastik bir zarf çıkarttı. Zarfta, ortasında kırmızı bir ok bulunan gümüş rengi bir disket vardı. Disketi Fleming'e verdi. "Bu senin taşınabilir disketin. Kalacağın yer de dahil beyaz bölümlerin tümüne ve çalışacağın kırmızı bölgeye girmeni sağlar. Bu disket sana özeldir ve burada yaptığın her şeyi kaydeder – açtığın her kapıyı, sipariş ettiğin her yemeği, kullandığın her bir cihazı ve ayniyat mevcudundan aldığın her tüketim maddesini kaydeder. Onu kaybetmemeye çalış." Kapıdan uzaklaştı ve Fleming'e disketi kilit mekanizmasına yerleştirmesini işaret etti.

Fleming teklifsizce, "Siyah bölgede ne var?" diye sordu, ama krallığıyla ilgili diğer her konuda fazlasıyla açık olan Soames'in bundan bahsetmemesi onu şaşırtmıştı.

Soames'in yüzünden tuhaf bir ifade gelip geçti; sanki paylaşmaya can attığı bir sırrı vardı da paylaşamıyordu. "Belki, sonra," dedi. "Gel. Sana çalışacağın yeri göstereyim. Kırmızı bölge sırf bilgisayar gücüne tahsis edilmiştir ve medaniiftiharına ev sahipliği yapar."

Fleming bir kez daha siyah bölgeyi gösteren işaretlerden tarafa baktı ama bir şey söylemedi. Diskini kırmızı bölge kilidine yerleştirdi ve asansörün kapısı açılınca içeri girdi. Döşeme kalın buzlu camdandı ve altındaki parlak hatta neredeyse kör edici ışıkla aydınlatılmıştı. Vızıltılar belirgin şekilde artmıştı; ışıktan geliyor gibiydiler. Sonra azalmaya başladılar.

Soames kazağının kollarını aşağı indirdi. Fleming kolların bittiği yerin nasıl eldiven şeklini aldığını gördü; Soames bunları ellerine geçirdi, cildinin herhangi bir yerinin açıkta kalıp kalmadığını kontrol etti. Başını ve yüzünü kapattı ve renkli camlı bir

gözlük taktı. “Oradaki ultraviyole ışınlarını etkisiz hale getirmenin bir yolunu henüz bulamadım,” deyip asansörün kapısının yanındaki rafta duran aynalı bir göz koruyucuyu alarak Fleming’e uzattı. “Işık senin cildine zarar vermez ama bunu taksan iyi olur.”

Asansörün kapısı açıldığında da büyük bir ışık dalgası tarafından karşılanınca Fleming göz koruyucunun arkasından gözlerini kısarak baktı. Gözlerini kırptırarak Soames’in arkasından dışarı çıktı. İlk başta hiçbir şey göremiyordu; parlaklık gözlerini kamaştırmıştı. Aklına Amber Grant’in ölüm tasviri gelmişti; ışığın bir parçası olma, onu meydana getiren fotonlarla bir olma... Ama hemen sonra diğer duyuları da açığa çıktı. Vızıltı artık geri fondaki bir dikkat dağıtıcı değil tarif edilebilir bir sestti. Havadaki ısı ve statğin kokusunu alabiliyordu; sanki birazdan bir fırtına kopacaktı.

İğneler batan göz bebekleri aşırı ışığa alışmış, çevresindekileri algılamaya başlamıştı. Beyni gördüğü şeyi yorumladığında Fleming birinin hayretle soluğunu tuttuğunu duydu. Soluğun kendi ağzından çıktığını fark etmesi biraz zamanını alacaktı.

OTUZ YEDİ

KIRMIZI BÖLGE

Fleming kendini silindir bir bölmenin etrafını çeviren dolambaçlı bir makas köprüsünün üzerinde buldu. Dimdik yokuş göz kamaştırıcıydı. Ama asıl soluğunu kesen aşağıdaki görüntüydü.

Çekine çekine makas köprüünün tırabzanına doğru gitti, eğilip silindir şeklindeki dipsiz kuyunun ortasına baktı. Yaklaşık üç metre çapında, minik bir güneş gibi parlayan bir ışık topu havada asılı duruyordu. Titreşip vızıldayan kürenin etrafını çeviren duvarda renkli camlı pencereler vardı; pencerelerin ardında da laboratuvarlar ve santraller.

“Burası da ne böyle?”

“Şu anda dağın içindeyiz; babamın, zamanında petrol için açtığı sondaj deliğinin içinde. Ta aşağılarda, belki de kilometrelerce aşağıda, kapatılan, el atılmamış petrol stoku var. Aşağıdaki laboratuvarları yerleştirmek için çapını bu üst kısma kadar büyüttüm. Amaçladığım şeyler için birebir: mahremiyet ve emniyet –bundan iyisi can sağlığı.” Eğilip topu işaret etti. “O benim bebeğim, tüm optik bilgisayarların anası. O Son –nihai– Bilgisayar. Göz açıp kapayınca kadar kısa bir süre içinde yığınla bilgiyi özümseyip işleyebilir. Dünya çapındaki ağda köşe bucak yeni bir şeyler arayıp bulduklarını neredeyse limitsiz olan ışık belleğinde depolar. Miles, yarın dünya yıkılsa bildiği hemen her şey veri ve bilgiyle kodlanmış uçsuz bucaksız kuantum sisteminde

güvende olacak. Bu aşağıımızdaki beyin herhangi bir bilgiye ışık hızıyla ulaşabilir. Bu Ana Lucifer, gerçek ışık taşıyıcısı –yoksa ilim mi demeliyim?”

Fleming konuşmuyordu; huşu içinde gözlerini titreşen küreye dikmişti. Soames utangaçça güldü. “Çalışma arkadaşlarımdan bazıları yaradılışımdan dolayı bana takılırlar. Onlara şu eski hikâyeyi hatırlatıyormuşum –hani bilirsin şu evrendeki her şeyi bilebilecek ve zihnini kemiren bir soruyu yanıtlayabilecek güçte bir bilgisayar yapmakla kafayı bozmuş çılgın bir dâhiyle ilgili hikâye. Adam tüm dehasını, parasını ve zamanını harcayarak nihayet bu süper bilgisayarı yapar ve yaradılışının daha ilk gününde bilgisayara sorusunu sorar: ‘Tanrı var mı?’ ”

Soames aşağıdaki parlak yaratığa baktı.

Gözlerini toptan ayıramayan Fleming, “Bilgisayar ne demiş?” diye sordu.

“Başta hiçbir şey söylememiş; bilim adamı da sorusunu yinelemiş. ‘Tanrı var mı?’ Derken süper bilgisayar en sonunda cevap vermiş: ‘Artık var.’ ”

Fleming kibarca tebessüm etti.

Soames fısıltıyla, “Bu gücü senin NöroÇevirmen’inde kullandığımızı bir düşünsene,” dedi. “Yalnızca bu dünyadaki şeyleri değil ötesindekileri de keşfetmek, buradan ayrılmış olanların zihinleriyle iletişim kurmak için kullanabildiğimizi. Kardeşinle olduğu gibi kısa bir an için değil, süresiz ve istediğin zaman. Ölmüş birilerine istediğin soruları sorabilirsin. Ölümün peçesinin ardında neler olduğunu sorabilirsin. Cennet ya da cehennem var mı? Sevdiklerimiz acı çekiyor mu? Hatta belki de Tanrı’nın aklından geçenleri bile bilirsin.”

Fleming’in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Buraya ruh dalga boyuna bir açıklama getirmeye, onu ölmekte olan beynin son çırpınışları diye akla uygun hale getirmeye ve öteki dünya diye bir yer olmadığı inancını pekiştirmeye –o olmadan Rob acı çekmeyecekti– gelmişti, ama burada bu katiliğe tutunmak çok zordu. Önüne serilen sınırsız olanakların çarpıcı görüntüsü başını

döndürmüştü. O anda hiçbir şeyin imkânsız olmadığını hissetti: ne bu dünyada ne de diğerinde.

Derken Soames'in yanında dikilen iki kişinin farkına vardı. biri uzun boylu, siyah, seyrek saçlı bir adamdı; göz koruyucusunun arkasında metal çerçeveli gözlükleri vardı. Alnı kırıkmıştı ama göz çevresi derisi pürüzsüzdü; sanki hayatı boyunca hep kaşlarını çatmış, hiç gülmemişti. Diğer bir kadındı. Üzerindeki beyaz dar tulum muntazam vücut hatlarını ortaya çıkartıyordu. Saçları topuz yapılmıştı. Çıkık elmacık kemikleri ve soluk mavi gözleriyle çok güzeldi. Fleming kendini onun soğuk güzelliğini Amber Grant'in egzotik sıcaklığıyla karşılaştırırken buldu.

Soames "Asistanlarıyla tanış," deyip ona Dr. Walter Tripp ile Dr. Felicia Bukowski'yi, yazılım ve donanım uzmanlarını tanıttı. "Seni temin ederim ki," diye devam etti, "bu iki hoş bilimci her iki alandaki sözde uzmanları da gölgede bırakır."

Fleming tokalaşırken Bukowski'nin hiç kırpmadığı gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadığını fark etti.

Soames hafifçe gülümsedi. "Daha önce de bahsettiğim gibi biz ve müşterimiz KREE8 bir süredir buluşunu geliştirmeyi düşünüyoruz. En gelişmiş prototipimiz mavi bölgeden köprüünün altındaki bir laboratuvara taşındı. Donanımın büyük bir kısmı tamamlandı. Dijital-analog dönüştürücü daha önce kullandığından daha iyi olmalı; sinirsel sinyal dönüştürücüsü de öyle."

Tripp, "Kesinlikle," diye teyit etti. "Esasen biz bir yandan patent ihlalinin kaçınarak sizin NöroÇevirmen'inizi belli gelişmelerle yeniden yapılandırmaya çalışıyorduk."

"Koltuklarım kabardı," dedi Fleming.

Bukowski, "Ama elbette, sizin uzmanlığınıza ve insanın sinirsel sinyalleri ile ilgili yıllardır biriktirdiğiniz dosyalara ihtiyacımız var," diye atıldı. Sesi şaşırtıcı derecede pürüzsüz ve yumuşaktı; Fleming'e Harvard'da geçirdiği seneler boyunca duyduğu Boston aksanını hatırlatmıştı. "Veri girişleriniz cihazımızı uygun şekilde ayarlamamız için hayati öneme sahip; ancak bu şekilde her bir sinirsel sinyali ayrı beyin dalgaları ya da dalga kombinasyonu diye doğru olarak yorumlayabilir."

“Eğer Bradley’nin söylediği gibi Barley Hall’daki dosyalarının hepsine ulaşabilirsem bu dediğiniz çok kolay.”

Bukowski, “Bütün dosyalarınız ulaşılabilir durumda,” dedi ve hepsini asansöre doğru geçirdi. Bir düğmeye bastı ve kabin aşağı inmeye başladı. “Ne zaman isterseniz kontrol edebilirsiniz.” Kapılar açıldı ve Bukowski Fleming’i etkileyici bir laboratuvara soktu; küre solunda, camın arkasında titreşiyordu.

İki NöroÇevirmen’i tanıdı; gerçi onun Barley Hall’daki prototipinden oldukça farklı görünüyorlardı. Bu çok daha usta işiydi: Dokunmatik, entegre plazma ekranı tutan biçimli köşeleri olan saydam mavi bir küpün içinde bir küre görünüyordu. Cihaz Fleming’in gömme hoparlörlü prototipinden en az yüzde oranda daha büyüktü. Bir de hatırı sayılır ölçüde daha güçlü.

Fleming, “Neden iki tane?” diye sordu.

“VenTec politikası,” dedi Soames. “Biz daima prototipleri çiftler çiftler üretiriz –böylece yedeğimiz olur.”

Fleming başını kaldırmış cihaza bakarken, “Çok güzelmiş,” dedi. Arka tarafında iki adet kabloşuz kızıl ötesi konektör vardı; Fleming böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Soldakinde ‘alıcı’ sağdakinde ‘iletici’ yazıyordu. “Bu bağlantı noktalarını çıkartmadım ama. Yeni bir çeşit iletişim sensörü mu?”

Tripp onu hafife alır gibi bir tavırla omuzlarını silkti. “Sayılır. Onları sadece NöroÇevirmen’in bizim optik ağ sistemimizle uyumlu olduğundan emin olmak için koyduk.”

“Bak, Miles,” dedi Soames. “Kendi mankenimizi bile yaptık.”

Fleming dönünce kapının yanında dikilen gerçek ölçülerdeki mankeni gördü. Tıpatıp Brian’a benziyordu. “Çok etkilendim, Bradley, ama bir parça da korktum. Sizler ne zamandır benim çalışmamı kopyalyorsunuz?”

Soames herhangi bir utanma belirtisi göstermeden, “Yaklaşık bir yıldır,” dedi. “Hatırlarsan geçmişte seni buraya almak istemiştik. Sen bize katılmayınca biz de kendi düşünce kontrolü sistemimizi geliştirmek zorunda kaldık.” Gülümsedi. “Hem *senin* icadının temelinde Lucifer var: *bizim* icadımız. Geliştirme

yolunda bu kadar ilerlemiş olduğumuz için memnun olmalısın: Bu senin araştırmanı kolaylaştıracak.”

Koruyuculuğun incecik sesi zihninin bir köşesinde yankılanıyordu ama Fleming onu susturdu.

Soames ona baktı. “Evet?”

Fleming geri gideceğine ileri gitmeye karar verdi. “Evet, ne zaman başlıyoruz?”

“Ben başladığımızı sanıyordum,” dedi Soames.

OTUZ SEKİZ

BİR SAAT SONRA

MAVİ BÖLGE

Xavier Accosta, birkaç yüz metre ileride, mavi bölgenin sanal gerçeklik ortamı süitinde ayakta dikiliyordu; başındaki ve vücundaki her bir şekil ve kas grubunun üzerinde durup her birini tanımlayan elektrotlarla donatılmış daracık bir tulum giymişti. Sağındaki büyük bir ekranda, noktalardan meydana gelmiş bir animasyon şekil her hareketini yansıtan elektrotların pozisyonlarını gösteriyordu. Odada mat siyah renkte ses, işitsel ve dijital video yakalama aygıtı ve bir dizi beyaz renkte optik bilgisayar konsolu vardı.

Bilgisayar başındaki Carvelli bir duvardaki geniş ekrana, bir kendi ekranına bakıyordu. “Koşu bandında yürüyebilir misiniz lütfen, Papa Hazretleri?”

Virginia Knight, “Ona bu kadar yüklenmemiz şart mı?” diye sordu. Monsenyör Diageo’nun yanında durmuş hazırlamış olduğu oksijen tüpünü kontrol ediyordu. “Solunum sistemi zayıf. Zorlanmaması gerek.”

Carvelli başını kaldırıp özür diler gibi gülümsedi. “Anlıyorum ama gerçekçi olması için her hareketi bilgisayara kaydetmeliyim.”

Accosta yüzünü ekşitti: Alaska’ya geldiğinden beri acısı daha da artmıştı. Oksijen maskesine uzanıp derin bir nefes aldı: Tatlı, saf havayı hastalıklı ciğerlerine çekti. “Sakin ol Virginia. Frank ne gerekiyorsa onu yapıyor sadece.”

Knight iç geçirdi. “Acele etmeyin yeter ki. Rica ediyorum.”

Carvelli yanındaki bilyalı *mouse*’u kullanarak yeni düzeltmeler yaparken, “Bitirdik sayılır, zaten,” dedi. “İhtiyacımız olan tüm yüz ifadelerini yakaladık. Kol hareketini son seferki gibi tekrar yapar mısınız lütfen?”

Accosta kendisine söylendiği gibi tüm hareket çeşitlerini yaptı: Dirseklerini büktü, kollarını uzattı, her bir kasını çalıştırdı, ardından parmaklarını oynattı.

“Harika, Papa Hazretleri. Nasıl görüneceğine bakmak ister misiniz?”

Accosta bu teknolojinin Hollywood’da yarattığı harikaları duymuş olsa da hâlâ en son halinin ne kadar gerçekçi görüneceğinden emin olamıyordu. Carvelli geçen yazın en iyi gişe yapan filmlerinin sanal oyuncular kullandıklarını ve izleyicilerin onları gerçeklerinden ayıramadıklarını anlatmıştı. Film yıldızlarına ödenen, her geçen gün artan fahiş ücretler ve optik bilgisayar teknolojisiyle mümkün kılınan kusursuz dijital efektler göz önünde tutulduğunda sanal oyuncular artık geçerli bir alternatif.

Carvelli ekranındaki üç butona tıkladı ve saniyeler içinde büyük ekrandaki animasyon görüntü, üzerinde yalnızca iç çamaşırını olan bir adama dönüştü. Accosta bunun kendi vücudu olduğunu anlamıştı ama asıl üzerindeki kabanın netliğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ekrandaki adam oydu –sanki aynaya bakıyormuş gibiydi.

“Gördüğünüz şey, Papa Hazretleri, yaşa göre ayarlanmış fiziksel genetik profilinizden alınmış birleşik bir görüntü –yeni tamamladığım hareket taramaları ve daha öne çektiğimiz dijital fotoğraflarınız. Böylesi belirgin bir benzerliği yakalamamıza olanak sağlayan da dijital fotoğrafçılık. Yukarıda gördüğünüz yüz, genetik yapınız ile milyarlarca piksellik yüksek çözünürlü, dijital görüntünüzün bilgisayar ortamında yaratılmış bir amalgamı. Yönettiğimiz hareket egzersizleri görüntünün tüm yüz kaslarınıza uymasını ve doğal davranmasını sağlıyor. Şimdi seyredin.” Gözleri ekrana kilitlenen Accosta ekrandaki görüntüsünün giyindiğini gördü. Ayaklarında çoraplar belirmiş, sonra ayakkabılar

ve kırmızı cübbesi, takkesi ve gerdanlığıyla biten kat kat giysileri... Hatta görev yüzükleri bile parmaklarında idi.

“Bu inanılır gibi değil,” dedi.

Carvelli'nin gözlerinin içi gülüyordu. “Tüm saygımla söylemek isterim ki Papa Hazretleri, bunu çok daha etkileyici bulacağınızdan kuşku yok.” Bir düğmeye basıp odanın arka tarafında vızıldamaya başlayan yatay olarak yerleştirilmiş, bir metrelilik, siyah mineli diskin üzerindeki küçük, kırmızı akım doğrultucu lambayı yaktı. “Isınması biraz zaman alıyor.”

Kırmızı yeşile döndü.

Derken pedin üzerinde bir görüntü belirdi; görüntü sanki görünmez bir el tarafından çiziliyormuş gibi bütün olarak çekilmiş lazer çizgilerle yukarı doğru çıkıyordu. Bu seferki, ekrandaki görüntünün baştan aşağıya kızıl ihtişamına bürünmüş kopyasıydı. Ama bu iki boyutlu bir ekran görüntüsü değildi: Bu gerçek bir insandı. Sanki Accosta donmuş, siyah diskin üzerinde duruyordu. Aynı kıyafetler içinde, kendi kendini onun yanında dikilirken görse farkı kendisi bile söyleyebilir miydi, bilmiyordu.

Derken Carvelli yanındaki monitöre dokundu.

Ve Accosta görüntüsünün canlanmasını izledi.

İlk olarak incelikleri fark etti: nefes alıp verme, göğsün yavaş yavaş inip kalkması, dudakların hafifçe aralanması... Derken ağır göz kapakları kırıştırdı ve ağızda bir gülümseme belirdi.

Accosta kendini kopyasını taklit ederken bulunca çok şaşırdı; sanki kendisi aynadaki görüntüyü. Bu tıpkı yansımasına bakmak gibiydi, ama hareketlerinin üzerinde herhangi bir denetime sahip değildi. Görüntü ona doğru gelince Accosta gayriih-tiyarı geri çekildi.

Carvelli, “Görüntü holo-pedin sınırları dışına çıkamaz,” diye teminat verdi. “Bilgisayar operatörü ne derse onu yapar ama yalnızca pedin üzerinde. Ne düşünüyorsunuz, Papa Hazretleri? Görüntünüzü beğendiniz mi? Sonuçta ebediyet uzun bir zaman demek.”

Accosta ileri doğru yürüyüp elini uzattı; neredeyse hayaletle dokunacaktı; benzerlik onu hipnotize etmişti. Bu –esas itibarıyla–

oydu. Ama bu vücut bulan şey, eriyip giden bedeninin yeniden hayat bulan hali, asla bir hastalığa ya da ölüme yenilmeyecekti. “Evet,” dedi iç geçirerek, “memnunum.”

Sonra hologram birden hareket etti; Accosta onun gülümseyip önünde diz çökmesini seyretti.

Carvelli, “Onu kutsamak ister misiniz, Papa Hazretleri?”

Accosta şaşkın şaşkın, “Evet,” dedi ve ellerini uzatıp hayaletin başının üzerine koydu, orada herhangi bir cisim bulamayınca çok şaşırdı. “İyi ama konuşabilmesi lazım. Sesi ne olacak?”

“*Sesim* demek istediniz herhalde?” dedi arkasındaki Knight.

Accosta başını salladı.

Carvelli holo-pedin arkasındaki işitsel aygıt sırasını ve iki mikrofonu işaret ederek, “Bir sonraki planımız da bu,” dedi.

OTUZ DOKUZ

ÜÇ GÜN SONRA, 23.18

BEYAZ BÖLGE KANTİNİ

“Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim, Miles. Son birkaç gündür iyi uyuyabiliyor musun?”

Miles başını Sezar salatasından kaldırıp Soames’e bezgin bezgin gülümsedi. “Yo, pek değil. Ama bunu yedikten sonra odamda devrilip en az sekiz saat uyuyacağım.” Geç olmuştu. Tripp ve Bukowski saatler önce odalarına çekilmişlerdi. Neredeyse yemek yiyemeyecek kadar yorgundu.

Soames yanına oturdu. Kendi tepsisinde bir kâse dolusu meyve, bir kutu kola ve bir ekmek vardı. Gelişmelerle ilgili Fleming’le hasbihal etmeye pek hevesli bir hali vardı. “Ee, ne haber?”

“İyilik.”

“Walter ve Felicia sana yardımcı oluyorlar mı?”

“Tabii.” Hatta Felicia bazen fazla yardımsever oluyordu.

“Walter bana manyetik optik diskleri tamamladığınızı söyledi.”

“Sana ve Frank’e yarın için küçük bir demo hazırladım.”

Soames’in gözleri parladı. “Harika. İyi iş çıkartmışsın.”

Fleming gülümsedi. Sadece üç gün içinde kaydettikleri ilerlemeden memnundu.

Fleming’in şu an bulunduğu noktaya varması altmış saatten fazla bir zamanını almıştı: Yalnızca yemek yemek ve birkaç saat kestirmek için durmuşlardı. Düşündüğü gibi bembeyaz, krom

laboratuvardaki donanım harikaydı. NöroÇevirmen de Barley Hall'da geliştirdiği prototipten çok daha iyi. Soames sözünü tutmuş ve Barley Hall'un veri tabanından dosyalarını indirmişti. Başında Düşünme Başlığıyla saatlerce mankenin önünde, en basit işleri bile tayin eden karmaşık sinirsel sinyalleri doğru bir şekilde çözmesi için NöroÇevirmen'i ayar etmeye çalışmıştı. Cihazın göz hareketleri yorumuna ince ayar yapmak bile altı saatlerini almıştı.

Bu ilk düzeltmeler başarılı bir şekilde tamamlandıktan sonra diğer vücut hareketleri de hemen arkasından geldi. Gerekli ayarlar yapıldıktan sonra bu NöroÇevirmen öyle hızlı hale geldi ki düşünceyle eylem arasında zaman farkı kalmadı. Kaşını kaldırmayı aklından geçirse manken de aynıını yapıyordu. Katıksız soyut düşünce dünyası için kusursuzdu.

Yine de hareket kontrolü, düşünce yoluyla konuşmayı yorumlama gibi daha meşakkatli bir işe oranla kolay bir başlangıç olmuştu. Yine en baştan başlamış, temel sözcük dağarcığını gözden geçirmiş, acil sorunları emirlerini titizlikle yerine getiren Tripp ve Bukowski'ye bildirmişti. Bilgisayarın sinirsel ağı alana kadar ağır ağır kelime dağarcığını zenginleştirmişti.

O akşam erken saatlerde Tripp ve Bukowski istirahatata çekilince Fleming Düşünme Başlığını takıp son bir kontrol için NöroÇevirmen'i çalıştırmıştı. Ekranı aşağı yukarı kaydırırken monitörde yükselen standart beyin dalgalarını fark etti: alfa dalgaları, mu dalgaları, theta, beta dalgaları ve diğerleri. Her şey yolunda gibiydi. Kaydedilen dalga boylarının hepsi karşısındaydı.

Biri hariç.

NöroÇevirmen geliştirildiğine ve artık çalışır durumda olduğuna göre Fleming Barley Hall dosyalarından Amber Grant'in, benzersiz dalga boyuyla birlikte sinirsel taramasını indirebilirdi. O bunu yapıp NöroÇevirmen'in yanına dönene kadar ekranın en üst kısmında, diğer dalga boylarının yüksek megahertzli bantlarının üzerinde süzülerek yükselen yeni bir çizgi belirmişti. Ruh dalga boyunu incelemeye başlayalı birkaç saat olmuştu ve o şimdiden kaçınılmaz bir sonuca varmıştı.

Soames, “Nasılsın?” diye sordu.

“Yorgunluktan ölüyorum.”

“NöroÇevirmen’i kastetmiştim.”

“Çok iyi. Yarın görürsün.”

Birkaç dakika sessizce oturdular: Fleming salatasını yiyor, Soames kolasını içip meyvelerinden atıştırıyordu.

Derken Soames, “Şu senin ruh dalga boyundan ne haber?” diye sordu. “Diğerlerine de bahsettim; ağızları açık kaldı. İlgilenecek fırsatın olmadı mı daha?”

Fleming kaşlarını çattı. Ruh dalga boyundan yalnızca Soames’e söz etmişti ve diğerlerini işin içine katıp katmamak konusunda pek emin değildi.

Soames bunu yüz ifadesinden anlamıştı. “Yardım etmek istiyorlar. Burada dostlar arasındasın. Carvelli zeki bir adamdır; Walter ve Felicia da aptal sayılmaz. Fikirlerini sınamak için bizleri kullan. Biz bunun içi buradayız.”

Fleming rahatlamıştı: Endişelerini paylaşmak ve onların kolektif zekâsını ve deneyimlerini kullanmak iyi olurdu. “Teşekkürler.”

“Ee, ilgilenecek fırsatın oldu mu?”

“Biraz. Daha erken ama şimdiden çözmem gereken iki önemli sorun var.”

“Anlatmak ister misin?”

Fleming bunu yapamayacak kadar yorgundu. “Fikrini almak isterim. Gerçekten ama şimdi değil.” Masadan kalktı. “Kusura bakma ama ayakta uyuyorum. Devrilip yatacağım. Yarın konuşsak, demodan sonra.”

“Tabii ki.” Soames ayağa kalkıp elini Fleming’in omzuna koydu. “Biraz uyu, Miles. Yarın büyük bir gün olacak gibi.”

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE

Soyunup yatağa giren Fleming başını yastığa koyar koymaz uyumuştı.

Ama saatler sonra, Amber Grant Fleming'in Rob ve Jake'i gördüğü rüyalarına dadanmıştı. Kulağına bir şeyler fısıldıyor, uyluğunu okşuyordu; dokunuşları öylesine hafif öylesine hisliydi ki tüyleri diken diken olmuştu. Soğuk parmakları kasıklarına doğru inmiş, Fleming ereksiyon olana kadar nazikçe ovuşturmuştu.

Üzerindeki örtü açılıp biri yanına yatınca serin gece havasını teninde hissetti. Yumuşak bir beden kendini onunkine yapıştırmış; sıcak, tatlı bir nefes yanaklarını ısıtmış ve ısrarcı parmaklar hareketlerini hızlandırmıştı.

Sıcak nefesin boynuna, sonra göğsüne daha sonra da karnına doğru indiğini hissedip uykusunda inledi. Sertleşen penisinin etrafında daireler çizen parmakların hareketi yavaşlayıp tüy gibi hafif, muzip bir okşamaya dönüşürken, bir dil nefes kesen bir an boyunca karnında gezinmişti. Hislerine teslim olmuş, boşalmaya can atıyordu. Dil aşağılara doğru inerken o da bilinçsizce kalçalarını sıkmış kasıklarını yukarı doğru ittiriyordu.

Yakıp kavuran ağız onu içine alınca irkilerek uyarılan Fleming, "Amber," diye inledi. Derken bir anda bunun bir rüya olmadığını farkına vardı.

Ve onun da Amber olmadığını.

"Neler oluyor böyle?"

Felicia Bukowski'nin başı Fleming'e doğru yavaş yavaş inip kalkarken sarı saçları çalar saatin ışığında parlıyordu. Başını kaldırıncaya soluk renkli irisleri metalik diskler gibi parıldadı. İçgüdüleri ona devam etmesine izin vermesini söylüyordu ama bir şeyler onu uzanıp Bukowski'yi durdurmaya zorladı. "Hayır, hayır. Dur. Kusura bakma ama bu yanlış."

Onu neden durdurduğundan emin değildi ama durdurması gerektiğinden emindi. Belki de sebep parıldayan gözlerinde gördüğü şeydi: Gözlerinde yanıp sönen o bariz zafer parıltısı onu korkutmuştu; ona boyun eğerse kendini tahmin bile edemeyeceği kadar teslim etmiş olacaktı.

Yine de bu mecburiyetin daha çok, ihanetle ilgisi olduğundan da şüphelenmiyor değildi. Bu mantıksızdı, özellikle de birine

bağlanmaya inanmayan biri için; ama Fleming birden Amber Grant'e karşı tuhaf bir bağlılık hissettiğini fark etti. Bu öylesine güçlü bir histi ki onunla durumları bir netlik kazanmadan bir başkasıyla yakınlaşması ihanetle eş değerdı.

Felicia'nın bakışları sertleşti ama Fleming o bakışlarda incindiğine dair bir şey görmedi; yalnızca hayal kırıklığı ve öfke... Bir şey söylemeden, sanki kararlılığını test eder gibi onu birkaç saniye daha bırakmayıp sımsıkı tuttu, sonra da kalkıp giyindi ve gitti.

O gittikten sonra karanlıkta uzanıp çarpan kalbini dinledi. Onca yorgunluğuna rağmen biliyordu ki uyku artık ona haramdı.

Birkaç yüz metre ötedeki siyah bölgede, onun varlığından habersiz olan Amber Grant de uyuyamıyordu.

Son birkaç gün içinde gücünü toplamış nöbetçileri gözlemliyordu: Onu ne zaman kontrol ediyorlar, ne zaman yemeğini getiriyorlar, ne zaman gelip boşları alıyorlar, hepsini bir bir not alıyordu. Davranış kalıplarını inceliyor, seyrediyor ve bekliyordu.

Kaçışını tasarlıyordu.

KIRK

ERTESİ GÜN

KIRMIZI BÖLGE

Walter Tripp ve Felicia Bukowski kırmızı bölge laboratuvarındaki uygulamaya katılmıştı. Fleming Bukowski'nin davetsiz ziyaretinden Soames'e bahsetmeyi düşünmüştü (Odasına nasıl girmişti?) ama nasılsa bir şey çıkmaz diye söylememişti. Hem şimdi, gün ışığında, kendi kendini neredeyse hiçbir şey olmadığına inandırmıştı. Eğer o bir şey söylemezse Felicia'nın da söylemeyeceğinden emindi. Bu durumun iş ilişkilerini bozmamasını umuyordu. Şimdiye kadar, fark edilebilir ilgisizliği bir yana, Felicia'nın hiçbir şey olmamış gibi davrandığını görmek onu rahatlatmıştı.

Manken sağ kolunu uzatırken Soames, "Bu harika," dedi.

Kımiltısız ve sessiz duruşu gösteren Fleming zihinsel olarak mankene ulaşıp gözlerden başlayıp aşağıya doğru devam ederek omuzlarını dikleştirmiş, kollarını uzatmış, belini ve dizlerini bükmüş ve son olarak da parmaklarını kımıldatmıştı.

Frank Carvelli oturduğu yerden sırtarak, "Tüm bunları düşünce gücüyle mi yapıyorsun?" dedi.

"Yardımlar sayesinde, evet," dedi Fleming, NöroÇevirmen'in yanındaki Tripp ve Bukowski'yi kastederek. Tripp gülmüştü. Bukowski bakışlarını yere indirdi.

"Manken gibi ekrandaki görüntüleri de kontrol edebilir mi?"

“Tabii ki. Hangi aracı isterseniz onu kontrol edebilir. Manken en zor olanı. Ekran ya da bilgisayar ortamında yaratılmış görüntüler çok daha kolay.”

Soames, “Peki ya konuşturma?” diye sordu.

“Göstereyim.” Soames gibi zeki olduğu kadar hevesli olan bir adamı etkilemek bir meydan okumaydı. “Dudak hareketleri çok kaba olduğu için konuşması pek inandırıcı değil, ama yine de kelimelerin ağızından çıkmasını sağlayabilirim. Harika görünmüyor ama söylediklerini kafasındaki hoparlörden duyacaksınız. Ne söylemesini istersiniz?”

Soames Fleming’e muhtemelen böylesi bir olasılık için hazır ettiği daktilo edilmiş bir metin uzattı: İncil’den bir parçaydı. “Bana uygun göründü,” dedi. “Yaradılış. Böyle bir şey için.”

Fleming iletişim modunun aktif olduğundan emin olmak için NöroÇevirmen’in üstündeki ekrana vurdu. Sonra Soames’in metnini alıp içinden ilk satırı okudu. Bilgisayar düşüncelerini ekrana metnine çevirirken kelimelerin anında ekranda belirmediğini gördü. Derken manken konuşur gibi oldu. Daha doğrusu kelimeler yumuşak lateks kafasına yerleştirilmiş hoparlörden çıkmaya başladı.

“Tanrı ışık olsun dedi ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı. Işığa Gündüz karanlığa Gece adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.”

“Şahane,” dedi Carvelli. Gerçekten etkilenmiş benziyordu.

Aynı şekilde iki denemenin ardından Soames tatminkâr bir ifadeyle başını salladı. “Ruh dalga boyundan ne haber?” diye sordu. “Artık ondan bahsetmek istiyor musun?”

Fleming beklenti dolu yüzlere baktı. “Elbette. Biraz daha incelemek gerek ama ağabeyimin ölümünden ve Amber Grant’in Barley Hall’daki ikametinden elde edilen verilere bakarsak birkaç aşikâr sorun var.”

“Ne gibi?” diye sordu Carvelli.

“Bradley’yle San Fransisko’da ilk karşılaşmamızda bahsettiğim gibi ruh dalga boyunun öbür dünyanın varlığına ya da öteki

tarafı bağlantı kurulacağına dair bir kanıt teşkil etmediğini göstermek için bunun aksini ispat etmeye çalışıyorum. Ve ruh dalga boyunun ölüm anında NöroÇevirmen tarafından anlık olarak rastgele bulunmuş cansız bir sinyal olmadığını kanıtlamak için ruha kilitlenmenin bir yolunu bularak ölümden sonra onunla bağlantımı devam ettirmem yani ruh dalga boyunu süresiz olarak açık tutmam gerek. Bu ilk problem –ruhu ölümden sonra izleyerek varlığını kanıtlamak. Sırası gelmişken bu kilitlenme frekansını Amber Grant olmadan bulmak için sayısız insan üzerinde tam ölüm anında deney yapmamız gerek ki bu da saçma ve etiğe aykırı olacaktır.”

Soames duraksamadan, “Ya ikinci sorun?” diye sordu.

Diyelim ki *ölmekte olan* bir insanın ruhuna kilitlendim ve öteki dünyanın varlığını kanıtladım. Yine de çoktan *ölmüş olan* bir insanın –ağabeyim gibi– ruhuyla bağlantı kuramam. Daha iyi bir yol olmadığından bunun için belirli bir ruhu çağırmamı sağlayacak bir çeşit tanıtıcıya ihtiyacım var –benzersiz bir adrese.”

Soames çenesini okşayıp, “Pekâlâ,” dedi, “yani kilitlenebilirsen ve belli ruhları çağırabilirsen ve NöroÇevirmen ile ruh dalga boyunu kullanarak onlarla iletişim kurabilirsen var olduklarını kanıtlayabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

Fleming yalnızca kafasında evirip çevirdiği düşünceleri Soames’in böyle çarçabuk idrak etmesinden etkilenmişti. “Ya da olmadıklarını, bu ne bulacağıma bağlı. Bu yüzden de Amber’a ihtiyacım var. Onun şu çılgın ölüm rüyalarını –nörolojik olarak gerçekten öldüğü rüyaları– inceleyerek ya öteki tarafla bağlantı kurmak için bir kilitlenme frekansı bulurum ya da umarım, daha akla uygun bir açıklama...”

Carvelli kaşlarını çatı. “Ya şu çoktan ölmüş olanların ruhlarını tanıma ve çağırma olayı?”

Fleming gülümsedi. “Zamanı gelince düşünürüm. Öteki dünya diye bir şey olduğuna dair bir kanıt bulamamayı umuyorum. O yüzden de ruhları çağırma olayı akademik bir meraktan başka bir şey olmayacak.”

Soames, “Yani şimdi Amber olmadan daha ileri gidemeyeceğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Fleming. “Kabaca bir şeyler yapabilirim, ama Amber olmadan bir şey kanıtlayamam.”

Soames düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak, “Tamam,” dedi. “Kulağa mantıklı geliyor. Bu durumda ben Amber’la bağlantı kurmaya çalışırken sen de biraz dinlen derim.”

KIRK BİR

BİR SAAT SONRA

SİYAH BÖLGE, TOPLANTI SALONU

Soames muzaffer bir sırtıyla, “Test bu gece yapılacak,” dedi.

Knight toplantı masasındaki yerinden ona doğru döndü. “Bu kadar çabuk mu?”

Yanındaki Carvelli, “Onu gördüm,” diye doğruladı.

Soames başını salladı. “NöroÇevirmen orada, tüm ayarları yapılmış, ruh yakalama donanımıyla birleştirilebilmesi için gerekli tüm iletişim tadilatları tamamlanmış halde. Gitmeye hazırız.”

“Bu gece mi?” dedi Accosta; hâlâ inanamıyordu. O hayatının sonuna yaklaşırken projenin ilerleyişi hızlanmış gibiydi –san-ki Tanrı onu hızlandırıyordu. Monsenyör Diageo’nun yanındaki yerinden çift taraflı camdan laboratuvara doğru baktı. İki görevli yatağı ve cam küreyi hazırlıyordu.

Soames, “Bu gece,” diye doğruladı. Knight’a döndü. “Bakımevlerinden test adayımız var mı?”

Knight tereddüt etti. “Amber’dan bu yana terminal dönemdeki denekleri toplamaya ara verdik,” dedi. “Bildiğiniz gibi terminal dönemdeki bir hasta yeşil bölgedeki yaşam destek bölmesinde, ama o buraya farklı bir nedenden dolayı getirildi.”

Soames, “Ama aday olmaması için bir neden yok, değil mi?” diye üsteledi. “Yani, hepsine olmasa da genel kıstaslara en uygun kişi o, değil mi?”

Knight gönülsüzce kafasını salladı. “Evet, öyle sanırım, ama...”

“Amalar için vaktimiz yok Virginia. Onu kullanacağız.”

Accosta, “Bunu ne zaman yapabiliriz?” diye sordu.

Soames saatine baktı. “Tripp ve Bukowski altı saat içinde hazır olacak.”

Altı saat. Accosta acilen mobil oksijen tüpüne uzanma ihtiyacı hissetti. Yazgısı bu deneye bağlıydı ve eğer deney başarılı olursa gelecek garanti altına alınmış olacaktı. O güne dek uğraştığı her şeyin, verilen her kurbanın ve aldığı her insafsız kararın bir anlamı olacaktı. Rüyalarının gerçekleşmesine çok az kalmıştı, ama bu aynı zamanda katlanılamaz bir şeydi. Geçmişte yaşadığı onca hayal kırıklığı şu anki kaygılarıyla karşılaştırıldığında önemsiz geliyordu. Keder stoacı kabullenışten çok daha fazlasını gerektirmiyordu. Ümit ise tüm o insana eziyet eden vaatleriyle çok daha insafsızdı.

Sakinleşip Soames’e döndü. Bilim adamı bir kez daha dediğini yapmış, Fleming’i davalarına dahil etmiş ve İngiliz’in ruhu bile duymamıştı. Tüm şüphelerine rağmen Soames’in söz verdiği her şeyi yerine getirdiğini kabul etmeliydi. “İyi iş çıkarttın, Bradley. Teşekkür ederim.”

“Bana şimdi teşekkür etmeyin, Papa Hazretleri. Deney bite-ne kadar bekleyin. Gerçi ben sonuçtan eminim.”

Accosta Carvelli’ye döndü. “İşe yararsa ne olacak?”

Gömleğinin kollarını kıvıran Carvelli masaya doğru eğildi. “Şey, Papa Hazretleri, tüm çoklu ortam ekipmanı Kızıl Gemi’de hazır bekliyor. Katedral için yapılan planları ve tertipleri gördünüz, kamerada maksimum etki yapacaklar. Olaya bizzat katılacakların oturma düzenleri gördükleri şeyin gerçekliğini doğrulayacak kadar yakın olacak.”

Accosta cebinden beyaz mendilini çıkartırken, “Peki ya diğer ekipmanlar?” diye sordu.

“O mesele değil. Ruh yakalama donanımının eşlerinin çoğunu Kızıl Gemi’ye götürdük. Bu deney başarılı olursa, her şey

bittiğinde bu iş için görevlendirilmiş nakliye uçağı diğer cihazları taşıyacak.”

Accosta hırıltıyla soluyup mendiline öksürdü ve üzerindeki kanlı muhtevaya bakmadan mendili avucunun içinde kıvırdı. Monsenyör Diaego tek kelime etmeden eğildi, mendili aldı ve ona yeni bir tane verdi. Accosta gülümseyerek teşekkür etti ve Carvelli’ye döndü. “Deney başarılı olursa ne kadar sürede olayı gerçekleştirebiliriz.”

“Otuz altı saatte.”

“O kadar hızlı mı? Peki ya tanıtım. Ruhun Hakikati Günü’nün mümkün olduğunca çok insan tarafından görülmesi çok önemli.”

Carvelli gülümseyip manikürlü ellerinden birini doğal olma-yacak kadar siyah saçlarına götürdü. “Bana güvenin, Papa Hazretleri: Reklam mesele değil. Sağlık durumunuzdaki belirsizlik yüzünden size zaten muazzam bir ilgi var –ilgi gösterenler sadece müritleriniz de değil üstelik. Medyadaki bağlantılarım bir basın açıklaması bekliyor. Deneyin başarılı olacağını anladığımız an olayı duyuracağım.”

Sustu. “Emin olun, Papa Hazretleri: Nasıl olmasını istiyorsanız öyle olacak. Tarihteki en büyük medya olayı. İnsanlar Ruh Hakikati Günü’nün ne olduğunu öğrendiklerinde –her kim olursa olsunlar ya da neye inanırsa inansınlar– kimsenin bu olayı kaçıracağını sanmıyorum.

KIRK İKİ

BEYAZ BÖLGE

Uyuyamıyordu. Yatağına uzanmış yatan Fleming'in yorgunluk-tan gözlerine iğneler batıyor, başı ağrıyordu; ama endişelerini bir türlü yatıştıramıyordu. Banyo ve erken yenen bir akşam yemeğinin ardından sızıp kalmıştı ama uyandığında daha da huzursuzdu. Saat gecenin onuydu ve San Fransisko'dan geldiğinden beri doğru dürüst bir gece bile uyumamasına rağmen şimdi gözüne uyku girmiyordu.

Amber olmadan daha ileri gidemezdi, ama akıllı hâlâ Nöro Çevirmen'de gördüğü verilerdeydi. Belki de bir şeyleri atlamıştı; ruh dalga boyunun, düşündüğü ve olmasını istediği gibi, geçici bir anomaliden başka bir şey olmadığını açıklamasına yardımcı olacak ufak bir özelliğini gözden kaçırmıştı.

Düşündükçe kanıtlamak niyetinde olduğu şey hakkındaki gerçeği daha iyi anlıyordu. Zihnin ölmesi anlık bir şeydi –çiy damlalarının sabah güneşinde ılık havaya karışıp kaybolmadan evvel buharlaşması gibi. Rob'un öldükten sonra duyduğu korkudan kaynaklanan sözleri bu buharlaşmadan bir parça farklıydı, yaşamdan hiçliğe sıkıntılı bir geçişten başka bir anlamı yoktu. Bundan emin olabilse Rob için duyduğu endişeleri kafasından atıp tertemiz bir vicdanla Jake'in yanına dönebilecekti.

Kendine tekrar rahatlamasını söyledi. Soames Amber'la bağlantı kurana kadar yapabileceği bir şey yoktu. Ne var ki

yatakta defalarca dönüp durmuş, kendi kendine uyumasını söylemiş ama yapamamıştı. Zihni ona rahat vermiyordu; hem sadece Rob konusunda da değil.

Bukowski'yi düşündü, dışarıdan gelen seslere kulak kabarttı, sonra yine Amber'ı düşünmeye başladı –tedavi edilmesi gereken bir hasta, Rob'un huzur bulmasını sağlayacak kilit isim ve çekici bir kadın– sonra da Rob'u NöroÇevirmen'i ve ruh dalga boyunu.

Derin bir nefes alıp zihnini temizlemeye çalıştı: İyi bir gece uykusunun ardından her şey yerli yerine oturacaktı.

“Allah kahretsin.” Doğruldu. Burada böyle yatıp bir o tarafa bir bu tarafa dönmenin âlemi yoktu. Acı bir deneyim ona uykusuzluğun en iyi ilacının çok çalışmak olduğunu öğretmişti; ya sorununu halledecek ya da halledemeyeceğine ikna olacaktı.

Üzerine kot pantolon ve bir VenTec tişörtü geçirip ayakka-bılarını giydi ve odadan çıktı. Koridorlar boştu, ışıklar da her zamankinden daha düşük voltta yanıyordu. Yürürken ses çıkarmamaya özen göstererek ikamete ayrılmış alandan çıkıp restoran ve sinemayı geçti, sola dönüp yeşil alana doğru ilerledi, sonra da kırmızı bölge asansörünün önündeki kare şeklindeki alana vardı. NöroÇevirmen verisini yeniden analiz ederek ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Diski almak için elini cebine soktuğu sırada bir ses ve ardından gelen gürültüler duydu. O arada asansörün kapısı açıldı. İçgüdüsel olarak duvarın arkasına geçti.

Tripp'in iki görevliye, “Dikkat edin,” dediğini duydu. Çekçeğin üzerinde götürdükleri cihazı tanımıştı. Gecenin bu vakti NöroÇevirmen'i neden götürüyorlardı ki?

Neredeyse Tripp'in karşısına çıkıp soracaktı ki dolambaçlı koridordan siyah bölgeye doğru gittiklerini görünce kendine hakim oldu. Meraklı doğasına rağmen NöroÇevirmen'i kullanıma hazır hale getirmekle o kadar meşguldü ki gizemli siyah bölgeye kafa yormaya vakit bulamamıştı. Ama şimdi merakı uyanmıştı ve sorularının yanıtlarını duymak için sabırsızlanıyordu.

Onlar köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledi, sonra da gölgelerin arasından çıkıp peşlerine takıldı.

Loş ışıklı koridorda gizlice ilerlerken bu ıssız dağda yapayalnız olduğu ve burada olduğundan da kimseciklerin haberi olmadığı kafasına dank etti. Ne ailesi ne Barley Hall, hiç kimse... Kalbi göğsünde daha da hızlı çarpmaya başladı.

Biraz ilerisindeki Tripp fısıltıyla, “Hadi,” dedi. “Dr. Soames bekliyor.”

Fleming duvara yapışık vaziyette kıvrılan duvarların etrafından onları gözetlerken Tripp’in siyah bölge kapısının giriş yuvasına bir disk yerleştirdiğini gördü. Kapı tıslayarak açıldı ve üç adam çekçekle birlikte kapıdan içeri girdi. Onlar gözden kaybolduktan sonra Fleming bir süre daha açık duran kapıya koştu ama vardığında kapı yine tıslayarak kapandı. Umutsuzca kendi diskini yuvaya yerleştirdi ama tanıtıcının yanındaki ışık kırmızıydı.

“Kahretsin,” deyip tekrar gölgelerin arasına çekildi. Şimdi ne yapacaktı?

Dakikalar önce, siyah bölgedeki korumalı süitindeki Amber da huzursuzdu. Onu kollamakla görevli erkek nöbetçinin sabit bir şeması var gibiydi. Her akşam saat altıda yemeğini getiriyor, sonra da on birden önce bir ara gelip hafifçe kapısını tıklatıyor, Amber cevap verirse içeri girip tepsiyi alıyor, cevap vermezse sabaha kadar bekliyordu.

Bütün gün bir silah bulmaya çalışmıştı ama bu sade odadaki her şey ya yere sabitlenmişti ya da zaten zararsızdı. Derken gidip banyodaki havluluğun vidalarını söküp içi boş krom boruyu yerinden çıkarttı.

Yemeği geldikten sonra gerginliğini bastırmaya çalışıp yiyebildiği kadar yedi ve yatağına sanki içinde uyuyormuş görüntüsü vererek boş tepsiyi yatağın yanına koydu. Sonra da banyoya çekildi; krom boruyu beyzbol sopası gibi elinde tutuyordu.

Loş ışıkta beklemeye koyuldu, başı tıraşlı yansıması aynadan ona bakıyordu. Saatine her baktığında yalnızca birkaç dakikanın geçtiğini görüyordu. Derken, tam görevlinin gelmeyeceğini düşünmüştü ki kapının vurulduğunu duydu.

“Bitirdim,” dedi.

Kilidin sesini duydu ve kapı açıldı. Önce koridordaki loş ışık içeri süzüldü, arkasından da nöbetçi. Bir an için cesaretini kaybetti, soğukkanlılıkla ona vuramazdı artık. Sonra kaçırılması geldi aklına, sonrasında çektikleri ve boruyu daha sıkı kavradı.

Adam, arkası banyoya dönük, yatağa doğru yürürken, “Ba-lığı beğendin mi?” diye sordu. Amber arkasına geçip boruyu var gücüyle kafasına indirdi. Boru ilk vuruşta eğrilince Amber bir tane daha indirdi.

Adamın inleyip yere düşmesini seyrederken, “Pek sayılmaz,” dedi.

İki dakika içinde adamı yatağa yatırmış, yastık kılıflarından biriyle ağzını tıkamış diğeriyle de ellerini arkasından bağlamıştı. Sonra örtülerle adamın üzerini örttü, siyah giriş diskini alıp almadığını kontrol etti ve odadan çıktı; kaçtığıнын anlaşılmasının birkaç saat sürmesini umuyordu.

Kurumdan çıkmasını sağlayacak gerçek bir planı yoktu. Dağdan kurtulmanın, bir helikoptere el koymanın haricinde yolu yoktu –dağın ne denli ıssız olduğunun o da farkındaydı. Tıraşlı kafası görüntüsünü öyle değiştirmişti ki onu tanıyacak birisinin çıkacağını sanmıyordu, gerçi beyaz bölgedekileri kaçırılmasıyla ilgili alarma geçirse bile kaçmasına yardım edeceklerinden pek emin değildi. Burası Soames krallığıydı. Buradaki insanlar her şey için ona bel bağlamıştı. Tek ümidi iletişim odalarından birinde bir uydu telefonu bulup dışarıdan birilerini arayabilmektir. Güvendiği birilerini: Pete Riga Baba gibi.

Koridorda siyah bölge çıkışını gösteren işaretleri takip etti. Derken sesler duydu. Bekledi. Üç adam bir çekçeğin üzerindeki bir cihazla ona doğru yaklaşıyordu. Şansına adamlar sağa, ana laboratuvara döndüler. Duvarlara yapışıp başka ses var mı diye can kulağıyla dinleyerek nihayet çıkış kapısına vardı. Nöbetçinin diskini yerleştirdi. Kapı açıldı. Koridora çıktı. Sol tarafı işaret eden beyaz okları mı takip etse yoksa sağa mı dönse karar vermeye çalıştı.

Derken bir adam gölgelerin arasından çıkıp ismini fısıldadı.

Fleming başı tıraşlı figürü ilk başta tanımamıştı. Gözlerini görene kadar. Bu gözleri her yerde tanırırdı. Amber da onun kadar şaşırılmış gibiydi. Gözlerini ayırmadan birbirlerine baktılar; ne yapmaları gerektiğinden emin olamıyorlardı.

Amber sıkılı dişlerinin arasından, “Sen burada ne halt ediyorsun?” dedi.

“Bradley Soames’in benim NöroÇevirmen’imle ne yaptığını öğrenmek için içeri girmeye çalışıyorum. Peki ya sen burada ne yapıyorsun?”

“Dışarı çıkmaya çalışıyorum.”

Fleming neden diye sormaya fırsat bulamadan solunda ayak sesleri duydu. Uzanıp Amber’ı kendine doğru çekerek onunla birlikte tekrar karanlık oyuğa çekildi. Soluk alıp verişini duyabiliyor, kalp atışlarını hissedebiliyordu. Yeşil bölge tarafından onlara doğru gelen üç figüre baktı. Bu defa Bukowski’yi tanımıştı, yanında duran Amber’ın gerginliğinden onun da Bukowski’yi tanıdığını anlamıştı. Bukowski tekerlekli bir sedyeyi iten iki adamın yanında yürüyordu. Sedyenin üzerinde beyaz bir tabut vardı. Adamlardan birinin ayağı kayınca tabut duvara çarptı.

Bukowski, “Yavaş,” dedi fısıltıyla; güldü gülecek gibiydi. “Moruk daha ölmedi; biz hazırlanmadan nalları dikmesin.”

Bukowski siyah bölgenin kapısını açtı. Fleming’in ağzı kurumuştur.

Tabutun üzerine işlenmiş deseni tanımıştı: haç şeklindeki di-reğiyle Kızıl Gemi’nin temsili resmi. Loş ışıktaki bile üzerindeki yayıyı okuyabiliyordu: *Ruh Hakikati Bakımevi*.

O anda, hususi logolu tabutun tekerlekli sedye üzerinde siyah bölgeye götürülüşünü seyreden Amber’ın kaçmayla ilgili tüm düşünceleri kayboluvermişti. Tek istediği midesine doğru yayılan iğrenç korkuyu bastırmaktı.

Bu olmazdı. Olamazdı işte.

Akıllı diskisi sımsıkı kavrayıp koridora çıktı ve tekrar siyah bölgeye yöneldi. Miles da sessizce onu izledi.

KIRK ÜÇ

SİYAH BÖLGE, TOPLANTI SALONU

Kurtlar sanki Bradley Soames'e görünmez bir bağla bağlıydılar; dilleri gevşemiş ağızlarından sarkmış, gözlerini masanın altına dikmişlerdi; toplantı masasının baş tarafındaki sandalyesinin yanında duruyorlardı; korkutucu, derin ve dokunulmazdılar. Soames ara sıra elini masanın altına uzatıyor kurtlar da ondan bir şeyler alıyorlardı.

Accosta da dahil odadaki diğer insanlar masanın diğer ucunda oturuyorlardı. Çoğu kurtlardan korkuyordu, Accosta ise onlardan nefret ediyordu. Onlarda putperestliği, hatta kâfirliği çağrıştıran bir şeyler vardı. Sandalyesinden kalkıp Diageo'nun kuvvetli kolundan güç alarak çift taraflı aynaya doğru yürüdü. Beyaz tabut laboratuvardaki muayene yatağının yanındaki tekerlekli sedyenin üzerindeydi. Cesedin çıkartılması için kapağının açılmasını seyretmek, tüm o serumlar, oksijen maskeleri ve diğer yaşam destek sistemleri onu üzmişti. Ama bu gerekli cinayetlerin sonuncusuydu. Onun kendini kurban etmesinden önceki son kurban.

Soames içinde titreşen bir küre ve tepesinde de bir bilgisayar monitörü olan yarı saydam mavi küpü göstererek, "Nöro-Çevirmen'i görüyor musunuz, Papa Hazretleri?" dedi. "Modifiye edilmiş kızıl ötesi iletişim kapıları sayesinde baş küresinin, denğin kendine özel ruh barkodunu kaydeden foton-dedektör ekranına bağlanabiliyor." Laboratuvardaki yatağın ayağını işaret

etti, yanıp sönen dört adet kolon lambayı gösteren siyah kutuyu. “Ve Amber’dan elde ettiğimiz kilitleme sinyali ayarlayınca iletişim hattını süresiz olarak açık tutabileceğiz. Bu deneyle ruhun kaçmasına izin vermek niyetindeyiz. Saniyeler sonra da hem deneğin kendine özel ruh barkodunu hem de kilit sinyali kullanarak onu çağıracağız ve ruh dalga boyu ve NöroÇevirmen vasıtasıyla onunla iletişim kuracağız.”

Accosta yatağa yatırılıp göz kapakları açılıp sabitlenmiş hastaya baktı. Yakında kavuşacağı kurtuluşa imreniyor; bir yanı onun yerinde olmak istiyordu. Ama onun da zamanı gelecekti. Deneğin başına camdan bir küre yerleştirilirken, “Bu geceden sonra tüm bu acılara bir son verebileceğiz,” dedi. “Ve Ruh Hakikati Günü’nden sonra bir daha böyle bir şey yapmaya gerek kalmayacak, çünkü gerçek herkese açıklandığında şeytanın bu dünyada bir işi kalmayacak.”

Soames, “Evet, Papa hazretleri,” diye onayladı. “Evet, öyle.”

Amber Fleming’e dişlerinin arasından, “Bak,” dedi.

Fleming koridorda çömelmiş siyah bölge laboratuvarının yuvarlak camlarından içeriye gözetliyordu. Buzlu camların arkasından tabutun açıldığını ve cesedin dışarıya çıkartıldığını görebiliyordu. Bukowski ve Tripp görüşünü bozuyordu ama cesedin yüzünde bir oksijen maskesi ve yan sol kolunda da damar içi serum olduğunu seçebiliyordu.

Amber fısıltıyla, “O tabuttaki her kimse ölü değil,” dedi.

Fleming, “Evet,” diye karşılık verdi. Tam bir şeyler daha söyleyecekti ki muayene yatağının yanındaki masanın üzerinde duran yarı saydam küp gözüne ilişti. “Bu, Bradley’nin çalışanlarının kurmasına yardım ettiğim geliştirilmiş NöroÇevirmen!”

Amber kaşlarını çattı. “Neden Bradley için de bir tane kurdun!?”

“Ben de kendime aynı soruyu sormaya başladım!”

Laboratuvara göz gezdirdi. Yatağın dibinde bir dizi cihaz vardı. Kulağına bir vızıltı geliyordu. Takımlardan birinde ekranı boş

bir monitör diğ erinde ise rastgele yanıp sönen dört ış ık kolonu vardı. Bilim adamlarından biri hareket etti. Fleming koyu camın arkasından yatakta yatanın bir kadın olduğunu seçebiliyordu yalnızca, bir de kafasının tıraş edilmekte olduğunu. Sonra gözlerine bir şey yerleştirdiler.

Kadının kafasına camdan bir küre yerleştirilirken Amber, “Bunu bana da yaptılar,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Benim üzerimde deney yaparlarken?”

“Ne?” Ona döndü, duyduklarına inanamıyordu. “Kim senin üzerinde deney yaptı? Soames mi?”

“Baş ka kim olacak?” dedi Amber. “Görünü ş e bakılırsa seni de kullanıyor beni de. Ama nedenini bilmiyorum. Tek bildiğ im bunun Ariel’le ve rüyalarım la bir ilgisi olduğ u.”

Fleming anlamıyordu. Buzlu camdan içeriye bakmaya devam etti. Yatağ ın üzerindeki iki büyük ekran deneg in yüzünün yakın plan görüntülerini gösteriyordu ama camdaki yansımalar yüzünden Fleming net bir şey göremiyordu. Tripp, sol duvardaki aynaya doğru sanki kendi kendine –ya da aynanın arkasında ki birilerine– işaret veriyormuş gibi baş parmağ ını kaldırdı.

Hâlâ gördüğ ü şeylere bir anlam veremeyen Fleming Amber’a döndü. Amber gözlerini önlerindeki ekrana dikmiş ti; kendini zor tutuyordu. “Bunu nasıl yapabilir, nasıl!?” dedi fısıltıyla.

Vızıltı çoğ aldı ve bilim adamları dönüp göz koruyucularını taktılar. Derken Fleming buzlu camın arkasından kadının başındaki küreyi aydınlatan göz kamaşt ırıcı bir ış ık gördü. Iş ık kadının gözlerinden geliyor gibiydi; kürenin dış katmanının etrafında hale gibi titreş iyordu.

O anda tiz bir düdük sesi duyuldu ve rastgele yanıp sönen dört kolon lambası birdenbire tamamen yandı. Fleming, ış ıkların hemen yanındaki, daha önce boş olan monitörde, ş imdi beyaz foton noktalarından meydana gelen zebra desenlerini görebiliyordu. Bu çift-yarık deneyinden hatırladığ ı klasik dalga karış ması örneğ idi.

Derken baş-küresindeki ışık kayboldu.

Saniyeler sonra, gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadan, hale sanki çağrılmış gibi geri geldi. Tüyler ürperten bir an boyunca monitörlerdeki değişen yansımalar yatağın üzerinde asılı kaldı; yüzün yakın plan görüntüleri artık görülebiliyordu.

Amber sanki üzerine kaynar su dökülmüş gibi sıçradı, Fleming'in kollarından kurtulup kapılara doğru fırladı; çığlık çığlığa laboratuvara koştu.

Fleming'in onun peşinden gitmekten başka seçeneği yoktu.

İlk önce Bukowski döndü ve önünü kesmeye çalıştı, ama Amber öyle hızlıydı ki Bukowski sanki kâğıttan yapılmış gibi yana savruldu. Amber korkunç bir çığlık attı. "Piç kuruları!" diye bağırdı. "Allahın belası piç kuruları!"

Fleming yakın plan monitörleri ve ekrandan ona bakan zayıf yüzü görebiliyordu. Göz kapakları açılıp sabitlenmiş, tuhaf lenslerin arkasından bakan gözler artık cansızdı.

Amber, "Anneciğim!" diye bağırarak yatağa doğru uzandı. Bilim adamlarından biri ona doğru bir hamle yaptıysa da Fleming onu itip çenesine bir yumruk indirdi. Gözyaşları Amber'in yanaklarından aşağı süzülüyordu. Annesinin başındaki küreyi ve gözlerindeki lensleri çıkarttı, ama annesi ölmüştü.

Tekrar, "Piç kuruları!" diye bağırdı, annesinin başını nazikçe yatağa koydu. Cam küreyi kaldırıp yüzünü aynalı duvara döndü.

NöroÇevirmen'in monitöründeki ruh dalga boyunun titreştiğini gören Fleming'in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Hoparlörlerden yükselen Amber'inki kadar tiz bir çığlık duydu: 'Amber'

O anda Fleming Soames'in onu nasıl kullandığını anladı. Bilimsel kanıtların da ötesinde bir kesinlikle zihnin ölümden sonra da var olduğunu biliyordu artık. Tüm bilimsel mantığı ve şüpheciliği, bedeni yatağın üzerinde yatan bir ruh tarafından dillendirilen bastırılmış bir öfkenin saldırısıyla yitip gitmişti.

NöroÇevirmen'in hoparlörleri, "*Katiller!*" diye bağırdı. Amber elindeki cam küreyi duvardaki aynaya fırlattı. Ayna bir an bozulmadan kaldı ama sonra çatlaklar her bir köşesine uzanıp tüm yüzeyine yayıldı.

Sonra cam şangırdayan camların senfonisiyle aşağı indi.

Xavier Accosta, Bradley Soames ve Virginia Knight oradaydı.

Ardından gelen sessizlik seken kırık cam parçalarının gürültüsünü bastırmıştı.

KIRK DÖRT

Fleming ve Amber kırık camların arasından iki silahlı VenTec güvenlik görevlisi eşliğinde toplantı odasına gelince duruma bir parça saygınlık kazandırmak için teşebbüste bulunan Accosta oldu. “Oturun, lütfen,” dedi nazikçe. “Bir açıklamayı hak ediyorsunuz.”

Amber sahiplerinin arkasında duran, tüyleri kabarmış kurtların o an farkına vardı.

Soames, “Evet,” diyerek başını salladı. “Daha önce fazla bir şey açıklayamadığımız için kusura bakmayın.” Sanki bir kokteyldeymişler gibi Monsenyör Diaego ve Frank Carvelli’yi tanımak için öne çıktı.

“Neler oluyor?” dedi Frank.

Amber Soames’e doğru hamle yaptı ama zorla bir sandalyeye oturtuldu. “Sen ne yaptın, Bradley!? Ne haltlar karıştırdın!?” diye bağırdı. “Nasıl yaparsın!? Tanrı aşkına, biz sizinle ortaklık!”

Soames gerçekten şoke olmuş gibiydi. Amber’ın neden böyle bağırp çağırıldığını anlamıyordu sanki. “Onu buraya senin için getirdik, Amber, hem o ölüyordu. Onun ölümünden dolayı başkalarının incinmesine gerek yok. Ne senin ne Miles’in ne de bir başkasının.”

Amber boş gözlerle ona baktı. Öfkesi öylesine şiddetliydi ki neredeyse onu boğacaktı. Annesinin ölümünü gördüğü anda yaşadığı şok ve sonrasında gelen patlama bütün enerjisini emmişti sanki. Fleming bir elini onun omzuna koydu.

Fleming Amber'ı sakinleştirme ihtiyacı hissediyordu ama bu onu aşan bir şeydi.

Virginia Knight'ı boynunda Ruh Hakikati Kilisesi'nin kırmızı haçıyla Soames ve Accosta ile birlikte görmek yaşadığı şoku atlatmasına yardımcı oldu. Accosta'nın muzafferane bir gülümsemeyle kaplanmış bitkin yüzünün görüntüsü de ona Peder Rigga'nın uyarılarını hatırlattı.

O ve Amber tuzağa düşürülmüştü. Kafayı ağabeyiyle ilgili gerçeği öğrenmekle öylesine bozmuştu ki Soames'in yalanlarına kanacak kadar körleşmişti. Amber hiç değilse kendi rızası dışında kullanılmıştı, ama o bu piç kurularına *yardım* etmişti. Öyle utanıyordu ki etrafa saldırmak istiyordu ama duygularına yenilmenin zamanı değildi. Henüz.

Soames ona baktı. "İlk görüşmemizi hatırlıyor musun? Ruh dalga boyunu ölümden sonra hayat diye bir şey olmadığını kanıtlamak için kullanmak istiyordun; ben de sana olduğunu kanıtlamanı söylemiştim. Hatırladın mı? Böyle şeylerin mümkün olduğunu görmek nasıl bir duygu?"

Fleming yüz ifadesini değiştirmede. "Mümkün olduğunu nereden bileceğim?"

"Gillian Grant'in ruhunu duydun."

"Size katil dediğini duydum. Gecikmiş bir tepki gibi bir şey."

Soames sabırsızca başını salladı. "Hayır, duyduğun onun ruhu. Ölüm anında ağabeyinin sesini duyma gibi değil, biz onu geri çağırdıktan sonra duydun. Gitmesine izin verdik sonra da geri çağırdık. Anlıyor musun? Ölümden sonra hayatın gerçekten var olduğunu kanıtlamak için ruha kilitletmenin ve ruh gittikten sonra onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulman gerektiğini söylemiştin. Böylece bu bağlantının senin deyişinle bir 'son nefes' gibi bir şey olmadığını saptayacaktın. İşte, biz de bunu yaptık. Kilitlenmek için Amber'ı kullandık –senin istediğin gibi yani. İlk olarak bize sadece koordinatları verdi. Bu arada birkaç terminal hastayla da denemeler yapmıştık –ki sen bunu

onaylamıyormuş gibisin.” Soames yaptığı bilgilendirmeden memnun görünüyordu. “Ruhu nasıl çağırdığımızı, bireysel şuuru nasıl teşhis ettiğimizi öğrenmek ister misin?”

“Cevabım ne olursa olsun bana söyleyeceksin sanırım.”

“Çift-yarık deneyini bilir misin, Miles?”

Fleming evet anlamında başını salladı.

“Onu bir çift yarık boyunca hareket eden standart ışık enerjisinin dedektör fotonlarından ölmekte olan bir bedeni terk eden dedektör yaşam enerjisi fotonlarına dönüştürdüm. Bunu yüzlerce kez yaptık ve her seferinde her bir ruh barkoddan farkı olmayan farklı çizgili bir dalga karışması örneği bıraktı. Öyle görünüyor ki fiziksel bedenimizin genetik mavi kopyasının haricinde bir de metafizik ruhumuzun foton mavi kopyası var.” Soames gülümsedi. “Kuantum ikiliği her yerde.”

Fleming ve Amber gözlerini Soames’e diktiler, duyduklarına inanamıyorlardı. İkisi birden, “Yüzlerce kez mi?” dedi.

Fleming nefes nefese, “Bunun için yüzlerce insanı mı öldürdünüz!?” dedi. Virginia’ya döndü. “Sen de onlara yardım ettin. Tanrım, ikimizi de oyuna getirdiniz? Kilitlenme için Amber’a NöroÇevirmen ruh dalga boyu için de bana ihtiyacınız vardı.”

Knight rahatsız olmuş görünecek kadar inceydi. “En iyisi bu, Miles,” dedi. “Göreceksin. İnan bana.”

“*Sana inanayım mı?* Söylediklerine nasıl inanayım? Tanrı aşkına, sen benim patronumdun, sana güvenebilmeliydim; ama sen hep bu pisliğin içindeymişsin.”

Accosta, “Bu pislik değil, Dr. Fleming,” diye araya girdi. “Tam tersine, Dr. Grant de bunun kanıtı. Yardıma en çok ihtiyacımız olduğu anda o bize gönderildi. Amber eşsiz biri, o Tanrı’nın bize bir lütfu. Şu an bana inanmıyorsunuz ama zamanla haklı olduğumu göreceksiniz.”

“Ama siz Amber’ı kendi amaçlarınız için kullanmakla kalmayıp onun annesini de öldürdünüz. Ya öldürdüğünüz diğer zavalılar. Bunu nasıl haklı gösterebilirsiniz?”

“Onlar da benim gibi ölüyorlardı. Biz sadece ölümlerini kolaylaştırdık. Bu son deney de başarılı oldu. Amber’ın annesi görevini yerine getirdi; Tanrı’nın gözünde görevini yerine getiren bizler gibi.”

Fleming tartışmayı devam ettirmenin imkânsız olduğunu anlamıştı. İnancın insanların uğruna öldükleri bir şeyken dogmanın insanların uğruna öldürdükleri bir şey olduğunu duymuştu. Riga haklıydı: Accosta da Vatikan’daki diğer aptallar kadar birbirli ve dogmatikti –ve onlardan daha tehlikeli. “Peki, ruhlarla uğraşarak ne elde etmeyi umuyorsunuz?” diye sordu.

Accosta lafı dolandırmadan, “Kurtuluş,” dedi. “Milyarlarca ruhun kurtuluşunu. Ve siz de davaya hizmet ettiğiniz için kendinizle gurur duymalısınız. Her ikiniz de insanlığa büyük bir hizmet sundunuz. Seçeneklere boğulmuş bir teknoloji çağındayız. İnsanların yönlendirilmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Artık körü körüne inancı ya da gereksiz bir yığın bilgiyi değil gerçeği istiyorlar –talep ediyorlar.

“Bu teknoloji sayesinde insanoğlunun hâlâ aklını kurcalayan, şimdiye dek sorulmuş en önemli soruya dair şüphelerini ortadan kaldıracam. Öldükten sonra bize ne olur? Ve diğer dinî liderlerin aksine ben onları inanmaya zorlamayacağım. Ben onlara insan ruhuyla ilgili gerçeği *göstereceğim*. Ben gerçeği somut bir şekilde ortaya koyacağım; böylece hiç kimsenin –ne ateistlerin ne Yahudilerin ne Katoliklerin ne Müslümanların ne Budistlerin ne de hümanistlerin– hiç kimsenin benim görüşümden şüphe etmek için bir nedenleri olmayacak. Hepsi Ruh Hakikati Kilisesi’ne katılacak; çünkü katılmamaları için mantıklı bir sebepleri kalmayacak.”

“Tabii görüşünüzün doğru olduğunu varsayarsak,” dedi Fleming.

Accosta ona merhametle gülümsedi. Bu kendi inancından son derece emin insanların yüzünde belirecek bir gülümsemedi. Bu insanlar siz ne kadar mantıklı ve tutarlı bir şekilde tartışsanız sizin cehaletinize ve kendi basiretlerine o kadar ikna olurlardı. “Dr. Soames’in anlattıklarından ağabeyiniz hakkında

endişelendiğiniz sonucunu çıkarttım: Onun bir ruhu var mı, hâlâ acı çekiyor olabilir mi? Bu yerinde bir endişe bence, Dr. Fleming. Ama onun yazgısı ve sizi bekleyen yazgı ile ilgili söyleyeceklerim yersiz kaçacaktır; çünkü ben sizin inanmadığınız bir kiliseye mensubum. Ne var ki Ruh Hakikati Günü'nden sonra sizi de değiştireceğim, daha evvelki inançlarına bakmaksızın diğer herkesi değiştireceğim gibi. Ölümden sonra ruhumuza ne olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu size *göstereceğim*.”

“Bunu nasıl yapacaksınız Tanrı aşkına?”

Accosta sakın sakın, “Bunu yaparken artık bu dünyada olmayarak,” dedi.

Fleming daha bu söyleneni sindiremeden Soames gelip sırtına vurdu ve “Buna neden sinirlendiğini anlamıyorum, Miles,” dedi. “İstedğini aldın işte. Buraya ağabeyine ne olduğunu öğrenmeye geldin ve zamanı gelince öğreneceksin de. Aslına bakarsan bunun bir sürpriz olmasını planlamıştım. Çirkinleşmeye gerek yok.”

Fleming ona baktı: Adam bir parçasını söktürmüştü. Karma karışık hayatı boyunca empati bypassına denk düşen bir şeyler yaşamıştı.

Fleming yavaş yavaş, her hecenin üzerine basa basa konuştu, “Bradley, sen Amber’ı kaçırdın, onun üzerinde deneyler yaptın, annesini ve yüzlerce insanı aptalca bir proje için öldürdün; beni de kandırdın. Ve hâlâ neden kızgın olduğumuzu merak ediyorsun, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

Fleming mağlup olmuş bir edayla omuzlarını silkti ve koca-man, af dileyen bir sırtıyla Soames’e baktı. “Sen haklısın, aşırı tepki gösterdim.” Hâlâ gülümsüyordu; sağ eliyle Soames’in suratına okkalı bir yumruk indirdi. Nöbetçiler harekete geçmek için bu sefer geç kalmışlardı ama kurtlar saniyeler içinde Fleming’in üzerine çıkmıştı; rutubetli ve vahşi kokuları onu boğacaktı. Daha irice olanı Fleming boğazını korumaya çalışırken koluna pençe atmıştı.

Kızıl Papa, “Çağır şunları!” diye bağırdı. “Daha fazla şiddet gerek yok.”

Soames isteksizce anlaşılmaz bir komut verdi ve kurtlar geri çekildi. Amber Fleming’in koluna uzandı –pençeden geriye yalnızca bir çizik kalmıştı.

Amber’la birlikte nöbetçiler eşliğinde odadan çıkartılırken Fleming yavaş yavaş çenesini sıvazlayan Soames’in gözlerindeki öfkeden kendine bir parça mutluluk payı çıkartmıştı. Yanından geçerlerken Amber Soames’in kıpkırmızı, çarpık yüzüne tükürüp, “Neden sinirlendiğini anlamıyorum,” dedi. “İstediyini aldın işte!”

Amber ve Fleming gider gitmez Accosta Soames’e, “Onları ne yapacaksınız?” diye sordu.

Soames çenesini yokluyordu. “Büyük güne kadar yolumuza çıkmalarını engelleyeceğim, Papa Hazretleri. Hazırlıkları sabote etmelerini istemeyiz.”

Accosta yüz ifadesinden bir anlam çıkartmaya çalıştı ama nafile. Soames’in parasının, zamanının ve fikişsel kaynaklarının çoğunu bu büyük projeye akıtmasının nedeninin yalnız ve yalnız Tanrı’ya olan inancı ve Accosta’yı O’nun seçilmiş elçisi olarak kabul etmesi olduğuna inanmak istiyordu. Ama Kızıl Papa şu an bile Soames’in gerçek dürtülerinin ne olduğundan emin değildi. Kelimeleri itinayla seçerek, “Onlara zarar verilmesini istemiyorum, Bradley,” dedi. “Ruh Hakikati Günü’nden önce de sonra da. Anlaşıldı mı?”

Soames onunla ilgisi olmayan bir konu yüzünden azarlanan bir yeni yetme gibi kaşlarını çatı.

“Kutsal hedefimize çok yaklaştık, bunun için sana teşekkür ederim,” diye devam etti Accosta. “Bu ana gelebilmek için müessif eylemler gerekliydi, ama Ruh Hakikati Günü’nden sonra şiddet ya da ihtilaf için bir neden olmamalı. Anlaşıldı mı?”

“Elbette, Papa Hazretleri.”

Accosta diğerlerine döndü. Onları daha iyi anlıyordu. Carvelli gösterişçi ve sığdı ama kiliseye sorgusuz sualsiz hizmet ediyordu.

Knight ise gerçek bir inanandı: İnancını bağıra çağıra ilan etmiyor ama Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için önemli ahlakî kararlar alınması gerektiğinde Accosta'nın telaşına ortak oluyordu. Monsenyör Diaego daima onun sağ kolu, mücevheri olmuştu. Sadakatle verdikleri hizmetler yakında ödüllendirilecekti. Doğru ve harikulade bir şeylere katkıda bulunduklarından emin olmanın verdiği rahatlığı yaşayacaklardı. "Dr. Soames Ruh Hakikati Günü için kalma arzusunu dile getirdi: spot ışıklarının uzağında," dedi.

"Ve güneş ışığının," dedi Soames.

Accosta bilmiş bilmiş gülümsedi. "Geri kalanımız Kızıl Gemi'ye dönüp hazırlık yapmalıyız."

Üzülmüş gibiydiler, ama Accosta, "Bu kadar üzülmeyin," dedi. "Bu son değil başlangıç. Benim için sevinin. Altın bir aydınlanma çağının eşiğindeyiz."

Hoş bir gülücük Virginia Knight'ın sıkıntılı yüz hatlarını aydınlattı. "Evet, Papa Hazretleri," dedi. "Görkemli bir gün olacak."

"Görkemli," diye tekrarladı Diaego.

Carvelli daha açık sözlüydü. "Ruh Hakikati Günü tecelli günü olacak," dedi.

Soames ona katılır gibi başını salladı. "Gerçekten de Tecelli Günü olacak, Papa Hazretleri –ya da Yunanlıların dediği gibi Mahşer Günü."

KIRK BEŞ

İKİ GÜN SONRA

MAVİ BÖLGE

Soames, Amber ve Fleming'i mavi bölgedeki sanal gerçeklik sü-
itine götürürken, "Şimdi pek bir şey görünmüyor," dedi. "Ama
bekleyin. Amber, sen daha önce buraya gelmemiştin, değil mi?
Bu VenTec'in KREE8 Sanayi ile birlikte geliştirdiği bir şey."
Amber Soames'le göz göze gelmemeye çalışıyordu; böylesine
büyük bir ihaneti kabullenmek, onu kaçırان ve annesinin öldü-
rölmesinden sorumlu olan kişiyle yıllardır saygı ve hayranlık
duyduğu adamı bağdaştırmak öyle zordu ki. "Tabii bu senin de
ilk seferin, Miles," dedi Soames. Yüzü hâlâ şişti ve çürükler, dik-
katleri zaten yara bere içinde olan çenesindeki yeni bir kabuğa
çekiyordu, ama öfkesi geçmişti. Otuz altı saat önceki olaylar
sanki hiç gerçekleşmemişti.

Ne var ki Fleming'in öfkesi Amber'inki gibi hâlâ capcanlıy-
dı. Hemen arkasındaki güvenlik görevlilerine aldırış etmiyor,
Soames'e yanıt vermiyordu. Amber da o da lacivert, daracık bi-
rer tulum, sensor pedli eldiven ve terlik giyiyordu. Mavi, şık ku-
maşın üzerinde, bilgisayar monitöründeki pikseller gibi binlerce
mikroskobik boncuk vardı. Soames'in ve iki görevlinin üzerinde
de benzer şeyler vardı.

Oda büyüktü ama içi boştu. Döşeme, duvarlar ve tavan üzer-
lerindeki tulumlarla aynı renkteydi. Döşeme sertti; Amber duvar
ve tavanla birlikte bunun yüksek çözünürlü bir ekran olduğunu

düşündü. Odanın orta yerinde üç sıra halinde ikişerli koltuklar vardı. Soames Amber ve Fleming'i öndeki iki koltuğa doğru yönlendirirken, "Bu esasında bir izleyici deneyi olacağına göre rahatımız yerinde olsun dedim," dedi. Görevliler onların arkasına oturdu; Soames de en arkaya. Sol elinde bir avuç içi bilgisayarı olan Soames sağ eliyle dokunmatik ekrana dokundu. "Hımm, nasıl giyinsek acaba?" dedi. "Resmî, sanırım."

Mavi tulumlar anında değişti. Şimdi Fleming'in üzerinde papyonla tamamlanmış resmî bir takım; Amber'in üzerinde ise omuzları açık, siyah bir elbise vardı. Kollarındaki çıplak kısımlar öylesine gerçek gibiydi ki, ayrıca ellerindeki eldivenleri de hissetmiyordu artık. Gözlerini ayırmadan baksa ve ellerini mavi zemine doğru hızlı hızlı hareket ettirse ancak birleşme noktalarını görebilirdi, ama Soames odayı dönüştürdüğünde o da başka bir yere taşınmıştı ve illüzyon kusursuzdu.

Şimdi o ve Fleming tiyatro ve katedral arası bir salondaki kalabalık bir toplantıda en ön sırada oturuyorlardı. Her iki tarafta da kiliselerin orta yerindeki gibi sütunlar vardı; önlerinde ise bir sahne. Yukarıda tonozlu tavan yerine puf puf beyaz bulut kümeleriyle süslü güneşli bir gök vardı. Amber bir an *seraphimle cherubimi* göreceğini sandı. Havada iyileştirici bir tazelik vardı ve çevrenin büyüüne kapılan Amber suçluluk hissi veren heyecan ürpertilerine kendini teslim etmişti. Hastanedeki sanal gerçeklik gezisinde gördüğü Kızıl Gemi'deki katedrali tanıdı.

Son iki gündür annesi için yas tutup onun ölümünü kabullenmeye çalışmış, güvenli alanında televizyon seyrederek oyalanmıştı. CNN ve BBC'den sabit haber raporları Ruh Hakikati Günü'nden bahsediyordu. Amber planladıkları şeydeki aşırı kendine güveni şimdi şimdi anlıyordu. Ama ne kadar uğraşsa da bu tuhaf ittifaka bir anlam veremiyordu. Soames'i yıllardır tanır ve onda dindarlığın izine dahi rastlamamıştı. Onun Accosta'nın peşinden gitmesi ya da ona hizmet etmesi fikri gülünçtü. O yalnızca *kendisine* hizmet edeceklerle ahbaplık ederdi, hizmet edecekleriyle asla.

Seyirciler arasından bir mırıltı yükseldi, tıpkı bir arpa tarlasının üzerinden esen rüzgârın sesi gibi. Derken kırmızılar içinde uzun bir figür sol taraftan içeri girip sahnenin ortasında durdu. Accosta'nın yüzündeki tatminkâr gülümsemeyi seyreden Amber kararlıydı: O ve Soames yaptıkları şeyin hesabını verecekti. Nasıl ve ne zaman, bilmiyordu ama vereceklerdi.

Başını çevirince Fleming'in bakışlarını yakaladı ve kendi kararlılığının yansımaları onun gözlerinde de görünce büsbütün cesaretlendi.

KIRK ALTI

KIZIL GEMİ

18°55' K, 16°99' G

Xavier Accosta, daha önce kendini hiç şimdiki kadar canlı hissetmemişti; ölümüne dakikalar kalmıştı. Kızıl Gemi'deki Katedrali'nin kürsüsünde durmuş yüzden biraz daha fazla olan kala-balığa bakıyordu. Gemideki ayine katılmaları için kayıtlı müritlerine ait milyonlarca e-mail adresi arasından birkaçına, o anki konumlarına göre, rastgele davetiye gönderirlerdi. Bu uygulama Ruh Hakikati Günü için de değişmemişti, ama sınırlı sayıda davetiye büyük dinlerin temsilcilerine gönderilmişti. İşin ilginç yanı hiçbiri de daveti geri çevirmemiş, hepsi de her ne olacaksa tanıklık etmesi ardından da bir değerlendirme yapması için kıdemli delegelerini göndermişti.

Bugünkü ayine katılma şansına sahip bu şanslı insanların çoğuna ayine kendileri katılmak isteyen medya temsilcileri ve kalandorlar tarafından binlerce hatta milyonlarca dolar teklif edildiği Accosta'nın kulağına çalınmıştı. Accosta, insanlık tarihindeki bu dönüm noktasında, satmışsa bile az bir kısmının ringe yakan yerdeki koltuklarını satmış olmasından memnundu. Ama fiziksel olarak orada bulunan seyirciler gerçek seyircilerin yalnızca bir kısmıydı. Carvelli'nin demesine bakılırsa sanal başlık setleri, internet ve televizyon aracılığıyla izleyecek olanların sayısı dört milyarı –bu kablolu dünyanın yüzde doksanı demek oluyor– aşıyormuş; bu tarihteki en büyük medya olayıymış.

Asıl olaydan önce Accosta kısa bir vaaz verip kendilerini davalarına adanmış müritlerine saygılarını sundu ve inançları ne olursa olsun kendisini izlemekte olan herkese şükranlarını dile getirdi. Sonra, güç bela nefes almak için duran Kızıl Papa kollarını havaya kaldırdı ve hastalıklı vücudundaki geriye kalan tüm gücünü toplayarak dünyaya seslendi: “Bugün bir yolculuğa çıkıyorum. Yaşamdan ölüme uzanan bu yolculuğa pek çokları ben-den önce çıktı, vakti gelince sizler de benim arkamdan geleceksiniz. Ne talihsizliktir ki ölmek yapacağımız son şeydir; oysaki ölüm bize yaşama dair pek çok şey öğretebilir. Ama bu son yolculuk hepimiz için hâlâ bir muamma.

“Ölümünden sonra ruhumuza ne olacağı dinin en temel sorusu; her mezhep müritlerinden yalnız ve yalnız kendi ahiret görüşlerini benimsemelerini talep eder. Her biri için –buna Ruh Hakikati Kilisesi de dahil– bu talep bir inanç eyleminden başka bir şey değildir.

“Bundan iki bin yıl evvel bir adam bizim günahlarımız için çarmıha gerildi. Bu adam biz Hristiyanların inandığı üzere Tanrı’nın oğluydu ve aramıza karışarak inancın ötesindeki gerçeği görmemiz için bize yardım etmeye çalışmıştı. Ne var ki o zamanlar bile insanoğlu onun öğretilerini anlayamadı. Meselleri anlaşıl-maz şekillerde yorumlandı ve ancak birkaç kişi onun mucizelerini kendi gözleriyle gördü. Ölümünün hatta dirilişinin bile, gerçek iman sahipleri hariç, hiç kimsenin üzerinde bir etkisi olmadı.

“Ben bugün size vaaz vermiyorum. Sizden bana inanmanızı ya da Tanrı’ya iman etmenizi istemiyorum. Ben size –hepinize– gerçeği göstereceğim. Benim dirilişimi kendi gözlerinizle *görecek* hakikatimi kendi kulaklarınızla *duyacaksınız*.

“Ben ölmek ve yeniden dirilmek için Tanrı’nın ikinci Mesih’i olarak seçildim; böylece bir ayağım Tanrı’nın yanında diğeri de siz insanların yanında, iki dünya arasında durabileceğim. Bugün, ben Kardinal Xavier Accosta, İblis’in keşmekeş ve kötülük yaratmak için kullandığı şüpheyi kalplerinizden sonsuza dek söküp alarak Şeytan’ın boynuzlarını körelteceğim. Bugünden sonra Şeytan’ın ayartmalarına kanmak için bir mazeret kalmayacak; çünkü Tanrı’nın, hakiki Tanrı’nızın var olduğunu bileceksiniz.

“Bugünkü yolculuğumun sonunda, yaşamın ve ölümün sırlarını sizlerle paylaşmak için döneceğim. Size Ruh Hakikati’ni ifşa edeceğim. Bu fedakârca eylemle sizlerin ve tüm insanlığın ruhunu selamete kavuşturacağım.”

Konuşmasını bitirdiğinde alkış olmadı: Yalnızca huşu ile gelen derin bir sessizlik...

Arkasında beliren Diageo ve Virginia Knight ona sahnenin soluna kadar eşlik ettiler; Bukowski ve Tripp yatağın ve cihazların yanında onu bekliyordu.

Accosta’yı ölüm döşeği olacak olan yatağa yatıran Diageo’nun gözleri yaşarmıştı. Accosta fısıltıyla, “Üzülme, dostum,” dedi. “Seni terk etmiyorum. Bunu yaparak sonsuza dek seninle kalacağım.”

Virginia titreyen ellerle elektrotları Accosta’nın şakaklarına yerleştirirken Diageo gülümsemeye çalıştı. Işığın kaynağına yaklaştıkça içini sonsuz bir mutluluk kaplıyordu. Kendini parıltıyan ev sahibinin kollarına bıraktı; mest olmuştu. Tecelliye; Tanrı’yla bir olacağı, bilinecek ne varsa bileceği o ana hazırlıyordu kendini.

Kaynağa vardığı an, mavi-beyaz bir süpernova her şeyin üzerini örttü. Renk ve ışıktan oluşan bir girdabın içinde tükeniyordu. Enerji patlaması öylesine güçlüydü ki onu tekrar tekrar parçalara ayırıp birleştiriyordu.

Derken kör edici ılık fırtınası dindi ve görüşü geri geldi –ama eskisi gibi değil. Yeni renkler, yeni şekiller ve boyutlar görüyordu. Daha önce tasavvur etmediği bir yığın görüntü gözünün önüne serilmişti. Sanki her şeyi görebiliyordu.

Sonra ne gördüğünü anladı.

Xavier Accosta’nın bedenini terk eden ruhu işte tam o anda konuşabiliyor olmayı diledi.

Ama seçme şansı yoktu; tek yapabileceği çaresizlik içinde sessizce feryat etmekte.

KIRK YEDİ

MAVİ BÖLGE

SANAL GERÇEKLİK SÜİTİ

Kızıl Papa'nın cansız gözlerinden çıkan hayat ışığı foton-dektör ekranına çarpıp kürenin optik liftten dış katmanında hususi bir hale oluştururken Fleming Accosta'nın başındaki cam küreye bakıyordu. Prosedürü şimdi anlıyordu: Düdük sesiyle yatağın dibindeki dörtlü kolon lambasının yanması kilitlendikleri anlamına geliyordu; bu da Accosta'nın ruhunu izlemelerini sağlıyordu. Işıkların hemen yanındaki monitörde beliren barkod girişim örüntüsü Accosta'nın kendine özel ruh nişanıydı. Bu iki parça veriyle –kilitlenme sinyali ve nişanla– artık bağlantı kurabilirlerdi. Fleming'in NöroÇevirmen'i ve Amber'in ruh dalga boyu sayesinde Tripp ve Bukowski Kızıl Papa'nın ruhuyla iletişim kurabilirdi.

O anda Fleming'in öfkesi geçici olarak yatışmıştı. Bunun nasıl olabileceğinin ahlakî yönünü düşünmüyordu: Soames'in ihaneti, cinayetler, Kızıl Papa'nın zalimliği, hırs, hepsi unutulmuştu. Ölüm ve yaşam arasındaki yeniden çizilmiş çizgiye bakarken tek düşündüğü ağabeyi ve Jake'ti.

Sanal Gerçeklik süitinde Amber'la ilk oturduğunda Soames'in teknik büyüçülüğüne ve Accosta'nın sirk numaralarına bir tepki vermemeye, ona bu zevki tattırmamaya karar vermişti. Ama bu görüntü karşısında çıldırmamak, gözlerinin önünde cereyan eden olaylar karşısında korku ve saygı duymamak imkânsızdı.

Bu çaresiz büyümlü hali salt bilimsel merakın hatta Rob'un ruhu için duyduğu endişelerin ötesine geçmişti. Bu daha ilkel bir şeydi. Tüm hayatı boyunca ölümden sonra hayat ve müdahaleci bir Tanrı olmadığını var saymıştı. En son olaylar bile sonuçsuz kalmıştı, ama yakında neye inanacağını kendisi seçemeyecekti: Hakikati bilecekti; bu düşünce onu dehşete düşürüyordu, ama hâlâ arkasını dönüp gitmiyordu.

Camdan baş küresinin etrafındaki ışık dağılınca Knight ve bağımsız bir doktor Kızıl Papa'nın yaşam belirtilerini kontrol edip resmen ölü olduğunu açıkladılar. Carvelli tarayıcının sağındaki siyah cihazla meşgul görünüyordu; yerdeki siyah, yuvarlak diske odaklanmış, NöroÇevirmen'le olan kızıl ötesi bağlantısını kontrol ediyordu.

Amber Fleming'in kulağına, "KREE8'in holopedine dikkat et," diye fısıldadı. Fleming bundan sonra ne yapmayı tasarladıklarını anlamıştı.

Soames'in adamları NöroÇevirmen'i kullanarak Accosta'nın ruhunun dünyaya seslenmesini sağlayacak, ayrıca hologramını da yöneteceklerdi; Fleming'in Brian'ı yönetmesi gibi. Gerçekleşmek üzere olan şey Kızıl Papa'nın sanal dirilişinden başka bir şey değildi. Fleming bakışlarını siyah pede çevirince sırtında bir ürperme hissetti.

Saniyeler sonra KREE8 holopedi vızıldayarak çalışmıştı. Kızıl Papa'nın cesedinin üzerinde duran camdan baş küresindeki hale yeniden belirince Fleming NöroÇevirmen'in bölünmüş monitöründeki ruh dalga boyunun aniden yükseldiğini hayal etti.

Ve sonra başladı.

Bir yatay çizgi, bir yatay çizgi daha ve gözlerinin önünde bir hayalet beliriverdi. Accosta seyrek havanın içinde katı hale gelmiş gibiydi. Kızıl Papa basbayağı ayakta dikiliyordu; kendi cesediyle arasında üç metre bile yoktu. Yüzündeki ifadeye kadar her bir ayrıntı kusursuzdu.

Derken kalabalığı yoklamak istemiş gibi başını çevirdi; yeni doğmuş bir bebek gibi yavaş yavaş ve ihtiyatlı hareket ediyordu.

Yüzünde vakur bir ifade vardı ve insanı hipnotize eden kara gözleri seyircilerin her birine teker teker bakıyor gibiydi. Fleming'in, bunun dünyanın dört bir tarafından izlemekte olan milyonların üzerinde yarattığı etkiyi tasavvur etmeye çalışmasına gerek yoktu: Kendi avuçları bile terden sırlıslıklaştı olmuştu; kalbi göğüs kafesinin içinde küt küt atıyordu.

Bir anlık bir sessizliğin ardından Accosta'nın dudakları kımıldadı ve insanlık tarihini bu andan öncesi ve bu andan sonrası diye sonsuza dek ikiye bölecek sözcükler dudaklarından dökülmeğe başladı.

"Ben Tanrı'nın bir hizmetkârıyım. O'nun kudretini ve arzusunu gördüm. O bana size geri dönmemi ve Ruh Hakikati'ni size ifşa etmemi buyurdu."

Yine durdu. Fleming koltuğunda öne doğru kaykıldı.

Accosta'nın şu anki gür sesi hayattayken duyduğu sesiyle aynıydı. "Ben daima Tanrı'ya inandım," dedi ciddiyetle. "O'na ibadet etmesi için kendi suretinden insanoğlunu yaratan *benim* Tanrı'ma. Her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, müşfik Tanrı'ya..."

"Gençken, filozofların 'Kötülük Problemi' dedikleri şey canımı sıkıyordu. Dünyada bunca kötülük varken nasıl olur da her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, merhametli bir Tanrı'nın varlığından bahsedilebilirdi? Ya Tanrı'nın kötülükten haberi vardı ve bunu umursuyordu ama bir şey *yapamıyordu* –o zaman demek ki O her şeye gücü yeten değildi– ya da umursardı, bir şey de yapabiliyordu ama *haberi yoktu* –o zaman da O her şeyi bilen değildi– veyahut da biliyordu, bir şey de yapabiliyordu ama umursamıyordu –o halde O ne merhametli ne de müşfikti."

Fleming'in tüyleri diken diken olmuştu. Kızıl Papa sanki onun Tanrı ve dinle ilgili iddiasını hedef almış, doğrudan onunla konuşuyordu.

"Ben bu tutarsızlığı daima düzelttim," diye devam etti Kızıl Papa. "Benim kudretli, her şeyi bilen, iyi yürekli Tanrım bize, yarattıklarının en mükemmeline, özgür iradeyi bahşetmek için dünyadaki kötülüğe izin veriyordu. En çetin sınavlar ve sıkıntılar

karşısında bile iyi ile kötü arasında bir seçim yapma gücümüz ve fırsatımız olduğuna inanmak için. Ben artık iyi ve kötü ile ilgili gerçeği biliyorum. Benim için artık öylesine aşikâr ki. Yine de nasıl bir Tanrı yalnızca kendisine ibadet etsin diye insanoğlunu yaratır ki? Nasıl bir Yaradan bu kadar kibirli bu kadar *dar kafa-lı* olabilir?” Son sözünü ağızındaki kötü bir tattan kurtulmaya çalışırcasına tükürür gibi söylemişti.

“Kötülük problemi diye bir şey yoktur çünkü Tanrı’mız bizi ona ibadet edelim diye yaratmadı. Ben daima Tanrı’nın kusursuz düzende bir dünya yarattığını var saydım –bir cennet– sonra da bizi test etmek için kötülük yılanını ortaya çıkarttı. Ama bu doğru değil. Efendimiz önce kötü bir dünya yarattı, sonra iyiliğı ortaya çıkardı. Bu ve öteki dünyadaki doğal vaziyet kaostur –entropi. Kötülük dünyanın normal veçhesidir; iyilik sadece yanardöner bir meraktan ortaya çıkartılmıştır. Tanrı bizi onu eğlendirmemiz için yaratmıştır. Mevcudiyetimizin yegâne nedeni budur.

“Devirmek için küpleri üst üste dizen bir çocuk gibi Tanrı’mız da rastgele kötülük eylemleriyle bizi alaşağı etmek için iyiliğı ve erdeme olan inancımızla yükseğı ve daha yükseğı tırmanmamıza müsaade eder.

“Cennet diye bir yer yoktur; sadece keyfî ıstırap vardır. Ölümden sonraki hayat da yeryüzündeki hayat kadar acımasız ve gelişigüzeeldir –tek farkı sonsuz olmasıdır. Bundan kaçış yoktur. Karma diye bir şey yoktur. Adalet diye bir şey yoktur. İyilerin zor bir yaşamın ardından huzur bulacakları Elysian Tarlaları diye bir yer yoktur. İlahî düzen diye bir şey yoktur. Sadece kaos vardır. şu an size ifşa edebileceğim Ruh Hakikati şudur: Tanrı, yeryüzündeysen tüm hayatımı adadığım Tanrı, yoktur.”

Accosta’nın yüzü sarkar gibi oldu; hologram yüzüne yerleşmiş korku ve çaresizliğı tiksindirici bir gerçeklikle yansıtıyordu. “Ben ıstırap içinde bir ruhum. Tüm hayatım boyunca seve seve hizmet ettiğim ve bundan sonra da sonsuza dek hizmet etmeye mahkûm olduğum Efendim, Tanrı değildir. Sadece bir tek Efendi vardır, o da kausun ve karanlığın Efendisidir. O İblis’tir. Yani Şeytan’ın ta kendisi.”

Seyirciler nefeslerini tuttu. Başka bir durumda Accosta'nın sözleri bir akıl hastasının sözleri gibi gelirdi kulağa ama şimdi hiç de öyle gelmiyordu. Fleming, Amber'ın, elini bulup sımsıkı tutan elini hissetti.

Kızıl Papa kollarını kaldırdı ve kulak tırmalayan bir sesle, “Efendimiz Şeytan, yeryüzündeki bir vekili aracılığıyla dört işaret sunarak Tanrı'nın olmadığını ispatlayacak,” dedi, bir Eski Ahit peygamberinin ses tonuyla konuşuyordu. “Mahşerin bu dört atlısı gittikleri yerlere korku geçtikleri yerlere keder tohumları ekmek için bu harabe dünyaya salınacaklar. İlki bu gece yola çıkacak. İkincisi de bundan iki gün sonra. Onun ertesi günü de son iki atlı birlikte ortaya çıkacak, yan yana at koşturacaklar.”

Accosta sustu; yüzü bir cesedinkinden daha cansız görünüyordu. Ruhu kedere doymuş gibiydi. “Beni bağışlayın,” dedi. “Bu yolculuğa çıkarken umut doluydum ama yolculuktan elim boş döndüm. Umut yok. Tanrı yok. Sizin için dua bile edemem.”

Bunu şaşkınlığın sebep olduğu bir anlık bir sessizlik izledi.

Sonra Accosta'nın görüntüsü kayboldu ve dünya karanlığa gömüldü.

Hem şaşkına dönen hem de korkan Fleming gözlerini kırpıştırarak aniden çöküveren karanlıkta bir ışık aradı.

Saniyeler sonra bir ses korkunç sessizliği böldü, ama bu Fleming'i pek de rahatlatmamıştı.

Bu, dışarıda, karanlıkta uluyan kurtların sesiydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LUCIFER

KIRK SEKİZ

Tıpkı gölgesi yerküreyi bir uçtan diğerine kaplayan güneş tutulması gibi, gece bastırınca şehir şehir kesilen elektrikler bir daha güneş doğarken geldi. Amerika'nın batı kıyısından başlayan karanlık, gün batımını takip ederek Pasifik boyunca ilerlemiş ve gurup vakti, yerel saatle 6.35'te Hawaii'deki Honolulu'ya varmıştı. Sonraki yirmi dört saat boyunca, yerküre güneş etrafındaki dönüşünü tamamlayınca, dünyanın dört bir tarafındaki metropollerin hemen hepsinde gün batımından gün doğumuna kadar elektrik kesintisi yaşandı.

Karanlık; panik, inkâr, öfke gibi uç duygular uyandırıyor. Bunu, ilk işaret, Kızıl Papa'nın mahşerinin ilk atlısı olarak algılayan küçük bir azınlık neşeyle kutlamalar yapıyordu. Sanki insanlık güneşe tapındığı, onun karanlığı bastırarak dünyada iyi olan ne varsa ortaya çıkartacağına inandığı putperestlik zamanlarına geri dönmüştü.

Pek çoğu evlerine kapanmış karanlık meleğin gitmesini bekliyordu. Kalabalıktan medet uman diğerleri ise halka açık yerlere akın etmişti. Gece yarısına doğru Avustralya'da Sydney'in neredeyse tamamı ellerindeki mumları sallayarak karanlığı kovmaya çalışan histerik insanlarla dolup taşmıştı. Bu eylem, gün batımı tüm dünyayı dolaşırken, Asya ve Avrupa boyunca tekrarlandı. Karanlığın izini süren uluslararası medya, karanlık çökünce bölge bürolarındaki yayınlarının kesildiğini, kelimenin tam anlamıyla aciz kaldıklarını rapor ediyorlardı.

Bazıları da paniği yatıştırmaya çalışıyor, bunun önemsiz bir tesadüf olduğunu, Kızıl Papa'nın ifşasının önceden tertip edildiğini, karanlığın da yalnızca bir rastlantı olduğunu iddia ediyorlardı. Ne var ki hadisenin büyüklüğü apaçık ortaya çıkınca korku dehşete ve ardından da öfkeye dönüştü. Gitgide artan bir çoğunluk kederlerinden ve düş kırıklıklarından birini sorumlu tutmak istiyordu.

Karanlık gece boyunca geniş çapta bir yağmalama hüküm sürdü. Londra'nın doğu ucundaki pek çok bölge, Paris ve New York'un aşağı doğu tarafı başıboş gezinen çeteler tarafından tahrip ediliyordu. Ama en büyük şiddet olayları ibadet merkezlerinde meydana geliyordu. Çetelerin öfkesinin ana hedefi kendilerine cennet ve Tanrı hakkında yalan söylemiş olan cübbeli papazlardı. Kiliseler onların ruhsal danışmanları olmuştu; onlardan tüm inançlarını onlara bağlamalarını talep etmiş, kendilerini Tanrı'nın tek temsilcisi olarak göstermişlerdi. Ama Kızıl Papa'nın ifşaati inancın değerini alaşağı etmişti.

Ve birileri bunun bedelini ödemeliydi.

Kilise ne kadar büyükse öfke de o kadar büyük oluyordu: İstanbul'daki Ayasofya'dan İngiltere'deki Canterbury Katedrali'ne, oradan Roma'daki St. Peter'e ve Kudüs'teki Yahudi Sinagogu'na kadar. İsmi önemli değildi. Meşaleli kalabalıklar sivri kuleleri kendinden emin bir şekilde, Kızıl Papa'nın var olmadığını açıkladığı cennete doğru uzanan bu antik ibadet yerlerinin etrafını sararken din adamları da artık lüzumsuz olan kiliselerinde sığınacak bir yer arıyorlardı.

Otoriteler karanlığın nedenini açıklamaya çalışıdursun pek çok ülkede olağanüstü hal ilan edilmişti. Ertesi gün, elektrik güneşle geri dönünce, Amerikan Başkanı, canlı yayında ulusa ve tüm dünyaya seslenerek sükûnet ve sağduyu çağrısı yaptı.

Başkan, "Henüz bu durumun Kızıl Papa'nın söyleviyle ilgili olduğuna dair bir bulgu yok, aslında Kızıl Papa'nın söylevinin gerçek olduğuna dair bir bulgu da yok," diye açıkladı. "FBI ve sahil güvenlik Kızıl Gemi hâlâ uluslararası sulardayken gemiye çıkmak için olağanüstü harekâta başladı. Geniş çaplı bir

soruşturma da başlatılmak üzere. Daha da önemlisi, Kardinal Accosta'nın söylediği ya da söylemediği herhangi bir şeyin bu ülke topraklarının kanunlarıyla bir ilgisi yok. Ben cennette ya da cehennemde olan biteni idare edemem ama bu dünyadaki- ni edebilirim. Kim neye inanmayı seçmiş olursa olsun ben kanuna ve ona uyulması gerektiğine inanırım. Bundan sonraki hayatta kimin cezalandırılıp cezalandırılmayacağını bilemem ama bir şey için size söz verebilirim: Kanunları çiğneyecek olursanız bu hayatınızda cezalandırılacaksınız. Başka hiçbir şeye inancınız kalmadıysa bile buna inanın.”

Soames toplantı salonunda tek başına oturmuş, kurtlarını okşayarak haber bültenlerini seyrediyordu. CNN ve BBC sunucuları, her an bozulabilecek bir sükûnet ortamının yaratıldığını iddia ederken o gülümsüyordu. Dünyanın yaklaşmakta olan fırtınaya hazırlandığını biliyordu.

KIRK DOKUZ

ERTESİ GÜN

VenTec

VenTec'in dışında bir fırtına kopmak üzereydi. Dağların zirvelerini kara fırtına bulutları kaplamıştı. Şiddetle esen rüzgâr Hakikat Konseyi'ni Kurum'a geri götüren helikoptere ardı ardına darbeler indiriyordu.

Soames lobide durmuş savaştan çıkmış gibi görünen Knight ve Carvelli'yi karşılarken yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Hadi ama, dünyanın sonu değil ya," dedi. Carvelli sersemlemiş gibiydi: Parlak, yakışıklı yüzü solmuş, daima kusursuz görünen saçları karman çorman olmuştu. Virginia Knight daha da beter görünüyordu: Kızıl Gemi'de şahit olduğu şeyin neden olduğu korku yüzüne kazınmıştı. Kendini kaybetmek üzereydi sanki.

Carvelli, "Bizden sonra Gemi FBI ajanlarıyla doldu," dedi. "Ruh Hakikati Günü'nü duyurduğumuzdan beri gemiyi izliyorlardı herhalde; ilk işaret dünyayı paniğe sürükleyince de borda ettiler. Biraz daha bekleseydik şu an bayağı zor soruları cevaplıyor olurduk."

Soames elini güven tazelemek için Virginia'nın koluna koyarak, "Burada emniyettesiniz," dedi. "Tek yapmamız gereken yeniden toplanıp olanların ne anlama geldiğini düşünmek."

Hakikat Konseyi üyelerinin arkasından Kurum'a doğru yürüten Tripp ve Bukowski'ye baktı. Omuzlarındaki karları silkelirken her ikisinin yüzü de ifadesizdi, sonra ikisi de Soames'e döndü.

Bakışlarını yakalayınca her ikisi de anlamış gibi başlarını salladılar ve hızla kırmızı bölge asansörüne yöneldiler.

Soames, “Monsenyör Diageo nerede?” diye sordu. “O da sizinle buraya gelir herhalde diyordum, şey için...” uygun ifadeyi bulmaya çalıştı, “otopsi için.”

Virginia Knight başını salladı, konuşamıyordu. Sarı saçlarında birkaç gün öncekinden daha çok beyaz vardı sanki.

Carvelli ağır ağır, “Öldü,” dedi. “Kendini Kızıl Gemi’nin en yüksek güvertesinden aşağı attı.”

“Ölümün kurtuluş olmadığını bile bile,” dedi Knight.

Soames, “Paniklemiştir,” diye bir saptama yaptı, “ama biz aynı şeyi yapmamalıyız.”

Onları siyah bölgeye götürdü. Kurumun koridorları bomboştu. VenTec kendi jeneratörü, diğer ihtiyaç maddeleri ve minimum muhafaza gerektiren steril ortamıyla kendi kendine yetiyordu. Çekirdek kadro hariç diğerlerini Kızıl Papa’nın ifşaatından önceki gün tahliye ettirmişti.

Siyah bölgenin toplantı salonundaki kırk camlar temizlenmişti ama ayna duvarın yerine yenisi konmamıştı. Bitişikteki laboratuvarın yankı yapan mavi beyaz alanı genişleyen odanın akustiğini değiştirmiş ve daha soğuk bir görüntü vermişti. Knight ve Carvelli masadaki yerlerini alırken kurtlar kımıldasız oturuyordu.

Soames yanında duran termostan onlara kahve doldurdu ve kendi kutu kolasından bir yudum aldı.

Knight başını ellerinin arasına aldı. “Yaptığımız her şey boşa gitti –onca cinayet, harcadığımız onca zaman. İşlediğimiz suçların hiçbirinin makul bir mazereti yokmuş.”

Soames gülümsedi. “Bunun artık pek bir önemi yok, değil mi?” dedi.

Knight ona döndü; afallamıştı. “Tanrı’nın işi zannettiğimiz şeyi yaparken Şeytan tarafından kullanılmışız. İyilik yapalım derken kötülük yapmışız. Elbette ki önemi var.”

Soames’in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. “Nedenmiş o? Tamam Tanrı Şeytan çıktı –ne olmuş? Aslında bu iyi bir

haber. Madem Tanrı yok, o halde günahlarınız için cezalandırılmayacaksınız.”

“Bunu nasıl söylersin, Bradley? Sen de bir inanandın. Bunun nasıl etkilenmemiş olabilirsin?”

“Şuna, fazla şaşırmadım diyelim.” Yara bere içindeki yüzünü işaret etti. “Siz bununla doğmadınız ve hemen Tanrı’nın iyi adam olduğuna karar verdiniz. Ben hep o mendeburun bir sadist olduğundan şüphelenmişimdir. O’nun maskesini düşüren İblis ilaç gibi geldi. Bu elbette birkaç şeyi açıklığa kavuşturacak ve Kiliselerin o her şeyi bilen, her şeye gücü yeten tanrılarının dünyadaki bunca ıstıraba izin vermesini akla uygun hale getirmek için birbiri ardına ürettiği saçmalıklara bir son verecek.”

Ağzı bir karışık açık halde oturan Knight’a gülümsedi. “Düşünecek olursanız Kızıl Papa’nın ifşa ettiği canlandırıcı, özgürleştirici bir hakikat. Bu yüzden bir önemi yok. Hem hiçbir şey değişmedi.”

Knight öfkeyle, “Elbette değişti,” dedi. “*Her şey değişti.*”

Soames güldü. “Hayır, değişmedi. Tek değişen *inandığın* şey. Şu aşırı duygusallığa bir son ver, Virginia. Tanrı birden valizini toplayıp gitmedi ya. O hiçbir zaman var olmadı –sadece sen bunu bilmiyordun. Şimdi en azından hayatın zarların üzerine üzerine fırlatıldığı boktan bir oyun olduğunu biliyorsun, yani sızlanmayı bırakıp buna alışabilirsin.”

Virginia hiç kımıldamadan, öfke ve tiksintiyle küçülen gözlerini Soames’e dikti. “Sen Tanrı’ya hiçbir zaman inanmadın, değil mi?”

Soames cevap vermedi ama bir an az kalsın her şeyi söyleyiverecekti. Kalbine hapsettiği gizli bilgiyi ona anlatma ihtiyacı öylesine güçlüydü ki. Ama sabretmeliydi. Uzun bekleyişi son bulmak üzereydi.

Carvelli, “Hop hop,” diye araya girdi; yüzündeki koca gülümseme zorlamaydı ama kendine güveni geri gelmeye başlamıştı. “Hadi ama arkadaşlar, birbirimize düşmeyelim. Tamam bir aksiliktir oldu, ama gerçekçi olmalıyız. Virginia, Bradley haklı.

Belki de bu yeni durumu kabullenip kendimizi buna göre ayarlamalıyız.”

Knight derin derin iç geçirdi.

Soames ona doğru eğildi. “Virginia, bu durumdan azamî olarak faydalanmalıyız. Senin de açıkça belirttiğin gibi günah işledik – yeni Efendimizin ve Sahibimizin gözünde değil belki ama kanunları çiğnedik.”

Carvelli telaşa kapılmış gibiydi. “FBI Kızıl Gemi’de bizi cinayetlerle ilişkilendirecek bir şeyler bulabilir mi?”

“Kızıl Gemi’yi dert etme. Otoriteler ilk işareti açıklamaya çalışmakla ve sonrakiler için hazırlık yapmakla meşgul. Ama yine de bizim sapkın cinayetlerimiz ve adam kaçırma eylemlerimize şahit olanlar için endişelenebiliriz.”

Knight’ın yüzündeki korku daha da artmıştı. “Sen ne diyorsun?”

“Amber Grant ve Miles Fleming taşınması güç sorumluluklar.”

Knight otomatikman, “Ama Kızıl Papa onlara zarar vermemizi söylemişti,” dedi. “O demişti ki şiddete...”

Soames kahkahalarla güldü. “Ama o yanıldı, değil mi? Hâlâ anlamadın, değil mi Virginia? Kızıl Papa yolunu şaşırmış, hiçbir şeyden haberi olmayan kibirli bir budalaydı.” Dosdoğru Carvelli’ye baktı, sonra da Knight’a. “Bakın, çok basit. Fleming ve Grant sonsuza dek susturulmalılar ki biz de bu hayatımızın bu nahoş bölümünü geride bırakıp önümüze bakalım. Ve sen Virginia böyle dehşete düşmüş gibi bakmayı kes. Artık iyilik yaptığın için seni ödüllendirecek bir Tanrı olmadığına göre vicdanına da gerek yok.”

Virginia, “Canın cehenneme,” diye bağırdı. “Ya *insanlığımız*? Neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair *insanî* inancımız?”

Soames küçümser bir ses tonuyla konuştu. “Ne olmuş insanlığımıza, Virginia? Birdenbire keşfediverdiğin bu değerli insanlığa ne olmuş? Bu, Tanrı’ya hizmet ediyorum diye yüzlerce terminal hastanın öldürülmesi için iş birliği yapmana izin veren insanlıkla aynı insanlık mı?”

ELLİ

İKİ SAAT SONRA

SİYAH BÖLGE, GÜVENLİ ODA

Amber Fleming'den iki oda sonraki güvenli süitinde uyuyordu. Annesinin ölümüyle öyle sarsılmıştı ki o günden bu yana dinle-nememişti. Ama Kızıl Papa'nın Ruh Hakikati Günü'nden ve onu izleyen karmaşadan sonra tuhaf bir rahatlık çökmüştü üzerine. Daha önce hiç bu kadar derin bir uykuya dalmamıştı. Uykuyu kemiklerinin içine sızıyor, kaslarını gevşetiyor; gerginliğini ve endişelerini dağıtıyordu.

Dingin bir sükûnet duygusuyla rüya durumuna geçti; ne karıştı koydu ne de herhangi bir rahatsızlık belirtisi gösterdi. Aksine kımıldamadan yattı; REM uykusuna girerken göz küreleri her zamanki gibi hareketlense de göz kapakları kapalı, soluk alıp verişleri düzenliydi.

Sonra, daha önce sıkça olduğu gibi, zihni ölüm yolculuğuna çıktı.

Karanlık onu kadifeden bir kozaya sarınca her yanını, uyuturucu bir dinginlik duygusu kuşattı. Burada ona hiçbir şey zarar veremezdi. O bildik ışık deliğini gördüğünde hatta siyah girdap onu deliğe doğru sürüklediğinde bile rahatsız olmamıştı. Bu seferki yolculuğunda yalnız değildi. Yanındaki bir varlık ona yol gösteriyordu. Işık konisine doğru yaklaşırlarken sanki Ariel'le

hiç ayrılmamış gibiydiler. Eriyip bir oldular. Ariel ne biliyorsa Amber da biliyordu artık.

Amber karanlığa doğru koşarken Ariel'in ölümle yaşam arasındaki tarafsız bölgede onu beklediğini biliyordu. Kardeşinin sabrı Bradley Soames'in terminal hastalar üzerindeki ilk ruh tespit deneylerinde tükenmişti. O gün, ruhun dalga parçacık ikiliği bozulmuş, bu da yaşamla ölümü birleştiren evrensel zarı çarpıtmış ve bu karışıklık Ariel'i de etkilemiş, yapışık ikizi Amber'ın da hayalet ağırları çekmesine neden olmuştu.

Amber'ın ölüm rüyalarına neden olan Ariel'in onu Soames'in tahriflerini durdurması için uyarma teşebbüsleriydi. Aralarındaki bağ gereği Ariel ne zaman Amber'ın canlı bilincine yerleşmek için onun rüya durumuna geçişini kullansa kardeşini itiyordu. Ariel yaşama açılan döner kapılara ne kadar saldırganca yüklenirse Amber da o kadar hızlı bir şekilde ölüme doğru sürükleniyordu. İronik bir şekilde Soames'in Amber üzerinde yaptığı deneyler Ariel'in uzun zamandan beri ertelenen ölüm seferinden önce Amber'la bağlantı kurmasını sağlamıştı. Şu anda ise, kardeşi ona ışığa doğru rehberlik ederken, Amber Ariel'in veda ettiğini biliyordu. Bildiği bir şey daha vardı: Ariel ona bir şeyler göstermek istiyordu.

Koniye girdiklerinde öyle hızlı hareket ediyorlardı ki ışık, etraflarını sarmış gümüş taneciklerden oluşan donmuş bir kar fırtınası gibi hareketsiz duruyor gibiydi. Artık parlıtıya doğru gitmiyor, onunla birleşiyor, etrafını kuşatan fotonlarla bölünmez bir bütün oluyordu. Ama korkmuyordu; Ariel yanındaydı. Sonraki süresiz bir an boyunca tekrar birleştiler; dans eden ikizler, mükemmel bir uyum, mükemmel bir ahenk içinde hareket ediyorlardı. Koninin zirvesine yaklaştıklarında Amber'ın içini sonsuz bir mutluluk hissi kapladı; zirveye vardıklarında ise ışığın kaynağıyla bir oldular. Sonra Amber hem farklı bir varlık –yani *ken-disi*– hem de kardeşinin ve daha büyük bir kalabalığın, daha büyük bir nefsin parçası olduğunun farkına vardı.

Derken kör edici mavi-beyaz bir supernova her şeyi kapladı. Dönen bir ışık girdabı onu kendine çekmiş, tekrar tekrar parçalara ayırıp birleştiriyordu.

Sonra ışık fırtınası birdenbire sona erdi. Amber yalnızdı; ışıktan tekrar yaşama doğru çekilmeyi bekliyordu. Ama ne üzüntü ne de acı hissediyordu. Aksine hayatında ilk kez kendini tamamlanmış hissediyordu. Işık konisinin tepesinde dururken görüşü geri gelmiş daha önce göz kamaştıran parlak ışık artık aydınlatmaya başlamıştı. Bir tepede dikilip güneşli bir düzlükten etrafı seyreden bir dağcı gibi kardeşinin nereye gittiğini görebiliyordu. Onu evlat edinen annesinin ve diğer tüm sevdiklerinin de...

Gerisingeri girdabın içine çekilmeden önceki hayret verici kısacık bir anda ışık kaynağının ötesinde yatan ve öteki dünyada ikamet eden bir şey gördü.

“Amber uyan! Uyansana!”

Sersemlemiş ve aklı karışmış olan Amber bu tanıdık sesi gerçekten mi yoksa rüyasında mı duyduğunu ayırt edemedi. Sonra gözlerini açtı. Soames yanında kurtlarıyla birlikte antreden içeri süzülen ışıktaki dikiliyordu. “Sadece her şey yolunda mı diye bir bakayım demiştim,” dedi fısıltıyla. Geçen hafta yaşadığı onca şeyden sonra bu endişesi zamansız ve yersiz kaçıyordu.

Amber yataktan çıkıp ona doğru yürüdü. “Accosta ve senin neden iş birliği yaptığınızı hiç anlamamıştım... ama sen ona hiçbir zaman inanmadın, değil mi? Bir şekilde onun ne keşfettiğini biliyordun. Bunun korkunç bir şey olacağını.”

“Amber, ben sadece öldükten sonra bize ne olacağını öğrenmek istedim. Bunun Miles’in istediği şeyden bir farkı yok –ya da yeterli teknolojiye sahip olsa herhangi bir bilim adamının işinin hakkını vererek yapacağı şeyden. Ben ilerlememe yardımcı olacak o teknolojiye sahiptim. Benim tek yaptığım hakikati aramaktı. Bu kötü bir şey mi?”

“Bunu yaparken kullandığın yöntemlere ne demeli peki; tüm o cinayetler, adam kaçırmalar?”

“Onlar gerekliydi, Amber.”

“Ne için?”

“*Hakikati* öğrenmek için.”

“Tuhaf olan da bu Bradley. Ben hakikatin *bu* olduğundan bile emin değilim. En azından tüm hakikatin. Hem başka...”

Soames, “Öyle mi dersin,” diye sözünü kesti. Yarı aydınlık yarı karanlıkta, kaşları alaycı bir şekilde çatılmıştı. “Hayır,” dedi birdenbire. “Başka bir şey yok. Tek bir hakikat var. İşaretler gelince bunu sen de anlayacaksın.”

Amber biraz daha yaklaştı. “Peki ya Accosta’nın söz ettiği yarım bir hakikatse, Bradley? Onun yanılmış olması umurunda değil mi? Ben yanılmış olmasını istiyorum. Bu çok normal. Senin bile bunu istemen gerek, Bradley, kesinlikle.”

Soames gitmek üzere döndüğünde koridordan gelen bir ışın demeti yüzünü yalayıp geçti. Tanıştıkları günden bu yana Amber onun tuhaf biri olduğunu biliyordu ama bunu onun muazzam zekâsına ve hastalığı yüzünden tuhaf bir şekilde büyütülmesine bağlıyordu. Ama o anda, gözlerinin içine baktığında, bundan daha fazlasının olduğunu gördü. Sadece acayip ya da empati yoksunu değildi; o duygusuzdu. Gözlerinde gördüğü kötülük değil ondan çok daha korkunç bir şeydi.

Orada gördüğü şey boşluktu.

ELLİ BİR

SİYAH BÖLGE, GÜVENLİ ODA

Kızıl Papa'nın ifşaatından yirmi yedi saat sonra medya FBI'ın teknik ajanları, davetli bir grup seçkin bilim adamı ve Vatikan Mucizeler Enstitüsü'nden gelen heyetin ortak bulgularını açıkladı. Büyük dinlerin kıdemli üyeleri de dahil, olanlara birebir şahit olan seyircilerden de olan bitene dair bilgi alınmıştı.

Heyetlerin tümü, Kızıl Papa'nın ifşaatını bir aldatmaca gibi gösterme eğilimindeydi ama cesedi analiz edip karmaşık teknik donanımı dikkatle inceledikten sonra holograma veri girişinin yalnızca NöroÇevirmen'den yapıldığını ve NöroÇevirmen sinyallerinin tek kaynağının Accosta'nın başındaki ruh-yakalama küresi olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar. Bu teknik onay ve ifşaat sırasında Kızıl Gemi'de bulunanların şahitliği komiteye 'olan bitenin dünyevî bir açıklaması olmadığı' sonucuna varmaktan başka bir seçenek bırakmamıştı. Bir başka resmî olmayan kaynak da bu teknik bir hileyse aldatmacanın kendisinin de Accosta'nın ölümünden sonra ruhunun konuşması kadar mucizevî olduğunu söylüyordu...

Tahkikattan sorumlu FBI şefi, uzun boylu, siyahî müdür yardımcısı Morgan Jones yaptığı iki basın açıklamasında da resmî bulgular konusunda kendinden emin görünüyordu ama ateşli ve dokunaklı konuşmasının sonunda söylediği bir şey yoktu aslında. Ancak onun suskunluğu ve Kızıl Papa'nın açıklamalarını

çürütmesi istendiğinde Vatikan'ın 'yorum yok' şeklindeki tavrı, açıklanan bulguları doğruluyor ve Accosta'nın son sözlerini destekliyordu.

Odasında kilitli bir halde televizyonda açıklanan olayları seyreden Fleming'in tek yapabildiği şey sinirinden volta atmaktı. Yerinde duramıyordu, aynı şekilde hareketli olan zihni neye inandığını açıklığa kavuşturmak için şimdiye dek aldığı tüm bilgileri işlemek için uğraş veriyordu. Kızıl Papa'nın konuşmasından bu yana uyuyamamıştı ve sözlerinde gerçeklik payı olduğundan her geçen dakika daha çok emin oluyordu. Accosta'nın açıkladığı şey onun ateist duyarlılığını mantıklı kılacak bir teoriyle örtüşüyordu: Din dünyadaki şeytanî güçtü.

Dışarıdan gelen bir ses onu duraklattı. Kapı açılınca gelenin Bradley Soames olduğunu gördü. Kurtlar ayağının dibinde yavaş yavaş soluk alıp veriyorlardı. Soames neşeyle gülümsüyordu. "Nasılsın, Miles?"

Fleming cevap vermedi.

Soames kurtları içeri sokup kapıyı kapatarak, "Söylesene," dedi, "en büyük korkularının gerçek olması nasıl bir duygu?" konuşmasına bakılırsa bayağı ilgili gibiydi. "Ağabeyinin şu anda büyük ihtimalle acı çektiğini bilmek ve onu kurtarmak için uğraşmamış olmak nasıl bir duygu? Senin gibi hayatını bu dünyadaki acıları dindirmek için harcamış, ölümden sonraki hayatı için de boşluğun huzur veren rahatlığına güvenmiş bir adam ölümün yalnızca daha fazla *sonsuz* acı getirdiği gerçeğiyle nasıl başa çıkar?"

Fleming ne bir şey söyledi ne de başını kaldırıp ona baktı.

"Anne ve baban büyük oğullarının küçük oğulları onu kurtarmayı reddettiği için öldüğünü ve acı çektiğini bilseler kendilerini nasıl hissederler acaba? Jake'ti değil mi? O bunu nasıl karşılar acaba? Yıkılır herhalde, değil mi?"

Fleming hâlâ sessizdi.

Soames, "Kendini o kadar da kötü hissetme, Miles," diye devam etti. "Pek çok yönden haklıydın. Kutsal Tanrı diye bir

şey yok. Ahirette herkesin payına düşeni alacağını garanti eden nihaî adalet diye bir şey de yok. Sadece kaosun şeytanî efendisi var. Daha önce inandığın şeyle şimdi inandığın şey arasındaki tek fark öldüğünde kaosun ve acının sonsuza dek devam edecek olması.”

Fleming yanaklarından süzülen yaşlarla dizlerinin üzerine çöktü.

Soames biraz daha yaklaştı. “Sana acıyorum. Ağabeyini mahkûm ettiğin yazgıyı bile bile kendine tahammül etmen zor olsa gerek.”

Fleming birden Soames’in sağ elini yakalayıp iki eliyle sıktı. Kurtlar huysuzlandılar ama Soames onlara geri durmalarını ısrar etti. “Yalvarmanın faydası yok, Fleming. Sana yardım edemem. Şimdi olmaz.” Kıkırdadı. “Belki de dua ediyorsundur, ha? Yok, bu saçma olurdu.” Elini geri çekti. “Seni duyacak birisi yokken neden dua edesin ki?” Sessiz kurtları da alıp odadan çıktı.

Fleming kapının kapanma sesini duyana kadar yerde, elleri birbirine kenetlenmiş halde, kımıldamadan durdu. Sonra kalktı ve ellerini açtı.

ELLİ İKİ

BEYAZ BÖLGE, İLETİŞİM ODASI

Yüzü kireç gibi ve ifadesiz olan Virginia Knight uyuşmuş; artık olmayan inancının boşluğu onu çepeçevre kuşatmıştı. Uydu telefonunu yerine koydu. Geriye yapacak bir tek şey kalıyordu.

Odadan çıkıp, zombi gibi, ıpıssız beyaz bölgeden çıkışa doğru yürüdü. Cam kapılardan, dışarıdaki güvenlik ışıklarının aydınlattığı kar fırtınasını görebiliyordu. Diskini kullanarak resepsiyon geçidinin bitişiğindeki kurtuluş odasının kapısını açtı. Erzakları karıştırdı –neyi seçeceğini bilmiyordu– ve ambalajlı parçaları seçip bir sırt çantasına doldurdu.

SİYAH BÖLGE

Amber odayı arşınılıyordu. Sinirli adımları, kafasının içinde çatışan muhalif düşüncelerin zihninde oluşturduğu kargaşayı yansıtıyordu. Soames'in gözlerinde gördüğü şey Accosta'nın ifşaatıyla ilgili endişelerini daha da arttırmıştı. Onun kehanet ettiği ilk işareti görmüştü; bu da sözlerinde doğruluk payı olduğunu kanıtlıyordu. Ne var ki rüyası ona karşıt bir hakikatin olduğunu söylüyordu.

Yatağın üzerine oturup başını ellerinin arasına aldı. Ariel'in ona ne göstermek istediğinden hâlâ tam olarak emin değildi,

ama kardeşinin, Kızıl Papa'nın anlattığından çok farklı bir yere gittiğini biliyordu.

Sakinleşmek için aklına annesini son kez canlı gördüğü zamanı getirmeye çalıştı; bakımevinde uyuyuşunu, perdelerden içeri süzülen akşam güneşini, terastaki bitkilerin yeşilini... O anının sükûneti sanki annesi gelip soğuk elini alnına koymuş gibi onu rahatlatmıştı.

"Belki de Ariel bana bir şey söylemeye çalışıyordu," dedi sesli sesli. "Benim dünyaya söylemem gereken bir şeyler..."

Kutup çemberinin kuzeyindeki ulaşılması imkânsız, ırak dağlardaki güvenli hücrelerine baktı. Dünyaya ne söylemek istediğini bilse bile birileriyle nasıl irtibata geçecekti ki? Bu yer dünyanın bir parçası gibi bile değildi.

Tık.

Amber dönüp gözlerini kapıya dikti.

Soames'ten daha önce hiç korkmamıştı ama şimdi yeni bir yüzleşmeye kendini hazırlarken içinde bir korku uyanmıştı. Dimdik durup kapıya döndü.

Kapı tereddütle açıldı.

Silüet Bradley Soames'e ait olamayacak kadar uzundu.

Figür içeri girip, "Amber," diye fısıldadı. "Hadi buradan çıkalım."

Ağız açık kalan Amber'ın içi rahatlamıştı. "Miles, sen bura-ya nasıl girdin? Daha da önemlisi nasıl dışarı çıktın?"

"Bradley'den anahtarını ödünç aldım diyelim. Sonra açıklarım. Hele buradan bir çıkalım da."

ELLİ ÜÇ

SİYAH BÖLGE

Karanlık, ıssız koridorlarda in cin top oynuyordu. “Bir planın var mı?” diye sordu Amber.

“Adım adım,” dedi Fleming. “Önce siyah bölgeden çıkacağız. Sonra beyaz sektördeki iletişim odasına gidip uydu telefonunu kullanacağız.”

“Kimi arayacağız?”

“FBI –kim dinlerse işte.” İçinde bulundukları durumu ve Soames’in son yaşanan olaylardaki rolünü anlatabilseler kime anlatacakları umurunda değildi. Onun asıl derdi ondan sonra ne yapacaklarıydı. Yardım gelmesi zaman alacaktı ve o zamana kadar da Soames’in insafına kalacaklardı. Tek başına olsa dağdan aşağı inip sonra da uçakla gelirken gördüğü korucu istasyonuna gitmeye çalışabilirdi. Ama Amber’ı da düşünmesi gerekiyordu.

Siyah bölge güvenlik kapısıyla aralarında santimler vardı. Fleming kapıya doğru gidiyordu ki camdan bir güvenlik görevlisini gördü. Amber’ı kuytu bir yere çekip fısıltıyla, “Adam gözden kaybolunca kapıyı açmayı deneyeceğim,” dedi.

Adam saniyeler sonra gitti. Fleming Amber’ı kapıya doğru yönlendirerek, “Hadi gidelim,” dedi fısıltıyla.

Amber “Kapıyı nasıl açacaksın?” diye sordu.

“Bununla.” Sağ elini açtı. “Bunu Bradley’den aldım.”

Amber elindeki siyah şeye merakla baktı; bir tarafı yarı

aydınlık yarı karanlıkta esrarengiz bir biçimde parlıyordu. Amber yüzünü ekşitti. “İğrenç.”

“Bu şey bizi dışarı çıkartacak; o yüzden ona laf etme,” dedi Fleming ve yara kabuğunu sağ elinin işaret parmağının ucuna yerleştirip parmağını kapı kilidinin yanındaki levhaya bastırdı.

DNA tarayıcısı dokudan mikroskobik bir parçayı sıyrıp alırken Fleming içinde yakıcı bir duygu hissetti, ardından kırmızı ışığı görünce nöbetçinin geri dönmemesi için dua etti. Işık hâlâ kırmızıydı.

Kabuğu hafifçe sallayarak, “Hadi Allah’ın belası,” diye mırıldandı. Yanına sokulan Amber’dan ona doğru yayılan endişeyi hissedebiliyordu.

Derken kırmızıdan yeşile döndü ve ikisi de derin bir oh çektiler.

Kapı açılınca gizlice siyah bölgeden çıkıp nöbetçinin gittiği tarafın aksi istikamette sola döndüler. Beyaz bölgeye girdiklerinde Fleming izlendikleri yönünde tuhaf bir duyguya kapıldı; ama iki kez arkasına dönüp kontrol edince kimseciklerin olmadığını anladı. Solunda dışarının mavi kutup manzarasını gösteren buzlu camlı bir pencere vardı. Kalın kar tabakası rüzgârla birlikte havalanıp karanlık göğe doğru yükseliyordu.

Amber koridorun aşağı tarafında, soldaki bir kapıyı işaret edip, “Orası,” dedi.

İletişim odasının kapısı açıldı ve mat gri renkli uydu telefonları ana iş istasyonunda yan yana sıralanmıştı. Fleming en baştakini alıp kulağına götürdü; endişesi hafiflemiş gibiydi. Yanında duran Amber, “Kimi arayacağız?” diye sordu.

Fleming haberlerde duyduğu ismi hatırlamaya çalıştı. “Soruşturmayı yürüten FBI ajanını.”

Arkalarından bir ses geldi; Fleming’in başını çevirmesine fırsat kalmadan biri, “Kimseyi arayamazsınız. Telefonların hepsi bozuk. Dış dünya ile irtibat kesildi.”

Fleming arkasına döndü, midesine yumruk yemiş gibiydi. Virginia Knight kapı girişinde dikiliyordu; gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü de bembeyazdı.

Elini cebine soktu.

“Al bunu Miles,” dedi. “İşler bu noktaya geldiği için özür dilerim.”

ELLİ DÖRT

Fleming öyle hızlı hareket etmişti ki Amber nefes bile alamamıştı. Az evvel elinde telefonla yanında dikilen adam bir de baktı ki fırlayıp Virginia Knight'ı yere sermiş. Fleming elini cebine sokup giriş diskini alırken Virginia karşı koymadı. “Telefonlar neden çalışmıyor?” diye sordu Fleming. Ses tonu gergindi.

Knight ona boş boş baktı. “Bradley dış dünyayla bütün bağlantıyı kesti,” dedi. “Ben bile dışarıyla bir bağlantı kuramıyorum. Yalnızca o yapabilir.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Bilmiyorum. Adam zıvanadan çıktı. Tek bildiğim sizi öldürmeyi tasarladığı. Buradan çıkıp yardım bulmalısınız.”

Amber, “Bunu nasıl yapacağız, peki?” diye atıldı. “Dağdan aşağı mı ineceğiz?”

Fleming ümitsizce, “Tek yol bu,” dedi.

Knight başını kaldırıp ona baktı. “Bırakın da size yardım edeyim,” dedi. “Bölge haritaları ve arazi planları var bende.”

“Neredeler?”

“Kurtuluş odasındaki bir sırt çantasının içinde.”

Fleming bir an durup onu inceledi sonra tutup ayağa kaldırdı. “Hadi gidelim.”

İssiz beyaz bölgeden geçip birkaç dakika içinde resepsiyon alanına vardılar. Fleming biraz ötedeki, üzerlerine V harfi işlenmiş buzlu camlı çıkış kapılarını ve döne döne yağın karı görebiliyordu.

Solunda tırmanma araç gereçleri, erzak ve dışarıdaki zor hava şartlarına uygun giysilerle dolu kurtuluş odası vardı. Knight'ın akıllı diskini kullanarak kapıyı açtı ve kadını içeri soktu.

Duvarlardan birine boydan boya kurtuluş tulumları sıralanmıştı; hepsi de parlak kırmızı renkte ve North Face markaydı. Normal kıyafetler gibi askıya asılmamışlar, zırh gibi kendi başlarına duruyorlardı. Her tulumun sol ayak bileğinden, duvar prize sokulmuş bir kablo uzanıyordu. Tulumların altına da kinetik enerji botları dizilmişti. Raflardan birinde kar maskeli ve ışıklı, yalıtılmış kasklar duruyordu. Karşı duvardaki raflarda da erzak ve tırmanma araç gereçleri –baltalar, ipler, kar testereleri, buz kazmaları– göze çarpıyordu. Fleming etkilenmişti, bilhassa da kurtuluş tulumlarından. Bunlar son teknoloji ürünü, akıllı giysilerdi; on sekiz ay önce Ghamonix'e tırmanırken giydiğine benziyorlardı.

Odanın sol köşesindeki bir tezgâhın üzerine, biri büyük diğeri küçük iki takım istiflenmişti. Yerde de şişkin bir sırt çantası vardı. “İkiniz için de bir takım var. Sırt çantasına da tırmanma gereçleri ve erzak doldurdum. Miles, sen bu şeylere benden daha aşinasındır, büyük ihtimalle. Başka nelere ihtiyacınız olabilir bir bak ve Amber'in hazırlanmasına yardım et.” Sırt çantasından bir avuç içi bilgisayar çıkartıp Fleming'e uzattı. “İçinde bölgenin eksiksiz bir haritası ve Alascon Petrol sitesinin planları var. Buranın doğusunda bir korucu merkezi bulunuyor.”

Fleming başını salladı. “Helikopterle gelirken görmüştüm.”

“Akıllı tulumlarınızda mikrofona ve birbirinizle iletişim kurabilmenizi, birkaç yüz metre mesafeye yardım sinyali gönderebilmenizi sağlayacak telsizler var. Ama uzak mesafe bağlantısı kurabilmeniz için korucu istasyonunu bulmanız şart. Anlaşılan yılın bu zamanında orada kimse olmuyor, ama istasyonun tam teçhizatlı bir haberleşme odası var. Oradan mesaj gönderebilirsiniz. Şimdi acele edin. Fazla vaktimiz yok.”

Amber tulumunu giyerken Fleming çantanın içindekileri kontrol etmeye başladı. “Bunu neden yapıyorsun, Virginia?” diye sordu.

“Keşke elimden daha fazlası gelse, ama helikopterin girişi yasak.”

“Bizi öldürmeyi neden bu kadar çok istiyor?” diye sordu Amber. “Tamam, onun için engel teşkil ediyoruz ama bu...”

“Bir nedeni yok. Sizi bulmaya gelmeden önce yetkilileri aramaya çalıştım. Teslim olup yardım çağırmak istedim, ama gördüğünüz gibi böyle bir seçeneğimiz yok. Hem başarsaydım bile dışarıda öyle bir karmaşa var ki her şeyin normale dönmesi asırlar sürecektir.” Omuzları düştü. Mağlup olmuş, kolu kanadı kırılmıştı sanki. “Dönerse tabii.”

Fleming tekrar, “Neden bize yardım ediyorsun; Virginia?” diye sordu. “Neden şimdi?”

“Hata yaptım ve şimdi hatamı düzeltmeye çalışıyorum. Olmasına izin verdiğim şeyler için –olmasını sağladığım şeyler için– üzgünüm.”

Fleming Amber’ın tulumunun bacaklarının alt kısmındaki güç kablolarının kinetik botlarına bağlanıp bağlanmadığını kontrol ederken, “Ama neden?” diye üsteledi. “Tanrı yoksa kendini bizim için tehlikeye atmanın da bir âlemi yok. Bradley’nin sana yapacaklarından korkmuyor musun?”

“Korkuyorum, ama artık pek bir önemi yok. Yapmadığım bir şey kalmadı –hem iyi hem de kötü– çünkü Kızıl Papa’nın ulu vazifesine hizmet ederek Tanrı’ya hizmet ettiğimi zannediyordum. Bunca olan bitenden sonra, artık, kimse bana bir şey yapamaz. Ne kaybedecek bir şeyim var ne de kendimden başka inanacak bir şeyim. Kendime karşı dürüst olmak için de size yardım etmeliyim. Yaşamaya değer bir hayatım olduğu inancına tutunamazsam bu her şey boşunaydı demektir.”

Onun şaşkınlığını ve çaresizliğini fark eden Fleming bir an için Barley Hall’dan tanıdığı kadını görür gibi oldu ve, “Bizimle gel,” dedi.

“Yo, ben gelemem. Gözümü Soames’ten ayırmamalıyım. O benim tanıdığımı sandığım kişi değilmiş meğer. Sanki Kızıl Papa’nın ne ifşa edeceğini önceden biliyormuş gibi bir hali var. Bundan daha fazlası da var gibi.”

Amber, “Kızıl Papa’nın ifşaatının gerçeğın tamamı olmaya-bileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Fleming soru soran gözlerle Amber’a baktı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Knight, “İlk işareti gördünüz –karanlığı ve sonrasında olanları. Bu Mahşer’in ilk atlısıydı. İncil’de, Vahiy Kitabı der ki; ilk atlı dünyaya huzursuzluk yayacak. Diğer atlılar da onu izleyecek ve korkarım, hiç şüphesiz, Kızıl Papa’nın ifşaatının, gerçeğın tamamı olduğunu gösterecekler.”

“O kadar basit değil,” dedi Amber. “Olamaz. Bundan daha fazlası var. Hissedebiliyorum.”

Derken Fleming, beynindeki ilkel bir şeyleri tetikleyen bir ses duydu. Kalp atışları hızlandı ve kasları gerilerek uçuşa hazır hale geldi. Amber’ın yanına gidip tulumun fermuarlarının çekilip çekilmediğini; yaka mikrofону ve kask hoparlörlerinin çalışıp çalışmadığını; son olarak da kinetik botların, Amber ayağını hareket ettirdiğinde, tulumun geri kalan kısmına güç gönderip göndermediğini kontrol etti. “Tulumla vücudun arasındaki sıcak havayı hissediyor musun?” diye sordu.

Amber evet anlamında başını salladı.

“Güzel. Fermuarını kapalı tut ve beni izle.” Cam kapıdan resepsiyon lobisine ve çıkış kapısına bakan Knight’a dönüp, “Bizimle gelmeyeceğine emin misin?” diye sordu.

Knight cevap vermedi, sadece kapıyı açıp çıkış kapısına yöneldi.

Fleming sırt çantasını omzuna asıp çıkış kapısına doğru koştu ve yine aynı sesi duydu.

Kurtlar uluyordu.

Göz ucuyla bir hareket fark etti ve dönüp baktı. Soames, on beş metre arkasında, lobide, dikiliyordu. Biri bir yanında diğeri öbür yanında duran kurtlarının sarı gözleri üzerlerine kilitlenmiş, boyunlarındaki tüyleri dikilmişti.

Fleming, Knight’ın yanında, antrede durmuş tulumların kurt saldırısına karşı ne kadar bir koruma sağlayacağını düşünüyordu. Alüminyum bir iskeletle çevrelenmişlerdi ama o da tırmanış

iplerini tutması için tasarımlanmıştı. Uzak çağ kumaşının katmanları da hafifti ve giyeni dişlerden ve pençelerden değil soğuktan korumak için tasarlanmıştı.

Soames sessizce, “Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?” diye sordu. “Yaralı yüzü kıpkırmızı olmuş; fal taşı gibi açılmış gözleri üzerlerine dikilmişti.

“Bırak gitsinler Bradley.” Virginia Knight’ın sesi korkudan titriyordu. “Bitti artık. Ruh Projesi’nin artık bir önemi yok. Sen zaten ona hiçbir zaman inanmadın. Sen hiçbir zaman bizden biri olmadın.”

“Yo, oldum. Ben her zaman inançlı biriydim, Virginia. Hâlâ da öyleyim. Ama *Kime* inandığımı sormak ne senin aklına geldi ne de Accosta’nın, o kadar.”

Virginia Knight gözle görülür bir şekilde ürperdi. “O halde, istediğini aldın. Sen kazandın. Bu kadarı yeter herhalde. Daha fazla insanı incitmene ya da öldürmene gerek yok.”

Amber ansızın, “İstediğin bu mu Bradley?” diye sordu. “Bütün dünyaya Şeytan’ın iş başında olduğunu mu göstereceksin?”

Soames ağır ağır gülümsedi. “Artık pek bir önemi yok, Amber, değil mi?”

“Evet, var, Bradley,” dedi Amber, “çünkü Kızıl Papa’nın Ruh Hakikati tek hakikat olmayabilir.”

Soames gözlerini kıstı. Fleming Amber’la Soames arasındaki, birbirlerini anladıklarını gösteren, bakışmayı fark etmişti. Soames, “Öyle sanıyorum ki senin ya da Miles’in yaşamasına neden izin veremeyeceğimi artık anladın,” dedi.

Carvelli beyaz bölge tarafından, Soames’in arkasında belirdi. “Bradley? Virginia? Neler oluyor?”

O anda Knight iki şey yaptı: Önce Fleming’i sertçe göğsünden itti. Dengesi bozulan Fleming geriye doğru sendeledi; eşige ve oradan da dondurucu soğuğa. Bu sırada onu ve Amber’ı da peşinden sürüklemişti. Virginia sonra da uzanıp kilit mekanizmasından diskini aldı ve sürme kapıları kapatarak kendilerini dışarıya kilitledi.

Camların arkasından Soames'e baktı. Üzerindeki incecik tulumla tir tir titriyordu ama yüzünde korkudan eser yoktu. Soames kilit mekanizmasına uzanırken bile ona bağıırıyordu. "Bradley, senin Kızıl Papa'nın ifşaatına neden şaşırmadığını biliyorum."

Fleming ve Amber onu çektiler, ama o kımıldamadı. Fleming'e bakıp, "Gidin," dedi.

"Sensiz gitmeyiz," dedi Fleming.

Virginia, "Gidin," diye çıkışıp kurtların kulaklarına bir şeyler fısıldayan Soames'e döndü. Dışarı çıkmak için çıldıran kurtlar uluyup kapıyı tırmalıyorlardı. Soames parmağını DNA pedinin üzerine koyup kapıyı açınca hayvanlar çığına döndü.

Fleming Amber'ın koluna yapıştı. "Gitsek iyi olacak." Sonra dönüp Knight'a baktı ama bakışlarından gelmeyeceğini anlamıştı.

Virginia, "Git Miles," diye bağırdı. "Size zaman kazandırabilirim." Sonra Soames'e döndü. Fleming, Virginia'nın kurtlardan biri kapıyı tırmalayıp üzerine atlarken bile sakın sakın konuştuğunu duyabiliyordu, "Sen Şeytan'a hizmet etmekle kalmıyorsun. Sen..."

Ya şiddetle esen rüzgâr ya da boğazını parçalayan kurtlar sözlerini alıp götürmüştü. İkinci kurt Virginia'nın dizlerini parçalarken Fleming'in tek istediği Amber'ı kurtarmaktı. Ne Virginia'nın kıvranan bedeninin etrafındaki karın kırmızıya döndüğünü ne camdan dışarı bakan, korkudan bembeyaz olmuş Carvelli'yi ne de çıkış kapısına doğru koşturan Bukowski ve Tripp'i görmüştü.

Bütün enerjisini Amber'ı dondurucu soğukta, karlı geceye doğru sürüklemeye ayırmıştı.

ELLİ BEŞ

Dondurucu soğuk ve Fleming'in kesik kesik verdiği emirler Amber'a iyi gelmişti, zihnini gördüklerinden ve karanlıkta arkasındaki olan şeyden uzak tutuyorlardı.

Fleming'in kaskındaki hoparlörden, "Bana yakın yürü ve sana söylediklerimi aynen yap," diye bağırıldığını duydu. Helikopter alanına giden çelik platformun üzerinde koşarken Fleming sırt çantasından bir ip çıkartıp bir ucunu Amber'ın belindeki metal alaşımlı halkaya, diğer ucunu da kendi belindeki benzer bir halkaya taktı. "Bağlayacak bir yer bulursak rappel yapacağız, bulamazsak ipsiz ineceğiz. Tamam mı?"

Amber, "Tamam," dedi ama Fleming'in neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu. Topuklarındaki kramponlar buza battığı için botlarla yürümek çok zordu "Nereye gidiyoruz?"

Fleming kar taneleriyle lekelenmiş karanlığı işaret etti. Amber VenTec'in parlak güvenlik ışıklarının ötesini göremiyordu. "Kask lambanı aç," dedi Fleming.

Fleming'in kurtuluş odasında gösterdiği gibi kemerindeki düğmeye basınca bir tık sesi duydu ve ardından geceye yayılan ışın demetini gördü. Işık hoşuna gitmişti ama bu karanlık ve soğuk yerde son derece yetersizdi.

Fleming birkaç metre ötede durdu, eğildi ve gözden kayboldu. Amber, rüzgârın estiği yöne doğru koşup deli gibi bir o tarafta bir bu tarafa bakarak karanlığın ve tipinin içinde Fleming'i bulmaya çalıştı.

Derken Fleming'in sesini duydu. "Dur ve aşağıya bak."

Amber bir metre ötesindeki, çelik makas köprüsünün ve helikopter alanının sonu olan parmaklığı gördü. Boynunu uzatıp bakınca Fleming'in gövdeye alttan destek veren örümcek bacaklarından birinde kendini güvenceye aldığını gördü. Boşlukta sallanırken kendinden oldukça emin görünüyordu; hareketleri seri ve güvenliydi. Sağ elini kaldırıp Amber'a gelmesini işaret etti.

Amber duraksadı.

Kaskındaki hoparlörlerden Fleming'in sakin sesi ısrarla, "Hadi," dedi. "Parmaklığın üzerinden geçip bana doğru gel yeter. Ben direğe bağlıyım sen de bana bağlısın. Yani düşecek olursan seni tutarım."

Amber yüksekten nefret ediyordu.

Fleming, "Hadi," diye bağırdı. "Buraya inmek orada durmaktan daha güvenli."

Amber yine de tereddüt ediyordu. Cesaretini toplamaya çalıştı.

Derken kurtların ulumalarını duydu. Ona doğru geldiklerini hissediyordu. Bir korku diğerine baskın gelmişti. Parmaklığa tırmanıp yavaş yavaş diğer tarafa geçti. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Aşağıya baktı ve kask lambasının ışığı Fleming'e vursun diye başını çevirdi. Fleming sağ kolunu ona doğru uzatmıştı. Ama aralarında hâlâ iki metrelik bir mesafe vardı.

Amber, "Sen nasıl geçtin oraya?" diye sordu.

"Yuvarlandım."

"Ne?"

"Bilerek. En yakın direğe atladım, sonra da buraya tırmandım."

Amber yukarıdan gelen koşma seslerini ve hırlamaları duydu.

Fleming, "*Hemen atla!*" diye direktif verdi.

Amber derin bir nefes alıp bacaklarını uzattı ve platformdan aşağı kaydı. Botları yukarıdan görüldüğünden daha geniş olan kirişe değince şaşırmıştı. Ardından Fleming'e doğru ilerledi. Fleming'in kolu belini kavrayınca müthiş bir rahatlama hissetti.

“Aferin,” dedi Fleming. “Şimdi de şu buz çıkıntısına tırmanmamız gerek. Oradan rappel yaparak aşağı...”

“Rappel mi?”

“İp kullanarak aşağı inmek için kullanılan uydurma bir terim. Bu şekilde seni tutabilirim. Korkma, parkta gezinti yapmak gibi bir şey.”

“Gerçekten mi?”

Kar maskesinin arkasındaki yüzünü ekşittiğini görebiliyordu. Fleming, “Pek sayılmaz aslında,” dedi. “Bu koşullarda epey zor olacak.”

“Pekâlâ,” dedi Amber yavaşça. Hiç sormamış olmayı tercih ederdi. Fleming’in arkasından petrol kulesinden aşağı, buz çıkıntısına doğru ilerlerken onun her hareketini taklit etmeye çalışıyordu. Fleming içgüdüsel olarak en iyi rotayı biliyor gibiydi.

Çıkıntının orası sisliydi ve daha az rüzgâr alıyordu. Amber dinlenmek istiyordu ama Fleming sırt çantasını karıştırıp buz daları, ip ve takozları çıkarmıştı bile. Aşağıdaki bir başka çıkıntıyı işaret etti. “Oraya rappel yapmalıyız. Sonra umarım dağın eteklerine varana dek zikzaklar çizerek bu cepheden aşağı inebiliriz. Sonra da doğuya döneriz. Korucuların barakalarına giden yolu inmek zor olacak ama sana söylediğim şekilde hareket edersen başarabiliriz.” Bir an sustu, sonra, “Kahretsin,” dedi. “Nasıl bu kadar çabuk inebildiler?”

Sislerin arasından onlara doğru yaklaşan bir çift sarı gözü gören Amber’in sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

Fleming bir küfür savurup sağ tarafı işaret etti. İkinci kurt da diğer istikametten geliyordu.

Amber’in düşünmesine fırsat kalmadan Fleming buz kıracaklarını aldı. Bir çiftini de Amber’a verdi. Kıracakları kullanarak neredeyse saydam olan yüze tutunmaya çalışırken bir yandan da aşağıdaki buzdan duvarı tekmeleyerek ayak dayayacak yer açıyordu. Sanki kolay bir iş yapıyormuş gibiydi. “Rappel’e vakitimiz yok,” dedi. “Ayaklarını açtığım yerlere koy. Vücudunun üst kısmını çekmek için de kıracakları buza sapla. Merak etme, basacağın yerleri yakın tutacağım.”

Amber bu kez tereddüt etmeden çıkıntıya tırmandı ve Fleming'in açtığı yerleri bularak yokuş aşağı inmeye koyuldu.

Sonraki çıkıntı büyük ihtimalle dokuz metre kadar aşağıdaydı, ama oraya varmak için bir yandan öbür yana çaprazlama geçmeleri gerektiği için daha uzak görünüyordu. Bir iki metre sonra Amber'ın baldırlarına kramp girmeye başlamıştı. Kolları daha da beterti. Çok geçmeden sırt kasları yanmaya başladı. Ama ne zaman duraksasa kurtların ulumaları onu harekete geçiriyordu.

Sağ kıracağı sapla. Sol kıracağı sapla.

İlerle.

Sol bacağını sonraki ayak koyma yerine uzat. Sağ bacağını sonraki ayak koyma yerine uzat.

İlerle.

İşkence gibiydi. Ritim acıyı daha da artırıyordu.

Sapla, sapla, ilerle, uzat, uzat, ilerle.

Soluklanacak vakit yoktu. Bırakın aşağıya inmeyi, dikey dağ yamacında durma eyleminin kendisi bile acı vericiydi. Tek görebildiği, kask lambasının yeşil ve mavi renklere aydınlattığı buzdan kayalardı. Ciğerleri öylesine havasız kalmıştı ki kendini suyun altındaymış gibi hissediyordu; çok güzel ama öldürecek kadar soğuk bir denizde boğuluyordu.

Bayılacağını düşündüğü anda iki güçlü kol onu aşağıdaki çıkıntıya çekti. Bacakları katlandı ve karların içine yuvarlandı.

Fleming baldırlarına masaj yaparken yukarıdaki kurtların ulumalarını duyabiliyordu. "Aferin," dedi Fleming. "Zor bir işti. Sonrasında bu kadar dik yerler olmazsa rappel yapabiliriz. Dağ yamacına indik mi düzlükte bir süre dinleniriz."

Amber, yorgunluktan ve acıdan neredeyse ağlayacaktı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Yapabilirsin," diye üsteledi Fleming. Soluğu bile kesilmemiş gibiydi.

"Bensiz devam et. Birimizin Bradley'yi durdurması gerek. Kızıl Papa'nın söylediklerinde doğru olmayan bir şeyler var –ve

öyle sanıyorum ki bunun arkasında olan kişi de Bradley. Onu durdurmak için birimizin hayatta kalması gerek.”

“Şişş. Gücünü dağdan aşağı inmek için sakla.”

“Ama ben seni yavaşlatıyorum. Yalnız devam etmelisin.”

“Hayır. Bu işte beraberiz.” Fleming Amber’ı çekip ayağa kaldırdı. “Buraya nasıl bu kadar çabuk inmiş olabilirler?”

Omzunun üzerinden, ilerideki kaya tabakasının üzerinde duran gri şekilleri gördü. İki kurt onlara doğru koşturuyordu. Fleming Amber’ı çekip dağın orta yerine doğru peşinden sürükledi. Amber kurtların yaklaştıklarını hayal etti. Burası onların arazisiydi.

Fleming birdenbire durdu. Bakışlarını takip eden Amber çıkıntının az ileride saydam bir duvarla bittiğini gördü. Önleri keşilmişti.

Fleming onu Amber’a bağlayan ipi açtı ve Amber’ı öne doğru itti. “Yolun sonuna git ve beni bekle.”

Amber omzunun üzerinden korka korka kurtlara baktı. Yaklaşmışlardı. “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Fleming, buz kıracaklarını havaya kaldırıp aşağı yukarı zıplamaya başladı ve “Umarım şansım yaver gider,” dedi. Amber’ın durup onu seyrettiğini görünce, “Koşsana be koş!” diye bağırdı. Amber birden canlanıp dağın ön yüzüne doğru koşturdu.

Vardığında arkasını dönüp bakınca Fleming’in hâlâ olduğu yerde zıpladığını gördü; kurtlar hızla yaklaşıyordu. Amber tam daha yakında olan kurdun üzerine atlayacağını düşünüyordu ki Fleming çıkıntı boyunca yuvarlanıp kar ve buz sağanağının içinde gözden kayboldu.

Kurtlar sendeleyerek durdu. Üç metrelik bir yarık Amber’ı onlardan ayırıyordu artık. Peki, ama Fleming neredeydi?

Amber artan heyecanını kontrol altında tutmaya çalışarak mikrofonuna doğru konuştu, “Miles, iyi misin?” “Miles, konuş benimle, *Miles*.”

ELLİ ALTI

VenTec, GÜVENLİK SÜİTİ

“Tanrı aşkına, Bradley, ne yaptın sen?”

Bradley Soames’in arkasından beyaz bölgeye giden Frank Carvelli’nin yüzü yemyeşildi. Resepsiyon lobisinin camlı kapısından Virginia Knight’in parçalanmış cesedinin yattığı kırmızı kar örtüsü görünüyordu. Carvelli’nin tertemiz balıkçı yaka siyah kaşmir kazağında şimdi kusmuk lekeleri vardı; kendine olan o sonsuz güveninden eser kalmamıştı. “Neden kurtları geri çağırmadın? Daha Fleming ve Amber’dan kurtulmamız gerektiği konusunda bile uzlaşmamışken, gitmelerine izin verdi diye Virginia’yı öldürmek niye? İşler çığırından çıkmaya başladı Bradley. Bu kadarı çok...”

Soames onu savuşturmak için elini kaldırdı ve kar taneleriyle benek benek olmuş güvenlik monitörlerini inceledi. Petrol kulesinin dış tarafındaki kameralar boş boş karlı geceyi seyreden iki güvenlik görevlisi dışında, helikopter alanında ya da resepsiyon alanının dışarısındaki çelik platformda olan hiçbir şeyi göstermiyorlardı. “Nereye gittiler?” diye sordu. Kızılmaktan çok şaşırılmış gibiydi.

Tripp ve Bukowski girişte göründü. Her ikisi de kurtuluş odasından araç gereç edinmişti ve her ikisi de silah taşıyordu. Eldivenli elleri kana bulanmış, tulumları koyu lekelerle yol yol olmuştu. Carvelli sakinleşmek için duvara yaslandı.

Soames, “Pisliği temizlediniz mi?” diye sordu.

Bukowski evet anlamında başını salladı.

“Aferin. Şimdi de dışarı çıkıp kurtları bulun. Fleming ve Amber’den geriye ne kalmışsa getirin.”

Bukowski ve Tripp döndüler.

Soames onlar çıkıp gitmeden, “Benden size bir tavsiye,” dedi, “hâlâ yiyorlarsa onları rahatsız etmeyin. Geri kalanları toplamadan evvel bırakın da yemeklerini bitirsinler.”

Carvelli, “Bradley, senin içine bir şey mi girdi?” diye inledi. “Bunu neden yapıyorsun? Bu delilik. Amber Grant’in ve Miles Fleming’in ölmesi senin için neden bu kadar önemli?”

Soames’in insanı endişelendiren gözleri sanki Carvelli’nin ruhunun derinliklerine bakıyor, bir şeyler ölçüp biçiyordu. Nihayet, “*Gerçekten* bilmek istiyor musun?” diye sordu. Bunu söyleme şekli bir meydan okuma gibiydi. *Gerçekle başa çıkabilir misin?*

Carvelli’nin ağzı kurumuştı. Vıraklamayı andıran bir sesle, “Evet,” diyebilirdi.

Soames bir an cevap vermedi. Sonra kısa bir tebessümün ardından Carvelli’yi güvenlik süitinden dışarı çıkardı. Beyaz bölgeyi geçip asansörün düğmesine bastı.

Fleming’in şansı dönmüştü: Çıkıntının zayıf tarafı kırılıp kurtlarla Amber arasında bir bariyer oluşturmuştu, ama kalbini durduran bir saniye içinde onu boşluğa fırlatmıştı. Var gücüyle kıracakları Amber’ın tarafındaki çıkıntının alt tarafındaki buzlu kayaya yüzeyine saplamaya çalıştı. İlk denemesi işe yaramadı, ama ikincisi yaradı; sağ kolu neredeyse yerinden çıkacaktı.

Sonra da tutunarak yukarıya çıktı.

Amber hemen koşup ona yardım etti. “Neden cevap vermedin?”

“Biraz meşguldüm diyelim.”

“Ödümü patlattın,” deyip onu daha yakına çekti.

“Kendi ödümü de patlattım.” Yarığın diğer tarafındaki kurtlar gezinip duruyor karşıya atlananın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. “Hadi,” dedi Fleming. “Burada kalamayız.”

Amber, orada bir çıkıntı ya da doğal bir yarık olduğuna dair bir ipucu bırakmadan karanlıkta kaybolan saydam kaya yüzeyini işaret ederek, “Oradan aşağı inmeme imkân yok,” dedi.

Fleming Amber’ın ipini tekrar kendi tulumuna bağladı, sonra da sırt çantasından Virginia’nın verdiği avuç içi bilgisayarını çıkartıp ekranı kontrol etti. “Aşağı inmiyoruz,” dedi. “Yukarı çıkıyoruz.” Eliyle üç metre yukarıdaki açık boruyu gösterdi. “Planları doğru okuduysam bu orijinal Alascon petrol kulesinin taşma borusu. Boru hattı büyük ihtimalle dağın doğu tarafındaki rafineriye doğru uzanıyor. Orası da korucu merkezinden pek uzakta değil. Oradan ilerlemek daha kolay olsa gerek –kötü hava şartlarına karşı korumalı, hem bu piç kuruları da peşimizden gelemmez.”

Kurtları işaret ettiğinde daha irice olan geri geri gidip atlamaya hazırlanıyordu.

Fleming çıkıntının sonundaki buzdan duvara doğru gitti. “Kenarlardan uzak dur ve ellerini karabinalardan ayırma –pardon, yani beni sana bağlayan ipin üzerindeki yaylı halkalardan. Düşecek olursam halkaları aç; yoksa seni de peşimden aşağıya sürüklerim.”

Amber Fleming’e korku dolu bir bakış attı. “Bırakayım da kurtlar beni yesin, öyle mi? Yaylı halkaya malkaya elimi bile sürececek değilim. Sakın düşeyim deme. Bu işte iyi olman gerek.”

Fleming önce sol elindeki buz kıracağına saydam yüzeye çaktı ve sağ ayağıyla ayak basacağı ilk yeri açıp kendini yukarı çekti. Sonra da sağ elindeki kıracağı daha yükseğe çakıp sol ayağıyla bir yer açtı. Seri bir şekilde ilerleyerek çok az bir zorlanmayla borunun yanına vardı. Borunun içi yapay bir mağarayı andırıyordu: Rutubetli ve karanlıktı, ama dışarıdaki soğuktan ve kurtlardan daha davetkâr şüphesiz. Dağın iç taraflarından esen ılık hava akımını hissedebiliyordu.

Aşağıya bakınca kurtlardan birinin yarıktan karşıya atladığını gördü. Bacaklarını gerip ipe asıldı. Amber’ın kaymamasını umuyordu ama kurt Amber’ı hızlandırmıştı. Fleming kurt onu yakalamadan önce Amber’ı yukarı çekmeyi başardı.

Bir süre durup aşağıda çaresizce havlayan kurtlara baktılar, sonra dönüp dağa doğru ilerlediler.

Boru hattı boyunca dimdik bir yokuş vardı ama yukarı doğru uzanan düz patika basamak görevi görüyordu. Yaklaşık on beş dakika boyunca sessizce yürüdüler. Sonra Fleming havadaki değişimi fark etti. Hafif akımın yerini ılık bir esinti almıştı. Ayrıca Fleming'in burnuna bir koku geliyordu. "Çok garip," dedi, "Bradley bana babasının burada hiçbir zaman petrol üretmediğini söylemişti.

"Üretmedi," dedi Amber da. "Petrol bulmuş ama kulede üretim başlamadan önce ölmüş. Bradley de her şeyi durdurmuş. Alascon Petrol'ü satınca sondaj deliğini mühürlemiş ve petrol kulesini de VenTec'e dönüştürmüştü." Amber birden olduğu yere çivilendi. "Bak!"

Fleming, karanlığın ötesindeki tuhaf manzarayı görebiliyordu: vızıltının eşlik ettiği stroskopik ışık şovu. Esinti öylesine şiddetlenmişti ki ılık havanın onu itelediğini hissediyordu. Yaklaşınca gözlerini ışık kaynağından başka tarafa çevirmek zorunda kaldı çünkü çok parlaktı, ama gözlerini yere çevirip kısarak çevresindekileri görebiliyordu. İçinde yürüdükleri borunun ana sondaj deliğini iki eşit parçaya ayırdığı bir kavşağa gelmişlerdi. Aşağıda kocaman, daire şeklinde bir delik vardı. En az dokuz metre genişliğindeydi ve altı metre kadar aşağıdaki demirden bir tıkaçla kapatılmıştı. Tıkacın orta yerinden çıkıntı yapmış bir çubuk vardı; Fleming bunun sondanın ucu olduğunu tahmin ediyordu. Koku öylesine keskindi ki Fleming demirden tıkacın altındaki karanlık boşlukta petrol olduğunu düşünüyordu. Sondaj deliği boyunca uzanan kırık dökük parmaklıkla diğer tarafa geçiliyordu.

Yukarı doğru attığı bir bakış Fleming'e, ışık gösterisini yapmanın, soğuk havayı emip dışarı sıcak hava veren devasa bir pervane olduğunu söyledi. Onun yukarısından gelen tanıdık vızıltıyı duyabiliyordu. Bu ve parlak ışık ona yukarıda ne olduğunu söylüyordu.

İleri doğru bir adım atıp parmaklığı kontrol etti: Çürümüş ol-
sa da sağlam gibiydi. "Hadi," dedi. "Acele edelim."

Pervaneden gelen rüzgâr onu parmaklıktan aşağı savurmakla tehdit eder gibiydi, kör edici ışık ise onu aşağıdaki sinir bozucu çukura bakmaya zorluyordu. Arkasından gelen Amber'ın, "Tanrım, yol sanki cehenneme gidiyor gibi," dediğini duydu. Amber bir elini Fleming'in omzuna koydu. Diğer tarafa vardıklarında ferah bir nefes aldılar.

Boru hattının buradan aşağı doğru eğim yaptığını gören Fleming cesaretlenmişti. Dağın diğer tarafına çıkan boru ne kadar alçak olursa Amber'ın tırmanması gereken yer de o kadar az olacaktı. Yarım saat boyunca sessizce yürüdükten sonra bir yol ayrımına vardılar.

Amber, "Hangi tarafa?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama önsezilerim doğruya –yani sola gitmemizi söylüyor. Bizi gitmek istediğimiz yerin çok yakınlarında bir yere götürmesi gerek. Hem o taraftan hava geldiğini hissediyorum."

Amber, "Pekâlâ," deyip başa geçti ve soldaki tünele girdi.

Amber'ın yürüyen küçük şekline bakarken Fleming'in aklı Amber'ın Kızıl Papa'nın ifşaatına meydan okuduğu sırada o ve Soames arasındaki birbirlerini anladıklarını gösteren bakışmaya ve Soames'in esrarlı sözlerine gitti: "*Öyle sanıyorum ki senin ya da Miles'in yaşamasına neden izin veremeyeceğimi artık anladın,*"

Bununla neyi kastetmişti.

"Amber?"

"Efendim?"

"Bradley..."

Amber tökezleyip gözden kayboldu. "Düşüyorum, Miles," diye bağınyordu.

Fleming bacaklarını gerip onları hâlâ birbirine bağlayan ipe yapıştı. Amber öyle hızlı düşüyordu ki ip şaklayarak gerildi. Fleming karnının üzerine düşüp borunun içinde sürüklendi. Yokuş, ileride tıpkı bir çağlayan gibi birdenbire aşağı iniyordu; Fleming'in görebildiği tek şey kar ve karanlık, soğuk geceydi. Bu bir başka taşma borusuydu. Amber'ı alıp dağın dışına kusmuştu,

şimdi de aynısını ona yapmaya çalışıyordu. Kramponlarını bastığı yere saplamaya çalışıyordu ama dimdik olan demirde bir dayanak noktası bulamıyordu.

Amber, “İpi kes!” diye bağırdı. “Allahın belası ipi kes, ne olur!”

Çaresizlik içinde, bir yere tutunabilmek için, buz kıracaklarını metal boruya sapladı. Sürtünmeden dolayı; sanki yeraltı treninin acil durum frenleri çekilmiş gibi kıvılcımlar çıkıyordu.

Borunun ağzına otuz santim kadar bir mesafe kala bir çatırtı duydu ve perende atıp borudan aşağı asılı kalırken sağ kolunda keskin bir acı hissetti. Ama hiç değilse durmuştu. Her nasılsa elindeki kıracıklardan birinin ucu kaynak yerlerinden birindeki bir çıkıntıya saplanmıştı. Gerilen sağ kolundaki baskıyı azaltmak için hemen sol elindeki kıracağı sapladı. İp kollarını aşağı çekiyordu ama tulumun içindeki, Amber’ın ağırlığını vücuduna eşit olarak dağıtan, tel çerçeveye minnettardı. Ne var ki ayaklarını koyabileceği bir yer yoktu. Amber’ı yukarı çekemiyordu. Dişlerini gıcırdattı. Onu daha ne kadar bu şekilde tutabilirdi ki?

Amber ölüm rüyalarında, karartı boyunca ölüme doğru yuvarlanırdı. Ama bu sefer ileride ışık değil daha fazla karanlık vardı. Ve bu rüya değildi.

Farkına vardığı ilk şey, yerin ayaklarının altından kaydıyordu. Hemen ardından da borudan dışarı fırlayıp düşmeye başlamıştı.

İp gerildiğinde ilk çekişi hissettiği zaman rahat bir nefes almıştı ama sonra yine yuvarlanmaya başlamış ve Fleming’i de peşinden sürüklediğini fark etmişti.

Saniyeler sonra düşüşü ikinci bir kez durmuştu. Tulumunun önündeki halkayla asılı bir şekilde karanlıkta geriye doğru yatmıştı. Kaskının önündeki lamba döne döne yağın kar tanelerini aydınlatıyordu.

“Miles, neler oluyor?” diye sordu.

“İyi bir şeyler değil.”

“İpi kes o zaman.”

“Bir daha hiçbir Allahın belası ipi kesecek değilim.”

Fleming’in sesindeki öfke Amber’ı şaşırtmıştı. “Ama...” sustu. “Özür dilerim.”

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Sonra Amber, “Düşmeden önce bana ne soracaktın?” diye sordu.

“Bradley ve Kızıl Papa’nın söyledikleriyle ilgili bir şey. Ama artık pek bir önemi yok. Sanırım yakında cevapları kendim bulacağım.”

Amber rüzgârlı havada sallanırken aşağıdaki karanlığa bakıp, “Buraya kadar,” dedi. “Öleceğim. Gerçekten öleceğim. Nihayet.”

Korkmuyordu, ama öfkeliydi ve kendini haksızlığa uğramış hissediyordu. Ayrıca kendisi ve Fleming için ani ve şaşırtıcı bir acı oturmuştu içine. Aralarında olabileceklere dair özlem dolu bir duygu kaplamıştı içini.

Miles yolun sonuna yaklaştığını biliyordu. Sol tarafında, bo-ruda düşey bir bağlantı yeri oluşturacak şekilde sıralanmış bir di-zi mağrur perçini görebiliyordu; elini uzatsa dokunabileceği ka-dar yakınındaydılar. Borunun ayaklarının hemen üzerindeki dip kısmı dolgun bir dudak şeklinde kıvrılmıştı; ayaklarını yeterince yükseğe kaldırıbilse mükemmel bir ayak basma yeri olurdu, ama Amber’ın ağırlığı onu aşağıya doğru çektiğinden on beş yirmi santim ötedeki bu sığınaklar sanki kilometrelerce ötede gi-biydiler. Ancak Amber’ın ipini çözerek kurtulabilirdi, ama Rob’dan sonra hiçbir ipi kesmeye ya da birilerinin ölmesine yar-dım etmeye niyeti yoktu.

Amber’ın, “Sanırım bir gün hepimiz öleceğiz,” dediğini duy-du. Sesinde korku yoktu belki ama Fleming hüznü ve kendisi-nin duyduğu öfkeye denk bir hayal kırıklığını fark etmişti.

Sıkılı dişlerinin arasından, “Evet. Bir gün öleceğiz,” diye mı-ırlandı. “Ama bugün değil.”

ELLİ YEDİ

KIRMIZI BÖLGE

Frank Carvelli yürekli bir adam değildi: Gerekli durumlarda ihtiyatlı, kendinden emin bir tavır sergilerdi ama bu o durumlardan biri değildi. Bradley Soames'in arkasından kırmızı bölgeye giderken neredeyse altına yapacaktı. VenTec Kurumu'nun bu tarafına daha önce hiç gelmemişti ve buraya şimdi davet edilmiş olmanın bir ayrıcalık olduğundan pek emin değildi.

Carvelli daima, insanî ihtiyaçların ve arzuların gelgitlerini kavrayarak her durumu kendi lehine çevirebilmesiyle övünürdü. Medya ve film yapımcılığı imparatorluğu da bunun üzerine kuruluydu zaten: Halkın ne istediğini ve iş ortaklarını neyin cezp edeceğini bilirdi. Kızıl Papa'yla olan bağlantısı KREE8 profilinde harikalar yaratmıştı: Şirketinin sunum teknolojisi dünyanın ilk elektronik kilisesinin vücut bulmasına yardım etmiş, halkla ilişkileri sıkı tutması ve sinema filmleri yapması Accosta'nın teknoloji kullanımına rehberlik etmesini sağlamış; böylelikle de medya tarafından zaten sevilen bir şahsiyeti bir fenomen haline getirmişti.

Ama Accosta'nın kilisesi KREE8 ürünlerinin dünya sahnesinde sergilenmesine imkân sağladıysa Bradley Soames de bunları en üst düzeye çıkartacak teknolojik uzmanlığı ve kaynağı sağlamıştı. Soames ve VenTec'in araştırmaları olmadan KREE8 iletişim arenasında alelade bir şirket olarak kalırdı.

Carvelli Soames'e karşı iyi oynadığını düşünüyordu. Sadece ve sadece Kızıl Papa'nın yüce planı, Ruh Projesi için, piyasa değerlerinin cüzi bir miktarı karşılığında dehasının mahsullerini kendisine vermeye adamı ikna etmişti. Ama şimdi aslında Soames'in onu kullandığını anlıyordu. Soames'in sırf kendi işlerinin görülmesi için Kızıl Papa'da dahil herkesi oyuna getirdiği her geçen dakika daha da açıklık kazanıyordu.

Soames, ona bir çift göz koruyucuyu uzatarak, "Şunları tak," diye buyurdu. Asansör durunca Carvelli kapının altından içeri sızan mavi beyaz ışığı gördü. Soames cildini örtmek için giysilerini düzeltiyordu; kapı açılıncaya kadar cübbeli keşişlere dönmüştü.

Carvelli çelik parmaklıklarda durmuş aşağıdaki titreşen ışık enerjisi küresinin olduğu sondaj deliğine bakarken Soames, "Bunun ne olduğunu anladın mı?" diye sordu.

Carvelli cevap vermeden önce birkaç dakika gözlerini ayırmadan küreye baktı. Kürenin içinde güneş lekeleri gibi titreşen kıvılcımlardan gözünü alamıyordu. Gözleri ışığa alışınca küreyi çevreleyen laboratuvarları fark etti. Buzlu camlı, kavisli gözlem pencerelerinden Fleming'in NöroÇevirmen'inin bir kopyasını ve Soames'in ruh-yakalama baş-küresini görebiliyordu. Ama ana gözlem alanı denetim masaları, monitörler ve bir sürü çevre donatısıyla doluydu. Altmış metre çapında bir kürenin sahip olacağı muazzam güç karşısında korkuyla karışık bir saygı hissiyle, "Bu bir bilgisayar," diye fısıldadı. "Bu devasa bir optik bilgisayar!"

"Daha da fazlası, Carvelli. Çok daha fazlası." Soames'in sesi değişmiş; soğuk tarafsızlığı yerini artık kibre bırakmıştı. "Bu Efendimizin izhar edilen gücü, karanlık ilmini tüm dünyaya yayacak olan aracı. Bu akkor ve ışık ocağı tevekkül tabutuna çakılacak dört çiviye şekil verecek. Şeytan tarafından taahhüt edilen ve Kızıl Papa'nın kayıp ruhu tarafından ifşa edilen dört işaret onun gücüyle tevdi edilecek."

Carvelli'nin endişesi daha da artmıştı. Tek yapabildiği titreşmesine engel olmaktı. "Bunun için Kızıl Papa'nın ifşaatı seni şaşırtmadı," derkenki sesi kendisine ait değildi sanki. "Sen hükümdarımızın kim olduğunu zaten biliyordun; çünkü sen hep

ona hizmet etmiştin.” Soames’in düzenbazlığının boyutları onu dehşete düşürmüştü.

Sol tarafından bir ses gelince dönüp bakan Carvelli asansör kapısının açıldığını gördü. Asansörden Bukowski ve Tripp çıktı; peşlerinden de ağzı yüzü kan içindeki kurtlar.

Kurtlar gelip yanındaki yerlerini alırken Soames, “Amber ve Miles?” diye sordu.

Bukowski kayıtsız bir ifadeyle başını salladı. “Hiçbir iz yok. Kurtlar onları bulamadan döndüler. Büyük ihtimalle dağdan aşağı düştüler. Düşmedilerse de yaşamaları ihtimal dahilinde değil. Hava gittikçe kötüleşiyor. Amber Grant pek çok şey olabilir, ama dağcı değil.”

“Ama Miles öyle,” dedi Soames.

Carvelli konuşmaları duymazdan geldi. Hâlâ Soames’le anlaşmaya varmanın bir yolunu arıyordu. “Siz hep Şeytan’a hizmet ettiniz,” dedi; sanki tekrar söylese söylediği şeyin önceki kadar korkutucu olmayacağını umuyordu.

Bukowski ve Tripp Carvelli’ye dönüp aynı anda, “Hayır,” diye bağırdılar. Sanki Carvelli onlara küfür etmişti.

Bukowski insanın kanını donduran alaycı bir gülümsemeyle, “Anlamıyor musun?” dedi. “Biz ona hizmet ettik.” O ve Tripp şimdi Soames’e bakıyordu.

Carvelli dönüp Soames’in küreden yayılan parlak ışığın önünde, kurtlarıyla birlikte siluet halinde görünen cübbeli figürüne baktı. Altına yapmıştı; daha önce hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. “Kimsin sen?”

“Kim olduğumu sanıyorsun? Sence kimim?” diye yanıt verdi Soames.

İniltiye benzer sesler çıkartan Carvelli’nin tek yapabildiği öylece gözlerini dikip bakmaktı. Derken birdenbire, tiksindirici, dehşet verici bir açıklıkla, *anladı*.

Soames ona doğru yürüdü. “Şimdi neden Amber’ın ve Miles’ın tehdit oluşturmalarına izin verilemeyeceğini açıklayayım.”

Titreyen, etrafa, korkusunun neden olduğu kötü kokular yayan Carvelli dinliyordu.

Soames konuşmasının sonunda, “Her şeyi anladığına göre geriye bir tek soru kalıyor,” dedi. “Benimle misin yoksa Virginia gibi bana karşı mısın?”

Carvelli bir Soames’e bir de yanında duran öfkeli kurtlara baktı. Konuşmaya çalıştı ama ağzı kımıldamıyordu. Tek yapabildiği dizlerinin üzerine çöküp başını uysallıkla eğmek oldu.

Soames, “Benim için bir şey yapabilir misin?” diye sordu.

Carvelli, kulak tırmalayan bir sesle, “Ne olursa,” dedi.

Soames tatminkâr bir şekilde başını salladı. “Helikopteri alıp Fairbanks’e git. Oradan da benim uçağımı alabilirsin. Ufak bir mesele. Ekstra güvenlik politikası.”

ELLİ SEKİZ

Çift olarak tırmanırken görünmeyen, ama zararsız, yol gösterici bir varlığı yanınızda hissetme durumuna dağcılar üçüncü-adam sendromu derler. Kutup araştırmacıları da benzer bir hissi kaydetmişlerdir. Bu durum ağabeyiyle birlikteyken Fleming'in de birkaç sefer başından geçmişti; çoğunlukla yorgun düşüşlerinde, acıktıklarında ve takatten kesildiklerinde. Her seferinde Rob da daha sonra kendisinin de bunu hissettiğini söylerdi.

Ama bu kez farklıydı. Buz kıracaklarının saplarını sımsıkı kavrayan Fleming'in eklemeleri ve kasları yanarken üçüncü biri yoktu. Ama elleri hissizleştğinde ve nefes alması güçleştiğinde bir şey hissetmiş, bir çift güçlü elin, bileklerini kavradığı gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. Geriye kalan rezervlerini idareli kullanarak vücudunu umutsuzca son bir kez kaldırmaya hazırlandı. Ayaklarını borunun dibine yerleştirmek ve kollarındaki ağırlıktan kurtulmak için yeterince yükseğe çıkabilmeyi umuyordu.

Nispeten dinlenmiş olduğu zamanlarda bile bunu hiçbir zaman başaramamıştı, ama şimdi kaybedecek bir şeyi yoktu. Dişlerini sıktı, pazılarını gerip vücudunu kaldırmaya çalıştı. Kendini ne kadar zorlasa da ancak birkaç santim yükselebilmmişti. Sonra ellerin bileklerini daha sıkı kavradığını hissetti; sanki ona yardım ediyorlardı.

Geriye ne kadar enerjisi kalmışsa toplayıp bacağını kaldırdığı kadar yukarı kaldırdı. Ayağının borunun ağzına değmesi-ne kendi de şaşırmıştı. İçinde bir enerji dalgası kabarmıştı. Diğer

ayağını da borunun ağzına koyup perçinlerle tutturulmuş tutamaklara uzandı.

Bir an soluklanmak için durunca bu yeni bulduğu enerjiyi kaybetmekten korkup botlarını, kramponlarını ve buz kıracaklarını dayanak noktası olarak kullanarak perçinlerin tuttuğu tutamaklara asılıp kendi ağırlığını Amber'inkiyle birlikte boruya doğru kaldırdı.

Her santimde gücü artıyor gibiydi, derken kendini tekrar borunun yatay kısmında buldu. Kendine bir dayanak noktası bulunmuş olan Amber'ın borunun ağzından girmeye çalıştığını duyabiliyordu. İpin gevşediği; yani ikisinin de kurtulduğu an bütün gücü buharlaşıp uçan Fleming sırtüstü yere düştü. Amber saniyeler sonra üzerine eğilmiş ona bakıyordu; kocaman açılmış gözlerinde endişe ve Fleming'in adını koyamadığı bir şey daha vardı.

"Bunu nasıl yaptın?"

Nefes nefese kalan Fleming konuşmıyordu.

"Bu imkânsız bir şeydi."

Fleming kulak tırmalayan bir sesle, "Dağlarda tuhaf şeyler olabilir," dedi.

Amber bu cevaba güldü. Tüm yorgunluğuna rağmen Fleming'in içinde bir umut ışığı parlamıştı. Ayağa kalkıp Amber'ın kolunu tuttu. "Burada oyalanamayız. Rafineriye ulaşip korucu merkezine giden yolu bulmamız gerek."

İlk anki heyecanı yatışınca Amber Fleming'in onları nasıl kurtardığına pek de dırış etmedi. Kurtarmış olması yeterdi.

Gerisingeri yol ayrımına dönüp rafineriye gittiğini umdukları yöne saptılar. Karanlığa doğru yürürlerken Fleming'in onun tıbbî geçmişini ve hayatındaki önemli olayların pek çoğunu bildiği ama kendisinin onun hakkında pek bir şey bilmediği Amber'ın kafasına dank etti, ama onun bir şey sormasına fırsat kalmadan Fleming, "Duyduğumuz ve gördüğümüz şeylerin bir aldatmaca olmadığı çok açık bence," dedi. "O teknolojiyi gördüm –Tanrım hatta bir kısmını ben geliştirdim– ve Accosta'nın ruhunun kehanet

ettiği işaretlerden ilki kendini gösterdi. Ama sen ikna olmadın, değil mi?”

“Ben yeni bir rüya gördüm,” dedi Amber. “Ama senin rüyalarım hakkında ne düşündüğünü biliyorum...”

Fleming sırttı. “Bu lafı hak ettim. Ama dün dündür; bugün de bugün. Artık çok daha açık fikirli biriyim. Bana rüyayı anlat –ya da her neyse işte.”

“Senin gibi ben de Kızıl Papa’nın ifşaatinın bir aldatmaca olmadığına inanıyorum, ama ben aynı zamanda bu ifşaatin tek gerçek ya da gerçeğin tamamı olmadığını düşünüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bence... Ölümünden sonra neler olduğunu *biliyorum*, gördüm. Kardeşimin nereye gittiğini biliyorum; çünkü bana kendisi gösterdi. Kesin bir şey söyleyemem; çünkü gördüklerim tarif edilemez şeylerdi –ama o iyi bir yere gitti. Bunu görmekle kalmadım, aynı zamanda hissettim. Orası ıstırapın olmadığı bir yer. Acının gölgesinin erişemeyeceği apaydınlık bir düzlem. Mutlak mutluluk orayı tarif etmek için kullanabileceğim en yakın şey.”

Fleming gözlerini dikmiş ona bakıyordu; yüzü taptaze bir ümitle aydınlanmıştı. Amber onun ağabeyini düşündüğünü anladı ve ona yeniden güven vermek istedi; tıpkı Ariel’in ona yaptığı gibi. “Bütün bildiğim,” dedi usulca, “gördüğüm şeyin Kızıl Papa’nın tarif ettiği o umutsuz, lanetli yer olmadığı.”

“Sana inanmak istiyorum,” dedi Fleming.

Amber gülümsedi. “Bana inan. İhtiyacın olan tek şey inanç.”

Fleming çekimser bir şekilde omuz silkti. “Benim anlamadığım Bradley’nin neden Kızıl Papa’nın duyurusundan hoşnut olduğu. Sanki bunu istiyormuş, umuyormuş gibi bir hali vardı.”

Amber, zihninin karanlıklarında dönüp duran, henüz şekillenmemiş bir yığın düşüncelyi bir araya getirmek için çabalıyordu. “Biliyorum,” dedi. “Bu beni de endişelendiriyor. Bu yüzden de kumandayı ele almalıyız; içimde bu durumun Bradley’nin hoşuna gittiğine dair korkunç bir his var.”

Soğuk bir rüzgâr üzerlerinden esip geçti. Fleming Amber'in ilerlemesini engellemek için kolunu uzattı. "Burası borunun sonu olsa gerek." İleriye işaret etti. Amber ay ışığını ve yıldızları görebiliyordu. "Fırtına dinmişe benziyor. Bak, rafineriden geriye kalanları görebilirsin."

Her ne kadar üzeri karla kaplanmış ve çıkışın alt kısmı kar yığınının batmış olsa da Amber borunun düz araziye çıktığını görünce rahatlamıştı. İleride, ay ışığında belli belirsiz görünen petrol tankerlerinin konulması için tasarımlanmış silindir şeklindeki muazzam büyüklükte iki kafes de dahil tamamlanmamış birkaç yapının iskeletlerini seçebiliyordu. "Dışarı çok soğuk," dedi Amber. "Neden burada kalıp sabah yola koyulmadan önce biraz dinlenmiyoruz? Bir sonraki işaretin görünmesine daha vakit var." Umutla Fleming'e baktı.

"Tamam," dedi Fleming. "Çantalarımızdaki yiyeceklerden bir kısmını yiyip biraz uyuyabiliriz. Burası biraz sıcak gibi ama hareket etmeyi bıraktığımızda ve kinetik botlarımızdaki enerji tükendiğinde epey soğuk olacak. Ama birbirimize sokulursak idare ederiz."

Amber duygularını açığa vurmayan bir ses tonuyla, "Son günlerde bundan çok daha korkunç şeyler yaşadım," dedi.

ELLİ DOKUZ

ATLANTİK OKYANUSU

Daha güneyde, şafak sökmüştü; Carvelli Soames'in süratle Londra'ya doğru yol alan özel jetindeki işgal edilmiş tek yolcu koltuğunda tamamen ayık vaziyette oturuyordu. Sanki bir daha asla uyuyamayacakmış gibi hissediyordu. Tek bir amacı vardı: görevini yerine getirmek.

Soames'e kafa tutmak ya da kaçıp gitmek gibi düşüncelerin tümünü defetti. Kaçabileceği hiçbir yer yoktu –ne bu dünyada ne de diğerinde. Soames'i ve ona anlattıklarını düşününce bile Carvelli'yi ter basıyordu. Bir zamanlar kusursuz olan görüntüsü bozulmaya başlamıştı: Yüzü solmuş ve pençe pençe olmuştu; saçları darmadağın, siyah takımı buruş buruştu.

Deri koltuğun kolundaki telefonun çalmasıyla sıçradı. Telefonu açtı. “Efendim?”

Hafif İskoç aksanlı biri, “Bana bu numarayı aramam söylendi,” dedi. “Anladığım kadarıyla almanız gereken bir paket var ve paket zarar görmemeli.”

Carvelli sesi tanıdı. Adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı ama resmini görmüştü. Soames ve Knight geçmişte onu Ruh Projesi'nde kullanmışlardı. *Tanrım, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor*, diye geçirdi içinden. “Doğrudur. Benim bugün şeyi... şeyi –*paketi* Amerika'ya salimen geri götürmem gerek.”

“Sorun değil,” dedi ses. “Heathrow’da sizi bekliyor olacağız. Bir keşif uçuşu yaptık. Nerede olduğunu biliyoruz. Boyutlarına ve durumuna bakılırsa başa çıkmak kolay olacak.” Kahkahalar. “Çocuk oyuncağı.”

Telefonu kapatırken Carvelli’nin gülesi yoktu, midesi bulanıyordu.

Işıktan önce kurtların uluması Fleming’i uyandırdı. Kaslarındaki acıya aldırış etmeden uyanması için Amber’ı sarstı.

Amber anında doğruldu. Gözlerini kırıştırtarak, “Bu da neydi?” dedi. “Neredeler?”

“Bilmiyorum ama acele etmeliyiz.” Fleming borudan dışarıya, rafineri inşaat alanındaki uyumsuz şekillere baktı. Ufuk çizgisindeki güneş manzarayı zayıf, donuk bir ışıkla doldurdu. Taze bir kar kabuğu her yanı kaplamıştı ama rüzgâr önceki gece olduğu kadar güçlü değildi; gökyüzü de nispeten bulutsuzdu.

Amber ayağa kalktı sonra sağ bacağını tutarak gerisingeri yere yıkıldı. “Allah kahretsin.”

Fleming, bacağını kavradı; tulumun üzerinden düğümlenmiş gergin kasları hissedebiliyordu. Sessizce masaj yaptı ve Amber’ın itiraz çığlıklarına aldırmadan kasların yeterince gevşediğine ikna olana kadar da bırakmadı.

Amber bacağını yoklarken Fleming’e ters ters bakıyordu.

“Kusura bakma,” dedi Fleming. “Ama hiç değilse artık yürürebilirsin. Hem kurtlar bizi yakalarsa daha çok acıtırılar.”

Kalın kar tabakasına rağmen iyi ilerlemişlerdi ve seslerini duysalar da rafineriyi geçerken hiç kurt görmemişlerdi. Etrafa ürkütücü bir sükûnet ve sessizlik hakimdi. Binalar kar kaplı tabutlar gibi yükseliyorlardı.

Üç saatin sonunda mola vermek için durdular; sırt çantasındaki çikolatadan yediler ve kahve pişirmek için portatif ocakta kar erittiler. Olağanüstü birkaç dakika boyunca güneş görüldü; öyle ki Fleming neredeyse içinde bulundukları vaziyeti unutacaktı.

Derken yine kurtları duydular. Daha yakından.

Belki yokuşun sonuna yaklaştıklarından belki de orada Amber'la birlikte olmak hoşuna gittiğinden Fleming çantayı sırtına alıp önündeki zemini kontrol etmeden adım attı ve Amber'la birlikte yukarıdan sarkan taze kar yığınına peşinden sürükleyip çıkıntındaki yarık boyunca yuvarlandı. Aptallığına lanetler okuyup körlemesine dağdan aşağı düşerken kayalara çarpmaya hazırlanıyordu. Sırt çantası çıkmıştı. Amber'ın botlarını iki kez sırtında hissetti. Dertop olmuş, ne kadardır yuvarlandıklarını şaşırılmıştı, ama hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Durduğunda kara gömülmüştü; hangi tarafın yukarısı olduğunu kestiremiyordu. İpi çekti; Amber'ın da diğer taraftan ipi çektiğini hissedince cesaretlendi.

Cenin pozisyonundan çıkıp düzeldi ve bir damla tükürüğü ağzından dışarı bıraktı –salyanın aktığı tarafa göre yerçekiminin yönünü bulmayı ona Rob öğretmişti. Artık hangi tarafın yukarı taraf olduğunu biliyordu. Kazmaya başladı. Çok geçmeden de yukarıdaki saydam karın içinden süzülen zayıf güneş ışığını gördü.

Saniyeler içinde başı dışarı çıkan Fleming şimdi bir köknar koruluğuna bakıyordu. Arkasından çıkıveren Amber nefes nefeseydi. Fleming silkelendi; aklı kaybolan sırt çantasında ve avuç içi bilgisayardaydı. Ama tam dönüp onları aramayı düşünüyordu ki Amber vadinin aşağısını işaret etti. “Bak.” Parmağının yönünü takip edince karın içine gömülmüş kulübeleri gördü. “Burası mı?” diye sordu Amber.

Fleming etrafına; uçsuz bucaksız, karla kaplı, ıssız, dağlık alana bakınca Amber'ın sorusuna gülümsemeyle karşılık verdi. “Evet,” dedi. “Galiba burası.”

ALTMİŞ

KORUCU MERKEZİ

ULUSAL YABANIL HAYAT SİĞİNAK ALANI

Virginia Knight'ın söylediği gibi korucu merkezinde kimsecikler yoktu. Karla kaplı ana kulübenin yanındaki koca bir levhada mekânda Ekim ortasından Mart sonuna kadar geçici olarak insanların bulunduğu açıklanıyordu. Üç kulübe ve kış boyunca ısıya ve geçen süreye göre hayvanların yiyeceklerini veren bir dizi bilgisayar kontrollü beton ambar vardı. İnsanlar gidince hayvanlar geliyordu. Burası besili kurt kaynıyordu; gökyüzü ise yüksekte uçan avcı kuşlarla benek benekti.

Amber arkasındaki dağdan gözünü alamıyordu. Tepedeki yaylayı görebiliyordu ama ne rafineriden ne de hemen bitişiğindeki daha yüksek olan dağın tepesinden bir iz vardı. Bulutların arasında gözden kayboluyordu; yani VenTec'in buradan görünmesinin imkânı yoktu.

Fleming, çatısında lazer haberleşme anteni ve uydu anteni olan ana kulübeye gitti; tam kapıyı kırıp açacaktı ki Amber kapının sağındaki tahta kutuyu gösterdi. Küçük, zarif bir tabelada şunlar yazıyordu:

Bu kulübeye sı ınmak ve içindeki olanaklardan faydalanmak isteyen tüm gezginler içeri buyursunlar. Kendilerinden tek ricamız burayı buldu unuz gibi bırakmanız, malzemeleri yeniden doldurmanız ve hayvanları dı arıda tutmanızdır. Ba ı larınızı metal

kutuya bırakabilirsiniz. Ziyaretçilerimizin konuk defterini doldurmalarını rica ediyoruz. Çıkarken kapıyı kapatınız ve anahtarı kutuya koyunuz.

Güzel eyaletimizdeki yabancı hayata gösterdi iniz ilgiden dolayı te ekkür ederiz.

John Mahoney, Ba korucu

Ulusal Yabancı Hayat Sı ınak Alanı, Kutup Bölgesi, Alaska.

Amber anahtarları bulup çıkarttı ve kapıyı açtı. Kulübenin içi şaşırtıcı derecede lükstü; iyi yalıtılmış ve isteyebilecekleri tüm teknik ekipmanlarla donatılmıştı. Köşede kendi monitörü ile birlikte bir optik bilgisayar ve video-link kamera, uydu telefonu, klavye ve faksla tamamlanan mat siyah iletişim ünitesinin yanında video konferans plazma ekran vardı. İlk andaki şaşkınlığının ardından Amber bu ıssız yerde ekipmanın zarurî bir ihtiyaç olduğunun farkına vardı. Lucifer optik bilgisayarı çalıştırırken, “Güzel takım,” dedi.

Fleming uydu telefonunu aldı. “Bu da çalışıyor. Bu yerin kendi jeneratörü var herhalde.”

Amber Optinet’in genel ağ sayfasının açıldığını görünce tatminkâr bir şekilde başını salladı.

Fleming bir numara çevirdi. “Bana FBI’ı bağlar mısınız? Bilmiyorum. Genel merkez mi? Washington olur.” Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra Amber Fleming’in “Merhaba, Kızıl Papa tahkikatını yürüten adamla görüşmek istiyorum,” dediğini duydu. “Elbette. Olan bitenle meşgul olduğunuzu biliyorum. Ona bir mesaj iletin yeter. Sizi temin ederim bizimle konuşmak isteyecektir. Ona Amber Grant ve Miles Fleming’in kendisiyle irtibata geçmek istediğini söyleyin. Kızıl Papa’nın beyanatı için kullandığı ekipmanın bir kısmının yaratılmasına yardım eden kişi bendim. Ona söyleyin, bildiğimiz şeyler var. Evet. Beni aratabilir misiniz? ... Alo? Ne? Elbet, bekliyorum.”

Dört dakika içinde Müdür Yardımcısı Morgan Jones’un Kızıl Gemi’deki geçici karargâh merkeziyle bir video bağlantısı kuruldu.

Netlik kusursuzdu. Amber bağlantı masasının üzerindeki plazma ekranda büyük balo salonunu görebiliyordu. Arkada gömlekli teknisyen ajanlar masalara kurulmuş, bilgisayar ekranlarında harıl harıl çalışıyorlardı. Mevcut her yüzey strafor kahve fincanlarıyla doluydu. Geniş video ekranları dünyanın dört bir yanından haber raporlarını gösteriyordu. Ön planda, lacivert bir takım, beyaz gömleği ve tabanca kılıfı olan, zayıf, siyahî bir adam, Müdür Yardımcısı Morgan Jones, üç tane başka adamın oturduğu toplantı masasının etrafında geziniyordu.

“Her ikiniz de video kameraya yaklaşılabir misiniz? Kimlikle-
rinizi tasdik etmem gerek,” dedi Jones.

Amber ve Fleming kasklarını çıkartıp bağlantı masasına yaklaştılar ve kamera objektifine baktılar. Amber birden kazınan saçlarının farkına vardı: Yeniden çıkıyorlardı ve kafası tüy gibi yumuşak saçlarla kaplanmıştı, ama Jones’un ekranındaki referans fotoğrafına tıpatıp benzediğini sanmıyordu. Ne var ki adam tatmin olmuşa benziyordu ve ya kibarlığından ya da dalgınlığından bir yorum yapmamıştı.

“Biz de her yerde sizi arıyorduk, çocuklar. Dr. Grant bir süre önce bize kayıp olduğunuz bildirilmişti; bunu bildiren kişi de bu Kızıl Papa meselesinde bizimle birlikte çalışıyor.” Dönüp toplantı masasına doğru, teknisyen ajanların arasından kendine yol açarak ilerleyen siyah figürü işaret etti. Vaftiz babasını tanıyan Amber gülümsedi. “Peder Riga, olaya tanıklık etmesi için davet edilen Katolik Kilisesi’nin kıdemli üyelerinden biri olarak görev başındaydı. O ve diğer dinî liderler neler olup bittiğini anlamamıza yardımcı olmaya çalışıyorlar.”

Pete Baba masaya geldiğinde, “Tanrıya şükür, Amber,” dedi. “Dr. Fleming, şu anda neredesiniz? Beni ziyarete gelmenizin ardından sizi takip ettirdik.” Arkasından “Tabii sizin kendi güvenliğinizi için,” diye çabucak ekledi. “Ama San Fransisko’da sizinle irtibatı kaybettik.”

Fleming kaşlarını çattı. “Sizinle Roma’da görüştüğümde bir şeyden mi şüphelendiniz?”

Riga oturup kollarını göğsünde birleştirdi. Pişman olmuş gibi bir hali yoktu. “Evet, ama ne olduğundan emin değıildim. Cizvitler bir süre Kızıl Papa’nın ayinlerini izlemiş ve büyük bir şeyler planladığı sonucuna varmiştık. Siz de Amber’in ruh dalga boyu konusunda benimle irtibata geçince bazı bağılantılar kurdum.”

“O günden beridir de tedbiri elden bırakmadan Amber Grant’i bulmaya çalışıyoruz,” diye ekledi Jones. “Ama Kızıl Papa’nın Ruh Hakikati Günü’nden sonra bütün işimiz gücümüz oluşan paniğı kontrol altına almaya çalışmak oldu. Bize nerede olduğunuzu ve olay hakkında neler bildiğınızı anlatın.”

Amber ve Fleming önce birbirlerine baktılar ve sonra ikisi birlikte geçen haftadan bu yana korucu kulübesine gelinceye kadar başlarından geçenleri ayrıntılarıyla aktardılar. Amber kaçırılmasını ve deneyleri anlattı; Fleming ise Soames’in kendi ruh yakalama teknolojisiyle uyumlu daha ileri düzeyde bir Nöroçevirmen geliştirmesi için kendisini nasıl aldattığını... Soames’in zaten insan ruhunun varlığını onu ölüm anında görünür kılarak ve fantom dedektör ekranında nişanını yakalayarak ispatladığını, ama bedenden ayrılan ruhu izleyebilmek amacıyla kilit frekansını bulabilmek için Amber’a ve onunla iletişim kurabilmek için de Nöroçevirmen’e ihtiyacı olduğunu açıkladı.

“Yani, Amber ve ben, Ruh Hakikati Günü’nü mümkün kılması için ona yapbozun kayıp parçalarını verdik.”

FBI’nın teknisyen ajanlarından biri, “Yani o şey gerçek miydi?” diye sordu. Önünde portatif bir optik bilgisayar vardı. “Herhangi bir hilenin izine rastlayamadık ama o düzmece donanımı nasıl kurduklarını sizin bize aıklayacağınızı umuyordum.”

Peder Riga, araya girip, “Gerçek olabilir,” dedi. “Roma’daki kendi bilim adamlarımız da bunu kabul ediyor. Ama yine de bir çeşit oyun.”

Fleming iç geçirdi. Amber aklından geçenleri duyabiliyordu adeta: *Neden her zaman bu papazlar her şeyden böyle yüzde yüz emindiler?* “Keşke size bunun doğıru olmadığını söyleyebilsem,” dedi. “Gerçekten. Ama teknoloji gerçek. Duyduğumuz Kızıl Papa’nın ruhuydu, bundan eminim.”

Müdür Yardımcısı lafı uzatmadan doğruca, “Yani şimdi gerçekten de Tanrı yok ve bizler diğer işaretler için hazırlanmalıyız, öyle mi?” diye sordu. Zayıf, siyah yüzü kül gibiydi.

Amber, “Şart değil,” dedi; bir bağlantı kuruvermişti.

Fleming ona dönüp gülümsedi, sonra tekrar video kamera-ya baktı ve “O bir rüya gördü,” dedi.

Amber yanındaki bilgisayara uzanarak, “Hayır,” dedi, “gördüğüm bundan daha fazlasıydı.”

ALTMİŞ BİR

Soames'in Kızıl Papa'nın ifşaatına verdiği tepkiyle bir ilgisi vardı... sadece kabullenmemesi aynı zamanda sevinçle karşılamasıyla –neredeyse *ümit etmesiyle*. Onlar kaçarken Soames Virginia Knight'a ne diyordu?

“Yo, oldum. Ben her zaman inançlı biriydim, Virginia. Hâlâ da öyleyim. Ama *Kime* inandığımı sormak ne senin aklına geldi ne de Accosta'nın, o kadar.”

Soames'in Kızıl Papa'nın ifşaatını hevesle benimsemesi Ariel'in ona rüyasında gösterdiği tezat vizyonla birleşince Amber bilgisayara uzandı.

Optik internete bağlanmak için klavyenin sağ üst köşesindeki dokunmalı tableti kullanarak ekrandaki Optinet ikonunu tıkladı. Saniyeler içinde Oprix portalına girmişti. Oprix'in veri güvenliği sağlayıcısına girmek için de kendi kişisel erişim şifresini kullandı. Optik internetin gelmesiyle birlikte trafiğin hızı ve ağırlığı artık sorun değildi ama güvenlik sorundu: Veriler Optinet'te öylesine değişken bir hızla hareket ediyordu ki bilgi hırsızları bir şirketin ya da bir şahsın veri dosyalarını yağmalayıp kurbanları ne olup bittiğinin farkına bile varamadan ganimetleriyle birlikte kaçabilirlerdi.

2004 yılının uluslararası veri güvenliği anlaşmasından bu yana neredeyse hiçbir şirket ya da şahıs kendi verilerini depolamıyor; hemen hemen herkes artık Optinet'e bağlanıp üçüncü şahıs Veri Güvenlik Sağlayıcılarına yani VGS'lere abone oluyorlardı.

Kuantum şifreleri kullanan bu veri bankaları bilgisayar korsanlarına karşı korumalı addediliyor ve güvenlik garantileniyordu. Her aboneye, VGS de dahil, kendisinden başka kimsenin bilmediği rastgele türetilmiş bir şifre veriliyordu.

Amber şifresini yazarak Optrix'in VGS'sine girdi. Girer girmez de arama motorunu kullanarak Optrix'in toplu müşteri arşivini kontrol etti; uluslararası kullanımlara özellikle dikkat ediyordu.

Müdür Yardımcısı, “Şu gördüğünüz rüya neydi?” diye sordu.

Amber gözlerini ovalayıp kısa bir açıklama yaptı. Açıklamasını, “Demek istediğim beni Kızıl Papa'nın gerçeğinin tek gerçek olmadığına inandırdı,” sözleriyle noktaladı.

Peder Riga, “Elbette ki tek gerçek değildi,” diye onayladı. “Accosta'nın gördüğü menfur bir adamın gerçekliğiydi, Ana Kilise'den kovulmuş bir adamın gerçekliği... Kardeşinin gördüğü ise Katolik Kilisesi'nin faziletli gerçeği...”

Fleming sinirli sinirli başını salladı. “Hiçbir şey öğrenemediniz mi hâlâ siz? Bunun Katolik olmakla bir ilgisi olduğunu nereden biliyorsunuz –hatta dahası Hristiyan olmakla? Eğer Accosta cehennemin hayalini gördüyse bunun nedeni küstahça bütün cevapları bildiğini zannetmiş olması ve bunu kanıtlamak için de insanları öldürmesidir. Öte yandan Amber'ın kardeşi iyi bir hayat yaşadı –bu kadar basit. Bunun dinle bir ilgisi yok.”

Riga hiç istifini bozmadan, “Mesele şu,” dedi, “bizler insanlığın ruhu için savaştayız. Tanrı İblis'in bizi test etmesine izin verdi. Bizim yapmamız gereken de ortaya çıkıp meydan okumaktır. Şimdiye dek herkes Şeytan'ın en büyük hilesinin bizi var olmadığına inandırması olduğuna inandı. Ama bu doğru değil. Onun en büyük hilesi bizi *yalnızca* kendisinin var olduğuna inandırmaktır. İşaretlerin engellenmesinin zarureti de bundandır.”

“Tek sebep bu değil,” dedi Jones. “Sizin işiniz ölümsüz ruhlarımızı kurtarmak olabilir, Peder, ama ben burada daha çok yaşayan bedenlerimiz için endişeleniyorum. İncil'imden hatırladığım kadarıyla Mahşerin Dört Atlısı'nın dünyaya sağlık, refah ve mutluluk getirdiği söylenemez.”

Fleming, “Biri bu mahcup ateiste bu atlılardan her birinin ne getirdiğini hatırlatabilir mi?” diye sordu.

Riga iskemlesinde öne doğru kaykıldı; buruşuk yüzü mahkeme duvarı gibiydi. “Vahiy Kitabı’na göre dört atlı dört farklı renkte binekleri sürerler. İlki beyaz binicidir: iç kargaşa yayar; sonraki kırmızı binicidir: savaş getirir; ondan sonraki de kıtlıkla gelen siyah binicidir. Son atlı da renksiz olan binicidir.”

“O ne getirir?”

“Ölüm.”

Bir anlık sessizliğin ardından Fleming tekrar konuştu, “Bu sırayla mı gelecekler?”

Riga omuz silkti. “Tek bildiğimiz ilk işaretin çoktan iç kargaşaya neden olduğu. Kızıl Papa’nın demesine bakılırsa da üçüncü ve dördüncü atlılar birlikte gelecekmiş.”

FBI görevlisi, “Bunun haricinde bildiklerimiz incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler,” dedi. “Hangi sırayla ya da ne biçimde geleceklerini bilmemize imkân yok.” Saatine baktı. “Ne var ki çok yakında bileceğiz. İkinci işaretin eli kulağında.”

Riga, “İşaretler insanlar tarafından verilecek,” diye görüşünü bildirdi.

“Ne demek istiyordun?”

“Tanrı bizi sınıyor. Doğal bir afet göndermeyecek. İlk işaret olan, iç kargaşa, elektrik kesintisi ve Accosta’nın beyanatı yüzünden vuku buldu. Bence diğerleri de benzer şekilde meydana gelecek. O insanları kullanacak, kötülük yapmaları için onları ayartacak. İşaretler insan işi olacak. Accosta’nın kendisi de ‘yeryüzündeki bir vekilin’ işaretleri vereceğini kehanet etmişti ya.”

“Benim de size anlatmaya çalıştığım bu,” dedi Amber. “Ben yeryüzündeki bu vekilin kim olduğunu biliyorum galiba.”

Fleming anlamıştı. “Bradley.”

“Evet. Optrix veri tabanına baktım ve dünyanın dört bir yandaki elektrik kesintisi olan her bir şehir elektrik ihtiyacını karşılamak için hayli karmaşık, bilgisayarlı bir sistem kullanıyor. Bu

sistemlerin tümü optik tabanlı ve doğrudan ya da dolaylı olarak Oprix'ten alınmış ana bileşenleri kullanıyorlar.”

Müdür Yardımcısı kaşlarını çatıp, “Yani elektrik kesintisinin arkasında Bradley Soames’in olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

“Evet.”

“İyi ama neden?”

Riga, lafı dolandırmadan doğruca, “Çünkü o, şeytanın masası,” dedi. “Dünyayı Kızıl Papa’nın gerçeğinin tek ve yegâne gerçek olduğuna inandırmak için işaretleri tamamlama görevini üstlenmiş. İblis’e hizmet ediyor ve Tanrı inancını yok etmek niyetinde.”

FBI ajanı ikna olmamış gibiydi. “Sen ne diyorsun, Amber? O senin ortağındı.”

Amber daima Soames’i herkesten iyi tanıdığını düşünürdü ama bu son yaptıklarını tanıdığını zannettiği –dünyayı iyi yönde değiştiren, hayırseverlik adına ve tıbbî araştırmalar için milyonlarca dolar harcayan– adamla bağdaştıramıyordu. Karanlık bir güçle bir ilişkisi *olabilir* miydi? Onu rüyasından uyandırdığı ve gözlerinin içine baktığı anı hatırladığında vücudunu bir titreme aldı. “Açık konuşayım, bilmiyorum. Sen ne dersin, Miles?”

Miles çenesini ovdu. “Peder Riga’nınkiyle birebir aynı dili kullanmayacak olsam da bir kerecik olsun onunla hemfikir olduğumu fark ettim. Sebebi her ne olursa olsun Soames Accosta’nın haklı olduğunu ispat etmeye kararlı.”

Teknisyen ajanlardan biri, “Nasıl?” diye sordu. “Tüm bu sistemler qubit¹⁰ şifreleriyle korunuyor.”

Bir diğeri de, “Evet, bazılarını kırabilse bile,” dedi, “her şehrin elektriğini açıp kapamayı ayarlamak bile inanılmaz bir bilgisayar kuvveti gerektirir...”

Amber Fleming’in bakışlarını yakaladı; onunla aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. “Soames çok zeki bir adamdır,” dedi. “Gereken kuvvete sahip bir bilgisayarı da var ayrıca.”

Fleming, “Onu VenTec’in altındaki kırmızı bölgede gördüm,” diye onayladı. Petrol kulesinin ana sondaj deliğinde duran muazzam bir ışık topu. Hemen aşağıda, dağın merkezinde.

Amber, “İlk prototipin kurulmasına yardım etmiştim,” dedi. “O zamanki haliyle bile gayet güçlüydü, şifreleri kırmaya ve çevrimiçi olan başka bilgisayarlarda oynama yapmaya kesinlikle muktedirdi; o zamandan bu yana da Bradley onu geliştirdi. Onun hayali, optik bilgisayarların temel programlama dilinin ötesine geçip hakiki kuantum yeteneklerine sahip –Nihai Bilgisayar dediği– bir bilgisayar yaratmaktı. Bu bilgisayar saniyede elli bir işlem gücünün on katına muktedirdir –yani bir artı elli bir sıfır– ama fotonik kuantum bitleri ya da kubitleri aynı anda sayısız hesabı işlemesine izin vererek tasavvur edilemez sayıda süperpozisyon oluşturabilir. Bu güçteki bir makine için kuantum şifrelerini kırmak mesele değil.” Bilgisayarına eğilip tuşlara hafifçe vurmaya başladı. “Bakalım çift CS kullanarak onu web’de bulabilecek miyim? Sonra da veri tabanına ulaşmaya çalışacağım, ama kolay olmayacak.”

Son teknoloji ürünü bilgisayarlar ve elektronik teknolojisi konusunda uzman olan FBI teknisyenleri şaşırıp kalmıştı. İçlerinden biri, “CS de nedir?” diye sordu.

“Cusus Sondası,” dedi Amber. “Oprix’te geliştirdiğimiz bir şey. Esasen zeki bir virüs, bir şeyler bulması için optik internete gönderebildiğim kuantum kod paketi. Ona söylediğim herhangi bir siteyi bulup fark edilmeden sitenin verilerine nasıl ulaşacağını bulmaya çalışır, sonra da rapor verir.”

Amber yedi saniye içinde Cusus Sondasını oluşturdu; göndermeden önce ekrandaki arama parametrelerine dokundu ve tatminkâr bir gülümsemeyle, “Tamam,” dedi. “Artık kendi başına, Optinet’i anyor. Bize rapor verecek, yaklaşık...”

Ekranı donup vızıldamaya başladı. Veriler ekranda bir aşağı bir yukarı sel gibi akıyordu. Hoparlörlerden faks sinyali sesine benzer acayip tiz bir ses yükseliyordu.

Teknisyen ajanlardan biri durumdan etkilenmeyen video konferans ekranından, “Bu da neydi böyle?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Amber. “Ben yapmadım.”

Müdür Yardımcısı Jones’un arkasında bir kargaşa patlak vermişti. Bilgisayarlarının önünde yan yana dizilmiş ajanlar gözlemini ayırmadan ekranlarına bakıyorlardı; Amber’in görebildiği birkaç kendisinininki gibi vızıldıyordu.

Jones’un yanındaki telefon çaldı. Jones telefonu açtı. “Anlıyorum,” dedi. “Evet, kontrol edeceğim.” Telefonu kapattı. “Washington’dan aradılar. Hoover binasında ve Quantico Akademisi’nde de aynı sorun varmış. Veri tabanları çıldırmış ve görünüşe bakılırsa sadece Federal Büro’yla da sınırlı değil. Son birkaç saniyedir olan bir şey ve gayet hızlı bir şekilde yayılıyor. Ekranlardan birinde BBC’yi gösterin.”

Ansızın New York Menkul Kıymetler Borsası’nın görüntüleri geldi ekrana: Şaşkına dönmüş insanlar çıt çıkarmadan masalarında oturuyorlardı; hemen üzerlerindeki, piyasada itimat kazanmış hisse senetlerini gösteren dev ekran da Amber’inki gibi sapıtmıştı. Bir yorumcu, “Wall Street sendeliyor,” diyordu. “Dünyanın dört bir yanındaki şirketler Y2K¹¹ virüsünün yarattığı geçmiş korkuları hoş bir hatıraya dönüştürecek olan bir hadiseyle başa çıkmaya çalışıyor. Şaşkına dönmüş olan dünyanın kendine sorduğu bir tek soru var: Bu Kızıl Papa’nın ikinci işareti mi?”

Canlı yayın haberlerinde gösterilen dev ekran sanki başlama işareti almış gibi karardı. Dakikalar sonra Amber’inki de. Hemen akabinde ise yeniden çevrimiçi olmuştu. Diğerleri de öyle.

Ama önemli bir fark vardı.

Artık ekranların hiçbirinde hiçbir veri yoktu. Monitörlerin hepsinde yalnızca sıra sıra sıfır rakamı görünüyordu.

11 2000 yılında gerçekleşeceği öngörölmüş dijital kıyamet

ALTMIŞ İKİ

SİYAH BÖLGE, TOPLANTI SALONU

İkinci işaretin neden olduğu kaos ve panik ilk işaretinkinden çok daha fazlaydı. Wall Street'ten Hang Seng'e, tüm dünya borsalarındaki hisse senetleri sıfırlanmıştı. Tüm şirketlerin idarî ve kişisel tüm banka hesapları tek hamlede uçup gitmişti. Kredi kartları ne dükkânlarda çalışıyordu ne de internette. Bankamatikler müşterilerin akıllı kartlarını tanımadıkları ve hiçbir hesapta para bulamadıkları için hizmet veremiyordu.

Ne var ki olay piyasaların ve bankaların çok daha ötesine geçmişti. Washington'daki FBI'dan tutun da Paris'teki Interpol'e ve Londra'daki Scotland Yard'a kadar tüm dünyadaki bilgisayarlı veri tabanlarından suçlu kayıtları silinmişti. Vatandaşlık, vergi yükümlülüğü ve oy hakkına ilişkin kayıtlar ortadan kaybolmuştu. Sağlık sigortası poliçeleri, sınav sonuçları ve okul sicilleri de dahil akademik kayıtların yerinde yeller esiyordu. Bilimsel araştırma dosyaları ve tıbbî kayıtlar silinmişti. Askerî veriler ve personel raporları yok olmuştu. Optik internetteki yüksek güvenlikli Veri Güvenlik Sağlayıcılarının her biri saldırıya uğramış ve içlerinde depolanan tüm veriler silinmişti. Her çevrimiçi bilgisayar veri tabanı, web sitesi, arşiv, kütüphane ve depo boşaltılmıştı. Bir şey yazıcıda yazdırılmamış, çevrimdışı depolanmamış, yazılmamış ya da akılda tutulmamışsa gitti demekti. Sanki tüm teknolojik dünyanın akıllı ve belleği siliniyordu.

Bradley Soames siyah bölge toplantı salonunda oturmuş dünyanın dört bir yanından histerik haber bültenlerini seyrediyordu. Hep kaos ve panik. İşte bu iyiydi.

Sandalyesinden kalkıp kırmızı bölge asansörüne doğru yürüdü. Kurtlar da arkasından gitti. Asansördeki vızıltı her zamankinden daha yüksekti. Başını eğip kabinin buzlu camdan zemine baktı. Altındaki ışık küresinin vahşi bir güzelliği vardı. Kalbi sanki onu daha önce görmemiş gibi çarpıyordu. Kürenin içindeki yıldırımlar bir güneş fırtınası görüntüsü yaratıyordu. Asansör tam kürenin üzerinde durdu. Işık geçirmeyen kapılar kontrol odasına ve sondaj deliğini çevreleyen laboratuvarlara açıldı.

Tripp ve Bukowski bilgisayarı kontrol eden terminallerin ucunda dikiliyorlardı. Bukowski Soames'e döndü; gözleri parlıyordu.

Soames, "Ne var ne yok?" diye sordu. "Herhangi bir düzeltme ya da kapasite sorunu var mı?"

Bukowski gülerek "Bu inanılmaz," dedi. "Kapasitesinin küçük bir kısmını bile kullanmadık ve iletim hayal edebileceğimizden çok daha iyi. Herhangi bir veri bozulması da söz konusu değil."

Soames şaşırمامış, ama rahatlamıştı. Her şeyin programlı olduğunu ve kendisine düşenin de işaretleri vermek için öngörülen zamanlamaya sadık kalmak olduğunu kendine hatırlatarak artan sabırsızlığını bastırmaya çalışıyordu. Son ikisi birlikte ve açıklanan zamanda geleceklerdi; o zaman da onun bu dünya üzerindeki misyonu tamamlanmış olacaktı.

Bir telefon çaldı. Tripp telefonu açıp Soames'e verdi.

Arayan Carvelli'ydi. "Sigorta poliçesi yolda," dedi.

Soames, "Mükemmel," diye karşılık verdi. "Buraya varır varmaz benim mekânıma gel."

Oturup buzlu camlı pencereden, havada asılı duran ateş topunu seyretti. İç geçirip kolundaki pul pul dökülen deriden bir parça kopartıp dalgın dalgın kurtlardan birine yedirdi. Üzerine onca yıl beklemekten, planlamaktan ve bilmekten kaynaklanan bir yorgunluk çökmüştü.

Son işareti de açıklayıp bu işe şimdi bir son verme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti, ama o bu ihtiyacı bastırıp yine kendi kendine, *neredeyse bitti*, dedi.

Çok yaklaştın, diye kendi kendini ikaz etti. *Amacına ulaşman an meselesi.*

ALTMIŞ ÜÇ

KORUCU MERKEZİ

Fleming dünyayı saran panikten etkilenmemiştir. Onun aklı Soames'teydi. Bunların arkasında onun olmasının şöyle ya da böyle faydası olduğunu biliyordu: Bu ona kefarete fırsatı veriyordu; çünkü nihayet savaşıcağı birisi vardı; Kızıl Papa'nın duyurusunu açıklayabilecek birisi...

Soames'in teknolojisini FBI elemanlarına açıklarken bir anıyı da canlandırmıştı: Soames'in her ruhun kendine has bir barkoda sahip olmasıyla ilgili söylediği bir şeyi. Bu ona, nihayet Rob'un ruhuyla bağlantıya geçmek ve onun acı çekmediğini kanıtlamak için bir umut vermişti. Ama şimdi etrafını kuşatan kaos ve düzensizliğe bir çözüm bulmalıydı.

Birkaç geçici sorun dışında iletişim araçları veri krizinden pek etkilenmemiş, bilgisayarlar kısa bir süre sonra tekrar çalışır duruma gelmişti; yazılım programlarına da pek bir zarar gelmemişti. Ne var ki bilgisayarlar ve programları sanki daha yeni alınmışlar gibi bomboştular. Depolanmış tüm bilgiler gitmiş; tüm veri tabanları silinmişti. Fleming'in Kızıl Papa'nın kehanetiyle bağlantı kurmasına yardım eden, FBI teknik ajanlarının yüzlerindeki şaşkın ifade oldu. Ekrandaki sıfırlara bakarak, "Bu ikinci işaret," dedi.

Müdür Yardımcısı Jones gezinmeyi bıraktı, talimatlar yağdırdığı telefonu da kapattı. "Bu lanet olası bir facia," dedi. "Bütün dünya Alzheimer hastası oldu. Halk diz çöktü. En basit işlemler

bile imkânsız hale geldi. Kurumların kim kimdir, nedir, bilmesinin mümkünü yok. Ama bu dört atlıya uymuyor.

Riga, “Hayır, uymuyor,” diye onayladı.

Fleming ağrıyan omzunu ovarak, “Bana şu siyah atlinin ne getirdiğini bir daha söylesenize,” dedi.

“Kıtlık” dedi Riga.

Fleming arkasına yaslandı ve herkesin, kendinden geçmişçesine yaptığı işini bırakıp kendisine bakmasını bekledi. “Olan tam olarak bu değil mi zaten?” dedi. “Bilgi kıtlığı.”

Amber Fleming’in dizine hafifçe vurup, “Dur biraz,” dedi. “Bence haklısın, Miles, ama hepsi bu kadar da değil. Gönderdiğim Casus Sondası döndü. Bradley’nin bilgisayarını *hack*leyememiş –bilgisayar çok güçlü– ama yanında bazı önemli bilgiler getirmiş. Optinet’ten ona doğru yoğun bir trafik akışı olmuş.” Nefesini bıraktı. “Önce iyi haberi mi istersiniz kötü haberi mi?”

Kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

“Pekâlâ, iyi haber, veri silinmemiş; potansiyel olarak geri alınabilir.”

Jones, “Nerede?” diye sordu.

“Kötü haber de bu,” dedi Amber. “Bradley onu süper bilgisayara depolamış.”

“Ne?”

“Bu mümkün,” dedi Amber. “Yeni binyılda bilim adamları, bir litrelik hacimdeki bir fotonik bilgisayarın on gigabaytlık eski bir sabit disk sürücünden 10^{20} kat fazla veri depolayabileceğine hüküm vermek için Max Planck’ın ‘kara cisim’ formülünü kullandı. Bradley Soames’in hacmi ise bir litreden fazla.

“Çok çok daha fazla,” dedi Fleming. “Benim gördüğüm kürenin çapı en az bir altı metre vardı.”

“Verileri geri almalıyız,” dedi Jones.

“Bundan daha fazlasını yapmalıyız,” dedi Fleming. “Verileri kurtarmak yetmez, bilgisayarını da kapatmalıyız. Onu Kızıl Papa’nın işaretlerini gerçekleştirmek için kullandığı çok açık.

İlkinde kullanmıştı bir de şimdi. Kızıl Papa'nın, yirmi dört saat-ten daha az bir sürede, birlikte meydana geleceklerini söylediği son iki işareti başlatmak için de bunu kullanacağından emin olabilirsiniz. Görünüşe bakılırsa iki büyük işareti sona saklamış –görkemli finaline.

Riga asık bir suratla, başını sallayarak, “Savaş ve ölüm,” dedi.

“Kesinlikle,” dedi Fleming. “Ve onlar da gerçekleşirse oyun bitecek.” Sonra Amber’a dönüp, “Bradley’nin yerinde olsan son iki işareti gerçekleştirmek için bilgisayarı nasıl kullanırdın?” diye sordu.

Amber arkasına yaslanıp şakaklarını ovdu. Yorgunluğuna rağmen kedi gözüne benzeyen yeşil gözleri her zamankinden daha da parlaktı. Tüy gibi saçları öylesine yumuşak görünüyordu ki Fleming’in içinden onlara dokunmak geldi. Amber, “Ben olsam ne yapardım,” diye düşündü. “Dünyadaki hemen hemen tüm bilgisayar sistemlerinin Optinet’e bağlı olduğunu düşünürsek, ben askerî üslerden birini faaliyete geçirirdim: USAMRIID¹²’deki biyolojik savaşı önleme laboratuvarlarını harekete geçirirdim ya da Irak veya İsrail’deki...”

Müdür Yardımcısı Jones gezinmeyi bırakıp soğukkanlılıkla, “Ben olsam bunu yapmazdım,” dedi. “Ben olsam... birkaç roket hangarını açıp bir-iki nükleer savaş başlığı fırlatırdım.”

Fleming başını salladı. “Bu iş görürdü. Savaş ve ölüm getirirdi –çok fazla ölüm. Bunların herhangi birisi küresel bir savaşı hızlandırmaya yeter.”

Jones sessizce, “O bilgisayarı ortadan kaldırmalıyız,” dedi.

Amber yüzünü ekşitti. “O kadar kolay değil. Onu yok edersek bütün verileri kaybederiz. Dünyanın ‘zihnini’ onarmak onlarca yıl sürer. Verilerden bazıları yeri doldurulamaz türden ve mevcut kaos kısa süre içinde kontrol altına alınmazsa ekonomi ve alt yapı bir daha onarılmayacak şekilde zarar görecektir. Bu büyük çapta bir entropi ve tersine çevrilmesi gerek. Bilgisayarı ortadan kaldırmadan önce verileri kurtarmalıyız.

12 Amerikan Ordusu Bulaşıcı Hastalıkları Araştırma Enstitüsü

“Hem, Bradley elektronik alarmlar ve mayınlar yerleştirmiştir; yani bilgisayar, saldırıya uğradığı an talimatları yerine getirecektir. VenTec’e ya da bilgisayara dışarıdan yapılacak herhangi bir saldırı ters tepecek ve son işaretleri erkene alacaktır.”

Teknisyen ajanlardan biri, “Ona uzaktan, çevrimiçi, zarar verebilir misiniz?” diye sordu.

“Bilgisayar çok güçlü ve de çok iyi korunuyor. VenTec’in içine girip Bradley farkına varmadan bir şekilde, bilgisayarı kaynağında tekrar programlamalıyız. Verilere ulaşmanın ve bilgisayarın son işareti gerçekleştirme gücünü ortadan kaldırmanın tek yolu bu.”

Jones, “O, işaretleri gerçekleştirmeden bunu nasıl yapacağız?” diye sordu.

Fleming Amber’a döndü. Onun ne söyleyeceğini anlayan Amber iniltiye benzer bir ses çıkarıp, “Yo, olmaz, Miles,” dedi.

Fleming, “O şeyi yeniden programlayabilecek başka birini tanıyor musun?” diye sordu.

Amber’ın omuzları düştü.

Fleming acı bir tebessümle, “Görünüşe bakılırsa iş başa düştü,” dedi. Sonra FBI şefine döndü. “Amber’ı içeri sokmanın bir yolunu biliyorum sanırım. Ekipmana ihtiyacımız olacak.”

“Ve de desteğe,” dedi Jones. “HRT beklemede.”

Fleming, “HRT mi?” diye sordu. “*Hormon tedavisi mi?*”

“Federal Büro’nun rehine kurtarma timi. Buna benzer yerlere girip çıkmak için eğitilirler. Sizden birkaç saat uzaklıktaki Anchorage saha ofisinde bir mangamız var.”

“Pekâlâ,” dedi Fleming. “Ayrıca son işaretlerden orduyu da haberdar etmemiz gerek.”

Jones kuru bir kahkaha attı. Ahizeyi tekrar kaldırırken, “Tanrı aşkına,” dedi. “Böylesi büyük bir şey için askeriyelekilerden çok daha fazlasını haberdar etmem gerek.”

ALTMİŞ DÖRT

DOKSAN İKİ DAKİKA SONRA

FBI’ın Kızıl Gemi’deki harekât odasına dört video konferans ekranı daha kurulmuş, Amber ve Fleming’in onları görebileceği şekilde yerleştirilmişlerdi. Üç tanesi üniformalı adamları gösteriyordu.

Adamlardan biri şu anda Anchorage’da, FBI’ın Alaska’daki saha ofisinde bulunan, rehine kurtarma timinin başındaki nöbetçi özel ajan Wayne Thomas’tı. Uzun yüzlü, sıırım gibi bir adam olan Wayne kurşun geçirmez yelek ve pantolonun üzerinde FBI yağmurluğu giymişti. Ekranda, onun yanında talim üniforması içinde bir adam vardı. Yarbay Mark Kovac, Amerikan Ordusu’nun elit Özel Güçler bölümü olan Delta Force bölüğünün başındaydı. Kafası usule uygun olarak asker tıraşı yapılmıştı. Kanada sınırının üç yüz yirmi kilometre güneyindeki gizli bir üstün görüşmeye katılıyordu. Kovac’ın pürdikkat olduğu aşıkârken bile bıkkın görünebilmek gibi bir yeteneği vardı. Amber onun kalp hızının pek çok atletinkinden daha yavaş olduğunu tahmin ediyordu. Görünürdeki teklifsizliğine rağmen komutayı FBI’dan almak için can attığını söyleyebilirdi.

İktidar uğruna ince dalavereler başlamıştı bile: Delta kumandanı bunun profesyonellere göre bir iş olduğunu ima etmiş, FBI ajanı ise ‘uygun şekilde eğitilmiş’ personele ihtiyaç olduğunu vurgulayarak karşılık vermişti. “Siz de takdir edersiniz ki Yarbay, bu görevde bir neşterin hassasiyetine ihtiyaç var bir çekicinin kaba kuvvetine değil.”

Testosteron yüklü atmosfer Amber'ı rahatsız etmiş ama Fleming, Kovac'ın VenTec'e dönmesine itiraz etmesine bile aldırmamıştı. "Siz bir sivilsiniz, Dr. Fleming. Siz sadece yerleşim planıyla ilgili bildiğiniz ne varsa anlatın ve gerisini bize bırakın."

Amber telaşla ondan tarafa döndü. Dağa geri dönmekten korkuyordu ama en azından Fleming'leyken kendini güvende hissediyordu. Fleming, Kovac'ın veremeyeceği bir fiziksel güven hissi veriyordu.

Fleming Kovac'a gülümsedi ve "Sizinle geliyorum," dedi.

Kara Şahinlerden indikten sonraki tırmanışımız da zorlu olabilir," dedi Kovac. "Biz Dr. Grant'e yardımcı oluruz ama ikiniz birden bizi yavaşlatırsınız."

Fleming sessizce, "Beni dert etmeyin," dedi. "Ben idare ederim."

"Daha önce tırmanmışlığınız var mı?"

"Biraz."

"Seviyeniz nedir?"

"Sizin seviyeniz nedir, Yarbay?"

Kovac omuz silkti. "On sekiz, ama eğitim aldım."

Amber, "Kaç seviye var?" diye sordu.

Fleming ona dönüp, "En yüksek seviye otuz," dedi. "Rob'un seviyesi yirmi yediydi. Dünyada yirmi yedinci seviyenin üzerinde olan bir avuç insan vardır herhalde." Tekrar Kovac'a döndü. "Ama on sekiz mükemmel. On beşin üzerindeki herkes gayet iyidir."

Kovac tevazuyu elden bırakmayarak, "Söylediğim gibi, eğitim aldım," dedi.

Amber, "Senin seviyen nedir, Miles?" diye sordu.

"On dokuz."

Bundan sonra Kovac Fleming'e daha çok saygı gösterdi.

Amber dikkatini üçüncü ekrana çevirmişti: Üniformalı bir adam, tehditkâr bir ifadeyle Müdür Yardımcısı Jones'a bakıp kafasını sallıyordu. Diğerlerinden yaşlıydı: Ağarmış saçları ve

üniformasında beş adet yıldızı vardı. General, “Roketlerimizi çevrimdışı bırakacağımızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz,” diye gürlledi. “Y2K’den bu yana bir daha asla çevrimdışı olmamayı garantilemek için yedek kuvvetler yerleştirdik. Şimdi ise ulusal güvenliğimizden ödün vermeye başlayacak değiliz. Belki farkında değilsiniz ama bütün dünya batağa saplanmış durumda.”

Jones, “Mesele de bu ya, General,” dedi. “Siz tüm roket üslerini kapatırsanız Soames de onları faaliyete geçiremez. Ulusal güvenliği *koruyor* olacaksınız.”

“Bu psikopatın Rusya’nın ya da başka birilerinin roketlerini faaliyete geçirmeyeceğini kim söyleyebilir? Kendimizi korumamız gerek.”

Müdür Yardımcısı başını salladı. “Elbette, General, biz örnek olur ve tüm dünyaya durumu ihtiyatlı bir biçimde izah edersek Soames’in kimsenin mühimmatını kullanamayacağını garantilemiş oluruz. Herkes özveride bulunursa en azından risk eşitlenmiş olur.”

General, “Bu olmayacak –diğerlerinin özveride bulunup bulunmayacağını bilemeyiz,” diye bağırdı. “Ne derler bilirsiniz: Dünyanın geri kalanı iyi olmadıkça iyi adam olmanın bir anlamı yoktur. Ve eğer savaş kaçınılmazsa pantolonumuz aşağıdayken yakalanırsak benim işim biter.”

Riga, “Bu savaşı başlatmak anlamına gelse de mi?” diye sordu.

General’in çene kasları gerildi. “Gelirse gelsin.”

Fleming ayağa kalkıp öne doğru eğildi. “Ama elbette ki Başkan...”

“Bakın, Dr. Fleming, bu meseledeki yardımlarınızı takdir ediyorum, gerçekten. Ama Genelkurmay Başkanı olarak başkaca birkaç sorunla meşgul olan Başkan’la yakın bir zamanda görüştüm. Kendileri de birleşik bir Delta gücünün ve FBI’nın VenTec’e saldırmasının tek tutarlı seçenek olduğu konusunda benimle fikir birliği içindeler.

“Yarbay Kovac kusursuz bir askerdir. Adamları ise sahip olduklarımızın en iyileri. Neyse ki Kanada sınırı yakınlarında

manevradalar ve birkaç saat içinde Fairbank'te FBI ile buluşabilirler. Sizin bulunduğunuz mevkie vardıklarında Dr. Grant'i ve FBI'ı hedefe götürmenizi ve Soames'in bilgisayarını hizmet dışı bırakmanızı sağlayacaklar. Kovac'ın adamları da size istediğiniz her türlü yardımı temin edecekler –roketlerimiz konusunda özveride bulunamayız, bulunmayacağız da. Eğer Kızıl Papa'nın son iki işareti düşündüğümüz gibi savaş ve ölümse bu ülkenin korunacağını garanti etmek de benim vazifem.”

Amber Fleming'in araya girmeye çalışmasını seyrediyordu, ama General konuşmasına devam etti. “Beni yanlış anlamayın. Durumun ciddiyetinin ve sizin vazifenizin ehemmiyetinin farkındayım. Muvaffakiyetiniz hayatî derecede önemli. Yalnızca dünyanın bilgisayar kayıtlarını kurtarmak ve son işaretle hayatları tehlikeye giren sayısız insanı korumak için değil, aynı zamanda Tanrı'ya ve bu dünyadaki iyiliğin gücüne olan inancımızı onarmak için.”

Bir an durdu; çelik gibi sert bakışları odadaki ve video konferans ekranındaki diğer herkesle iletişim kuruyordu: Delta kumandanı, FBI ajanları, Cizvit Papazı ve iki bilimci, Fleming ve Amber'la. “Giriştiğiniz şeyin,” dedi, “insan aklının, bedeninin ve ruhunun kurtuluşu için girişilen bir haçlı seferinden aşağı kalır bir yanı yok. Ve eğer Tanrı varsa tüm kalbimle yanınızda olmasını diliyorum.”

ALTMİŞ BEŞ

ALTI SAAT SONRA
SİYAH BÖLGE

Rüzgâr öncekinden daha kuvvetli bir şekilde geri dönmüştü. Carvelli onu VenTec'e geri getiren helikopter en kötü darbeden önce yere inemediği için memnundu. Soames'in özel karargâhına giderken renkli camlı pencereleri döven karın ve rüzgârın sesini duyabiliyordu.

Bekleme odası eklektik bir mağara gibiydi: Soyulmuş akça ağaçtan yer döşemesinin üzerine Afgan, Türk ve İran kilimleri serpiştirilmişti. Bir duvarı, zarif bir biçimde aydınlatılmış Afrika maskeleri süslerken diğer duvar Hindistan goblenleri ve Çin ipeğinden, çerçevelenmiş dokuma kumaşlarla kaplıydı. Saharanpur'dan alınmış sandal ağacından oymalar parlak kara kehribar taşından bir şöminenin yanındaki bir sepette sergileniyordu. Mercanlar ve egzotik taşlar camdan bir masanın üzerine sıralanmıştı, camın altındaki lamba mücevherleri aydınlatarak gökkuşağı renklerindeki güzelliklerini beyaz tavana yansıtıyordu. Arkadan aydınlatılmış gür yeleli kesik bir aslan başı duvardaki oyuktan gözlerini dikmiş bakıyordu. Ana kapının yanındaki duvara, içinde fırlayan tropik balıklardan oluşan bir Technicolor kaleydoskopun olduğu kocaman bir akvaryum monte edilmişti.

Carvelli'ye öyle geliyordu ki hiçbir zaman güneşe çıkamamakla ve dünyanın egzotik iklimlerini doğrudan doğruya yaşamamakla lanetlenmiş bir adam muazzam servetini kullanarak

bu toprakların duyuşal g z lliklerini kendi husus  yarı-karanlık krallığına getiriyordu.

Carvelli omuz silkti. Daha  nce Soames'in özel karargâhına gelmemişti.  indeki hazinelere rağmen orada olmayı umursadığı yoktu.

Çift kanatlı kapıyı tıklattı ve içeri giriş iznini bekledi. Bir şey duymayınca geniş daireye süzüldü. Duvarda antik bir putperest tapınağından alınmış, akla gelebilecek her cinsel birleşme pozisyonu ile birbirine geçmiş heykelciklerin en ince detaylarına kadar tasvir edildiği oyma taçlı bir bölüm vardı. Ona bakmak bile sessizce parke d şeli zeminde ilerleyen Carvelli'nin avuçlarının terlemesine neden olmuştu. İnsan eliyle yapılmış kişisel bir şey yoktu: arkadaşlara ya da aile üyelerine ait fotoğraflar, romanlar, CD'ler, i ki şişeleri veya sigara. Bir köşede duran, içinde kutu kolaların olduğu cam kapılı soğutucunun dışında Bradley Soames'in hayatın değersiz zevklerinden herhangi birine bir d ş n l ğ  olduğunu gösteren bir şey yoktu. Aslına bakılırsa, sergilenen şehvet uyandırıcı ganimetlerle bile bu yer Carvelli'ye hazdan yoksun bir müzeyi hatırlatıyordu.

Carvelli odanın diğer ucundan gelen sesi ilkin tanıyamadı. Sonra Soames olduğunu anladı –ve onun yalvardığını.

“Ama söylediğin her şeyi yaptım,” dediğini duydu. “Karanlık ve kargaşa getirdim. şimdi de kıtlık. Son işaretleri sadece birkaç saat  ne alamaz mıyım? Onca zamandır bekledikten sonra ne fark eder ki?”

Yüreği ağzına gelen Carvelli olduğu yerde donup kalmıştı.

Soames, “Ne olur, bırak da yapayım,” diye yaltaklanıyordu. “Beklemek çok tehlikeli –bunu hissedebiliyorum. Grant'in ve Fleming'in Ana Lucifer'dan haberleri var. Zaman uzadıkça onların her şeyi sabote edecek bir yol bulma ihtimali de artıyor.”

 d  kopan Carvelli daha fazlasını duymaya kendini mecbur hissediyordu; odanın sonundaki, abanoz ağacından kapıya yaklaştı. Kapı aralıktı, yavaş yavaş yaklaşınca ardındaki odanın karanlık olduğunu gördü.

Soames tekrar konuştu; şimdi daha da kızgındı. “Programa sadık kalmak neden bu kadar önemli? Artık çok yakın, hem etkisi de aynı olacak. Tek yapılması gereken bunu *hemen* bitirmeme izin vermen. İstediğin her şeyi yaptım. Artık yoruludum. Bitmesini istiyorum. *Israr* ediyorum.”

Kırbaç şaklaması gibi bir ses geldi, ardından boğuk bir iç çekiş.

Carvelli biraz daha yaklaştı; kapıdan gelen ışıktaki odada basit bir yatak dışında hiçbir şeyin olmadığını gördü. Soames arkası kapıya dönük vaziyette dizlerinin üzerine çökmüştü. Çıplaktı. Cildi, katlandığı sayısız ameliyatın neden olduğu yaralar yüzünden alacalı ve çukur çukur olmuştu. Tek başınaydı.

Yine, “*Israr* ediyorum,” dedi. “Bunu hak ediyorum. Son işaretleri erkene almama izin vermelisin. Verdiğim bu büyük hizmetten sonra bunu istemek hakkım.”

Sağ elindeki küçük kırbacı havaya kaldırıp omuzlarına vurmaya başladı. Her defasında feryat edip itaatsizliğinden ötürü af diliyordu. “Küstahlığımı ve sabırsızlığımı bağışla. Tek istediğim sana hizmet etmek ve amacıma ulaşmak.”

Nihayet kanlı kırbacı yere bırakıp yatağa uzandı. Sakinleşmiş gibiydi. Sonra Carvelli’yi şaşkına çevirecek bir şey yaptı: Ellerini birleştirip başını eğerek dua etmeye başladı, “Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın...”

Şahit olduklarına inanamayan Carvelli kapı aralığında donup kalmıştı. Soames’in ona daha önce açıkladığı şeyleri şu an şahit olduğu şeylerle bağdaştıramıyordu. İncil’de İsa Peygamber’e atfedilen tek duayı ezbere okumuştı. Ama o daha bunun ne anlama geldiğini yorumlayamadan Soames ellerini indirip başını kaldırdı. Dönmeden, “Frank, sigortamı getirdin mi?” diye sordu.

Carvelli, “E-e-eyet,” diye kekeledi. “Beyaz bölgede.”

“Aferin.”

“Onu görmek ister misin?”

Soames başını sallayıp, “Birazdan orada olurum,” dedi. Ardından yüzünü kapıdan içeri süzülen ışık huzmesine çevirerek Carvelli’ye döndü. Carvelli yüzünü elleriyle kapatarak başka tarafa baktı; mantıksız bir katıyetle Soames’in yüzünü görürse öleceğine inanmıştı.

ALTMİŞ ALTI

BROOKS SIRADAĞLARI
ALASKA

Kara Şahin helikopterine ardı ardına darbeler indiren fırtına öylesine şiddetliydi ki helikopterin bütün iskeleti sallanıp çatırdıyordu. Kar tanelerinin çarptığı camdan, çatallaşan şimşeğin karanlığı yararak önünde, fırtınanın çalkaladığı bir denizde yükselen dalgalar gibi, yükselen dağların beyaz doruklarını aydınlattığını görebiliyordu. Eğer, General'in ümit ettiği gibi, Tanrı varsa Fleming'in görebildiği kadarıyla bu işte onlardan tarafa değildi.

Son birkaç saat boyunca o ve Amber korucu kulübesinde kalmışlar, hava kötüleştikçe onlar da daha bir tedirgin olmuşlardı. Fleming iki kez İngiltere'deki anne ve babasıyla bağlantı kurmaya çalışmış ama cevap veren olmamıştı. Bunun üzerine o ve Amber helikopteri beklerken vakitlerini yemek yiyip uyuyarak geçirmişlerdi. Helikopter geldiğinde gökyüzü bembeyazdı. Pilotlar yere inmeye cesaret edememişti. Onun yerine onu ve Amber'ı yukarı çekmişlerdi.

Pilot yüzünde ümitsiz bir ifadeyle, "Tokayı tutturun ve sıkı tutun," dedi. "Körlemeden gidiyoruz ve hava daha da kötüleşecek."

Fleming helikopterin içine göz gezdirdi. Diğer yolcular da aynı derecede ümitsiz görünüyorlardı. Pilotun haricinde aralarında Kovac ve Amber'a yardım etmekle görevli iki FBI teknisyenin de bulunduğu dört Delta Force askeri yani D-çocukları vardı. Fleming'in yanında oturan Amber tepeden tırnağa savaş

teçhizatlarıyla donanmış adamların arasında küçücük ve savunmasız görünüyordu.

D-çocukları beyaz kamuflaj desenli, Kutup savaş tulumları giymişler; sırt çantası, el bombaları, parlak, siyah CAR-15 pompalı yivli tüfekler ya da M-60 makineli tüfekleri yüklenmişlerdi. G-erkekleri ise üzerlerinde FBI rehine kurtarma timi rozetleri bulunan siyah Ninja tulumları giyiyorlardı ve ellerinde daha mütevazı –Fleming’e göre daha uygun– tüfekleri vardı.

Girdap gibi dönen karanlığın içinde, ikinci bir helikopter aralarında Nöbetçi Özel Ajan Wayne Thomas’ın ve bir diğer dört Delta Force askerinin olduğu dört FBI HRT ajanını daha taşıyordu. Başka bir timi taşıyan üçüncü destek helikopteri ise Fairbanks’in hemen kuzeyinde beklemeydi.

Plan basitti: Tespit edilmemek için VenTec’in arkasındaki, alçak olan tepenin üzerinde bulunan tamamlanmamış rafineriye alçaktan uçacaklar –telsiz mümkün olduğunca uzun bir süre sessizde kalacak– orada da ipli inişlerini –ya da D-çocuklarının deyişiyle gergin-ip inişlerini– sağlamak için helikopterler zemine mümkün olduğunca yakın bir mesafede havada asılı kalacaklardı. Rafineride tekrar bir araya geldikten sonra Fleming onları boruya götürüp kaçışları esnasında bıraktıkları ayak izlerini takip ederek kaynağa ulaştıracaktı. Kırmızı bölgenin altındaki sondaj deliğine ulaşıp aşağıdan Soames’in bilgisayarına sızmayı planlıyorlardı. İlk kısmın, yani rafineriye dönüşün basit olması gerekiyordu.

Ama fırtına işleri değiştirmişti.

Küresel yön belirleme sistemi Kızıl Papa’nın ikinci işaretiyle kaybolan verilere dayandığı için pilot eski usullerle, harita ve görüş gücüyle ilerlemek zorundaydı. Ama böyle bembeyaz bir gökte görüş gücü bir işe yaramıyordu. Bu gözleriniz bağlı bir halde, Manhattan’da saatte 3.564 km ile hız yapmaya benziyordu ve başka herhangi bir harekât bu koşullar altında iptal edilirdi. Ama son işaretlerden önce Soames’in bilgisayarını durduramazlarsa çok geç olacaktı.

Kovac tehlikeyi önemsememeye çalışıyordu. “Koşullar iyi,” dedi. “Mükemmel bir sığınağımız var ve de sürpriz unsurumuz.”

Helikopter aniden sola doğru sapınca Fleming ışıktaki ikinci helikopterin sağ taraflarında belirdiğini gördü. *Kahretsin*, diye geçirdi içinden. *Bu keşmekeşte birbirlerini bile göremiyorlar.* Amber gözlerini ayırmadan Fleming'e bakıyordu –ucuz atlattıklarını o da fark etmişti.

Kovac'a, "Bu fırtınada ineceğimiz yeri nasıl göreceğiz?" diye sordu.

Kovac Amber'a döndü; yine sıkılmış bir hali vardı. Ağır ağır, "Büyük ihtimalle göremeyeceksiniz," dedi. Sanki incekleri yer bilinmesi gereken Amber'ın ortak olmadığı bir çeşit sırdı.

Fleming ve Amber bakıştılar.

Delta Force askerlerinden biri, "Hiç gergin-ip inişi yaptınız mı, Dr. Grant?" diye sordu.

Amber başını salladı.

Fleming, "Sorun değil. Ben onu kendi ipimle indiririm," dedi.

Kovac, "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye sordu. "Kritik bir görevi var. Ona bir zarar gelsin istemeyiz. Bunu bizden biri yapsa daha iyi olur belki de."

Amber çabucak, "İlginize teşekkürler," dedi. "Ama Miles'in yanında iyi olacağımdan eminim."

Kovac Fleming'e ters ters bakıp omuz silkti.

Pilot tüm pilotların sahip olduğu sakin, güven veren ses tonuyla, "Yaklaşıyoruz," dedi. Ama "İpleri hazırlayın ve hazır olun," dediğinde Fleming sesindeki gizli gerilimi fark etmişti. Helikopter havada sallanıp duruyor, pilotun onu kontrol etmek için ihtiyaç duyduğu tüm fiziksel enerjiyi alıp götürüyordu.

İki yıldırım gökyüzünü aydınlatıp siyah geceyi karanlıktan daha kör edici mavi-beyaz bir renge çevirdi. Derken telsizden bozuk bir mesaj geldi.

"Yıldırım... düştü... Elektrik kesildi... Düşüyoruz... Kara Şahin düşüyor... Kara Şahin düşüyor..."

Sessizlik.

Fleming sağındaki pencereden dışarı baktı. Çatırdayan, elektrik yüklü havada sabit durmaya çalışan ikinci helikopterin yal-

paladığını görebiliyordu. Fırtınalı havada tekler gibi görünen ana pervanelerin altındaki kabinin üzerinde kömür haline gelmiş bir yarık vardı. Derken helikopter öne doğru sendeledi ve bir sonbahar yaprağı gibi daireler çizerek düştü.

Fleming'in kalbi de helikopterle birlikte düşmüştü. Helikopterin beyazlıkta kayboluşunu seyretti. Ardından gelen ateş topu Kara Şahin'in düştüğü dipsiz kuyuyu bir anlığına aydınlattı.

Çöken sessizlikte kabindeki kimse bir başkasıyla göz göze gelmedi. Olan biteni herkes kendince sindirmek, bunun kendi başlarına da gelebileceği korkusunu savuşturmak istiyordu.

Pilot aşağıdaki uçuşan karları göstererek, "Kapaklar açık, içeri giriyoruz," dedi. Fleming, rafinerinin dolap görünümlü kocaman tankerlerinin konulması için tasarlanmış boş çelik iskeletleri seçebiliyordu. "İpleri atın."

Helikopterin kapıları kayarak açılınca dondurucu hava kabinde içeri doldu. Kovac ipleri attı -her iki tarafta da dörder tane vardı.

Pilot, "Sabit durmaya çalışacağım," dedi. "Ama hiçbir garanti veremem."

Kovac adamlarına ve FBI ajanlarına kararlaştırılan sırada inmeleri için bağıırıyordu. "İkişer ikişer. Hadi! Hadi! Hadi!"

Sırayla her biri iplerden birine yapışıp geri geri kapaktan dışarı fırlayarak sallanan iplerden aşağı kar girdabının içine kayıyordu. Tek beklentileri aşağıda bir zeminin olmasıydı.

Fleming Amber'a uzanıp sırasının gelmesini bekledi. Kollarını vücuduna dolayıp onun ipinin üzerindeki ipi kavrayınca Amber'ın titrediğini hissetti.

"Merak etme, seni tutuyorum," diye fısıldadı. Tulumunu onunkine bağladı ve vücuduyla, girdap gibi dönen fırtınayı görmesini engelleyerek kendini geri geri boşluğa bıraktı.

ALTMİŞ YEDİ

Amber daha önce hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Midesi çalkalanıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bir an bayılacağına sandı. Ağır ipler sert rüzgârda tüy gibi sallanıyordu. Eldivenli elleri sürtünmeden yanmıştı. Helikopter ve ip öyle çok sallanıyordu ki Amber da onlarla birlikte sarkaç gibi sallanıyordu. Ama ne zaman kontrolü kaybetse onu kendine doğru çeken ve hızını kontrol eden Fleming'in vücudunun onu kuşattığını hissediyordu.

İniş sanki hiç bitmeyecekti: Her şey ağır çekimde oluyordu. Aşağıya baktı. Zeminin girdap gibi dönen karın içinde nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Solunda net bir yankı vardı; bir an için aşağıda ne olduğunu gördü. Daha önce korktuysa şu an dehşete kapılmıştı.

Fırtına yüzünden savrulan helikopter dağın kenarında uçuyordu. Helikopterin diğer tarafındaki ipin aşağısı boştu. İnişin sonuna gelen Delta Force askerini uyarmak için bağırıyordu ama rüzgâr öyle şiddetliydi ki sesini kendi bile zor duyuyordu. Çaresiz, adamın aşağı kadar inip ipi bırakmasını seyretti. Adam sanki fırtınanın kuvvetiyle yüzüyormuşçasına bir an havada asılı kalmış gibi göründü. Ardından karanlığın içine doğru süzüldü. Sağında ki bir başka adam da aynı şeyi yaptı. Hiçbiri bağırılmamıştı.

Daha da şiddetli sallanmaya başladı. İpin sonuna yaklaşırlarken Fleming'in bilerek dengesini değiştirdiğini fark etti. Dağa doğru sallanıyordu.

Kulağına, "Dizlerini bük ve yuvarlan," diye bağırırdı.

Saniyeler sonra çarpmayı hissetmişti; ayaklarının üzerinde yere inmiş ve dertop olup yuvarlanmıştı. Fleming de onunla birlikte karın içinde yuvarlanıyordu. Soluklanmasına fırsat kalmadan Fleming onu çekip kaldırdı. Kaskındaki hoparlörden, “İyi misin?” dediğini duyabiliyordu.

Başını salladı, sonra acı içinde iki büklüm oldu.

“Neyin var?”

“Yok, bir şey.”

Yukarıdan, dağın kenarından, onları rafineriye doğru yönlendiren Kovac, “Yaralandınız mı?” diye sordu.

Amber yüzünü ekşitti. “Sadece burkuldu.”

“Yürüyün,” dedi. “Fazla vaktimiz yok.”

Rafineri alanına yaklaştıkça fırtınadan daha çok korunuyorlardı. Fleming, “Geriye kaç kişi kaldık?” diye sordu.

“Devam edebilecek beş kişi,” dedi Kovac. Sesi pürüzsüzdü. “Bir kişiyi dağın kenarında kaybettik, birinin de bacağı kırıldı.”

Amber ileride, kar girdabının içinde ayakta dikilen iki şekli görebiliyordu: Biri sol bacağı arkaya doğru katlanmış bir vaziyette yere kapanmış bir diğerinin üzerine eğilmişti. Amber sağlam adamlardan birinin üzerinde FBI teknisyen ajanlarının siyah üniformasının olduğunu görünce rahatlamıştı. Hiç değilse takımın teknik konularda vasıflı tek üyesi o ve Fleming değildi.

Fleming yönünü bulmaya çalışıyordu. “Borunun içi korunaklıdır. Yaralanan adamınızı fırtınadan uzaklaştırmalıyız. Onunla ilgili ne yapmak istiyorsunuz?”

Kovac tereddüt etmeden, “Onu rahat ettirip sıcak tutacağız,” dedi. “Sonra da yanına bir telsiz bırakacağız. Altı saat içinde dönmezsek telsiz sessizliğini bozacak ve yedek helikopteri çağıracak. O zamana kadar biz de ya kaybetmiş oluruz ya kazanmış. Bir önemi olmayabilir de.” Arkadaşının yanına gitti.

Hava gittikçe kötüleşiyordu. Takımları tükenmişti. Amber ne şekilde bakarsa baksın alametler pek de iyi değildi. Sanki Tanrı ya da vazife başında olan her kimse– Soames’in durdurulmasını istemiyordu.

Fleming Amber'a döndü. "Merak etme, Amber, şansımız yakında dönecek. Bundan daha kötüsü olamaz."

Ama olabilirdi.

Birkaç dakika sonra, "Boruyu bulamıyorum," diye bağıracaktı. "Kar kapatmış. Şurada bir yerde galiba ama kazmamız gerekecek."

"Pekâlâ," dedi Kovac; planlarının ve talihlerinin değişmesini kanıksamıştı.

Amber da, "Pekâlâ," diye razı oldu, ama kendini iyi hissetmiyordu. Tek düşünebildiği her şeyin nasıl böyle ters gidebildiği idi.

Kızıl Gemi'de bekleyen vaftiz babasını düşündü. "Siz muzaffer bir şekilde geri dönene dek sizin için dua edeceğim," diye söz vermişti. Görevlerini başarıyla yerine getireceklerinden emindi; çünkü bu Tanrı'nın isteği idi.

Dişlerini gıcırdatarak Fleming'in karda bıraktığı ayak izlerini takip etti. "Pete Baba, umarım Tanrı'ya şimdiye dek dua etmemişsindir," diye fısıltıyla söylendi. "Sen dua ettikten sonra bunlar olduysa işimiz var demektir."

ALTMİŞ SEKİZ

BEYAZ BÖLGE

Carvelli yapış yapış ve soğuk ellerini birbirine sürttü; Soames'in kendini kamçılarkenki rahatsız edici görüntüsünü kafasından atmaya çalışıyordu.

Soames beyaz bölgedeki terk edilmiş dinlenme odalarından birinde tepeden tırnağa giyinik bir halde dikiliyordu. Kurtlarının biri bir tarafında diğeri de öbür tarafında sessizce oturuyorlardı. Soames eğilerek camlı kapıdan yandaki odaya süzüldü. Te-laşla kırmızı bölgedeki Bukowski ve Tripp'i arayıp bilgisayarının durumunu kontrol etmelerini söylemişti; son birkaç dakika içinde ikinci kez Carvelli'ye saati soruyor ve her seferinde de "Çok yaklaştık, çok yaklaştık," diye iki kelimeyi mantra gibi tekrar ediyordu.

Cama bakınca sırtıp, "Aferin sana, Frank," dedi. "Sigorta poliçemi ele geçirmek zor oldu mu?"

Carvelli ne söyleyeceğini bilemiyordu. Soames'in onu takdir etmesini de istiyordu ama cezalandırılırim diye ona yalan söylemekten de korkuyordu. Dürüst olmak gerekirse o pek bir şey yapmamıştı; sadece adamların paketi okuldan almalarını beklemiş ve uçuş boyunca da çocuğu amcasını görmek üzere sürpriz bir yolculuk yaptığına ikna etmeye çalışmıştı. "Tek parça halinde, eğer kastettiğin buysa."

"Birazcık da olsa korkmadı mı?"

“Büyük annesiyle büyük babasını özlüyor; hem şu sürpriz yolculuk hikâyeme inandığından da pek emin değilim. Çetin cevaz ama.”

Soames gitmesini işaret etti. “Bak bakalım ne yapıyor.”

Carvelli kurtlardan mümkün olduğunca uzak durarak pence-reye yaklaştı. Çocuğun ne yaptığını zaten biliyordu: Son yarım saattir onunla oynuyordu.

Soames soğuk bir gülümsemeyle, “Baksana benim eski blokları nasıl diziıyor,” dedi. “Her bir kule için titizleniyor, her bloğun yerine iyice yerleşip yerleşmediğine bakıyor.” Soames kapıyı iterek açtı. “Onunla konuşmam gerek.”

Çocuk, üzerine eski moda oyuncakların –Legoların, GI Joe’ların ve artık bir metreyi aşan yükseklikte kuleler halini almış bir sürü tahta bloğun– saçıldığı parke döşemeli büyükçe bir odada ayakta duruyordu. Kapının açıldığını duyunca döndü.

“Selam, Jake,” dedi Soames. “Kuleler enfes.”

Çocuk, “Milo amcam nerede?” diye sordu. Soames’in yüzünü açık bir ilgiyle inceliyordu. “Yüzüne ne oldu?” diye de arkasından ekledi.

Soames ona biraz daha yaklaştı, eğilip yüzünü Jake’in yüzünün hemen yanına kadar getirdi. “Güneş ışığını sevmem,” dedi. “O da beni sevmez. Peki, senin bacaklarına ne oldu?”

Jake geri çekilmeden, “Bir şey olmadı?” dedi.

Soames, “Ama onlar senin bacakların değil, öyle değil mi?” diye dalga geçti.

Jake bakışlarını kaçırmadan, “Evet, benim. Bunları bana Milo amcam verdi.”

Soames doğrulup kulelerden birinin yanına gitti. “Eskiden yapabildiğim kadar yüksek kuleler yapıp yıkmaya bayılırdım. Neden önce bunu yıkmıyorsun?”

Jake sessizce, “Hayır, teşekkürler,” dedi. Tavırları sertleşmişti; Carvelli korktuğunu görebiliyordu, ama yine de başını dimdik tutup doğruca önüne bakıyordu.

Soames, “Hadi, istediğin kadar sert ol, blokları odanın her yanına dağıt. Kimse seni azarlamayacak,” diye üsteledi. Kurtlar biraz daha yaklaşp oturdular; Jake’in hemen arkasında kesik kesik soluyorlardı. “İstersen önce diğer kuleyi yık.”

Jake kafasını salladı.

“Ya da ikisini birden.”

Jake hâlâ kımıldamıyordu.

Soames, “Bence bunu yapmalısın,” dedi; sesi daha soğuktu. Kurtlar biraz daha yaklaştılar; neredeyse Jake’in hemen ensesinin dibinde nefes alıp veriyorlardı. Dizleri titreyen Jake kımıldamadı. Carvelli Soames’in ve kurtların neler yapabileceğini bildiğinden Jake’in boyun eğip kuleleri devirmesini istiyordu, ama bir taraftan da çocuğun cüretkârlığından keyif alıyordu. Kendisinde de aynı cesaretin olmasını dilerdi.

Soames tekrar eğilip yüzünü çocuğun yüzüne yaklaştırdı –Jake geri gitmek istese bile gidemezdi, hırlayan kurtlar yolunu kapatmıştı. Soames’in artık tepesi atmıştı: Homurdanmasıyla gerilen yara bere içindeki dudakları, onlarla hiç uyuşmayan kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkardı. “Yık şu Allahın belası kuleyi!”

Çocuk tepeden tırnağa titriyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu, ama geri adım atmıyordu.

“Amcanın burada olduğunu zannediyorsun, değil mi Jake?” dedi Soames.

Çocuk suçlayan gözlerle Carvelli’ye baktı. Gözleri yaşarmış, parlıyordu ama yaşların bir damlası bile yanaklarına inmemişti. Carvelli içinin çekildiğini hissetti. Çocuk, “Hayır, zannetmiyorum,” dedi. “Ama Milo beni almaya gelince...”

“Ne yapınca?” diye gürledi Soames. “Eğer Miles buraya gelecek olursa ölecek; tıpkı baban ve fahişe annen gibi ve herkes, sen de dahil, nasıl o lanet cehennemde buluşacaksa onlar da cehennemde buluşacaklar.

Jake yüzünü buruşturup elleriyle kulaklarını kapattı.

Soames’in yüzü kızarmıştı –Carvelli onu hiç bu kadar sinirli görmemişti. Kurtlar kesik kesik soluyarak saldırı emrini bekliyorlardı.

Jake'in ceketinin ve pantolonunun arkası onların salyasıyla benek benek olmuştu. Soames, "Amcan Milo büyük ihtimalle çoktan ölmüştür!" diye bağırdı. "Büyük annenle büyük baban da yakında ölecek –sonra da..." Soames öfkeyle bağırp çağırarak kuleleri devirdi. Ardından da Carvelli'yi orada Jake'le öylece dikilirken bırakarak kurtları arkasında bir hışımla kapıdan çıkıp gitti.

Carvelli hayranlıkla karışık bir saygı hissiyle çocuğa doğru yürüdü ve elini omzuna koyup, "Gittiler," dedi.

Parmaklarıyla kulaklarını kapatan çocuk Carvelli'nin elini çekmesi için omuzlarını silkti.

Carvelli'nin üzerinden bir utanç dalgası geçti. Elini çekti ve odadan çıktı.

Tek başına kaldığını anlayan Jake ancak o zaman yere çöküp ağlamaya başladı.

ALTMİŞ DOKUZ

DÖRT SAAT SONRA

Fleming gözlerini kısıp ileride helezonlar çizen ışık gösterisine bakarak, “İşte orada,” dedi. Dönen parlak küçük parçacıklar karanlığı delip geçince sondaj deliğini görebilmişti.

Howie adında, uzun, siyah bir genç olan teknisyen FBI ajanı, “Tanrım, sıcakmış,” dedi.

“Ve de aydınlık,” dedi Kovac. “İyisi mi maskelerinizi takın.”

Maskesini takan Fleming başını kaldırıp kırmızı bölgedeki sıcak havayı dışarı savuran koca pervaneye baktı. Pervanenin arkasındaki ışık öylesine parlaktı ki Fleming maskeyle bile dönen kanatların arasından kör edici parlaklığın dışında bir şey seçemiyordu. “Bekleyin,” dedi. “Pervane yavaşlıyor.”

Amber, “Termostata bağlı,” dedi. “Hızı devamlı değişir. Kırmızı bölgede daha hassas ısı dengeleyicileri var. Pervane sıcak havayı küreden uzaklaştırıyor. Ortam sıcaklığına göre hızlanır yavaşlar ve duracak gibi olur.”

Fleming, “Yani durmasını beklersek içeri girebilir miyiz?” diye sordu.

Amber başını salladı.

Sarışın, mavi gözlü, tıknaz bir adam olan ikinci Delta Force askeri, “Tekrar ne zaman hızlanacağını nereden bileceğiz peki?” diye sordu.

Amber, “Bilmeyeceğiz –ancak hızlanmaya başladığında bilebiliriz,” diye yanıt verdi.

Fleming, “Bu aşamada önemli olan,” dedi, “Amber’ı ve Howie’yi bilgisayara götürebilmek; böylece biz savunma yaparken onlar da ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar.”

“Önce ben geçeceğim,” dedi Kovac. “Herhangi bir sorun var mı diye bakıp diğer tarafı inceleyeceğim.” Diğer D-çocuğuna işaret etti. “Sen arkayı al, Olsen.”

Fleming Kovac’ın makas köprüsünü koşarak geçip sondaj deliğinin yan tarafına kaynak yapılmış çelik kontrol merdivenine tırmanmasını seyretti. Tepede, yavaşlayan pervanelerin tam altında, bekledi. Pervane neredeyse hareketsiz hale geldiği için Fleming sadece dört adet kanadının olduğunu ve aralarında bir adamın içeri süzlebileceği kadar boşluk bulunduğunu görebiliyordu.

Kovac durmak üzere olan kanatlardan birinin gücünü ölçmek için sağ kolunu uzattı. Derken birdenbire bir tık sesi geldi ve pervaneler hızlandı. Çok değil ama Kovac’ı ve diğer seyredenleri şoke edecek kadar hızlanmışlardı.

Fleming Kovac’ın kaskındaki hoparlörden, “Kanatların tamamen durduğundan emin değilim,” diyen sesini duydu. “Hareket ederlerken girmeyi deneyeceğim.”

Sonra Fleming’in bekle demesine fırsat kalmadan Delta Force lideri ileri doğru atılıp kanatlardan birini yakaladı. Kovac kuyunun üzerinde dönen kanadın eğri yüzeyine tırmanıp parlak ışığın içinde gözden kayboldu. Fleming’in başı dönmüştü.

Kovac kayıtsız bir ses tonuyla, “Geçtim,” dedi. “Burası iyi görünüyor. Bir tarafta bakım-onarım için bir çıkıntı var, merdiven de yukarı doğru devam ediyor. Sırada kim var?”

Herkes önce birbirine sonra da birkaç kademe daha hızlı çalışan ve pek güven vermeyen pervaneye baktı. Fleming ileri çıkıp makas köprüye koştu. Merdiveni tırmanıp Kovac’ın yaptığı gibi, pervanenin tam altında bekledi. Kanatlar hâlâ çok hızlı dönüyor gibiydi. Cesaretini toplamak için bekledi; kendini Formula 1 yarış pistinde karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir yaya gibi hissediyordu. Kanatlar yavaşladı, bir tık sesi geldi ve pervane durdu.

Yukarıdaki boşluklardan birinden uzanan iki el göründü. “Hadi, seni çekeceğim.”

Yukarı doğru uzanınca Kovac'ın güçlü ellerini hissetti; kollarını tutmuş onu pervaneye doğru çekiyordu.

Yarı yolda, pervane kasıklarının seviyesindeyken, yeni bir tıklama duydu ve kanatlar hareket etti. Kalbi neredeyse duracaktı; içgüdüsel olarak yapmayı düşündüğü ilk şey Kovac'ı bırakmaktı, ama pervane güç bela, ancak onu Kovac'ın durduğu çıkıntıya doğru itecek kadar hareket ediyordu.

Fleming etrafına bakındı. Soames'in ışık küresi en fazla üç metre aşağısındaki kesişen iki kasnağın içindeydi. Ateş topu son gördüğünden daha parlak ve uçucu gibiydi ve göz koruyucusuna rağmen gözlerini kısarak bakması gerekiyordu. Sağında son-daj deliğinin yan tarafında üç metre yukarıdaki, kontrol odasına ve ışık topunu çevreleyen laboratuvarlara açılan girişe uzanan bir merdiven vardı. Yalnızca renkli gözlem pencerelerini çıkarabilmişti ve giriş, Soames için Bukowski ve Tripp'le birlikte NöroÇevirmen'in bir üst modelini geliştirdikleri laboratuvara mı uzanıyor merak ediyordu.

Kovac mikrofonuna, "Hadi," diye fısıldadı.

Sırada Amber vardı ve pervane hareketsiz olduğundan hafif olan vücudunu aralıklardan geçirmek kolay oldu. Onu Özel Ajan Howie takip etti.

Geriye bir tek kişi kalmıştı: ikinci Delta Force askeri.

Pervane tıklayıp hızlandı.

"Kahretsin," dedi Kovac fısıltıyla. Saati kontrol edip Amber'a baktı. "Tekrar yavaşlaması için birkaç dakika bekleyeceğiz ama yavaşlamazsa onsuz devam ederiz. Çok zaman kaybettik ve işinizi görmek için ne kadar zamana ihtiyacınız olacağını bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Amber.

Yine bir tıklama. Pervane yavaşladı.

Kovac, "Hadi Olsen," diye fısıldadı.

Fleming duruşunu sağlamlaştırıp kanatlar dururken Kovac'la birlikte aşağıya uzandı. Delta Force askerinin sağ kolundan o sol kolundan da Kovac tutmuştu. Adam üzerindeki onca teçhizat yüzünden ağırlaşmıştı. Pervaneden neredeyse kurtulmuştu ki pervane yeniden tıkladı.

Bir şey olmamıştı.

Adam Fleming'e bakıp rahatlama duygusuyla gülümsedi.

Az sonra artık gülümsemiyordu.

Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki pervane hızlanıp adamı onun ve Kovac'ın elinden zorla alırken Fleming'in tek yapabildiği durup dehşet içinde bakmak olmuştu. Delta Force askeri saniyeler sonra atlıkarıncada döner gibi kanatların üzerinde dönüyordu. Hız artınca karıştırıcıya girmiş havuç gibi kanatların arasında ezilmeye başladı. Pervaneler adamı aşağıdan yukarıya doğru parçalarken şaşkın suratı hep Fleming'e bakıyordu.

Saniyeler içinde bitmişti ve Fleming adamdan geriye kalanların aşağıdaki kuyuya düştüğünde çıkardığı sesi duymamıştı bile. Pek çok bakımdan en şaşırtıcı ve endişe verici şey şuydu: Vücudunu ögüten kanatların haricinde adamdan hiç ses çıkmamıştı.

FBI ajanı eğilip kustu.

Kovac gözlerini pır pır eden pervaneye dikmiş olan Amber'a döndü. Çene kaslarının seğirmesi dışında herhangi bir duygu belirtisi göstermiyordu. "Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi tamamlamak artık daha da önemli," dedi.

Amber hâlâ gözlerini kaçırmadan pervaneye bakıyordu.

Kovac koca eliyle Amber'ın başını tutup onu kendisine bakmaya zorladı. "Buna hazır mısınız, Dr. Grant? Çünkü eğer de-ğilseniz tüm bu karışıklık zaman kaybından başka bir şey değil demektir."

Amber gözlerini kırptı.

Fleming elini Amber'ın omzuna koydu. "Hadi Amber, şu işi bitirelim."

Amber başıyla onayladı. Yüzü hâlâ bembeyazdı ama gözle-
rindeki ateş geri gelmişti.

Merdivene tırmanmak için dönen Kovac, "Hadi gidelim," dedi.

YETMİŞ

Merdivenin tepesindeki kapı terkedilmiş bir laboratuvara açılyordu. Kovac'ı takip eden Amber çömelip onun ve Fleming'in arkasından ayaklarını sürüyerek beyaz bölgeye girdi. Solunda Fleming'in ona Barley Hall'da gösterdiğine benzeyen bir manken gördü. *Adı ne demişti?* Brian.

Fleming'in mankenin hemen yanındaki çalışma tezgâhının üzerinde duran yenilenmiş NöroÇevirmen'ini ve Soames'in ruh yakalama küresini tanıdı. "Bu şeyler kırmızı bölgedeler sanıyordum," dedi.

"Piç kurusu hiçbir şeyi şansa bırakmıyor ki – yedeklerini yapmış." Konuşurken kaşlarını çatan Fleming sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini ayırmadan cihazlara bakıyordu. Sonra renkli camın arkasındaki titreşen ışık küresine bakıp, "Amber?" dedi. Gözleri heyecandan parlıyordu.

"Efendim."

Önlerindeki Kovac, "Şişş," diyerek sağ tarafı işaret etti.

Amber renkli cama, ışık küresinin sondaj deliğinin diğer tarafındaki laboratuvar alanına baktı. Sürme kapıların önünde bir bekçi duruyordu; içeride biri de ana denetim masasına oturmuş gözlerini ayırmadan bir ekrana bakıyordu. Uzun bedeni ve kel kafası tanıdıktı: Walter Tripp. Amber gözleriyle cam küreyi çevreleyen laboratuvar çemberini taradı; Bukowski'yi arıyordu ama ondan hiçbir iz yoktu.

“Burası ana kumanda cihazlarının bulunduğu yer olsa gerek,” diye fısıldadı. “Birilerini uyarmadan onu denetim masasından kaldırmalıyız. Bunu nasıl yapabiliriz?”

Kovac ona döndü. “Onu sorguya çekmene gerek var mı?”

“Pek yok. Bilmemiz gereken her şeyi bilgisayardan bulabilirim; hem onun söyleyeceği hiçbir şeye güvenemem. Tek yapmamız gereken onu kumanda cihazlarının oradan uzaklaştırmak. Bunu yapabilir misin?”

Delta Force kumandanı ona gülümsedi; soğuk ve sert bir gülümseme idi bu. “Elbette,” dedi. “Burada bekle.”

Fleming’in ve FBI ajanının arkasında çömelmiş vaziyette renkli camdan Kovac’ın gizlice birbirine bağlı laboratuvar çemberinin etrafından dolaşıp yükseltilmiş asansör platformuna çıkan basamakları tırmanmasını seyretti. Bir an onu gözden kaybetti, sonra sondaj deliğinin diğer tarafındaki bekçinin düştüğünü gördü. Saniyeler sonra Kovac onun durduğu yerde göründü; sonra çömelere Tripp’in bulunduğu yere açılan sürme kapıların önüne geldi.

Amber kapıların açıldığını ve Tripp’in döndüğünü gördü. Telaşa kapılmaktan çok şaşırılmış gibiydi; bu teknoloji kalesinin ele geçirilemeyeceğinden şüphesi yoktu. Bir şeyler söylediğini gördü ama ne dediğini duyamıyordu. Sonra yerinden ayrılp kapıya doğru yürüdü. Birilerini çağırıyor gibiydi.

Derken birdenbire camın aşağısında gözden kayboldu. Kovac camdan onlara gelmelerini işaret ediyordu.

Amber onun izinden gidip kendini ana kontrol merkezinde buldu. Bekçi ve Tripp yerde hareketsiz yatıyorlardı; gözleri fal taşı gibi açılmış, boyunları ise garip bir açıyla kıvrılmıştı. Tripp ölüyken de diriyken olduğu kadar sıkıntılı görünüyordu. Amber çabucak başını çevirdi; son birkaç günde hayatının sonuna dek yetecek kadar ölüm görmüştü.

Kontrol odası birkaç yıl önce geldiğinden bu yana pek fazla değişmemişti. Önündeki ana ekranın çalıştığını görünce rahatladı. Tripp koca bilgisayarın seyrini izliyordu ve zaten sistemin içindeydi; yani Amber’ın zorla girmesine gerek yoktu.

Sonunda şansları dönüyordu.

Uzanıp ekran üzerindeki veri dosyası yöneticisi ikonuna dokundu, ardından hızlı tarama düğmesine bastı. Ekrandan listeler dolusu dosya akmaya başladı; öyle hızlıydı ki her satırı okumak mümkün değildi. Dipte en azından yedi basamaklı bir sayı vardı.

Fleming Amber'in omzunun üzerinden, "Nedir o?" diye sordu.

Amber korku ve hayranlıkla karışık bir saygı hissiyle, "Bu," dedi, "şuradaki cam toptaki ışık fotonlarının içinde depolanmış her bir dosyanın listesi. Senin gördüğün esasen dünyanın şimdiye dek biriktirdiği, elektronik ortamda kaydedilmiş her veri parçasının yoklaması. Bu dünyanın kayıp verilerini emen bir kara delik.

Bakmakta oldukları şeyin büyüklüğünü içselleştirirlerken bir anlık bir sessizlik oldu.

FBI ajanı "Ekranın altındaki basamaklar ne anlama geliyor?" diye sordu.

Amber iç geçirdi. Heyecan verici bilgisayar gücüyle çalışmaya alışkındı ama yine de Soames'in başarmış olduğu şey onu etkilemişti. "Şu an gördüğünüz hızda ekranda akmakta olan, veri dosyası yöneticisindeki her dosyayı görmenin tahmini olarak kaç yıl alacağını gösteren rakam. Dosyaların tüm içeriğini değil, sadece başlıkları."

"Bu *milyonlarca* yıl demek," dedi Kovac. "Tanrı aşkına." Bu defa o bile etkilenmişti.

"Verileri çalındıkları yerlere geri göndersek?" dedi Fleming.

"Merak etmeyin, çok çabuk olacak. Her işlem ışık hızında yapılabilir. Yine de orijinal programı kontrol edip verilerin bütünlüğünden ve yollarından emin olmalıyız. Soames depolanmış bilgileri kurcalanmaları durumunda yok edecek ya da yanlış adreslere yönlendirecek bubi tuzakları kurmuş olabilir. Verilerin hatalı, bozulmuş ya da yanlış yerleştirilmiş olması hiç olmamalarından daha zararlı olabilir. Doğru verilerin doğru veri tabanlarına döndüğünden emin olmak için standart hijyen prosedürlerini takip etmek durumundayız. Ama bu bilgisayarın gücüyle bunu yapmak birkaç dakikadan fazla zamanımızı almaz.

“Son iki işareti durdurma konusu ne olacak peki?”

“Sorun olmadığından emin olmak için verilerin geri dönüşü izlenirken ben de nükleer tesisler, savaş başlıkları gibi ilgili alanlara dair önceden ayarlanmış talimatlar için bilgisayarın taban programlarını araştırabilirim. Soames’in planlarını bozduğum gibi de PIP’yi tuşlarım.”

“Neyi?” diye sordu Kovac.

“Paradoks İç Patlama Protokolü,” dedi Amber. “PIP esasen bilgisayarın uçsuz bucaksız gücünü kendine çevirerek kubit akımının fotonik özünde paradoks başlatan bir program.” Şaşkın şaşkın kaşlarını çatan Kovac’a gülümsedi. “Askerlerinizin bomba dediği şey. Büyük bir *bomba*.” Saatine baktı. “Daha birkaç saatimiz var, değil mi?”

Kovac, “Soames bir şeyler karıştırmazsa,” diye cevap verdi.

Amber FBI ajanına dönüp, “TVG programının nasıl kurulacağını biliyor musunuz?” diye sordu.

“Temizle ve gizle mi?”

“Evet.”

Howie başıyla onayladı.

“Güzel,” dedi Amber. “Ben şuradaki ikinci terminali aktif hale getireceğim onu kullanarak verilerde TVG’yi arat ve alındığı yere ve tam olarak çalıştığı konuma döndüğünden emin ol. Tamam mı?”

“Sen öyle diyorsan.” Amber önündeki panelden ekranını açarken teknisyen ajan ikinci terminale gitti.

Kovac, “Bu bölgeye yalnızca asansörle geliniyor, değil mi?” diye sordu.

Fleming başıyla onayladı. “Bizim geldiğimiz yolu saymazsak, evet.”

“Ben makas köprüye çıkıp ortalığı bir kolaçan edeyim. Biri-lerinin sizi rahatsız etmesine engel olayım. Size iyi şanslar.”

Kovac gittikten sonra Fleming, “Her şey kontrol altında gibi görünüyor,” dedi. Aklında bir şeyler var gibiydi; çünkü dönüp

dönüp NöroÇevirmen'in olduğu laboratuvara bakıyordu. "Bana önümüzdeki birkaç dakika ihtiyacınız olmayacak, değil mi?"

Parmakları tuşları döven Amber, "Neden?" diye sordu.

Fleming önce cevap vermedi. Sonra ateş topunu işaret edip, "Şu bilgisayar *adamakıllı* karmaşık hesapları son sürat çözebilir, değil mi?" diye sordu. "Yani, görünürde birbiriyle bağlantısı olmayan iki sistem arasındaki olması muhtemel bir bağıntıyı hesap edemiyorsa belki de bulunacak bir bağlantı ya da bağıntı yoktur. Doğru mu?"

Amber ona dönüp gözlerini kısarak, "Evet," dedi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Siz onu imha etmeden önce o bilgisayara ihtiyacım var. NöroÇevirmen'im ve Soames'in ruh yakalama başlığı da gerekli. Sadece birkaç dakika sürecek."

"Neler oluyor?"

Fleming açıklarken o dinledi. Fleming sözünü bitirdiğinde ise kafasını salladı. Aşırıya kaçan hipotezi neredeyse yüzde yüz başarısız olmaya mahkûmdu, ama Amber da dahil hiç kimse onun yoluna çıkamazdı. "Kötü zamanlama," dedi Amber.

"Bu bilgisayarın gücüne erişebileceğim yegâne zaman bu. Ya şimdi ya hiçbir zaman."

Amber iç geçirip ekranının dibindeki yumuşak tuşa bastı. "Laboratuvardaki NöroÇevirmen'inin olduğu sessiz terminali aktif hale getirdim. Gir ve arama ikonuna bas. Sorularını gir ve hipotezini kanıtlayacak ya da çürütecek veriyi ara. Bir iki dakika içinde cevap alamazsan cevap yok demektir. Tamam mı?"

Fleming yaklaşınca Amber bir an için onu öpeceğini zannetti; istedi de. Ama Fleming sadece gülümseyip, "Teşekkürler," dedi ve fırlayıp gitti.

Amber diğer terminaldeki teknisyene, "Ne var ne yok?" diye seslendi.

"Nerdeyse bitti. Birkaç dakika içinde hallolacak. Senden ne haber? Üçüncü ve dördüncü işaretlerin ne olduğunu buldun mu?"

"Daha değil. Ama temel talimatları araştırmaya hazırım."

Ne var ki arama parametresini tuşlayamadan ekran değişti. Önünde enine ve boyuna çizgilerden oluşan bir ızgara belirdi, altında da Hindistan ve Pakistan haritaları vardı.

Biri Delhi'nin diğeri Lahore'nin üzerindeki iki kırmızı nokta yanıp sönüyordu. Ve ekranın sol üst köşesinde yavaş bir geri sayım başlamıştı. 100 rakamı sarı renkte yanıp söndü. Bir dizi yanıp sönmenin ardından rakam 99 oldu... Sonra 98."

"Aman Tanrım!"

"Ne oldu?" diye sordu Howie.

Amber, "Emin değilim," dedi; sükûnetini korumaya çalışıyordu. "Hafızamı tazelesene. Hindistan ve Pakistan iki büyük nükleer güç, ama kanka oldukları söylenemez, değil mi?"

G-adamı ihtiyatla başını salladı. "Evet,"

"Tanrım. Galiba ikinci işaretle çalınan verileri yerine koyarak bir şekilde son ikisini ortaya atmış olduk."

"Savaş ve ölümü mü?"

Ekran tekrar değişti. Bu sefer Asya ve Avrupa'yı gösteren daha büyük bir harita gördü. Ortadoğu'daki pek çok yerin ve Ukrayna, Rusya, Kuzey Kore ve Çin'deki geniş alanların üzerindeki kırmızı noktalar yanıp sönüyordu. Ekranın üst köşesinde benzer bir geri sayım göze çarpıyordu.

Amber lanet okuyup kontrol düğmelerine uzandı. Otomatik olan bir şeydi. Programa girip durdurması gerekiyordu.

Patlama.

Silah atışı.

Derken üç tane daha.

FBI ajanı, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Amber dişlilerin sesinden asansörün aşağı indiğini anladı. Amber, "Büyük ihtimalle Kovac," dedi. Bir ekrandaki geri sayıma bir asansöre bakıyordu.

FBI ajanı, "Kontrol edeyim," deyip asansöre doğru koştu.

Amber ekrana dönüp bir program kodu girdi. Geri sayım devam ediyordu: 92...91...90...

Arkasından bir homurtu geldi, sonra da bir çığlık. Hemen döndü. Soames'in kurtlarından biri asansörden fırlayıp sivri dişlerini teknisyen ajanın boğazına geçirmiş, adamın çığlıklarını boğuyordu. İkinci kurt da kasıklarına saldırdı.

Sonra Soames göründü. Merdivenlerden inip ajanın kıvranan bedeninin üzerinden geçti. Bukowski de elinde bir silahla arkasından geliyordu. Sarışın bilimci Tripp'in kıvrılmış cesedine şöyle bir baktı, ardından öfke saçan, buz gibi soğuk mavi gözlerini Amber'a dikti.

Soames insanın kanını donduracak bir sükûnetle, "Amber, terminalden uzaklaş ve buraya gel," dedi.

Amber ekrana baktı. Numaralar geriye doğru sayılıyordu: 88...87... yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Soames, "Bir şeye dokunayım deme; dokunursan Felicia seni vurmaktan büyük zevk alacaktır," diye uyardı.

Amber kımıldamadı.

"Miles nerede?" diye sordu Soames.

Amber ateş topundan ve laboratuvarından tarafa bakmamak için zorlayarak, "Burada değil," dedi.

Soames gözleriyle etrafı tarayıp, "Çok yazık," dedi. "Onu görmek isteyen biri vardı."

YETMİŞ BİR

Fleming en uçtaki laboratuvarında bilgisayarı sorgulamayı bitirmişti ki silah seslerini duydu.

İçgüdüsel olarak sondaj deliğinin o tarafa, Amber'in çalıştığı yere doğru baktı. Gözlerini ayırmadan kurtların FBI ajanını yere sermelerini seyretti; gördüklerine inanamıyordu. Saklanıp bir silah aradı, ama yoktu –tek görebildiği NöroÇevirmen ve ruh yakalama baş-küresiydi.

Çaresizce Soames'in ve Amber'a silah doğrultmuş olan Bukowsky'nin ortaya çıkmasını seyretti.

Kovac ne cehennemde? Lanet olsun, lanet, lanet.

Amber denetim masasından uzaklaşıp onu almak için öne çıkan Soames'e doğru yürüdü. O sırada Fleming asansörün önündeki Carvelli'yi gördü... Jake de onunlaydı.

Onun burada ne işi var?

Fleming fırlayıp yalnızca çıplak elleriyle saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Soames eğilip Amber'ın yakasına uzandı. Saniyeler sonra Fleming kaskındaki hoparlörlerden Soames'in sesini duydu.

“Selam, Miles. Amber'ın mikrofonunu kullanıyorum, yani beni duyabildiğini biliyorum. Önem sırasına göre gidelim. Göreviniz başarısızlıkla sonuçlandı. Son işaretler de harekete geçirildi; kahramanlık yapmana gerek kalmadı yani. Ayrıca yeğenin de elimde. Şimdi makas köprüsünün hizasına çıkıyoruz. Asansöre gelip bize katılman için sana iki dakika vereceğim; aksi takdirde Jake'in genç, körpe gözlerini ışığa tutarım. Yine

ortaya çıkmazsan onu hayvanlarıma yediririm. Taze ete bayılırlar. Seçim senin.

Fleming yumruklarını sıkıp uşaklarının Jake'i ve Amber'ı asansöre sokmalarını seyretti. Aciz öfkesi midesini bulandırıyor.

Her şey bitmişti. Seçim şansı yoktu.

Artık dünyayı kurtarmaya yardım edemeyecekse hiç değilse Jake'i ve Amber'ı kurtarmalıydı.

Zaman ilerliyordu. Ümit yok gibiydi. Amber'ın geri sayımı durdurmak için denetim masasına dönmesi gerekiyordu. Ama artık bir şeyler yapabilecek tek kişi Miles Fleming'di. Ne var ki o da bilgisayarı nasıl yeniden programlayacağını bilmiyordu.

Işık alan makas köprü hizasındaki asansörün yanında duran Amber göz koruyucuların arkasından gözlerini kısarak bakınca Kovac'ın çelik platformda diğer bekçinin yanında yatan cesedini gördü. İki de ölü gibiydi. Kovac'ın boyun bölgesi parçalanmış ve kan içindeydi; vücudunun üst tarafında da kurşun yaraları vardı. Carvelli Amber'ın solunda diğerlerinden ayrı duruyordu. Solgun ve hasta görünüyordu; sanki başka bir yerlerde olmayı tercih edermiş gibi bir hali vardı. Aksine Bukowski'nin silahını kullanmaya can attığı her halinden belli oluyordu. Soames ve Jake'le birlikte tirabzanların yanında duruyordu. Soames'in üzerinde koruyucu giysileri vardı ve Jake'in silueti onun ve Bukowski'nin yanında acınacak derecede küçük görünüyordu.

Amber, "İyi misin Jake?" diye sordu.

Asansörün yanında umutla bekleyen Jake kurtlardan tarafa bir bakış atıp başıyla onayladı. Bu hareketi ona büyük gelen göz koruyucuları az kalsın yerinden oynatıyordu.

"İyi," dedi Soames. "Şimdilik."

"Bunu neden yapıyorsun, Bradley?" diye sordu Amber.

"Benim bir şey yaptığım yok," dedi. "Ben sadece önceden karar verilmiş şeylerin gerçekleşmesini garanti ediyorum. Buna ben karar vermedim, benim tek yaptığım kehaneti yerine getirmek. Bu yüzden beni durdurma şansınız yok. İkinci işareti tersine çevirip dünyanın verilerini yerine koyarak son işaretlerin gücünü artırdınız."

“Nükleer füzeleri fırlatıp Asya’nın tamamına yakınına harita-
dan mı sileceksin?”

Soames güldü. “Elbette ki hayır. Mesele de bu ya. İnsanoğ-
lu kendisi bunu yapmayı seçecek. İç kargaşaya neden olan ilk
işaretin neden olduğu elektrik kesintisi değil, insanların buna
tepkisiydi. İkinci işaret kıtlıktı –insanoğlunu hayatını fiziksel ola-
rak devam ettirebilmesi için gereken şeylerden değil yalnızca bel
bağladığı şeylerden mahrum bıraktı. Son işaretler de farklı ol-
mayacak. İnsanoğlu kendi ön yargısı ve kendi seçimiyle savaşı
ve ölümü getirecek. Belli başlı milletler bilgisayar ekranlarında
hayalet füzelerin fırlatıldığını görecek ve saldırıya uğradıklarını
düşünecekler. Ama hâlâ bir şansları olacak. Saldırının gerçek
olup olmadığını kontrol edip düşmanları füze fırlatılmadığına
dair onlara teminat verdiğinde onlara güvenebilirler ya da paha-
lıya mal olacak gerçek bir savaş başlatırlar.

Soames gülümsedi. “Sence ne olacak, Amber? Ben kumar-
dan pek anlamam ama savaş ve ölüme karşı bahse girmezdim.
Bilhassa da otoriteler bu aldatıcı bilgiyi sizin göz kamaştıran
kahramanlığınız sayesinde tüm dünyanın verileri geri yüklendik-
ten sonra alacakken. Hiç şüphesiz veriler bir kez daha tam za-
manında çevrimiçi olduğu için şükredip misilleme yapacaklar.”

“Neden Kızıl Papa’nın kehanetini gerçekleştirmeye bu kadar
heveslisin; tek gerçek olmadığını bildiğin halde?”

Soames gülümseyip asansörü işaret ederek, “Çünkü olacak,”
dedi. “Yakında yegâne gerçek o olacak.”

Asansör alttaki kata iniyordu. Aşağıdan biri çağırıyordu. Miles
Fleming geliyordu. Her şey bitmişti. Soames kazanmıştı.

Gerilen Amber gözlerini asansöre dikti. Jake de öyle. Kurt-
lar da.

Jake, “Dikkat et, Milo!” diye bağırdı. Bukowski çocuğun su-
ratına okkalı bir tokat patlatıp onu sere serpe yere uzattı.

Amber, “Miles, yapma!” diye haykırdı.

Ama yararı yoktu. Kabin yukarı çıkmaya başlamıştı. Cam-
dan, Fleming’in kabinle birlikte yükselen görüntüsünün ana
hatlarını görebiliyordu. Kapılar açılınca bir kolunu kaldırıp dı-
şarı çıktı.

Soames gırtlaktan gelen bir sesle bir komut verdi ve kurtlar Fleming'in üzerine saldırıp onu yere devirdiler ve giysilerini parçalamaya başladılar. Jake çığlık attı. Amber kurtların üzerine atılıp onları geri çekmeye çalıştı ama kurtlar ona aldırmadan gözü dönmüş bir şekilde saldırmaya devam edip Fleming'in boynunu parçalayıp kaskını çekip aldılar.

Kask çıkınca Amber'ın nefesi kesilecek gibi oldu. Kafa plastiktendi. Bu cansız mankendi. Soames ve Bukowski'ye döndü. Arkalarındaki tırbzanın üzerinde kara intikam meleşine benzer bir figür belirdi ve çığlık atarak Bukowski'yi arkaya, sondaj deliğine doğru çekti.

Figür Soames'e doğru uzanıp kafasındaki koruyucu örtüyü çekip çıkarttı ve Amber'a, "Jake'i de alıp denetim masasına dön," diye bağırdı.

Amber Jake'in eline yapışıp onu asansöre doğru çekti. Tam o anda kurtlar da mankenle uğraşmayı bıraktı ve Carvelli Amber'a doğru koştu. Kurtlardan biri Amber'ın üzerine saldırdı ama Carvelli kendini kurdun önüne atıp asansörün önünü açtı. Pençelerini karnına geçirip yüzüne saldıran kurtla boğuşurken, "Gidin!" diye seslendi.

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan Amber Jake'le birlikte kendini asansöre atıp aşağı düşmesine uzandı. Ama ikinci kurt onlara yetişmişti bile; kapı kapanırken dişlerini Jake'in sol bacağına geçirdi. Panikleyen Amber düşmeye basıp duruyordu ama Jake'in bacağı kapının kapanmasını engelliyordu. Kurt dişlerini daha da derine geçirmişti. Kurt korkunç sarı gözlerini bir an olsun Amber'ın üzerinden ayırmıyordu. Solundaki buzlu camdan diğer kurt kanlı dişlerini boğazına geçirirken Carvelli'nin bedeninin gevşediğini gördü.

Derken Jake bacağına uzanıp bir şeye bastı ve bacağı yerinden çıktı. Bacağı son kez çeken kurt bacağı da alıp götürerek geriye doğru yuvarlandı ve kapıyı bıraktı.

Asansörün kapısı bir tıslamayla kapandı. Amber aşağı doğru inerken kurtların tırbzanlara, Soames'in Fleming'le boğuştuğu yere doğru gittiklerini gördü.

Ama şimdi bunu düşünemezdi; yapacak çok işi vardı.

YETMİŞ İKİ

Soames şaşırtıcı derecede güçlü ve dayanıklıydı. Hatta Fleming koruyucu giysisini çekip çıkartarak aşırı hassas cildini ortaya çıkardığında daha da azgınca boğuşmuştu.

Fleming kocaman ruh-yakalama baş-küresinin ağırlığı altında eziliyordu. Laboratuvarın servis kapısından çıkıp sondaj deliğinden tırmanırken onu NöroÇevirmen aracılığıyla mankeni hareket ettirmek için kullanmıştı.

Kurtlar bu kez onun için geliyorlardı.

Fleming makas köprüünün üzerinde Soames'in suratına okkalı bir yumruk indirdi ve onu tırazanların üzerine yatırdı; Soames Fleming'in bileğine yapışmış, boşlukta sallanıyordu.

Fleming, "Durdur onları!" diye bağırdı. Aşağısındaki küre minik bir güneş gibi titreşiyordu. Soames'in teni kızarmaya başlamıştı bile.

Kurtlar uluyup inlediler ama geride durdular; sanki saldırırlarsa sahiplerinin hayatını tehlikeye atacıklarını sezmişlerdi.

Fleming tekrar, "Durdur onları," dedi.

Soames gırtlaktan gelen sesle bir komut verdi ve kurtlar geri çekildiler. "Miles, Amber'ı durdurman gerek. İşaretlere karışmamalı."

Fleming duyduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. "Sen piç kurusu iblisin tekisin!"

Soames, “Değilim,” diye kendini savundu. Sesi ciddileşmişti. “Bu önemli. Sen de dahil bütün insanların anlaması gerek. Yaptığım şeylerin bir nedeni var ve buna engel olmamalısınız.”

“Sen ne saçmalıyorsun?”

“Kızıl Papa’nın ifşaatının bir amacı vardı ve ben de o amacı yerine getirmeliyim.”

“Onun ifşaatı yalandı.”

“Hayır değildi. Yarı yalan yarı gerçektir. *Onun gerçeği*ydi.”

“Ama sen bunu yegâne gerçek yapmak istiyorsun.”

“Başka şansım yok. Dünyayı Tanrı’nın olmadığına yalnızca Şeytan’ın olduğuna inandırmam lazım. Bu benim amacım.”

Fleming Soames’in diğer kolunu tutmak için uzandı. Adamın derisi su toplamaya başlamıştı, ama o acıyı umursamıyor gibiydi. “Bu neden senin amacın oluyormuş Bradley? Kim olduğunu sanıyorsun sen? Şeytan mı?”

“Durum bundan çok daha karmaşık.” Soames doğruca gözlerinin içine baktı. “Ben Tanrı’nın ikinci oğluyum.”

Fleming az kalsın onu düşürecekti.

Soames, “Dinle, dinle,” diye yalvardı. “Tanrı, iki bin yıl önce ilk oğlunu gönderdi. O merhamet ve başışlayıcılık telkin eden iyi biriydi; hatta size Tanrı’nın gerçek yolunu öğretmek için insanlık uğruna çarmıhta can verdi. Ama işe yaramadı. İsa’nın öğretilerini kendilerine göre yorumlayan dinler birbirleriyle savaştı. İmanın yoluna çıktılar. İman artık hür iradeye değil güce ve suça bakıyordu. Hür irade papazların söylediği ‘Sana söylediğimi yap yoksa cehenneme gidersin’ lafının neresinde? Bu hür irade değil, bu cezalandırılmaktan korktuğu için emirlerle boyun eğme.

“Sonuçta papazlar da birer insan. Onların Tanrı’yı anlamayı umursadıkları yok –tek umursadıkları bu dünyada güç kurmak. Ama Tanrı kulluk ya da koca koca kiliselerini istemiyor. O böyle bir baba değil. O sizi istiyor. En tutkulu eserinin rüştünü ispatlamasını ve artık O’na ihtiyaç duymamasını istiyor. İlk oğlunun

açıklamaya çalıştığı şey buydu. İyi bir hayat sürmenin kendisinin bir mükâfat olduğunu –öldüğünde her bireyin kendi ruh hakikatini tecrübe edeceğini. Ama kimse kulak asmadı.

“Bu yüzden o da ikinci bir oğul gönderdi: daha esrarlı bir oğul. Yani ben. Bu kez iyiliği ve şefkati telkin etmek için değil, bir kere de herkese Tanrı’nın var olmadığını; tek hükümdarın Şeytan olduğunu kanıtlamak için. İnsanoğlu ancak o zaman dinin zincirlerinden kurtulup kendi doğru-yanlış mantığını geliştirecek –*gerçek* hür iradeyi. Sonuçta kişi ancak ortada bir mükâfat vaadi olmadığında gerçekten faziletli bir seçim yapabilir. Yani bu Tanrı’nın size hediyesi: Kendisini bilincinizden silip atmak. Accosta’yı yaratmamın nedeni bu. Kibirli ve dogmatikti: dinin kursuz bir sembolü. Yeryüzündeki en güçlü dinin lideri öteki dünyadan Tanrı’yı reddedince bütün dünya dinlemek zorunda kaldı. İşaretlerden sonra da inanmaktan başka seçenekleri kalmadı.”

Soames Fleming’e gülümsedi. “Sen de dahil tüm insanlar bunu anlamalısınız, Miles. Sen de dinin küstah dogmalarından nefret ediyorsun. Sen sonraki hayatında seni bekleyen bir mükâfat olmadan iyilik yapan bir ateisttin. Bir de Virginia Knight’a bak. Kızıl Papa’nın peşinden giderken zayıf ve korkaktı. Dostlarını aldatması hatta sayısız ölümü tasdik etmesi için kolayca yönlendirilebiliyordu. Kendine bunun önemli olmadığını; çünkü hepsinin zaten ölüm döşeğinde olduğunu ve Tanrı’nın bunu istediğini söylüyordu. Ama ne zaman ki Tanrı’ya olan inancını kaybetti işte o zaman kendine inanmaya başladı ve kendinde kaçmanıza yardım edecek cesareti buldu. Sonraki hayatında kendisini bekleyen mükâfata bel bağlamayı bırakınca bağımsızlığını kazandı. Amber’ı durdurman gerek, Miles; yoksa hepsi yitip gidecek.”

“Sen delisin! Milyonlar ölecek.”

“Hayatlar kaybedilecek belki ama ruhlar kurtulacak. Anlasana. Ben söylediğim kişiyim. Ben Kızıl Papa’nın ne ifşa edeceğini biliyordum. Ruh Projesi için o kadar uğraş vermemin sebebi de bu. İşaretlerin ne olacağını biliyordum. Bunun için onlara hazırlıklıydım. İnan bana Miles, ben hem Lucifer’in hem de Tanrı’nın

oğluyum. Ben Tanrı'nın vasıtasıyım. Ben ıstırap ve keder getiren cehennem ateşiyim, ama ben aynı zamanda yeryüzünü daha çetin bir geleceğe hazırlayan temizlik aleviyim. İnsanoğlunun geleceği senin ellerinde Miles. İşaretlerin normal seyirlerini izlemesine izin ver ki dinin zararlı otları yansın ve yerlerine daha güçlü, kendine inanan hür iradeli bir tür yetişsin.”

Soames sustu; sanki bir karşılık bekliyordu, ama Fleming ne diyeceğini bilemiyordu. Soames'in söylediklerinde çarpıtılmış bir mantık vardı.

Soames Fleming'in bileğini kavradı. Su toplayıp soyulan derisinde vıcık vıcık kırmızı yaralar ortaya çıkıyordu. Fleming örtünebilsin diye onu yukarı çekmeye çalıştı ama sıkıldıkça derisi daha çok parçalanıyordu. Soames acıya aldırış etmeden, “Ne olursun, Miles, ne olursun,” diye yalvardı. “Beni öldür ama bırak da işaretler normal yollarını izlesin. Dinin tabutuna son çivileri çakmalısın. Bundan başka fırsat olmayacak ve bu da sana bağlı. Hemen yapmalısın, Miles. Hemen.”

YETMİŞ ÜÇ

09...08... İlk bakışta ekran Amber'a çok geç kaldığını söylüyordu. Geri sayım sona ermek üzereydi. Hayalî nükleer saldırılar neredeyse başlayacaktı.

Başka nöbetçiler de gelebilir diye Jake'i asansörü gözlemesi için bırakıp bilgisayarın temel programlamasına girişti. Çok geçmeden Soames'in haklı olduğu çıktı ortaya. Çalınan tüm veriler geri getirilmiş ama yenileme işi son işaretleri tetiklemişti.

06...05...

Hindistan ve Pakistan haritalarına, sonra da daha geniş olan Asya haritasına baktı. Kırmızı noktaların hepsi hâlâ yanıp sönüyordu. PIP'yi tuşlasa bilgisayarı çökertebilirdi ama ancak yanlış bilgiyi gönderip Kızıl Papa'nın öngördüğü savaş ve ölüm kıyametini sahneye koymasından sonra.

Şifreyi üzerine yazmalıydı.

...04...03...

Daha büyük olan Asya haritasıyla başlayıp ekranın alt kısmındaki gözlem penceresinden temel programlamaya erişti ve hayalî fırlatma mesajını optik internete yayacak olan başlama komutunu arattırdı. Yönergeyi çabucak bulup saniyeler içinde etkisiz hale getirdi. Haritanın üzerindeki noktalar artık yanıp sönmiyordu.

Harika.

...02...

Hindistan ve Pakistan haritalarının üzerine hafifçe vurup ilk haritayla yaptığı işlemi yineledi. Temel programlama şifresine

erişmek için bir gözlem penceresi açtı ve başlama komutunu arattırmaya başladı...

...01...00...

Allah kahretsin. Artık çok geç.

Delhi'nin üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönmeyi kesti. Ardından Delhi'den Pakistan'a doğru kırmızı bir çizgi uzandı.

Amber temel programlamayı kontrol etti. Hindistan'ın nükleer füze fırlattığı şeklinde yanlış bir bilgilendirme yapan başlama komutu Lahore'deki füze kumanda merkezine gönderilmişti bile. Amber derin bir nefes alıp terleyen avuçlarını ovaladı ve mesajı sildi.

Ekrandaki uzayan çizgi yok oldu.

Amber'in omuzları düştü; ferahlamıştı. Sakin olmaya çalışıp bilgisayarı çökertecek olan PIP'yi eklemeye hazırlandı. Ama başlamasına fırsat kalmadan haritada tekrar yanıp sönen bir nokta belirdi ve ardından bir geri sayım ya da uyarı olmadan Lahore'den Hindistan'a doğru kırmızı bir çizgi uzandı.

Kendini kaybetmişçesine, atladığı bir şeyler olup olmadığını görmek için ana şifreyi kontrol etti ve bunun hayali bir saldırı değil Pakistan'ın Hindistan'dan gelen önceki 'saldırıya' verdiği karşılık olduğunun farkına vardı.

Gözlerini ekrandan ayırmadan tekrardan, var olan en güçlü bilgisayarın temel programlamasına dalıp bir mucize aradı.

Soames, "Onu durdurmak zorundasın, Miles," diye bağıyordu. Önceki sükunetinden eser kalmamıştı. Alnındaki derisi neredeyse yüzünü örtecekti ve gözleri kana bulanmıştı. "Sen bana yardım et ben de kardeşinin akıbetini öğrenmen için sana yardım edeyim. Çözüm bilgisayarda. Ruh nişanıyla insanın genetik şifresi arasında bir ilişki var. Girişim örüntüsünün intronlarla, DNA'mızın büyük bir bölümünü meydana getiren işe yaramaz kısımlarla ilişkisi vardır. Bilgisayar kardeşinin genomundan ruh nişanını çıkartabilir. Benim yardımımla onu çağırabilir, onunla iletişim kurabilirsin."

Fleming bunu zaten biliyordu. Amber'ı bilgisayarı sorguladığı sırada bırakıp giderken sezinlediği şey de buydu. "Neler yapabileceğini biliyorum," dedi.

Soames'in dudakları heyecanlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani bilgisayarın hayatî önem taşıdığının farkındasın; öğrenme ihtiyacını –onun iyi olduğunu *kanıtlama* ihtiyacını– gidermek istiyorsan. Bilgisayar çökertilirse onunla hiçbir zaman iletişim kuramazsın. Zihnini hiçbir zaman rahatlatamazsın."

Fleming çoktan kararını vermişti. "Rob iyi," dedi.

"Nerden *biliyorsun* ki?"

"Bilmiyorum, Bradley. Sanırım tek yapmam gereken inanmak," dedi; üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Soames paniğe kapılmak üzereydi. "Ama Amber'ın durdurulması gerek. İşaretleri engelleyebilecek tek kişi o ve sen onu durdurmak zorundasın!"

"Hayır, değilim," dedi Fleming sakın sakın. "Senin de dediğin gibi hür irademi kullanmaya hakkım var. Tek yaptığım bu."

Soames, "Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Ölümcül bir hata yapıyorsun! Bunun olmaması gerek! Onu durdurmak zorundasın!"

Fleming Amber'ın arkasından, "Artık çok geç, Bradley!" diye bağırdığını duydu. Dönünce Amber'ın kendisini izleyen kurtlara bakan Jake'le birlikte asansörün yanında beklediğini gördü. "Elimden kaçtı ama çalışamaz duruma getirip denizin dibine gönderdim. Artık bitti."

Soames Fleming'e baktı. "Aptallar," diye çıkıştı. "Tanrı insanlığa ikinci bir şans verdi. İkinci oğlunu gönderdi. Ama siz bu şansı boşa harcadınız. Siz kurtarılmayı hak etmiyorsunuz." Elini bıraktı. Fleming onu tutabildiği kadar tuttu, elleri soyulan Soames sondaj deliğine düştü ve titreşen cam kürenin üzerinde yığılıp kaldı.

Arkasından uluyan kurtlar Fleming arkasını döndüğü an fırladılar. Fleming içgüdüsel olarak kollarıyla yüzünü kapatıp çarpışmaya kendini hazırladı. Ama bir şey olmamıştı. Kurtlar sıçrayıp sahiplerinin arkasından sondaj deliğine atladılar. Fleming nereye düştüklerini görmek için arkalarından baktı ama hiçbir iz

yoktu. Sanki yok olmuşlar, zebaniler gibi geldikleri yere geri dönmüşlerdi.

Sahipleri hâlâ görünüyordu.

Hem Tanrı'nın hem de Şeytan'ın oğlu olduğunu iddia eden adama bakan Fleming sırtında bir ürperti hissetti. Soames gözleri açık, parıldayan cam kürenin üzerinde yatıyordu. Kolları, sanki ateş topunun üzerinde çarmıha gerilmiş gibi, iki yana açılmıştı.

Fleming Amber'ın elini omzunda hissetti. "Tripp'in giriş dis-kini buldum. Buradan hemen çıkmamız gerek," dedi. "Bilgisayara PIP'yi yükledim. Patlamak üzere."

Fleming ezilen bacağını çıkartan Jake'e döndü. Çocuğu kaldırıp kucığına aldı ve Amber'ın arkasından asansöre doğru yürüdü.

Bel kemiği kırılan Bradley Soames kendi eserinin üzerinde ölümü bekliyordu. Altındaki cam küreden yayılan ışık onu acı dolu hayatında tatmadığı kadar büyük bir acıyla kavururken derisi parça parça soyuluyordu.

Cehennemdeki ateş çemberindeydi.

Ama ona ıstırap veren fiziksel acı değil, yenilmişlik duygusuydu.

Umutsuzluk içinde, "Affet beni, baba," diye bağırdı. "Ben onlara yardım etmeye çalıştım."

Derken altındaki ateş topu çatlayıp mavi-beyaz ışıklı süpernova patlamasıyla havaya uçtu.

DAKİKALAR ÖNCE

Jake'i göğsüne sıkı sıkı bastırıp VenTec'ten kaçan Fleming'in fark ettiği ilk şey havanın açığıydı. Ufukta turuncu bir çizgi bile oluşmuştu. Gördüğü ikinci şey de doğu tarafından yaklaşmakta olan yedek helikopterdi.

İki dakikada helikopterdeydiler. Bacağını kıran Delta Force askeri de oradaydı. Kara Şahin pilotuna onu almasını söylemiş

ve sağ kalan olup olmadığını kontrol etmek için VenTec'e gelmişlerdi.

Fleming Jake'i Amber'la aralarındaki koltuğa yerleştirirken, "Başka kurtulan var mı?" diye sordu.

Fleming kafasını salladı.

Adam, "Peki, ya siz nasılsınız ?" diye sordu.

Amber Fleming'in elini sıkıp, "İyiyiz," dedi. "Daha iyi olacağız."

Fleming pilota, "Senin yerinde olsam VenTec'ten mümkün olduğuunca uzağa kaşardım," diye seslendi. "Mümkün olduğuunca hızlı bir şekilde."

"Anlaşıldı. Rotayı güneye, Fairbanks'e çeviriyorum."

Pilot helikopteri güneye çevirirken Jake koltuğuunda döndü. "Bak Milo amca!"

Fleming tam zamanında dönüp dağın tepesinden yükselen, beyaz ışıktan bir asayı andıran şeyi gördü; örümceği andıran VenTec binasından fışkırıp dikey bir projektör gibi karanlık göğu delip geçmişti.

Derken ikinci bir patlama daha oldu ve parlak beyaz ışığın alt tarafı alev aldı. Fleming patlamayla açığa çıkan enerjinin dağın derinliklerinde sıkışıp kalmış petrolü serbest bıraktığını tahmin ediyordu. Cennet ve Cehennemi bir anlığına birleştiren ateşten bir sütun meydana getirmişti.

Delta Force askeri yorgun bir gülümsemeyle, "Yani, biz şimdi dünyayı kurtardık, öyle mi?" dedi.

Fleming başıyla onayladı, ama Amber'ın elini sıkıp Jake'i kendine doğru çekerken tek görebildiği, Soames'in, gözlerini ayırmadan ona bakarak ateş topunun üzerine uzanmış yatan görüntüsüydü. Jake'in saçlarını okşayıp sessizce, "Tabii ki, biz dünyayı kurtardık," dedi. "Tabii ki."

SONSÖZ

ON SEKİZ AY SONRA

VILLA RONDA CİZVİT ENSTİTÜSÜ, ROMA'NIN KUZEYİ

Resepsiyon Topluluğun görkemli yaz ikametgâhlarından birinde veriliyordu. Bir şenlik, kutlama durumu söz konusuydu –yalnızca Cizvitlerin yeni Superior General'ının atanması için değil Ana Kilise'deki geniş Rönesans için de.

Keten takımlar ve papaz cübbeleri içindeki konuklar Palladian villanın serin kemerli taraçalarında içkilerini yudumlayıp güneşin benekler kondurduğu bahçelerinde geziniyorlardı.

Amber, Jake'in bağlarını ayarlamasına yardım etmek için uzanırken karnını yokladı; içinde tekmeler savuran yeni canlıyı hissedebiliyordu. Tek üzüntüsü annesinin ilk torununu görecektikadar yaşayamamış olmasıydı.

Hayatını yarım yaşadığı zamanlara gitti aklı: hep Ariel'in ve kendi kabahatinin bilincinde olduğu ama hiçbir zaman bir birey olarak kendinin bilincinde olmadığı zamanlara. Sonra Ariel'le birbirlerini azat ettikleri günden bu yana sahip olduğu hayatı düşündü. Annesi bir keresinde ne demişti? 'Yakınlarımız neyse biz de oyuz' Haklıydı, Amber bunu şimdi anlıyordu; hem yaşamda hem de ölümdede. Bahçeye doğru bakınca Fleming'in el kol hareketleriyle Pete Baba'nın etrafında toplanan gruba katılması için çağrıldığını gördü.

Hayatını onca meşgul eden kuantum dünyasını düşündü. Fleming pek çok yönden daima salt 'parçacık' olmuştu: tek başına

ve bağımsız, bağlanmaktan korkan, dünyadaki kaos ve ıstırapla arasına mesafe koymak için katı bilimin ve pratikliğin silahlarına bel bağlamış. O ise 'dalga' olmuştu: kardeşiyle ilişkisi yüzünden tükenip başka herhangi bir özel dostluktan mahrum kalmış, kendini avutmak ve fikir arayışı için Soames'le girdiği kuantum çalışmalarına bel bağlamış. Ama arayış sona ermişti ve artık kendini avutmaya ihtiyacı yoktu. Fleming ve o birbirlerini tamamlıyorlardı. Bırakıyorlardı hem ayrı olsunlar hem de birlikte; hem parçacık hem dalga; hem ben hem biz. Kusursuz ikilik.

Gülümseyip tekrar karnını okşadı. Onun için şimdiye dek harikulade bir avuntu olan işi artık yalnızca bir parçasıydı. Optrix zaten başarılıydı; onun her işe karışması gerekmiyordu. Eski sorumluluklarının çoğunu başkalarına havale etmenin kendisi için ne kadar kolay olduğunu görünce çok şaşırmişti.

Jake'in elini tutup Pete Baba'nın yanına giden Fleming'i seyretti. Vaftiz babası yeni mevkiinin siyah cübbesi içinde göz kamaştırıcı görünüyordu: Cizvit topluluğunun Superior General'ı olarak Cizvitlerin lideriydi, yani Kara Papa. Fleming resepsiyona gelmek istememişti, gelmeye sadece vaftiz babasına borçlu olan Amber'a eşlik etmek için razı olmuştu.

Müritlerinin hürmetlerini kabul etmek için konuşmalarını ha bire kesmek zorunda kalan Pete Baba'yı öyle gururlu gören Amber Soames'in Fleming'e söylediği son sözlerini hatırladı. Eski ortağının insanoğlunun gerçek özgür iradeye kavuşması için dini ve Tanrı inancını ortadan kaldırma misyonunu pek çok kez tartışmışlardı; ama Amber onunla ilgili hiçbir sonuca varamamıştı. Hayatının üzerinde öylesine güçlü ve en nihayetinde olumlu bir etkisi olmuştu ki. Ona göre Soames daima bir muamma olmuştu ve de olacaktı. Onca olan bitenden sonra bile onu ne zaman düşünse ona karşı öfke ya da nefret duyamıyordu –yalnızca acıma, o kadar.

Miles Fleming Amber'ın felsefi bakışını bütünüyle paylaşıyor değildi, ama onu Jake'le birlikte ayakta dikilirken görünce mutluluklarına ve doğallıklarına gülümsemekten kendini alamadı. Jake

de takımlarının bir parçası olmuştu ve Fleming ağabeyine oğlulla ilgileneceğine dair verdiği sözü yerine getiriyor gibi hissetmiyordu kendini. Jake artık onun bir parçasıydı; tıpkı Amber gibi.

Bazı yönlerden hayatı pek de değişmemişti. Soames'in bilgisayarı imha edildikten ve dünya normal görünümüne geri döndükten sonra medya 'uygarlığın kurtarıcıları' nı deşifre etmeye çalışmıştı. Ama sonraki aylarda öylesine bir kaos söz konusuydu ve öyle çok söylenti dolaşıyordu ki, FBI'ın da yardımıyla kendi adını ve Amber'ın adını raporlardan çıkartıp başladığı işine devam etmek için Barley Hall'a geri döndü. Artık orayı kendisi yönettiğinden daha fazla güç sahibiydi. Kaynakları da artmıştı; bunun dışında hayat devam ediyordu.

Diğer yönlerdense dönüşüm geçirmişti. Yalnızca darmadağın olmuş hastalara yardım ederek değil bağımsızlığını da muhafaza ederek acıyla nasıl mücadele etmeye çalıştığı geldi aklına. Ama şimdi Jake'e ve çocuğunu dünyaya getirmek üzere olan kadına bakınca onun dünyasını resmettiklerinin farkına vardı. Belki er geç ona acı vereceklerdi ama aynı zamanda onu tazeleyip hayatına bir anlam veriyorlardı.

Rob'u sık sık düşünüyordu, ama artık o suçluluk duygusunu hissetmiyor, onun ruhu için endişelenmiyordu. Yakında Rob'un, Amber'ın rüyasında gördüğü o güneşli gezegende güvende olup olmadığını öğrenecekti. O zamana kadar yaşama konsantre olabiliirdi.

Ne var ki Soames aklından çıkmıyordu –bugün buraya gelmesi de bu durumu alevlendirmişti.

Kızıl Papa'nın öngördüğü son işaretler gerçekleşmeyince tüm dünya topluca rahat bir nefes almıştı. Kıyametin gerçekleşmemesi pek çok kişinin tüm olayı büyük bir aldatmaca, kaçık bir dâhinin bir eylemi olarak kafalarından atmalarına neden olmuştu. Ama kaçık dâhinin Kızıl Papa'nın söyleyeceklerini nereden bildiğini kimse açıklayamıyordu. Onca soruşturma ve tahkikata rağmen de tatminkâr bir sonuca ulaşamadı.

Ne var ki sonraki aylarda rahat bir nefes almış milyonlarca insan sanki Kızıl Papa'nın inançlarına gölge düşürmesine izin

vermelerini telafi etmek ister gibi dinlere hücum etmişlerdi. Dini o güne dek akıllarının ucundan geçirmemiş ateistler şimdi onu baş köşeye koyuvermişlerdi. Feshedilen Ruh Hakikati Kilisesi'nden geriye büyük bir boşluk kalmıştı ve yeni ilerici kilise yönetimlerine karşı güçlü bir tepki oluşmuştu. Bir kez aptal yerine konan insanlar bunun bir daha tekrarlanmasını istemiyorlardı.

Esas, sarsılmaz değerlere geri dönmeye yönelik bu muazzam talebi karşılayacak tek Kilise vardı: Kızıl Papa'nın beyanatından önce çökmek üzere olan bir Kilise... Kapılarını bu müsrif kalabalığa ardına kadar açarken katı ibadet kuralları getirip kendini gururla Ana Kilise ilan ederek hakikat üzerindeki biricik sahipliğini de dogmatik olarak sağlamlaştırdı. Bin beş yüz yıllık ömrü boyunca Katolik Kilisesi hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Şu an bile, siyah cübbesinin içindeki Peter Riga'yı selamlayıp elini öpmek için eğilen dostlarının oluşturduğu kalabalığı seyrederken, Fleming'in aklında Bradley Soames'in son sözleri vardı.

"Bu yüzden o da ikinci bir oğul gönderdi: daha esrarlı bir oğul. Yani ben. Bu kez iyiliği ve şefkati telkin etmek için değil, bir kere de herkese Tanrı'nın var olmadığını; tek hükümdarın Şeytan olduğunu kanıtlamak için. İnsanoğlu ancak o zaman dinin zincirlerinden kurtulup kendi doğru-yanlış mantığını geliştirecek –*gerçek* hür iradeyi. Sonuçta kişi ancak ortada bir mükâfat vaadi olmadığında gerçekten faziletli bir seçim yapabilir. Yani bu Tanrı'nın size hediyesi: Kendisini bilincinizden silip atmak. Accosta'yı yaratmamın nedeni bu. Kibirli ve dogmatikti: dinin kursuz bir sembolü. Yeryüzündeki en güçlü dinin lideri öteki dünyadan Tanrı'yı reddedince bütün dünya dinlemek zorunda kaldı. İşaretlerden sonra da inanmaktan başka seçenekleri kalmadı."

Bu bir delinin laf kalabalığıydı, ama ateş topunun üzerine uzanmış yatan, 'Siz kurtarılmayı hak etmiyorsunuz,' diye haykıran görüntüsü aklına gelince Fleming sırtına vuran ılık güneşe rağmen ürperdi.

Riga'yı tebrik ettikten sonra Fleming ona bir soru sordu. Bilerek unvanıyla hitap etmiyordu. "Peter, Kızıl Papa'nın Ruh Hakikati Günü'nden bir şey öğrendik mi?"

Riga hiç tereddütsüz, “Elbette, Miles,” dedi.

“Neymiş peki?”

Riga sorunun cevabı çok aşıkârmış gibi kaşlarını çattı. “İn-sanların kılavuza ihtiyacı olduğunu öğrendik; Tanrı’yı tek başlarına bulamayacaklarını, koyunlar gibi, Tanrı’nın gerçek şanını görebilmelerine yardım edecek, güçlü, kendinden emin bir çobana ihtiyaçları olduğunu.”

Fleming istemsiz bir ürperti hissetti. “Çoban da sen misin?” diye sordu.

Riga gülümsedi. Tebessümü Fleming’in daha evvel Accosta’nın yüzünde gördüğü, aynı mutluluk veren katiyeti yansıtıyordu.

Bu parlak, beyaz güneş ışığındaki gerçeküstü bir anda Fleming ikisinin arasında bir fark göremedi. Kızıl Papa’yla Kara Papa’nın tek farkı cübbelerinin rengiydi sanki.